

Giới thiệu Khanh Bản Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích

Đồn rằng, hắc là thiên sát cô tình, cho nên được định trước cả đời này đều sống cô độc, mạng sống không dài... Vì nàng, hắc muốn phá bỏ hết thảy, nói cho người đời đều biết mọi thứ chỉ là giả, vì nàng tạo nên một mảnh trời riêng!

Nàng sống ở thời hiện đại nhưng lại vô tình bị xuyên không đến với đất nước xa lạ vừa mới tỉnh dậy đã bị cha ép gả cho một người hoàn toàn xa lạ, Nàng tính sống ẩn dật cho qua ngày đoạn tháng nhưng lại vô tình nảy sinh tình cảm với hắc.

Hắc vì nàng thay đổi tất cả sủng nàng tới tận trời cùng theo chân chúng tôi lưu lạc đến thế giới của hai người họ qua truyện Khanh Bản Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bản Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu lúc nào cũng là xuyên qua

Mưa nhỏ rơi vào hồ sen, khu vực sóng trên mặt hồ xanh biếc, khói trên mặt nước mờ mờ giống như bức tranh thủy tạ nước non, trong đám sương mù lượn lờ chỉ nghe thấy tiếng tí tách rất dễ nghe.

Linh Cửu đứng ở trên cầu bắt ngang qua hồ ao sen, nhìn cô gái đứng trước mặt nàng.

Cô gái không tới mười tuổi, môi hồng răng trắng, mày liễu mắt sáng, mái tóc được búi thành Song Cầu Tán, quần áo màu vàng nhạt.

“Sao chổi, ta đã sớm cảnh cáo ngươi rồi, không được bám lấy Mị ca ca của ta. Hừ hừ, đây chính là kết cục của ngươi nếu không nghe lời.” Một ngón tay trắng nõn vươn ra, mạnh mẽ chỉ vào lỗ mũi của nàng, còn thiếu ba tấc nữa là đụng đến chóp mũi của nàng rồi.

Linh Cửu không chớp mắt một cái nhìn lom lom con ranh kia, nét mặt không chút thay đổi thậm chí đọc chú ngữ, tay bấm thủ quyết.

Ồ, vì sao ảo cảnh mô phỏng ở chung quanh không có thay đổi?

“Ê! Sao chổi! Lỗ tai của ngươi bị điếc à? Bản tiểu thư đang nói chuyện với ngươi đó! Ta nói cho ngươi biết, ngươi trốn không thoát đâu, cha đã đồng ý đem ngươi gả cho con ma ốm nhà họ Tổng làm con dâu nuôi từ bé rồi!”

Thật âm ỉ.

Linh Cửu thờ dãi ở trong lòng, bước nhanh về phía trước.

Nàng nhớ lại, nàng vừa mới thức khuya đọc xong cuốn tiểu thuyết lừa bịp má ơi, vì thế trong lòng nàng căm hận, quăng lại một câu bình luận: “Tác giả thì là cha ghê, nhân vật thì ngu ngốc không ai bằng”. Chúc ngài tác giả tôn quý, sau này, ngày nào cũng ăn mì tôm không có sợi mì, có sợi mì không có bột nêm, có bột nêm không có mì sợi, vĩnh biệt. Sau khi bình luận xong, lại thấy đầu óc choáng váng hoa mắt, đầu bị đập rồi...

Linh Cửu sờ sờ cái trán, cảm giác đầu tiên chính là vô cùng đau đớn.

Lần nữa mở mắt, chính là nhìn thấy cô gái ăn mặc quần áo cổ trang này, và hoàn cảnh thanh tịnh và đẹp đẽ xung quanh được mô phỏng theo thời cổ đại.

Xã hội hiện đại làm sao có người ăn mặc như cô gái này chứ, gặp quỷ à.

Linh Cửu trước sau như một lựa chọn không thêm đề ý tới cô gái đó, quỷ quái như vậy không biết nàng cùng người bình thường có gì khác nhau.

Nhưng kết quả lại trái với ý muốn ban đầu.

“Sao chổi, ngươi dám coi thường ta!” Cô gái mặc quần áo vàng nhạt trừng mắt nhìn nàng, đưa tay nắm lấy tóc Linh Cửu, mạnh mẽ kéo về phía sau.

“A.” Linh Cửu đau đến mức nhe răng, kinh ngạc nhìn cô gái này.

Vì sao nàng có thể đụng chạm vào người mình.

Rất nhanh, Linh Cửu liền xem nhẹ vấn đề này, vì tóc bị kéo đau quá.

“Buông tay.” Vừa mở miệng, Linh Cửu liền bị dọa nhảy dựng.

Cái âm thanh trẻ con non nớt, mềm nhũn này là chuyện gì?

“Không buông, không buông! Sao chối! Người quái dị, ai kêu người không nhìn ta, ta muốn cho người xem sự lợi hại của ta.” Cô gái kia càng kéo mạnh tay hơn.

Linh Cừu thật sự bị chọc giận, liền vát cô gái kia lên vai ném xuống đất.

“Tiểu Thước, làm sao vậy? Mau đứng lên cho cha nhìn xem!” Thành linh một thanh âm lo lắng của nam nhân vang lên.

Linh Cừu ngẩng đầu lên nhìn, nàng nhìn thấy cách đó không xa có một nhóm người đi tới.

Nhìn nam nhân trung niên ôm lấy cô gái mặc quần áo vàng kia, trong đầu Linh Cừu không biết vì sao lại hiện lên tin tức về nam nhân gọi là “Cha” tên “Khanh Hàn Lâm”, ngay sau đó có một ánh mắt rơi vào trên người của nàng, nàng quay đầu nhìn lại, lọt vào tầm mắt nàng chính là một thiếu niên tuổi mười ba, mười bốn tuổi. Da trắng môi đỏ mọng, quần áo gấm vóc, giống như chi lan ngọc thụ.

“Giang Vô Mị”, “Mị ca ca” tin tức này điên cuồng tràn vào đầu nàng, đầu óc đau đớn khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Cừu cũng trắng bệch.

“Cha! Cha! Linh Cừu đánh con!” Cô gái áo vàng ôm cổ nam nhân trung niên kia, đầu chôn ở trong ngực hắn, uất ức khóc: “Con khuyên Cừu Nhi đừng đau khổ, cha là vì muốn tốt cho Cừu Nhi, cho nên mới tìm một nhà có gia thế sạch sẽ gả nàng đi, nhưng Cừu Nhi không nghe, còn đánh con, huh u...”

Khanh Hàn Lâm yêu thương vỗ vỗ lưng con gái yêu, dỗ dành một hồi, mới ngẩng đầu nhìn liếc Linh Cừu một cái, ánh mắt chán ghét kia làm đáy lòng Linh Cừu chua xót, đau nhức vô cùng.

Trong kí ức, cha mẹ cũng từng dùng ánh mắt này nhìn nàng.

“Giang hiền chất, khiến cho người chê cười.” Khanh Hàn Lâm nhìn về thiếu niên đang đứng ở bên cạnh, sắc mặt khôi phục lại độ ấm như bình thường.

“Không sao.” Giang Vô Mị đứng trên cầu nhìn về phía người con gái mặt không chút biểu cảm, cảm thấy kinh ngạc. Vì trong mắt nàng không còn có sự si mê nóng bỏng như ngày xưa. Một chút kinh ngạc này, vẫn không đủ để cho lòng dạ cao ngạo của hắn bị khuấy động, không có chút ý nghĩ bành vực nàng: “Khanh bá bá, ta thấy thời gian đã trễ rồi, người còn phải xử lí việc nhà, tiểu chất xin cáo từ trước.”

“Mị ca ca, đừng đi, lần trước ca đã nói ca sẽ kể chuyện xưa cho Tiểu Thước nghe!” Khanh Linh Thước từ trong lòng Khanh Hàn Lâm thò đầu ra.

“Lần sau ta đến sẽ kể chuyện cho Linh Thước nghe.” Thái độ của Giang Vô Mị không gần không xa, thi lễ chào Khanh Hàn Lâm một cái, liền xoay người rời đi.

Lần này hắn đi, không chút lưu luyến. Mãi cho đến rất nhiều năm sau, hắn mới hối hận đến mức lòng đau như cắt, hối hận bản thân không có che chở cô gái lẻ loi không ai yêu thương kia, rõ ràng khi đó hắn chỉ cần nói một câu là có thể giải quyết được hoàn cảnh khó khăn của nàng. Ấy vậy mà, hắn lại nhỏ nhen không có mở miệng.

“Người đâu, đem tiểu thư trối lại, đưa tới Tổng gia!” Khanh Hàn Lâm trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Bốn gã gia đình khỏe mạnh đi tới chỗ Linh Cừu.

Linh Cừu hiểu rõ thời thế nên không nhúc nhích, để mặc cho bọn họ trối nàng mang đi.

Bị người khiêng đi khoảng mười phút, nhìn thấy cảnh vật hai bên đường đều là kiến trúc thời cổ đại, mọi kí ức trong đầu pha trộn vào nhau, vì vậy Linh Cừu mới tỉnh ngộ — Nàng, đây là xuyên qua!

Bị người khác đem nhét vào... rương lễ vật?

Linh Cừu hơi trừng hai mắt, nhìn thấy Khanh Hàn Lâm ở bên ngoài cúi người xuống, cay nghiệt dạy bảo nàng: “Sau này ở Tổng gia người phải ngoan ngoãn nghe lời, muốn làm phá hủy thanh danh của Khanh gia, người chịu khổ chỉ có một mình người mà thôi! Đừng trách cha lòng dạ độc ác! Muốn trách thì trách người có một người mẹ họa thủy, bản thân không biết văn cũng chẳng biết võ, là một phế vật không có tác dụng. Từ nay về sau, chuyện người sống hay chết ở Tổng gia, đều dựa vào chính bản thân người.”

Linh Cừu im lặng, giống như là đang thưởng thức lời nói của Khanh Hàn Lâm, liếm bờ môi khô ráo một cái, không chút sợ hãi nói: “Ta cảm thấy, nên trách nhất chính là người bị sắc dục huân tâm, nếu không người sẽ không yêu thương cái cô gái họa thủy kia, cũng sẽ không sinh ra một kẻ phế vật như ta được.”

Khanh Hàn Lâm then quá thành giận, bàn tay đánh vào mặt Linh Cừu nói: “Nghiep chương!”

Má trái nàng đau rát, trong miệng có mùi vị tanh mặn của máu, ánh mắt Linh Cừu rung rung nghiêm túc nói: “Bỏ rơi vợ con, bán nữ cầu vinh, lời nói không vừa tai liền rat ay đánh người, người nhất định sẽ bị trời đánh!”

“Đậy nắp lại! Đưa đi!” Khanh Hàn Lâm vẫy tay, giống như vứt bỏ rác rưởi dơ bẩn vậy.

Rương lễ vật bị hạ nhân đẩy nắp lên một cách mạnh mẽ, che lại tất cả mọi tầm nhìn của Linh Cừu, trong nháy mắt không gian nhấp nháy nháy nhô, sau đó thì bình ổn.

Nàng biết. Nàng bị cha mình coi như là đồ vật đem bán ra ngoài.

Trong bóng tối, Linh Cưu đưa tay lau nước mắt, sau đó suy nghĩ đến tình trạng của chính mình.

Nàng xuyên qua, xuyên đến một thế giới không biết tên. Nàng trở thành một người cùng tên với nàng – Linh Cưu, một Linh Cưu bé nhỏ. Tiểu Linh Cưu này bị muỗi muỗi ruot – Khanh Linh Thước đẩy ngã, ót bị va đập mạnh mà về châu ông bà, cuối cùng bị nàng chiếm lấy thân xác này.

Nàng xuyên qua, chứng tỏ thân thể nàng ở thế giới kia cũng đã chết? Nói cách khác, đời trước, cái ót của nàng đập vào màn hình máy tính cũng không phải là ảo giác.

Linh Cưu trầm nghĩ, chẳng lẽ cả đời Linh Cưu nàng đều đáng bị người khác vứt bỏ sao?

Kiếp trước, nàng được sinh ra ở một gia đình bình thường, chỗ không bình thường chính là nàng bẩm sinh có thiên nhãn, có thể nhìn thấy thế giới ma quái.

Lúc nhỏ, khi nàng nhìn thấy “mấy thứ đó”, nàng chẳng những không sợ mà còn cảm thấy kiêu ngạo. Cho rằng, đây chính là tài năng của mình. Thế nên nàng rất hay biểu hiện ở trước mặt cha mẹ.

Ban đầu, nàng còn không biết được ra người thật và ma quỷ, nàng sẽ nhìn không được chào hỏi ‘bạn họ’, sau đó rước lấy ánh mắt kì lạ của những người xung quanh, cha mẹ sẽ đánh vào mông nàng một cái rồi quay về phía mọi người cười miễn cưỡng nói xin lỗi. Nói là con nít còn nhỏ đùa nghịch thôi.

Có một lần dự tiệc, nàng cuống cuống nói với cha mẹ, bà cô bị quỷ quần lấy, nghênh đón nàng chính là một cái bạt tay của cha mình. Một tháng sau, bà cô chết, tất cả mọi chuyện đều thay đổi từ ngày đó.

Cha mẹ hay dùng ánh mắt chán ghét và sợ hãi nhìn nàng. Bạn bè người thân đều xa lánh, sau khi học cấp hai, nàng bị cha mẹ cho vào ở trong kí túc xá của trường, cho đến năm học lớp mười, sau khi cha mẹ có em trai, bạn họ dọn nhà đi cũng không có nói với nàng một tiếng, khiến nàng lo lắng báo cảnh sát, bỏ học đi tìm quỷ hồi đường, tìm nửa năm mới tìm được bạn họ.

Nàng vĩnh viễn nhớ rõ một giây đó nàng vui vẻ đến gần như phát điên, chạy đến ôm em trai đang đi dạo ở trong sân trước mặt mẹ, nhưng khi đối phương thấy nàng, ánh mắt của bà chỉ có chán ghét và sợ hãi, lớn tiếng thét chói tai: “Mày tới đây làm gì? Mày muốn gây tai vạ cho em mà à? Bạn tao có làm gì có lỗi với mày đâu? Vì sao mày vẫn bám lấy bạn tao không chịu buông?”

Cha từ trong chạy ra, trong tay ông cầm một cái cờ lê, ánh mắt ông nhìn nàng có chút áy náy, nhưng phần chán ghét và hoảng sợ chiếm nhiều hơn, nói với nàng: “Mày đi đi, bạn tao có già cũng không cần mày nuôi, niệm tình bạn tao nuôi mày nhiều năm như vậy, mày đừng tới tìm bạn tao nữa.”

(Ngữ: &*(*)(&Ú\$ cha mẹ kiểu gì vậy?)

Nàng không nhớ rõ chính mình rời đi như thế nào, nước mắt giàn dụa trên mặt, trong lòng thầm thì nàng muốn làm một người bình thường.

Nàng đi chùa miếu, đào mộ trộm mộ, vét đồ cổ ở chợ, tìm mọi biện pháp cũng không có cách nào làm cho ánh mắt khôi phục lại như người bình thường, trái lại nàng học được một chút bùa chú cổ xưa dùng để bảo vệ bản thân, cuối cùng trở thành một trạch nữ lâu năm.

Mỗi ngày, nàng đọc tiểu thuyết, chơi game, sưu tầm một chút ít đồ cổ, ở trong phòng bí mật tiếp tục vẽ bùa chú, hưởng thọ đến hai mươi bốn tuổi thì chết ở trước bàn máy vi tính.

Biết đâu chết ở trước máy vi tính, là kết cục tốt nhất của tất cả các sinh vật thuộc trạch hệ (*)

(*) Trạch hệ: thể hệ các trạch nữ, trạch nam í=3=

Linh Cưu im lặng tự mĩa mai chính mình một câu.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bàn Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Người như mộng như ảo

“Người tới là ai?”

“Người của Khanh gia, phụng mệnh gia chủ nhà chúng ta đưa lễ mọn đến cho Tống gia, mời Tống gia đại phu nhận đích thân nhận lấy.”

“Đội bạn ta đi bẩm báo.”

Khoảng chừng một phút sau, âm thanh của người nọ lại vang lên: “Mời các vị.”

Linh Cưu cảm giác được đường đi nhấp nhô, không biết đã đi bao lâu thì rương lễ vật được đặt xuống đất, từ xa xa nghe được âm thanh mơ hồ...

“Mấy vị ca ca đã vất vả nhiều, đây là tiền thưởng của đại phu nhân dành cho các vị.” Giọng nói thanh thúy của một cô gái vang lên.

“Khách khí, khách khí...”

Thời gian im lặng trôi qua, may là rương lễ vật được khoét một lỗ nhỏ để thông khí, không để cho người bị nhốt bên trong thiếu không khí mà chết.

Linh Cưu cảm thấy cơ thể bị trói chặt đau nhức không thôi, uể oải đến mức ngủ mê man.

Một âm thanh nhỏ nhẹ truyền vào trong tai nàng, Linh Cưu đột ngột mở mắt, đập vào trong tầm mắt nàng chính là một gương mặt như phù dung, đầu tóc đẹp đẽ, trâm vàng ngọc lỏng lẩy, sáng chói khiến nàng hoa cả mắt.

“Tĩnh? Con nhóc này cũng rất cảnh giác nhỉ?” Tôn Cốc Lan cười khê, ánh mắt trắng trợn đánh giá Linh Cưu đang bị trói trong rương lễ vật: “Nghe nói con nhóc nhà ngươi không muốn chăm sóc Tuyệt Y nhà ta, cho nên mới chịu... đau đớn như thế này.”

Ngón tay búp măng hướng tới gò má trái sưng đỏ của nàng mà nhéo, mặt mũi tràn ngập ý cười, nhưng giọng điệu lại lạnh tới thấu xương: “Ngay cả một đứa con nít ranh cũng ghét bỏ Tuyệt Y nhà ta, thật đáng ghét.”

Linh Cưu bị đau, vành mắt rung rung nước mắt, đôi mắt ngập nước có muôn vàn gợn sóng xao động, thanh khiết khiến đáy lòng người khác phải lo lắng, kêu khóc: “Đau! Tiền nữ tỷ tỷ nhẹ tay một chút.”

Tôn Cốc Lan ngậy người, không nhìn được buông lỏng tay. Sau đó kinh ngạc nhìn ánh mắt của Linh Cưu, chính là một hốc mắt trề thờ khóc đỏ lên, đầu còn chấn động lòng người như trước. Chớp mắt một cái nghi vấn liền nhanh biến mất, cười khê: “Con nhóc này, cái miệng thật ngọt.”

Linh Cưu háp háp cái mũi: “Di Tôn, cha nói nếu Cưu Nhi nghe lời sẽ không bị đánh nữa. Cưu Nhi nghe lời di Tôn, di Tôn không cần đánh Cưu Nhi, Cưu Nhi sợ đau!”

Một cô bé bảy tuổi nho nhỏ, trán bị vỡ sây xát, nửa mặt bị sưng ứ máu, vành mắt sưng đỏ chứa lệ, khoe miệng còn dính vết máu, thân thể nhỏ nhắn bị dây thừng buộc chặt, toàn thân không có một chỗ lành lặn, nhìn rất đáng thương.

Lòng trắc ẩn của Tôn Cốc Lan không khỏi dâng lên, thở dài một tiếng: “Thôi, di Tôn cũng không phải muốn khó gì ngươi, nhưng không được nghe người ngoài nói mà chê con ta không tốt. Ngươi còn nhỏ không hiểu chuyện là bình thường, nếu không dạy dỗ một phen, sau này sợ là sẽ gây chuyện ồn ào.” Vừa nói vừa giúp Linh Cưu cởi trói.

Linh Cưu ngoan ngoãn không động đậy.

Dây thừng được thả lỏng, Tôn Cốc Lan nhìn thấy bộ dạng nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, lại duỗi tay đem nàng ôm lên đùi mình ngồi.

Tỷ nữ bên cạnh đem thuốc dán đưa qua.

Tôn Cốc Lan lấy thuốc, xoa lên vết thương trên người Linh Cưu, vừa nhỏ giọng dịu dàng nói: “Cưu Nhi đừng sợ, di Tôn không phải người xấu. Chỉ cần sau này Cưu Nhi nghe lời, di Tôn sẽ không đối xử tệ bạc với Cưu Nhi. Ta thấy Cưu Nhi chính là một bé thông minh, nên nghe hiểu được lời nói của di Tôn. Từ nay về sau, Cưu Nhi có trách nhiệm đi theo chăm sóc cho thiếu gia, nếu có thể làm cho thiếu gia thích, làm cho bệnh tình của thiếu tốt lên, di Tôn sẽ coi Cưu Nhi như con ruột mà yêu thương.”

Nếu không được thiếu gia thích thì sao? Linh Cưu không dám nói, chỉ ngoan ngoãn đáp: “Cưu Nhi đã biết.”

“Ng Sloan.” Tôn Cốc Lan dùng khăn tay lau chùi vết nước mắt trên mặt nàng: “Bé con giống như được làm từ nước vậy, khóc khiến người ta phải đau lòng. Đến, cười cho di Tôn coi một cái nào, xem Cưu Nhi nhà chúng ta có phải xinh đẹp như đóa hoa hay không?”

Hôm nay, ngay cả tính mạng và bản thân đều bị người khác nắm trong tay, bản rẻ tiếng cười thì tính là cái gì?

Linh Cưu quyết tâm lại giả bộ đáng yêu lần nữa, lần thứ hai sử dụng pháp thuật nhỏ, nhanh chóng nín khóc mà cười, ánh mắt tròn xoe giống như băng tan còn sóng nước lăn tăn phát sáng, cánh môi hồng hồng cười toe toét, lộ ra hàm răng trắng như ngọc đáng yêu, thật sự xứng với câu môi hồng răng trắng.

Tôn Cốc Lan vừa thấy liền ngây người, từ trong đáy lòng dâng lên một cảm tình cảm thương xót, thầm nghĩ: Thôi, nếu như bé con này không có tác dụng, nàng cũng thu bé làm tiểu nha đầu bên người, nuôi nấng bảo vệ cho bé được lớn lên trong bình an.

“Bé Sloan.” Nàng khê véo chop mũi Linh Cưu, nụ cười cũng tăng thêm vài phần thật lòng: “Ngươi trước hết hãy lo dưỡng thương, đi theo bên người Tần ma ma học tập, đợi đến lúc hiểu rõ các thói quen của thiếu gia, sau đó sẽ đi theo chăm sóc cho thiếu gia.”

“Vâng.”

Nàng có thể nói không sao? Đương nhiên không thể!

Sau khi Linh Cưu bị ôm đi, trong phòng chỉ còn lại Tôn Cốc La và tỷ nữ Tô La.

Tô La khẽ nói: “Phu nhân, chèn ép như vậy có nhẹ quá không? Trẻ con còn nhỏ, không nếm thử chút đau đớn e là sẽ không nhớ được giáo huấn.”

(Ngữ: Con mẹ này có khuynh hướng ngược đãi trẻ em==)

Tôn Cốc Lan lắc đầu: “Là một đứa trẻ thông minh, nghiêm khắc quá sẽ phản tác dụng. Sau này nếu phạm sai lầm thì dạy dỗ lần nữa cũng không muộn.”

Lúc nàng muốn rat ay thuận phục người, nào ngờ bản thân lại mềm lòng, thật sự không đành lòng xuống tay.

Mà thôi, một đứa trẻ khiến mọi người yêu thích, nói không chừng Tuyết Y cũng sẽ thích bé.

...

Linh Cưu đã đi đến thế giới này đã gần hai tháng, trong hai tháng này nàng đã được Tân ma ma truyền thụ tất cả các sở thích thói quen của thiếu gia Tuyết Y. Dựa theo kế hoạch, một tháng nữa, nàng sẽ được đảm nhận trách nhiệm tỷ nữ bên người kiêm chức phúc tinh của thiếu gia.

Trong hai tháng này, Linh Cưu còn hiểu được cái thế giới này thật to lớn, gấp mấy lần địa cầu thậm chí còn gấp mười mấy lần nữa chứ, tên gọi là Cửu Tiêu Đại Lục, Cửu Tiêu Đại Lục được chia làm ba tầng thượng, trung, hạ. Hiện tại, nàng đang ở dưới tầng thứ ba Thụ Hải Châu, giữa Phi Kinh Châu và Sóc Vân Châu. Nơi này lưu truyền rất nhiều truyền thuyết trên khối lục địa Thần Châu (*), thậm chí ngay cả yêu tiên quý quái gì cũng có đủ, loan truyền thật là kì diệu khắp nơi đều là kịch bản, thoại bản. Nhưng mà trong tam châu, hầu như chưa có ai được nhìn thấy yêu tiên quý quái thực sự, cũng không biết được thật giả.

(*) Ý chỉ Trung Quốc.

Con dâu nuôi từ bé gì đó, căn bản chính là do đầu óc Khanh Linh Thước có bệnh.

Dưới tàng cây bên cạnh bờ sông, Linh Cưu nằm đó, ngửi mùi hương thơm mát của cỏ xanh, vụn trộm trốn nửa ngày nhàn nhã.

Từ lời nói của Tân ma ma, nàng mới biết được, đại phu nhân cố gắng mua nàng về Tổng phủ là vì có một cao nhân tính ra được ngày sinh tháng đẻ của nàng và thiếu gia Tổng gia có thể hỗ trợ lẫn nhau, có nàng bên cạnh bảo hộ thì thiếu gia họ Tổng sẽ bình yên khỏe mạnh, ốm đau sẽ chuyển biến tốt, nói không chừng sẽ khỏe mạnh.

Nghĩ tới chuyện Linh Cưu nàng mang dòng máu của yêu quái, cũng biết là đại phu nhân tất nhiên sẽ không liệt nàng vào danh sách chọn con dâu của bà rồi.

Kệ đi, dựa vào kí ức của Linh Cưu trước kia, nàng dường như là sự kết hợp giữa người và yêu, người mang nửa dòng máu của yêu, bình thường sẽ phát bệnh si ngốc nổi điên. Không biết Khanh Lâm Hàn đã có kết luận như thế nào (hoặc chỉ là nghi ngờ) mẹ nàng là yêu. Trái lại, từ lúc nàng ba tuổi, sau lần đầu tiên phát bệnh ông ta liền chán ghét nàng, không cho nàng mang họ của hắn, nàng liền theo họ người mẹ không biết còn sống hay đã chết của mình, tên đầy đủ của nàng là Bách Lý Linh Cưu.

Tên Linh Cưu này là do Khanh thị chính thất đại phu nhân Giang Li đặt cho, chính là dựa vào tên con gái của bà ta mà đặt, ý định của bà rất rõ ràng.

Làm như sợ người khác không biết “Cưu chiếm thước sào”(*) sao.

(*) Chim tu hú chiếm tổ chim khách. Con chim tu hú vụng về không biết làm tổ nên thường đẻ trứng nhờ vào tổ chim khác nhờ nó ấp hộ. Chim tu hú non thường có kích thước lớn hơn các con chim non trong tổ đẻ nhờ nên không những chiếm tổ còn tranh hết thức ăn của các con non khác.

Nói tới tên nàng, kiếp trước tên của nàng cũng là Linh Cưu, không có ý nghĩa xấu lại có đủ tình yêu thương của cha mẹ, bởi vì mẹ nàng rất thích xem phim Thiên Long Bát Bộ, cuồng nhiệt yêu thích Linh Thửu Cung, vốn định đặt tên nàng là Linh Thửu, nhưng cha nàng bảo đó là tên gọi của loài chim dữ, đáng về lại xấu không thích hợp đặt cho con gái, nhưng chịu không nổi ánh mắt ai oán của mẹ nàng, cuối cùng cha đành chọn chữ Cưu đồng âm với chữ Thửu, đa phần chính là loài chim nhỏ nhắn xinh xắn, đáng yêu lại xinh đẹp.

Nhưng có ai ngờ kết quả cuối cùng bọn họ lại vứt bỏ nàng...

Trái tim thắt chặt, Linh Cưu nháy mắt một cái, cố gắng ép bản thân nghĩ tới chuyện khác, không tự chủ được lại nhớ tới chuyện mình sắp phải đổi mặt.

“Tổng Tuyết Y...” Linh Cưu nỉ non gọi, thân thể co lại thành bộ dạng con tôm con, mơ màng nghĩ: Một tháng sau sẽ thấy hắn, người có liên quan đến vấn đề ăn, uống, đi, ở của mình trong quá trình trưởng thành, không biết hắn có bộ dạng gì.

Mọi việc luôn có cái xảy ra ngoài ý muốn, vốn là một tháng sau mới gặp, bởi vì một chút ngoài ý muốn, sớm gặp lại không biết nhau.

Linh Cưu bị tiếng đàn thanh u làm cho tỉnh giấc, nàng nhẹ nhàng mở mắt, đập vào mắt nàng chính là cả bầu trời đêm đom đóm xanh biếc, sao dày đặc tô điểm cho khoảng không gian đen tối, mới chớp mắt một cái đã bị cảnh đẹp đập vào mặt khiến đầu óc của nàng suýt chút nữa choáng váng.

Không xong, nàng ngủ quên!

Bình thường, Linh Cưu sẽ ở nơi này ngủ đến lúc mặt trời xuống núi sẽ quay về.

“Boong boong” tiếng đàn lọt vào tai nàng, Linh Cưu quay đầu lại, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ —— hình bóng thật là đẹp, bóng lưng rất hư ảo.

Quần áo màu trắng, tóc đen rối tung, người kia mang mặt nạ màu trắng vẽ huyết hồng phù chú, cả người được đóm đóm và ánh trăng bao phủ, hẳn giống như là có thể tỏa ra ánh sáng.

Linh Cưu híp mắt, thấy mấy đạo bóng dáng trong suốt quần quanh bên người thiếu niên, phát ra tiếng cười giòn giã.

Là yêu? Hay quý?

Hai tháng này, Linh Cưu bất đắc dĩ phát hiện thiên nhân vẫn theo nàng xuyên qua thế giới này. Nàng vẫn nhìn thấy thứ mà người khác không nhìn thấy được. Đồng thời, trước sau vẫn nhìn rất rõ ràng chân thật, khó phân biệt thật giả được.

Nàng cũng từng nghĩ, đôi mắt của Linh Cưu bảy tuổi có phải hay không cũng giống nàng? Đây cũng là nguyên nhân thúc đẩy nàng “Phát bệnh điên”?

Đáng tiếc, trong đầu tiếp thu kí ức của Linh Cưu bảy tuổi rất rối loạn, không có cách tìm ra đáp án.

Linh Cưu thu hồi ánh mắt, nhắm mắt lại lắng nghe tiếng đàn.

Trình diễn miễn phí thế này ngu gì không thưởng thức, có lời ah ~

Không biết từ lúc nào tiếng đàn ngừng lại, âm thanh khe khẽ càng ngày càng đến gần, bên tai nghe được một giọng nói, đó là giọng nói thanh u, âm áp tựa như một hồ nước mùa xuân khiến lòng người mềm mại của một thiếu niên: “Ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh.”

Linh Cưu không nhận được mở hai mắt, nàng thừa nhận mình bị âm thanh của người đeo mặt nạ không rõ là yêu tinh hay quý quái này... mê hoặc.

Nàng giật mình hoàn hồn, mặt lạnh có găng đem hai mắt dời đi, trong lòng mặc niệm: Không nhìn thấy, ta không nhìn thấy...

“Khuya lắm rồi, nếu không quay về, sẽ có người lo lắng.”

Linh Cưu rũ mắt xuống, vì sao mỗi lần có ai đó quan tâm đến nàng thì bao giờ cũng là yêu quý, chẳng bao giờ có một người...

Ừng ục...

Âm thanh xầu hổ vang lên, dạ dày của nàng hát vang hành khúc nhà không vườn trống!

Linh Cưu tự nhiên đem tầm mắt chuyển đến hộp đựng thức ăn cách đó không xa, nhớ tới bên trong còn có mấy cái bánh hoa quế cao nàng ăn còn thừa.

Chia tay, với không tới!

Linh Cưu nhú mày, lật mình một cái, tiếp tục thò tay kéo hộp đựng thức ăn.

Thiếu một chút nữa, còn thiếu một chút...

Em gái nguoi! Còn kém một chút nữa ah ~~

Linh Cưu nhìn đầu ngón tay út và hộp đựng thức ăn còn cách nhau không tới tám tấc, khò lớn thù sâu hít một hơi, sau đó di dời nửa mình dưới.

Đừng khó hiểu, tên này chính là kẻ lười biếng đã thành tinh. Khi không có ‘Người’, nàng liền lộ nguyên hình thuộc tính của trạch nữ lâu năm, có thể không động sẽ không động, rõ ràng khoảng cách còn kém một chút nàng cũng không muốn ngồi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Khát vọng dịu dàng

“Chao ôi.”

Hộp đựng thức ăn đã nằm trong tầm tay, Linh Cưu thờ dài nảo nuốt một tiếng, chậm rãi mở ra, chậm rãi cầm một miếng bánh hoa quế, chậm rãi đưa tới miệng ăn, cả người mềm nhũn giống như không có xương. Ngược nhìn bầu trời đầy sao và đóm đóm, thông dong thờ dài một tiếng tựa như một cụ già tám mươi tuổi, nói: “Đời người thật là tịch mịch như tuyết ah.”

Nếu như sớm biết, buổi tối nơi này sẽ hiện ra cảnh tượng xinh đẹp chấn động lòng người như vậy, nàng sớm sẽ không ngủ quên.

“Phốc.” Một âm thanh không hợp thời vang lên, vẫn là cái tên ảo trắng mang mặt nạ với dáng người mảnh khảnh kia, nàng dám chắc nếu có một con gió thổi qua hẳn nhất định bị cuốn theo chiều gió. Hắn vừa cười vừa ôm bụng: “Hắc, ha ha!” Không biết có phải hắn chưa bao giờ được cười hay không, hai vai hắn vì cười run rẩy, khom lưng ngồi chồm hóm trên mặt đất, dường như hắn mắc cười đến nỗi muốn bò lăn ra đất mà cười rồi.

“...” Mặt Linh Cưu không chút biểu cảm ==”

Tên này có bệnh!

“Tiểu muội muội.” Giọng nói ôn nhu của thiếu niên mang mặt nạ kia vang lên, trên mặt rõ ràng vẫn còn ý cười, làm cho khí trời ban đêm cũng ấm áp: “Người tên là gì?”

Không thèm nhìn, tiếp tục không thèm đếm xỉa hắn. Nếu là ngày xưa, Linh Cưu nhất định lựa chọn nhắm mắt làm ngơ bỏ đi. Nhưng hôm nay cảnh đêm rất đẹp, đẹp đến mức vượt khỏi hiểu biết của nàng, chân thực và tự nhiên hơn trong phim ảnh và khoa học công nghệ trong máy vi tính rất nhiều. Hơn nữa giọng nói của thiếu niên này, thanh u giống như phản xạ của ánh trăng từ dưới sông nước, chậm rãi chảy xuôi không chút tính công kích, dòng nước chảy xuôi từ lỗ tai tiến vào trong lòng người ta, khiến người ta không tự chủ được bình tĩnh, tường hòa xuống.

Nàng... khát vọng mọi thứ ấm áp và dịu dàng, không có biện pháp chống cự lại chúng, lại sợ chúng tới quá gần.

Nếu như vậy, nàng xin được tham lam, ích kỉ một lần để hưởng thụ sự ôn nhu của thiếu niên này, thêm một chút thì được rồi.

Không chiếm được câu trả lời nên thiếu niên cũng im lặng.

Linh Cưu đèn nến suy nghĩ ngồi dậy nhìn hắn, có phải hắn muốn rời đi hay không? Đột nhiên phát hiện bên cạnh có âm thanh khác thường, liếc mắt qua liền thấy thiếu niên ngồi trên bãi cỏ bên cạnh nàng, ngửa đầu lên nhìn cái gì đó, không biết. ==

Bởi nàng nhìn lên từ phía dưới, Linh Cưu vẫn không nhìn rõ trái cổ của thiếu niên, cổ trắng như tuyết giống như muốn hòa tan da thịt, hết thấy đem lại cho người ta cảm giác hắn rất yếu ớt, kỳ ảo, không chân thực huyền ảo, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất một cách đột ngột.

“Bất được người rồi.” Bất chợt, âm thanh đùa giỡn của thiếu niên vang lên: “Người đang nhìn lên ta.”

“...” Một bước sa chân nghìn đời mang hận!

Thiếu niên vẫn ngồi yên không nhúc nhích, không có bất kì ý định tiến công hay chèn ép nào, giọng nói thanh u dịu dàng chậm rãi vang lên: “Tại sao không muốn nhìn ta?”

Mặt Linh Cưu xị xuống, ánh mắt lâm bộ như đang ngắm cảnh xung quanh, nhưng nàng không biết trong con ngươi của nàng đã in dấu bóng dáng của thiếu niên kia, rõ ràng có bóng ngược của hắn ở nơi đó.

“...” Thở dài một tiếng, nam nhân cởi áo khoác, đắp lên người nàng. Tay hắn chần chừ, lại khát vọng chạm vào tóc của nàng, khẽ chạm một cái giống như người ta không cảm giác được.

Linh Cưu không biết vì cái gì, chỉ là giờ khắc này, gương mặt giấu đằng sau cái mặt nạ đó chắc chắn đang nhoen miệng cười, dịu dàng khiến người ta đang khóc cũng mỉm cười.

“Về sớm một chút đi, nơi này cảnh vào đêm rất đẹp, sau này đến đây ngắm cũng không muộn.”

Linh Cưu xiết chặt hai tay, cơ thể và da thịt đều căng thẳng, sâu trong đáy mắt của nàng lộ ra sự bối rối.

Nàng khát vọng lại sợ hãi những thứ ấm áp và dịu dàng, dịu dàng quá sạch sẽ, quá thành tín sẽ khiến nàng trở nên long ngóng, giống như nàng mắc chứng chứng ngại giao tiếp xã hội, không biết nên làm cách nào để phản ứng và đáp lại.

Bóng dáng thiếu niên dần dần đi xa, ẩn nấp ở trong rừng.

“Linh Cưu, ta gọi là Linh Cưu.” Khi đã không còn nhìn thấy bóng dáng thiếu niên kia nữa, nàng mới nói thật nhỏ. Sau khi nói xong, ánh mắt âm thầm rũ xuống, thấy chiếc áo khoác trắng như tuyết trên người... cùng với một thanh cổ cầm.

Nhìn cái áo khoác trên người, Linh Cưu suy nghĩ xem nên đốt hay là vứt đi. Trên nó còn lay dính vụn xui nha, để ở bên người quá lâu sẽ đem tới tai ương.

Một phen nghĩ sâu tính kỹ, Linh Cưu rút một tấm hoàng phù (lá bùa màu vàng), “phạch” lửa đỏ phát ra, ném tới phía áo khoác trắng.

Vụn xui màu xanh sẫm chỉ có Linh Cưu mới nhìn thấy, cháy ở bên trong lửa đỏ một chút xiu rồi tiêu tán, cuối cùng bạch y lại không chút bị tổn hại nào, lộ ra một cổ nhân khí.

“Sao lại như vậy được!” Linh Cưu ngạc nhiên cảm bạch y ngó trái ngó phải, xác định quả thật là hơi thở của loài người.

Đây là quần áo của người trần, không phải là vật xấu kết tụ vận đen.

Yêu quý sẽ không tự mình đi tìm phiền toái mà mặc quần áo của người, đồ của người phạm có dương khí sẽ gây thương tổn đến bọn họ.

“Hắn là người sao?” Linh Cưu cảm thấy

Nếu đối phương là người, nàng lừa mình dối người không thêm đếm xỉa như vậy, ở trong mắt đối phương hắn sẽ nghĩ thế nào? Bản thân nàng đã mất sạch mặt mũi rồi đúng không! Bản tính trạch nữ đều bại lộ ra ngoài rồi sao!

Cái này cũng không thể trách nàng, khắp người thiếu niên kia đều tràn ngập vận đen của yêu quý, quần áo lại khác hẳn với người thường, mà nàng lại có thể nhìn thấy quỷ rõ ràng cũng như nhìn thấy người, nhìn lần cũng không có gì kì quái, phải không?

Lúc ở hiện đại, nhiều năm làm trạch nữ, chuyện ô long như vậy rất ít xảy ra.

Linh Cưu túm chặt lấy bạch y, ngồi yên một hồi lâu, chợt hoàn hồn: “A! Nếu không về sẽ bị ghi lỗi mất.” Đứng dậy vừa đi được vài bước, nàng liền dừng lại.

“...” Mím môi nhìn chằm chằm cây đàn bên bờ sông, bực bội hừ một tiếng rồi đi tới, đem một cục lửa ném lên, đốt sạch vận đen bám trên đó, sau đó cùng bạch y gói cây đàn lại, rồi đặt vào trong hốc gốc cây lớn như ban đầu.

Như vậy thì không sợ bị hơi ẩm của sương sớm vào buổi sáng, hay mưa gió làm hỏng cây đàn.

“... Có thể tìm ra hay không?” Trước khi đi, Linh Cưu lo lắng suy nghĩ, rút một cây đinh gỗ, khắc lên thân cây kí hiệu $\downarrow (\neg \nabla \neg) \cap \downarrow$ khắc xong mới hài lòng đem cây đinh gỗ cất đi. Bỗng nhiên nhìn qua hướng bờ sông, ánh mắt không chút nào dao động: “Nếu như còn dám đem xúi quẩy bám đến... Ta sẽ đem các ngươi đi hỏa tang miễn phí, nghe chưa?”

[chiêm chiếp chiêm chiếp] Đám đom đóm bay trong không trung ngay cả nói chuyện cũng không biết nói, đẳng cấp thấp hơn cả nhóm quỷ linh, nghe xong lời nàng nói liền nhanh chóng giải tán.

Hức hức, nàng tự nhiên giật chó đánh mèo làm gì chứ.

Nếu như không phải người nợ khắp người và đàn đều lấy dính vận đen, lại có nhiều “vong linh” vờn quanh như vậy, khiến cho nàng nhận sai.

Nét mặt Linh Cưu không chút thay đổi xách hộp thức ăn đi trở về.

Bởi vì nàng bỏ trốn đi chơi về trễ, Linh Cưu bị Tân ma ma cấm túc năm ngày, lần thứ hai nàng đến bờ sông ven khu rừng kia, đó là khoảng chừng bảy ngày sau.

Mùa hè ánh nắng chói chang, vừa qua khỏi buổi trưa, thời tiết không một chút mát mẻ.

Nhưng, khi nàng nhìn thấy người nằm ở dưới tàng cây, nàng liền cảm thấy không khí chung quanh trở nên mát lạnh, ôn hòa.

Nàng giậm chân một cái, sau đó thả nhẹ bước chân, hơi khom người, giống như con mèo đi ăn vụng cá, lặng lẽ đi về phía thiếu niên kia. Chỉ thấy vẻ mặt căng thẳng của nàng, hai mắt hết sức chăm chú thận trọng, càng khiến người ta cảm thấy nàng đang làm chuyện xấu, bất cứ lúc nào cũng có thể bị dọa đến rụng hết lông lên.

Nàng đứng lại ở bên ngoài, khoảng cách giữa nàng và thiếu niên mạng mặt nạ kia không hơn nửa thước, đôi mắt Linh Cưu nhìn thiếu niên lóe lên ánh sáng lạ.

Rất nóng... Vận đen rất nhiều! Khí xui xẻo trên người hắn rất nồng nặc, hèn chi lần trước nàng nhận sai hắn không phải là người.

Người như hắn có thể sống tới tuổi này không phải là kì tích, nhất định là dùng vô số dược liệu trân quý kéo dài mạng sống.

Người bình thường nếu ở lại bên cạnh hắn trong thời gian quá lâu, chắc chắn sẽ bị khí xui xẻo trên người hắn ảnh hưởng. Thậm chí còn bị quỷ linh dính vào người, rước lấy huyết quang tai ương, sẽ gặp họa sát thân.

“Hắc —!”

Trong lúc thất thần, thành linh một tiếng gọi lọt vào trong tai.

“Ngao!” Suy nghĩ của Linh Cưu còn chưa bắt kịp, đã phản xạ có điều kiện phát ra một tiếng sói tru, nhảy bật ra xa, căng thẳng khom người, hai mắt tròn to.

“Hắc... ha ha ha.” Tên đầu sỏ gây ra chuyện phát ra tiếng cười thanh lãnh, ngồi trên cỏ, cười đến nổi hai vai run rẩy.

“...” Nàng cho rằng hắn là người dịu dàng, đúng là mất mù mà.

“Úi chà? Tức giận rồi à?” Thiếu niên kia ngừng cười, thanh âm dịu dàng lại không hề hèn yếu, lộ ra ý xin lỗi: “Bởi vì ngươi rất thú vị, mới nhìn không được hù dọa ngươi.”

Thiếu niên lảng lơ, thủ vị không phải là một từ dùng để hình dung tốt đẹp gì cho kham, cảm ơn. Sự thật là lần thứ hai Linh Cưu bị âm thanh dịu dàng này đầu độc, nét mặt căng thẳng lại ngây ngô như đầu đồ ngốc lác đầu.

“Cái này coi như là lễ vật tax in lỗi người được không?” Thiếu niên lấy ra một hộp đựng thức ăn, đem mấy đĩa điểm tâm tinh xảo lấy ra.

Chỉ cần nhìn dáng vẻ của món điểm tâm này liền đoán được, nó cao cấp hơn món điểm tâm mà ngày thường nàng ăn khoảng một, hai điểm.

Linh Cưu khịt khịt cái mũi nhỏ, thơm a ~

Mấy ngày nay, nàng phát hiện điểm tốt nhất của chuyện xuyên qua chính là đồ ăn ngon nha! Còn hơn cả lương thực nàng dự trữ quanh năm nữa — mì ăn liền, bánh mì, chân giò hun khói, cá đóng hộp, thịt bò đóng hộp, vân vân... Nhưng thứ này, thật sự ăn rất ngon!

Cuối cùng, nàng không chống cự lại được sự quyến rũ của mỹ thực... Nàng tuyệt đối không thừa nhận, nàng sẽ ăn món điểm tâm bị khí xui xẻo làm ô nhiễm, hơn nữa, nguyên nhân nàng không đánh lòng cự tuyệt là vì sự dịu dàng, trong sạch của thiếu niên đó.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thiếu niên tốt đẹp

Linh Cưu bốc một miếng bánh ngọt lên, im lặng liếc thiếu niên một cái, sau đó cúi đầu.

“Phốc — giống như con sóc vậy.” Thiếu niên lại cười, tiếng cười giòn giã dễ dàng khiến người khác cũng bị vui lây.

Linh Cưu lườm hắn, lặng lẽ nuốt miếng bánh. Khi nàng ăn, nàng rất yên tĩnh, im hơi lặng tiếng tựa như sợ cái gì đó quấy rầy, làm cho người khác khó mà để ý. Nhưng một khi chú ý tới bộ dạng lúc này của nàng, liền sẽ không kiềm chế được bị sự yên tĩnh này hấp dẫn.

Thiếu niên liền ngồi xuống bên cạnh nàng, một tay chống quai hàm nhìn nàng.

Rõ ràng là hắn mang mặt nạ, nhưng mỗi lần Linh Cưu liếc mắt nhìn qua, nàng lại cảm thấy về mặt phía sau cái mặt nạ đó nhất định là đang cười, vẫn cười dịu dàng như cũ khiến người ta khắc khoải.

“Người không ăn sao?” Linh Cưu bị hắn nhìn đến mức nổi da gà, tóc gáy dựng đứng, cuối cùng chịu không nổi nữa mới lên tiếng, nhưng mà vừa nói xong nàng lại hối hận.

Ta té, Linh Cưu người xuyên qua thành một đứa trẻ, ngay cả tâm trí cũng biến thành ngu ngốc hay sao? Vừa nhìn liền biết thân phận của hắn không đơn giản rồi, có đồ ngon gì mà hắn chưa từng ăn, huống chi hắn còn mang mặt nạ, rõ ràng không muốn người khác thấy mặt hắn!

Cố gắng giả bộ thành con nít vô tri, nhưng trên thực tế nàng không có phát hiện, nét mặt của nàng đã hoàn toàn biến thành hình dạng [gà](#), biểu cảm cứng đờ làm bộ ngây thơ: “A! Đại ca ca nhất định đã ăn rất nhiều món ngon, chắc chắn sẽ không muốn ăn... Hả? Sặc!”

Trước mắt nàng, thiếu niên kia vươn bàn tay trắng như bạch ngọc, nâng cái mặt nạ kì lạ kia lên, để lộ gương mặt thật ra.

Thứ đầu tiên đập vào trong mắt nàng là cái cảm tinh tế của thiếu niên, sau đó là đôi môi màu tím nhạt thờ ơ cười, lên chút nữa là cái mũi thẳng thanh tú hơi hơi lộ ra, cuối cùng là đôi mi mắt như được phác họa, lông mi nồng đậm rủ xuống, bóng râm của lông mi khiến cho đôi con ngươi của hắn càng thêm thâm thúy, mông lung. Điềm tĩnh nhìn nàng không cầu danh lợi.

Đây có thể coi là một thiếu niên xinh đẹp, ngũ quan thanh tú vô song, ngay cả nữ tử đứng trước mặt hắn cũng cảm thấy tự ti.

Đáng tiếc, sắc mặt của hắn trắng bệch, mạch máu xanh nhạt giãn đầy trên đôi má, giống như da muốn nứt ra, liếc một cái liền thấy có chút khủng bố, tiếp đó làm cho người ta quên đi khuôn mặt tinh xảo có một không hai của hắn.

Gương mặt như vậy, con nít bình thường nhìn thấy cũng bị hù cho khóc òa, chạy cong đất rồi.

Cảm giác đầu tiên của Linh Cưu chính là kinh diễm, tiếp theo sau đó chính là sự lo lắng tràn ngập vào trái tim. Cảm thấy cái bộ dạng dịu dàng, tinh khiết này của hắn không đáng bị vận đen đeo bám.

Thiếu niên cũng nhìn nàng, từ đầu đến cuối ánh mắt của hắn không có chút áp bức nào, quan sát hoặc là nghi ngờ, bình thản giống như một dòng suối nóng.

Đủ năm giây, thiếu niên liền phát ra tiếng cười xán lạn.

Linh Cưu nhìn lại, hai mắt của hắn đều cười thành nguyệt nha (*). U! Còn đang thu nhỏ lại, đều khom thành hình cung. Bờ môi của hắn mở ra, để lộ hàm răng trắng nõn như châu ngọc, rực rỡ lại đơn thuần, không chút già dối, không chút kín đáo, nói thẳng ra là quá đơn giản!

(*) Cười híp mắt.

“Hì hì hì... Phốc...Hắc...ha ha ha.” Linh Cưu nhìn một hồi, không nhịn được cũng cười theo hắn, càng cười càng lớn cuối cùng là chả thèm giữ hình tượng.

Hai người, một lớn một nhỏ ngồi trên bãi cỏ, giống như hai đứa ngốc nhìn nhau cười hì hì.

Một lúc sau, thiếu niên hiệp mắt hỏi: “Ngươi cười cái gì?”

Linh Cưu mở miệng, ngây ngốc đáp: “Nhìn thấy ngươi cười, ta cũng muốn cười.”

“Cười đến thật ngốc.” Thiếu niên nói.

Linh Cưu không tức giận, liếc mắt nói: “Ngươi ngốc hơn!”

Hai người lại mắt to trừng mắt bé, cuối cùng nét mặt Linh Cưu cứng đờ, tay nhỏ nhỏ che nửa bên mặt của mình.

“Làm sao vậy?” Nụ cười trên môi thiếu niên dần biến mất, khẩn trương hỏi.

Linh Cưu không nói lời nào.

Về mặt của thiếu niên càng thêm sốt ruột, ngay cả khí chất trên người cũng dần bị cảm xúc bị thương che phủ.

Từ trước tới nay, Linh Cưu rất miễn cảm đối với các loại hơi thở xấu, vừa phát hiện liền nhìn qua thiếu niên kia, nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của hắn lòng nàng chợt lo lắng, nghiêng mặt qua một bên nhỏ giọng nói: “Chỉ là cười nhiều quá, cơ mặt bị rút gân thôi.”

“Hử?”

“Cười bị rút gân.”

“...”

“Cười đến nổi da bị rút gân đó! Hiểu chưa!!!”

“Phốc.”

Tuy là bị cười nhạo, khiến Linh Cưu cảm thấy ưu thương gấp bội lần, nhưng cảm giác được luồng khí bị thương trên người thiếu niên dần tán đi, nàng lại cảm thấy thật đáng giá.

“Ngươi tên là gì?” Tiếng cười thiếu niên dần dần nhỏ đi.

“Linh Cưu.” Lúc này, Linh Cưu không chút do dự báo tên ra, ngẩng đầu nhìn vào mắt thiếu niên ngồi đối diện mình, một giây sau liền bổ sung thêm: “Bách Lý Linh Cưu.”

“Linh Cưu, Linh Cưu...” Thiếu niên cúi đầu ghi nhớ, giống như cẩn thận thưởng thức cái tên này, đem nó khắc sâu vào trong trí óc.

Bỗng nhiên, tim Linh Cưu dồn dập đập theo tiếng ni non của thiếu niên. Đã rất lâu trong trí nhớ của nàng, chỉ có lúc cha mẹ chưa vứt bỏ nàng mới gọi nàng như thế thôi, để cho nàng cảm nhận được sự ấm áp, được bao bọc trong sự ngọt ngào.

Nàng cho rằng sẽ không bao giờ có được những cảm xúc này nữa, nhưng khi thiếu niên kia gọi tên nàng, khiến nàng cảm nhận được cái loại ấm cúng khi được coi trọng, yêu mến.

“Đừng gọi nữa!” Linh Cưu lặng lẽ nắm chặt tay.

Thiếu niên làm như không có nghe rõ âm thanh của nàng, tự mình cười nói: “Bách Lý Linh Cưu, ngươi nhất định là món quà sinh nhật mà ông trời tặng cho ta.”

“Quà? Sinh nhật?” Linh Cưu ngẩn người.

Dưới ánh mặt trời, nụ cười của thiếu niên rạng rỡ như thế, rực rỡ nhưng không chói mắt: “Bây giờ trước, là sinh nhật mười ba tuổi của ta.”

“... Sinh nhật vui vẻ.” Ngàn vạn lời muốn nói đọng lại trong lòng, cuối cùng biến thành một câu chúc phúc đơn giản.

“Ừ.” Thiếu niên thỏa mãn nở nụ cười giống như chiếm được cả thế giới, nói: “Cưu Nhi, ngươi thật tốt.”

“...” Linh Cưu cảm thấy mình bị sự đáng yêu tàn sát, nụ cười có chút cứng đờ.

Giờ phút này, Linh Cưu cảm thấy may mắn vì chính mình sống lại trong cơ thể một đứa bé, nếu không một người trưởng thành như nàng lại bị thiếu niên này bắt vào trong lòng bàn tay, hoàn toàn không biết phải làm sao, quả thật là mất mặt mà!

“Ngươi vui thì tốt rồi.” Chẳng qua là giờ khắc này, ý nghĩ duy nhất của nàng là đây.

“Ta gọi là Tổng Tuyết Y...” Thiếu niên kia nói.

“Hả?!” Thân thể của nàng phản ứng nhanh hơn so với suy nghĩ.

“Ừ?” Phản ứng của nàng mạnh như vậy khiến thiếu niên sững sốt, không khỏi cắt đứt lời nói phía trước.

“Tổng Tuyết Y? Chính là vị đại thiếu gia của Tổng gia?” Linh Cưu tròn mắt, sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Tổng Tuyết Y nhẹ nhàng gật đầu.

Thoáng chốc, Linh Cưu nhìn hắn không biết nói gì, mọi suy nghĩ rối loạn thành một nùi.

Tổng Tuyết Y, com cha áo mẹ của nàng trong thời gian nàng ở lại Tổng gia, theo cách nói của Tôn Cốc Lan chính là nàng muốn bình an sống ở đây, nhất định phải được Tổng Tuyết Y yêu thích.

Sặc... Coi tình huống này, nàng cuối cùng cũng được Tổng Tuyết Y yêu thích rồi, như vậy nàng miễn phải tính toán bày kế hoạch.

Tổng Tuyết Y, Tổng Tuyết Y, con ma ốm mà mọi người ở trấn Ngự Hải đều biết...

Trong lúc Linh Cưu đang suy tư, Tổng Tuyết Y vẫn không nói gì, hắn yên lặng nhìn nàng, ánh mắt dần khôi phục lại yên ả như ngày thường.

Cưu Nhi đã biết được thân phận của ta, có phải ngay cả ngươi cũng chán ghét mà muốn vứt bỏ ta hay không?

Chớp mắt tâm tư của Tổng Tuyết Y phập phồng lo sợ, nhưng không có bất kì dấu hiệu cáu giận nào.

“Quyết định như vậy đi.” Rốt cuộc cô bé ngồi trước mặt cũng mở miệng, lời nói ra cũng khó hiểu, làm cho hắn không đoán ra được trong cái đầu bé tí kia của nàng đang nghĩ cái gì.

“Sao?” Tổng Tuyết Y hỏi nàng. Hắn vẫn như cũ có một chút hi vọng xa vời, cho dù là chán ghét rồi bị vứt bỏ, cũng không cần lập tức bài xích chứ.

Linh Cưu nghiêm túc nhìn hắn, nói ra từng chữ rõ ràng: “Tổng Tuyết Y, từ nay về sau, ta sẽ phụ trách giúp ngươi điều dưỡng thân thể thật tốt, chăm sóc ngươi, bảo vệ ngươi!”

“...”

Vì sao không trả lời?

Linh Cưu nghi hoặc, sau đó bừng tỉnh. Hiện tại, nàng đang trong thân thể của một đứa nhóc, dự là độ tin cậy trong những lời này của nàng không cao lắm.

“Mặc kệ ngươi có tin hay không, dù sao thì ta tin là được rồi.” Linh Cưu đưa mắt nhìn qua nơi khác, thầm nghĩ đứa nhóc kia làm sao vậy. Ánh mắt đột nhiên kích động như vậy để làm gì? Quá mức dịu dàng khiến nàng nhìn không nổi! Nếu tiếp tục nhìn nữa thì nàng không nói ra những lời trong lòng được đâu nha!

Lần này, Linh Cưu không có chờ lâu liền nghe được câu trả lời của Tổng Tuyết Y, hắn nói: “Ta cần phải bỏ ra cái gì?”

Linh Cưu ngây người, suy nghĩ một chút: “Cười đi, ngươi cười nhiều một chút, bộ dạng của ngươi khi cười lên rất là đẹp.”

Tầm nhìn của Linh Cưu ở nơi khác nên không nhìn thấy được ánh mắt chăm chú của Tổng Tuyết Y đặt trên người nàng, ánh mắt kia sâu nặng làm người ta rung động.

“... Được.” Hắn có chút rũ mắt xuống.

Linh Cưu cảm thấy tầm nhìn dừng trên người mình dần nhạt đi, lúc này mới quay đầu về phía hắn, lộ ra nụ cười chân thành: “Tổng Tuyết Y, ngươi thật tốt.”

Giống như người của ngươi vậy, không cần phải chịu đựng những cực khổ này.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cuối cùng cũng bị đuổi đi

Tổng Tuyết Y, người tốt nhất.

Người con gái nhỏ mặc quần áo màu xanh ngồi trên bãi cỏ xanh, có đôi mắt tròn vo linh động, cái mũi nhỏ cùng đôi môi mỏng, mặc dù không phải mỹ nhân tuyệt mỹ, khiến người ta cảm thấy nụ cười xán lạn như hoa xuân, cảm nhận mọi sự vật đều yên tĩnh.

Âm thanh của nàng không trong trẻo như các bạn đồng lứa tuổi, trái lại có chút mùi vị mát lạnh. Giống như gió mát trong ngày hè, sương sớm trong rừng sạch sẽ, im hơi lặng tiếng xâm nhập vào trong lòng người, thấu đáo khiến người ta không thể có lòng phòng bị được.

Nàng nói với hắn: Tổng Tuyết Y, người tốt nhất.

Giọng điệu đương nhiên, kích thích trái tim đã lâu không có pháp phòng của hắn khiến cho nó gọn sóng. Làm đầu óc của hắn trống rỗng trong khoảnh khắc đó.

“Tuyết Y, Tuyết Y?”

“Ừ?” Khuôn mặt đằng sau mặt nạ của hắn giương lên một nụ cười. Lại thất thần nghĩ tới Tiểu Cừu Nhi, không biết hiện tại nàng đang làm cái gì, hôm qua hắn quên hỏi nàng ở Tổng gia làm cái gì, nhìn quần áo nàng mặc không giống là tỷ nữ của Tổng gia, chẳng lẽ là con gái của vị ma ma nào đây?

“Tuyết Y!” Tôn Cốc Lan khó hiểu nhìn thiếu niên bạch y mang mặt nạ trước mặt. Đây là lần đầu tiên hắn không tập trung nha!

“Vâng.” Mọi biểu tình của Tổng Tuyết Y đều giấu phía sau mặt nạ, nếu như không phải hắn quá mức lơ đãng, người bình thường căn bản không thể nào phát hiện.

Tôn Cốc Lan ân cần hỏi thăm: “Đã xảy ra chuyện gì? Mẹ gọi nhiều lần như vậy vẫn không thấy con trả lời?”

Tổng Tuyết Y khẽ nói: “Mẹ gọi con đến có chuyện gì sao?”

Tôn Cốc Lan thở dài: “Nãy giờ con không hề nghe mẹ nói gì à?” Trong lòng bà cảm thấy kì quái, trên đời này có chuyện gì có thể làm cho Tuyết Y để ý tới như vậy, cư nhiên thất thần đến mức thế này.

“Mẹ đang nói tới chuyện con gái nhà họ Khanh.” Tổng Tuyết Y lạnh nhạt nói.

“Đúng vậy, chính là cô bé nhà họ Khanh đó.” Tôn Cốc Lan từ ái nói: “Đứa nhỏ kia đã theo Tân ma ma học tập được hai tháng rồi. Mặc dù tuổi nhỏ nhưng lại rất cẩn thận, ngoan ngoãn, có thể hợp mắt của con.”

“Đưa trở về đi.” Tổng Tuyết Y nói.

“Cái gì?” Tôn Cốc Lan vô cùng kinh ngạc: “Đứa bé kia có thể đem phúc lại cho con, Tuyết Y, mẹ biết con không thích người khác tới gần, nhưng đứa bé này... Thử một chút được không? Nếu thật sự không thích, nhìn gai mắt, mẹ sẽ đem con bé mang đi.”

Tổng Tuyết Y nhẹ nhàng lắc đầu: “Nàng ấy dùng tính mạng của mình để cho ta được phúc thọ. Mẹ, đem nàng đưa về đi.”

Tổng Tuyết Y, người tốt nhất.

Cừu Nhi, ta không tốt như người thầy đâu. Nhưng nếu người cho là như vậy, ta sẽ làm theo ý của người.

Con gái của Khanh gia thì sao, ta không thèm để ý. Nhưng mà nghe nói nàng ta và người cùng một lứa tuổi, vậy thì ta giúp nàng ta cầu xin một con đường sống.

“... Được.” Tôn Cốc Lan bất đắc dĩ thở dài. Ngang đầu đã nhìn thấy Tổng Tuyết Y đứng lên, chuẩn bị rời đi. Bà nhìn không được mở miệng: “Tuyết Y, con muốn đi đâu? Hôm nay, trời mưa, con đừng có đi quá xa. Còn nữa gần đây xảy ra chuyện gì không, có chuyện gì thì nói với mẹ, trong cái nhà này chỉ có mẹ mới là người con có thể tin tưởng nhất.”

Tổng Tuyết Y dừng chân: “Chuyện tốt!” Không biết nghĩ tới điều gì, hắn cười nhẹ ra một tiếng, lại như cường điệu thở dài một cái: “Chuyện rất tốt.”

Bạch y vô trăn xẹt qua ngưỡng cửa, biến mất ở sau cửa, chỉ còn lại một mình Tôn Cốc Lan ngây ngốc ở trong phòng, nghi ngờ lại ngạc nhiên nỉ non: “Tuyết Y cười sao? Thật sự vui vẻ sao?”

Vũ Hoàn Phụng là chỗ ở của Linh Cừu, ở đây không chỉ có nàng mà còn có một đứa bé khác được Tổng gia mua, từ nhỏ được bọn họ bồi dưỡng thành nô bộc trung thành của Tổng gia.

Lúc này, Linh Cưu vừa mới hoàn thành xong nhiệm vụ của Tần ma ma giao cho đang ngồi trên lan can, hai chân đung đưa quơ quơ, nhìn mưa ngoài trời tích tách rơi xuống đất.

Thời tiết này, Tổng Tuyết Y sẽ không tới đó chứ.

“Tiểu Cưu! Tiểu Cưu! Tiểu quý này, lại trốn ở đâu nữa rồi?” Từ đằng xa, tiếng Tần ma ma vang tới.

Linh Cưu linh hoạt nhảy xuống khỏi lan can, sửa sang lại quần áo, một đường chạy thẳng không bao lâu liền nhìn thấy một người phụ nữ trung niên mặc áo váy màu lam đậm. Khi tới trước mặt người phụ nữ kia, bước chân nàng thả chậm lại, nở nụ cười ngọt ngào, thanh âm không lớn không nhỏ kêu: “Mẹ, con ở chỗ này.”

Tần ma ma dừng chân lại, vẫy tay nói: “Mau cùng mẹ về, có chuyện lớn.”

Mặt ngoài Linh Cưu ngoan ngoãn nghe lời, nàng thấy rõ ánh mắt của Tần ma ma có sự phức tạp, thầm nghĩ đúng là có chuyện lớn rồi, chẳng lẽ Tổng Tuyết Y quyết định sớm đem nàng đi?

Hai người vào trong phòng, Linh Cưu nhạy bén phát hiện trên bàn có để thứ gì đó.

Là một giấy bán thân, một tấm ngân phiếu.

“Linh Cưu, bên đại thiếu gia truyền tin tới, nói không cần con, muốn con quay trở về nhà mình.” Tần ma ma dứt khoát đi thẳng vào vấn đề nói.

Hai tháng chung sống, bà đã nhìn ra được cô bé trước mắt là một người thông minh, ngoan ngoãn, khi nói chuyện với bà không cần phải quanh co vòng vèo.

Linh Cưu ngây người, sau đó, ánh mắt có chút trừng to, cuối cùng dần khôi phục lại, sâu trong đáy mắt hiện lên một tia lửa tức giận và thất vọng.

Tổng Tuyết Y, thật tốt một cái Tổng Tuyết Y, hiếm khi tỷ tỷ có lòng tốt coi người như đệ đệ mà yêu thương, cả đêm đều lo lắng cho sức khỏe của người, nghĩ xem làm sao mới có thể che chở người. Còn người thì ngược lại, một câu cũng không nói! Nếu không cần thì ngày hôm qua người đồng ý để làm chi! Đùa giỡn tỷ tỷ sao?

“Ai.” Cuối cùng, Linh Cưu mở miệng, nhưng chỉ thờ dài một hơi.

Nàng tức giận với một đứa trẻ để làm gì chứ? Như vậy chẳng phải rất mất phong độ hay sao?

Nếu để đám người nàng từng giao thiệp ở thời hiện đại biết được ý nghĩ này của nàng, bọn họ nhất định sẽ cười đến rụng răng. Hiện đại, trong Đạo giới ai không biết Thiên Nhân Linh Cưu nàng là người có thù nhất định sẽ báo, mặc kệ hấn bao nhiêu tuổi, chỉ cần chọc nàng bực lên nàng chắc chắn cũng khiến hấn cũng không được dễ chịu.

Nàng sẽ vì người nọ còn nhỏ tuổi mà cảm thấy không có phong độ, nên buông tha cho họ? Đừng có đùa! Nếu tình huống này thật sự xảy ra, chỉ có một khả năng duy nhất chính là người kia có duyên với nàng, khiến cho nàng không có biện pháp trút giận lên đầu họ.

Tần ma ma nhìn đứa nhỏ bảy tuổi mang nét mặt đành chịu kết hợp với dáng vẻ thờ dài thật buồn cười, trên mặt lộ ra nụ cười, nhưng nghĩ đến chuyện sắp tới, nụ cười trên môi bà giảm đi, nói với Linh Cưu: “Thấy đồ trên bàn chưa? Đại phu nhân lương thiện, cho con hai lựa chọn. Một là tiếp tục ở lại Tổng gia, ở lại trong viện của đại phu nhân làm việc, chính là thượng đẳng tiểu nha đầu. Một là cầm lấy khế ước bán thân của con, rời khỏi Tổng gia, còn muốn đi đâu thì tùy ý của con.”

Linh Cưu do dự không lâu, bước lên phía trước cầm khế ước và ngân phiếu.

Tần ma ma không khỏi nói: “Tiểu Cưu, nghe mẹ nói một câu. Mẹ biết con là tiểu thư của Khanh gia, nhưng cuộc sống ở Khanh gia của con cũng không tốt lắm. Nếu như con ở lại bên cạnh đại phu nhân, ăn mặc ngủ nghỉ cũng không kém so với nơi khác.” Thấy Linh Cưu không chút nào bị lay động, Tần ma ma bắt đầu sốt ruột: “Ồi chao, đứa nhỏ này vì sao hiện tại lại ngăn người chứ, con mới tí tuổi đầu, cầm một trăm lượng bạc ra ngoài làm cái gì? Nói không chừng vừa ra khỏi Tổng gia đã bị người...”

Linh Cưu đã đem khế ước bán thân và ngân phiếu cầm trong tay, ngóc đầu lên nhìn Tần ma ma cười nói: “Mẹ, con ngu như vậy sao?”

Mẹ thật coi con là quý nhỏ mới bảy tuổi sao? Còn nữa, mẹ cảm thấy công pháp đòi trước con tu luyện đều là để trang trí hay sao a?

Những lời này Linh Cưu không có nói với Tần ma ma, nhưng nét mặt của nàng đã biểu lộ quyết tâm của mình.

“Cái đứa nhỏ này!” Tần ma ma nhe răng nhếch mép, cuối cùng chỉ phun ra một câu này.

Nàng giơ khế ước bán thân trên tay lên, vẫy vẫy nói: “Mẹ, con đi rồi!”

“Đi cái gì mà đi! Không cần ăn, không cần mặc à? Phi!” Vừa nghe tới ấy, ánh mắt của Linh Cưu sáng rực lên như ánh đèn xe, Tần ma ma vừa bực mình vừa buồn cười, cười mắng: “Người đứng là quý tham ăn, nếu như rời khỏi Tổng gia, như vậy sẽ không được ăn các món ngon nữa.”

Tròng mắt Linh Cưu đảo qua trái một chút, lại sang phải một chút, coi như không nghe thấy lời nói ám chỉ của Tần ma ma.

Bản thân nàng là người dễ dàng thích ứng trong mọi hoàn cảnh, vốn định trước khi trưởng thành nàng sẽ ở lại Tổng gia, nhưng người ta đều đã mở miệng muốn đuổi người, nàng cần gì phải lưu lại.

Tổng Tuyết Y, thiếu niên vừa mới gặp mặt đã khiến nàng thương tiếc, cũng là người khiến cho nàng thay đổi thái độ trong chớp mắt, thật sự muốn che chở cho hắn thật tốt.

Nhưng người ta không cần a! Không. Cần. A...

Linh Curu lặng lẽ rũ mắt xuống, nàng mới không thừa nhận trong phút chốc nàng cảm thấy khó chịu và chua xót đâu.

Lại bị ghét bỏ và vứt bỏ. Thôi kệ, cũng không phải là lần đầu tiên, có sao đâu.

Thiên hạ to lớn, sợ gì không có nơi để Linh Curu nàng sinh sống ổn định. Ở đây không giống hiện đại, không có con buôn nhà đất lòng dạ hiểm độc, nàng tùy tiện tìm một nơi nào đó, mua một căn nhà nhỏ đủ cho một mình nàng ở, không có phí quản lý của cải, tiền điện, tiền nước, rất thoải mái, tự do.

Linh Curu càng nghĩ càng cảm thấy tốt, muốn tìm một nơi để bắt đầu chỉnh trang lại vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đuổi theo trong mưa

Tuy rằng Tân ma ma có lòng giữ nàng lại, nhưng Linh Curu vẫn quyết định ra đi, sau khi lưu lại ăn một bữa cơm chiều, Tân ma ma để cho cháu ruột của bà đưa tiễn Linh Curu.

Trên lưng nàng chính là một cái bao lớn gần bằng nửa người của nàng, khi nàng bước đi khiến Tân Tiểu Hồ lo lắng không thôi, vài lần muốn mở miệng kêu nàng đưa cho mình vắt giùm cho, lại bị ánh mắt của Linh Curu đánh bại, trong lòng ủy khuất nghĩ: Ta thề ta không có ý đồ muốn cướp đồ ăn vặt trong túi của người a, người đừng ánh mắt để phòng cướp nhìn ta để làm cái gì há? Làm gì há?

“Tiểu Curu, thật ra sống ở Tổng gia cũng rất tốt mà.” Tân Tiểu Hồ cũng không có quên nhiệm vụ đi giao cho mình, lại bắt đầu cố gắng khuyên nhủ Linh Curu.

Linh Curu gật đầu, không đợi Tân Tiểu Hồ vui vẻ nói tiếp, nói: “Đúng là rất tốt, nhưng người nhà người ta không cần ta.”

Tân Tiểu Hồ muốn nói sao mà không cần, nhưng nghĩ lại cảm thấy nha đầu trong Tổng gia có cả đồng, đúng là thiếu Linh Curu cũng chẳng sao.

Hai người cùng nhau đi ra cổng chính của Tổng gia, Tân Tiểu Hồ cũng không có khuyên được Linh Curu, cuối cùng đành buông tha vấn đề này, hỏi nàng muốn đi đâu, dự định muốn đưa nàng đi đến đó.

Linh Curu đứng ngoài cổng lớn của Tổng gia, ngược mắt nhìn một mảnh hoàn cảnh xa lạ. Bất chợt trong chớp mắt nàng cảm thấy luống cuống, nơi này không phải là thế giới nàng quen thuộc, từ lần thứ hai nàng mở mắt, ngoại trừ ở Khanh gia ngày ngốc chưa tới nửa ngày, thì chính là ở Tổng gia.

Linh Curu quay đầu nhìn thoáng qua cổng chính của Tổng gia, Tân Tiểu Hồ cho là nàng suy nghĩ muốn ở lại, nàng lại bình tĩnh thu lại tầm mắt, hỏi Tân Tiểu Hồ: “Một trăm lượng có thể mua được một căn nhà nhỏ không? Vị trí hoang vắng một chút cũng không sao, chỉ cần thoải mái là được.”

Tân Tiểu Hồ giật mình. Nàng đang suy tính mua một căn nhà để sinh sống sao? Còn muốn ở nơi hoang vắng, không sao? Đây thật sự là to gan lớn mật!

“Cái này, ở thành bắc ta có một căn nhà trệt, vị trí không được tốt lắm, nhưng mà kích cỡ và bố trí cũng tạm được, nếu Tiểu Curu không chê có thể đến đó ở, không cần trả tiền.”

“Cám ơn.” Linh Curu gật đầu một cái đáp ứng.

“...Không có gì.” Tân Tiểu Hồ khóc không ra nước mắt, vì sao ta tận lực tận tâm như thế này, lại cảm thấy bản thân như đang mang tội.

Nói tiếp, trong khi hai người đang chậm rãi đi về phía thành bắc, thì lúc này ở Tổng gia, Tổng Tuyết Y đang hết sức lo lắng.

Ban ngày, hắn cầm cây dù bằng giấy dầu đi dọc bên bờ sông, không nhìn thấy cô bé kia cũng không có gì quái lạ, một mình hắn đứng ở đó nửa canh giờ, sau đó mỉm cười nhìn thoáng qua thân cây có dấu khắc kí lạ lại hiểu rõ hình vẽ thú vị này, mới rời đi.

Rời khỏi bờ sông trở lại nơi ở, hắn sai hạ nhân đi thăm dò về Linh Curu, nào ngờ mất hết nửa ngày cũng không tìm được nàng.

Trong Lan Uyên.

“Phu nhân, bên đại thiếu gia có động tĩnh hơi lớn, nói là đang tìm một đứa trẻ.” Tô La đối với Tôn Cốc Lan nói.

Tôn Cốc Lan suy nghĩ ở trong lòng, hỏi Tô La: “Cho người đi hỏi thăm một chút, Tuyết Y muốn tìm ai, kêu mọi người cùng nhau đi tìm.”

Tô la gật đầu, liền rời đi truyền đạt mệnh lệnh .

Trong chốc lát, Tô La mang người đi Tuyết Viện của Tổng Tuyết Y, nhờ người thông báo mới vào gặp mặt Tổng Tuyết Y, lần đầu tiên bà nhìn thấy vị thiếu gia mà bà chăm sóc từ nhỏ tới lớn bộc lộ ra tâm tình thật sự của bản thân.

“Đại thiếu gia, phu nhân bảo ta đến hỏi người mà đại thiếu gia muốn tìm là ai, để ta giúp đỡ như vậy sẽ tìm nhanh hơn.” Tô La cẩn thận nói.

“Curu Nhi.” Tổng Tuyết Y nói khẽ.

Tô La hiểu rõ, về mặt lưỡng lự.

Tổng Tuyết Y ngẩng đầu lên, mặt nạ có hoa văn màu đỏ dưới ánh mặt trời càng trở nên quý dị, thê lương, lạnh lẽo. Giọng nói của hân thanh nhuận dịu dàng, lại trong trẻo: “Linh Curu, nàng gọi là Bách Lý Linh Curu, ước chừng bảy tuổi, rất đáng yêu, luôn mặc quần áo màu xanh.”

Khi Tô La nghe tới cái tên này, bà cảm thấy có chút không bình thường, càng nghĩ càng không hiểu, đem suy nghĩ trong lòng đều biểu hiện ra ngoài.

Đầu Tổng Tuyết Y khẽ nhúc nhích, phát hiện Tô La có chút khác thường, nói: “Người biết chuyện gì sao?”

Tô La nghe được giọng điệu khản thiết của hân, thấp giọng nói: “Theo như lời của thiếu gia, nô tỳ hình như biết một người có tên này.” Nhìn thoáng qua Tổng Tuyết Y một cái, cúi đầu tỏ vẻ khó xử: “Hơn hai tháng trước, Khanh gia có đưa tới một cô bé, tên là Khanh Linh Curu, chừng bảy tuổi, dung mạo thanh tú đáng yêu, khiến người ta yêu thích nhất chính là đôi mắt đẹp của nàng, lúc trước nàng đi theo Tần ma ma học tập, đã phát cho nàng một bộ xiêm y màu xanh.”

Tổng Tuyết Y đứng lên: “Nàng ấy ở đâu?”

Tô La bị phản ứng mạnh mẽ của Tổng Tuyết Y làm hết hồn, lắp bắp nói: “Bởi vì thiếu gia nói đưa nàng đi, cho nên...”

Tổng Tuyết Y nắm chặt bàn tay: “Đưa đi đâu rồi?”

Tô La cúi đầu thấp hơn nữa: “Không có đưa đi, phu nhân cho nàng hai lựa chọn, một là ở lại Tổng gia làm nha đầu, một là cầm giấy bán thân và ngân phiếu một trăm lượng...”

Bà vừa nói tới đây, bên ngoài liền có một vị ma ma mặc áo lam đi tới: “Tô La, ta tìm người một gần chết. Chuyện của Tiểu Curu đã làm xong, đứa nhỏ kia tuổi nhỏ như vậy nhưng tính cách thật là bướng bỉnh, cứ nhiên cầm giấy bán thân và ngân phiếu rồi đi... Nàng nhỏ như vậy, ta không cách nào yên tâm được, người đi nói với đại phu nhân một chút, để cho phu nhân chờ thêm hai ngày, ta nghĩ biện pháp khuyên nhủ nàng, được không?”

Người đến chính là Tần ma ma – người dạy dỗ Linh Curu trong hai tháng qua.

“Thiếu gia! Thiếu gia! Dù!” Tiếng gọi sợ hãi đột nhiên vang thu hút sự chú ý của Tô La và Tần ma ma.

Bọn họ còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy vị đại thiếu gia từ nhỏ đến lớn yếu ớt nhiều bệnh đội mưa gió chạy ra ngoài.

“Này, chuyện gì đang xảy ra vậy?” Tần ma ma ngăn tò te nhìn.

“Người hỏi ta, ta biết hỏi ai đây?” Tô La không ý thức đi tới bên cạnh Tần ma ma, than thở: “Dù sao thì cũng có liên quan tới Tiểu Curu.”

Buổi chiều bầu trời tối đen nhanh hơn, hơn nữa trời mưa xuống càng lộ ra ảm đạm.

Linh Curu và Tân Tiểu Hồ cùng ngồi trong một quán trà, nhìn mưa to tầm tã ngoài trời, Tân Tiểu Hồ nói: “Xem ra hôm nay người muốn đi cũng không thể đi được rồi.”

Linh Curu nhếch môi, chẳng nói gì.

“Ê! Người biết không? Trên đường có một người điên, trời mưa to không che dù lại chạy lung tung bên ngoài.” Lại thêm một người bước vào quán trà tránh mưa, đang tám chuyện với bạn bè của hân.

“À! Người nói tên đó à? Ta cũng nhìn thấy, có phải một người mang mặt nạ kì quái, mặc quần áo màu trắng, nhìn như một thiếu niên yếu ớt, tao nghĩ phải không?”

“Đúng, đúng, chính là tên đó. Không biết là con nhà ai coi diễn kịch tới mức điên rồi! Mang mặt nạ thật đáng sợ, lại trắng rồi đỏ...”

“Nghe nói hân gọi Curu Nhi gì gì đó.”

Ban đầu, Linh Cưu đem lời nói của bọn họ thành chuyện lí thú để hóng hớt, nhưng càng nghe càng cảm thấy không thích hợp. Đến cuối cùng, nàng có thể xác định, người điên mà bọn họ nói chính là tên tiểu quỷ Tống Tuyết Y kia.

“U, mau nhìn kia, người điên tới!”

Linh Cưu còn chưa kịp giáo huấn thằng cha đang cười hả hê ở bên cạnh, thì bên tai loáng thoáng nghe tiếng kêu ‘Cưu Nhi, Cưu Nhi’ của Tống Tuyết Y, tiếng gọi xuyên thấu qua màn mưa trở nên mong lung. Nàng nhanh chân bước tới bên cạnh lan can, liếc mắt nhìn bóng dáng yếu ớt trong màn mưa.

“Tống Tuyết Y, đầu của ngươi bị rỉ sắt à.” Linh Cưu nhủ mảy hồ to.

Thân ảnh đang chạy loạn trong mưa dừng lại, một khắc sau liền nhanh chóng chạy qua hướng bên này.

Hắn tới gần. Chân mày Linh Cưu càng nhíu chặt hơn. Người trước mắt cực kì nhếch nhác, cả người ướt đầm, may là hiện tại không phải là mùa đông, bằng không lấy thân thể của hắn, chắc chắn sẽ bị đông lạnh mà chết.

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia, người làm sao vậy?” Tân Tiểu Hồ chạy tới, cởi áo khoát của mình muốn phủ lên người Tống Tuyết Y.

Tống Tuyết Y cự tuyệt né tránh, ngồi xổm xuống để cho thân mình của hắn ngang với Linh Cưu, thậm chí còn thấp hơn nàng một chút: “Cưu Nhi, xin lỗi.”

Linh Cưu: “...”

Tống Tuyết Y nhỏ giọng nói: “Ta không biết người chính là Cưu Nhi – con gái của Khanh gia, nếu như ta biết, ta nhất định sẽ không để ngươi rời đi.”

Linh Cưu: “... Ngươi mới là Cưu Nhi con gái của Khanh gia, ta là Linh Cưu, không phải là của bất kì nhà nào.”

“Ừ. Cưu Nhi chính là Cưu Nhi, có một không hai.” Tống Tuyết Y khẽ bật cười, liền ho khan hai tiếng, ngẩng đầu nhìn Linh Cưu nói: “Lời của Cưu Nhi đã nói, hiện tại còn tính hay không?”

“Nói gì?” Linh Cưu nghe hắn ho khan, lông mi khẽ run lên, đưa tay nắm lấy áo khoát của Tân Tiểu Hồ choàng lên người hắn.

Lần này Tống Tuyết Y không có tránh né, Tân Tiểu Hồ thấy vậy tròn mắt há mồm một hồi.

Tống Tuyết Y nói: “Ngươi nói sẽ ở bên cạnh ta chăm sóc bệnh của ta, bảo vệ ta.”

Quần chúng xung quanh sau khi nghe xong lời hắn nói nét mặt cả đám có chút vẩn vơ. Một người mười mấy tuổi, còn một người khoảng chừng sáu, bảy tuổi, vậy mà tên kia lại không biết xấu hổ nói muốn một đứa bé mới bảy tuổi bảo vệ.

Linh Cưu hỏi lại: “Ngươi cần sao?”

“Cần. Rất cần.” Tống Tuyết Y không chút do dự trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bàn Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ôm bảo bối về nhà

Linh Cưu lặng lẽ nhìn người thiếu niên trước mắt, trong con ngươi lóe u quang, mặt nạ trước mắt không có biện pháp ngăn chặn tầm mắt của nàng.

Vốn muốn xem Tống Tuyết Y có phải đang nói dối hay không, nhưng liếc nhìn khuôn mặt trắng bệch của hắn lại thấy một đôi môi giống như bầm đen hơi mím lại, chỉ có đôi mắt là vẫn cũ đơn thuần, chân thành và tha thiết, bên trong đè nén nỗi khát vọng sâu đậm, không muốn làm cho người ta cảm thấy áp lực.

“Tống Tuyết Y, đây là lần cuối cùng!” Sóng mắt nàng dao động, thu hồi pháp lực hao tâm tổn sức.

“Được.” Tống Tuyết Y nở nụ cười.

Nụ cười của hắn vẫn như trước, chính là nụ cười vui sướng không có cố kỵ hay kiềm nén, mặc kệ ai cũng không đoán được hắn là người mang nhiều tai họa.

Linh Cưu từng nói, nhìn hắn cười nàng cũng không nhận được muốn cười. Cái này hoàn toàn là lời thật lòng, giống như hiện tại thấy nụ cười đơn thuần của Tống Tuyết Y, nàng không tự chủ được nhếch môi cười theo, đưa tay sờ đỉnh đầu của Tống Tuyết Y: “Ai cho phép ngươi chạy long nhong ngoài trời mưa hả?”

Khiến Tần Tiểu Hồ rút cảm xuống đất chính là Tống Tuyết Y không hề phản kháng, hắn vẫn ngồi xổm xuống đất như cũ để mặc cho Linh Cưu sờ thoải mái: “Không chạy nhanh một chút, sẽ gặp tìm được Cưu Nhi.”

Linh Cưu chớp chớp mắt, rõ ràng là nàng đang vỗ về thiếu niên này, vì sao nghe giọng điệu mềm mại của hắn, nàng lại có ảo giác hắn đang dung túng nàng thế nhỉ?

Nàng nhìn kĩ cử động của hai người một chút, thầm nghĩ: Quả nhiên là ảo giác mà!

“Tuyết Y!”

Lúc này, bên ngoài quán trà lại có một đám người chạy đến.

Nữ tử đi phí trước mặc quần áo quý giá khoa trương, dung mạo như phù dung, dù mang theo vẻ mặt lo lắng và sùng sốt nhưng vẫn đoan trang cao quý như cũ, khiến người ta không dám xâm phạm. Người này không phải ai xa lạ chính là đại phu Tôn Cốc Lan.

Người đi bên cạnh giúp bà cầm ô chính là Tổ La, theo sau là một đám hộ vệ của Tống gia, trong đó cũng có Tần ma ma.

Đám người Tôn Cốc Lan đi tới thì nhìn thấy một màn quý dị trong quán trà, nếu như không phải hình tượng của Tống Tuyết Y đã khắc sâu vào trong óc của Tôn Cốc Lan, không ai dám giả được, suýt chút nữa bà đã nghi ngờ thiếu niên đang ngồi xổm dưới đất thật sự là giả mạo.

Tuyết Y nhà bà làm sao có thể làm chuyện như vậy?

Tôn Cốc Lan đi tới bên cạnh Tống Tuyết Y, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Linh Cưu một cái: “Tuyết Y, con làm sao có thể xúc động như vậy, muốn tìm người thì ra lệnh cho hạ nhân đi tìm là được rồi, ở Ngự Hải Trấn có người nào mà Tống gia không tìm được sao?”

Linh Cưu biết lời này là nói với Tống Tuyết Y, rõ ràng là lời quở trách lại được Tôn Cốc Lan nói ra lại không có một chút mùi vị oán trách nào hết, chứng tỏ bà ta yêu thương đứa con này sâu vào trong xương cốt, không nỡ nói một câu nói nặng.

Tống Tuyết Y lắc đầu không trả lời Tôn Cốc Lan, hắn chỉ biết, khi hắn biết chính miệng mình đuổi Linh Cưu rồi đi, trong lòng hắn tràn ngập nỗi hoang mang lo sợ, thúc giục hắn bất chấp mọi thứ lao ra ngoài.

Cô bé này, lần đầu gặp nàng đã biểu lộ không giống người bình thường, những biểu hiện tiếp theo càng khiến hắn để ý, không những không sợ hắn mà còn cười rộ như hoa xuân rực rỡ, còn tuyên bố sẽ bảo vệ hắn, hắn cần.

Ích kỉ cũng được, đề tiện cũng tốt, lần đầu gặp một người đặc biệt như vậy, luôn mang đến cảm giác ấm áp thuần khiết cho hắn, hắn muốn đem nàng bắt vào trong lòng bàn tay.

“Cưu Nhi.” Tôn Cốc Lan thấy Tống Tuyết Y không nói gì, bà liền đem tầm mắt chuyển lên người Cưu Nhi.

Linh Cưu ngẩng đầu lên, nét mặt ngây thơ cùng nghi hoặc: “Vâng, dì Tôn?”

“Xi.” Bên tai vang lên tiếng cười trong trẻo của thiếu niên, khiến lời nói của Tôn Cốc Lan đều biến mất trong cổ họng, kinh ngạc nhìn về phía Tống Tuyết Y.

Tống Tuyết Y không có giải thích rõ với Tôn Cốc Lan hắn cười vì chuyện gì, Linh Cưu lại chú ý đến ánh mắt của hắn, đầu tiên là nghi ngờ sau đó mới hiểu hắn đang cười mình. Nếu như cô không đoán sai, hắn đang cười chuyện nàng giả vờ giả vịt ở trước mặt mọi người!

Nhớ lại lần đầu hai người gặp mặt, liền bại lộ bản tính thật sự của bản thân ở trước mặt hắn, ánh mắt Linh Cưu lóe lóe, yên lặng theo dõi hắn.

“Khụ khụ trở về đi.” Tống Tuyết Y thu liễm nụ cười một chút, ho nhẹ hai tiếng, đưa tay về phía Linh Cưu.

Linh Cưu vô cùng kinh ngạc nhìn đám người Tổ La, không tự chủ được vươn tay ra đặt vào lòng bàn tay của đối phương, trong lòng thầm nghĩ: Tôn Cốc Lan này không phải rất thương đứa con này hay sao? Thấy hắn ho như vậy tại sao đều thờ ơ, bọn Tổ La không phải rất biết đoán ý qua lời nói và vẻ mặt hay sao? Vì sao không đưa khăn cho Tống Tuyết Y lau nước, nhìn nước trên người hắn nhỏ giọt tồn tồn như vậy là sao?

Nàng đang suy nghĩ, thì Tổ La rất cung kính đưa cho hắn một cái ô.

Tống Tuyết Y một tay cầm ô, đi về phía trước một bước liền dừng lại, nhìn vũng nước ẩm ướt trên đường, nghiêng đầu nhìn Linh Cưu nói: “Ta ôm người về.”

Linh Cưu ngẩn ra, im lặng liếc nhìn hắn một cái, bộ dạng trẻ nhỏ lạnh lợi rũ mắt xuống, nhẹ nhàng nói: “Thiếu gia người đừng nói giỡn!”

“Ta không có nói đùa.” Tống Tuyết Y tuyên bố, buông tay đang nắm tay của nàng, khom người nâng cái mông nhỏ bé của nàng lên, đem nàng ôm vào trong lòng.

Linh Cưu giật mình, theo bản năng liền đá vào bên má Tống Tuyết Y, mượn lực xoay người rơi xuống đất làm bột nước bắn tung tóe, khiến vạt áo dơ bẩn.

"..." 囧!

Một giây sau, Linh Cưu mới phát hiện mình vừa làm chuyện gì. Suýt chút nữa khinh bỉ vẻ mặt hăng máu của chính mình, nàng ngửa đầu nhìn lên thấy trên mặt nạ của Tống Tuyết Y loáng thoáng có dấu chân của mình.

Nàng hận không thể che mặt lại kích động tru một tiếng như sói. Nàng có nên cảm thấy bản thân may mắn vì đối phương có thói quen mang mặt nạ hay không nhỉ?

“Lần sau đã có thể báo trước cho ta biết hay không?” Tống Tuyết Y chủ động phá vỡ không khí im lặng.

Giọng nói thanh nhuận như ngọc, trong phút chốc liền phá vỡ phòng bị của Linh Cưu, thật thà trả lời hẳn: “Ta không có cố ý.”

“Cố ý hay không cũng không sao.” Tống Tuyết Y cười nói, lần nữa cúi xuống ôm nàng lên.

Lúc này, lí trí của Linh Cưu không khống chế được phản ứng của chính mình, nghiêng đầu tách khỏi đầu Tống Tuyết Y một chút, giọng nói cứng ngắt: “Ta có chân.”

“Ừ.” Tống Tuyết Y cười: “Sẽ đá chân người ta.”

Linh Cưu: “...” Sao nàng lại cảm thấy dịu dàng, thực tế là mắt của nàng bị mù rồi!!!

“Ngoan, ôm cô của ta nếu không sẽ bị ngã...” Tống Tuyết Y nhắc nhở nàng.

“Ngoan cái em gái nhà người.” Linh Cưu buột miệng ới ra một câu.

Đáp lại nàng không phải là lửa giận mà là tiếng cười réo rắt của thiên niên.

Linh Cưu nghiêng đầu nhìn lại hẳn, xuyên qua mặt nạ nhìn thấy mặt mũi kì dị của hắn, hai mắt cười cong thành hình nguyệt nha, cùng với khoe miệng khê nhếch, nàng nhìn không được ngoéo khoe môi một cái, cảm thấy cười rộ lên thật là đáng yêu.

Hai người đi ở phía trước, hoàn toàn bỏ quên đám người Tôn Cốc Lan còn đang chờ đợi ở đằng sau.

Một lúc sau, Tôn Cốc Lan mới hoàn hồn, gọi Tân ma ma, nhíu mày hỏi: “Đây là chuyện gì?”

Tân Ma Ma lắc đầu: “Lão nô cũng không biết!” Trong lòng lại càng khó hiểu, một khắc trước không phải đại thiếu gia muốn đuổi Tiểu Cưu đi hay sao? Tại sao bây giờ lại đối xử đặc biệt với Tiểu Cưu như vậy?

Tôn Cốc Lan hiểu rõ trong chuyện này nhất định có sự hiểu lầm, bà không có làm khó Tân ma ma, liền ra lệnh cho mọi người về phủ.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Giúp người tắm rửa

Linh Cưu bị Tống Tuyết Y ôm đi một mạch, nhưng không có về Vũ Hoàn Phường mà trực tiếp đi tới Tuyết Viện của Tống Tuyết Y.

Tuyết Viện nằm ở hướng đông, có con đường lát đá cuội, vườn cây cảnh tự nhiên, hòn non bộ nổi tiếp, hồ sen đình tạ, từng tòa lầu các, ngói xanh cùng khung cửa sổ đỏ hồng, con mưa phùn nhỏ nhỏ khiến cảnh vật chung quanh càng trở nên mờ mờ, thanh nhã như tranh vẽ.

Một cô gái khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi đứng dưới tòa lầu, nhìn Tống Tuyết Y ôm Linh Cưu từ xa đi tới, trong mắt chợt lóe sự kinh ngạc, vội vàng nghênh đón.

Tống Tuyết Y nói: “Chuẩn bị thức ăn, những món mà con nít thích ăn.”

Hà Nghiên đáp: “Vâng.”

“Ồ?” Linh Cưu thần nhiên quan sát Hà Nghiên, cho tới khi bị Tống Tuyết Y ôm vào trong phòng, tầm nhìn bị cửa phòng ngăn lại.

“Làm sao vậy?” Tống Tuyết Y thu ô lại, đặt ở một bên.

Linh Cưu nghĩ rằng hẳn sẽ thả nàng xuống đất, ai biết hẳn vẫn không buông tay, dựa vào cái thân thể ốm yếu của hắn có thể dùng một tay ôm nàng đi một đoạn đường như vậy, quả thật không dễ dàng.

Dù sao thì cũng ôm rồi, Linh Cưu không ngại bị hân ôm lâu thêm một chút. Thậm chí, nàng thích ứng rất nhanh, ban đầu cố gắng kiềm chế bản năng muốn tránh thoát khỏi hân, nhưng về sau nàng dần dần có thói quen với nhiệt độ cơ thể và va chạm cùng Tống Tuyết Y. Liên điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái nhất, đem sức nặng của cơ thể đổ dồn vào trên người Tống Tuyết Y.

Lần trước đã nói, nàng là một kẻ lười biếng thành tình, trừ lúc cần thiết, bình thường nếu có thể nằm nàng tuyệt đối không ngồi, nếu có thể ngồi nàng tuyệt đối không đứng, nếu có thể đứng nàng tuyệt đối không đi...

Cổ tình nàng lại không chịu thừa nhận, bản thân nàng còn cảm thấy chính mình rất tốt.

“Công phu của ngươi rất tốt!” Linh Cưu đang đánh giá bố cục trong phòng, Tống Tuyết Y lại ôm nàng vào sau một cái rèm, kế đó nàng nhìn thấy một cái bể tắm hình vuông sâu ba thước (3m): “Còn tốt hơn so với hộ vệ cấp một của Tống gia.”

Bấy giờ, Tống Tuyết Y mới buông nàng xuống, để cho nàng ngồi lên đệm lót mềm mại trên giường nhỏ, bản thân hân thì ngồi xổm xuống nhìn nàng, hỏi: “Làm thế nào Cưu Nhi biết?”

Linh Cưu khẽ chớp mắt, nàng phát hiện nàng thích thiếu niên này, hân luôn hạ thấp người xuống mà nói chuyện với nàng, đây là sự thể hiện của quyền bình đẳng. Nhưng nàng cũng không ngốc, hành động của thiếu niên rõ ràng chính là một loại hạ mình. Ít nhất nói theo đạo lý, hiện tại thân phận của bọn họ là chủ tớ, thân là chủ tử hân căn bản không cần làm như vậy.

Xứng đáng là người nàng để ý, thật là hiểu chuyện! Linh Cưu vui mừng suy nghĩ, tự nhiên giọng tay lên vỗ về đầu tóc ướt nhẹp của thiếu niên, cười nói: “Xem mà biết.”

Khí chất của một người luyện võ và người bình thường không giống nhau, nội lực võ công càng mạnh, luồng ‘Khí’ đó càng nồng, đều có thể nhìn ra được từ tư chỉ nhịp chân.

“Cưu Nhi thật lợi hại.” Tống Tuyết Y hí mắt một cái.

Bàn tay Linh Cưu đang vỗ về đầu hân liền biến thành nắm đấm đánh nhẹ lên mặt nạ của hân: “Cái này giống như giọng điệu dụ dỗ con nít thế hử.”

Tống Tuyết Y cười phì. Hiện tại, nàng rõ ràng vẫn còn là một đứa bé, nhưng bản thân lại không chịu thừa nhận bộ dạng này của mình, nàng như thế lại càng thêm đáng yêu khiến người ta cảm thấy buồn cười.

“Ngươi cởi quần áo của ta làm gì?” Linh Cưu lại phát hiện một vấn đề.

Tống Tuyết Y: “Tắm rửa.”

Giọng điệu hết sức đương nhiên của hân khiến Linh Cưu không biết phải nói gì, đẩy tay hân ra, định bụng nhảy xuống khỏi giường nhỏ: “Ngươi muốn tắm thì tắm, cởi quần áo của ta làm gì.”

(@Ngừ: ầy! ta rất thuần khiết!!!! >w<)

Tống Tuyết Y lập tức kéo nàng lại: “Ta giúp Cưu Nhi tắm.”

Lại là cái loại giọng điệu ôn nhu dỗ dành con nít ngấy chết người này!

Linh Cưu thật muốn nhìn về mặt của hân khi nói ra những lời này.

Nghĩ là làm, Linh Cưu đưa tay đến lấy mặt nạ trên mặt hân xuống.

Tống Tuyết Y không ngờ Linh Cưu sẽ làm như vậy, động tác cởi quần áo giúp nàng hơi ngừng lại, yên lặng để cho nàng tháo mặt nạ của mình xuống.

Một khuôn mặt xinh đẹp khéo léo không giống như người phạm trần lộ ra, đồng thời lại khủng bố quý dị giống như yêu quý xuất hiện trước mặt Linh Cưu.

Linh Cưu không nháy mắt một cái lẳng lặng đánh giá diện mạo của hân, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên, đã sớm quên mất dự tính từ trước, trong mắt chỉ còn lại thương xót: “Đau không?”

“Không đau.” Gò má Tống Tuyết Y chưa bao giờ cảm nhận xúc cảm mềm mại và nhiệt độ ấm áp như vậy, từ đáy lòng dâng lên khát vọng và ham muốn, ngược mắt nhìn vào con ngươi của Linh Cưu, tham lam nắm giữ cảm xúc chân thành sạch sẽ trong con ngươi của nàng: “Cưu Nhi, ngươi là người đầu tiên kéo mặt nạ của ta xuống, cũng là người đầu tiên đụng chạm vào cơ thể của ta.”

(@Ngừ: aaaaa ta lại nghĩ chuyện trong sáng... *thẹn thùng ینگ~*)

“Ừ?” Linh Cưu cảm thấy hơi căng thẳng.

Tống Tuyết Y biết nàng hiểu, thiên hạ nhỏ nhỏ nhưng lại có một trái tim nhạy cảm nhanh nhẹn, nói một chút liền hiểu.

Vì sao muốn cười? Linh Cưu bắt đầu nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, hừ lạnh một tiếng: “Đúng lúc, gương mặt xinh đẹp như vậy chỉ được phép để ta xem, cho ta ngắm.”

“Cưu Nhi thấy đẹp sao?” Tống Tuyết Y nhìn kỹ Linh Cưu. Hắn thà rằng Linh Cưu nói thật dù là một câu khó nghe, còn hơn là nàng dùng những lời nói giả dối để an ủi mình.

Linh Cưu gật đầu, cười: “Người là người ta thấy xinh đẹp nhất!” mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, mặc kệ là dung mạo hay là sự thanh khiết dịu dàng đi sâu vào lòng người của hắn.

“Bộ dạng này, có lẽ là phúc duyên thâm hậu, phải được ông trời bảo hộ mới đúng.” Linh Cưu không nói ra suy nghĩ này, dựa vào công pháp tu luyện kiếp trước của nàng, không chỉ biết tạo ra bùa chú, am hiểu kì môn độn giáp, thuật tính toán. Hơn nữa, từ nhỏ nàng có thiên nhãn giúp đỡ, nàng có thể nhìn tướng mạo của một người mà tính ra con đường của người đó đi.

Tướng mạo của Tống Tuyết Y chính là bộ dạng cực kì tốt, nhưng trên mặt có mạch máu xanh tím, đem phúc duyên quý mệnh của hắn chặt đứt thành từng mảnh nhỏ.

“Ha ha.” Tống Tuyết Y không tìm ra một chút giả dối nào trên mặt Linh Cưu, ánh mắt càng thêm mềm mại, lại phát hiện nàng giống như đang thất thần, bộ dạng ngờ ngạc của nàng hết sức đáng yêu, nên hắn không nhịn được mà bật cười.

Lúc Linh Cưu hoàn hồn, nàng cho rằng hắn cười vì lời khen của mình, sung sướng ngấm ngấm nụ cười của hắn.

Ngay sau đó, nàng cảm thấy mình bị người ta ôm lên, ngăn người liền theo bản năng mà đá tới.

“...” Lần thứ hai, sau khi nhanh nhẹn rơi xuống đất, nàng không quay đầu lại nhìn Tống Tuyết Y, thân thể nửa ngồi xỏm dưới đất cúi đầu giả chết.

Lần này hình như... Hắn không có mang mặt nạ, không mang mặt nạ, không mang...

“Cưu Nhi...”

“...”

“Ta biết ngươi không có cố ý.”

“...”

“Ta không có trách ngươi.”

Linh Cưu cảm thấy có người đi tới sau lưng nàng, vẻ mặt rất đỏ bừng ngoảnh lại, thấy trên mặt Tống Tuyết Y in dấu giày đỏ thắm của mình liền giật mình.

“...” Linh Cưu thật muốn khóc, rốt cuộc là thân thể bé con này của nàng quá mạnh mẽ, hay là Tống Tuyết Y quá mức yếu đuối, không phải là kém như vậy chứ!

“Ta không sao.” Ngược lại, người bị hại lại an ủi người hành hung, lại ngồi xỏm người xuống ôm nàng, dỗ dành: “Trước hết mau tắm rửa thay quần áo, để lâu sẽ dễ bị cảm... Khụ khụ.”

“Thân thể của ta rất khỏe.” Nàng tìm lại được âm thanh của nàng. Thân thể nàng rất tốt, đi tới dị thể được hai tháng, nàng phát hiện thể giới này rất thích hợp để tu luyện công pháp, trước kia nàng phải tu luyện ba năm mới có hiệu quả, hiện tại chỉ cần hai tháng liền làm xong.

Lúc nói chuyện, nàng cúi đầu xuống mới phát hiện quần áo trên người nàng không biết đã bị cởi ra lúc nào, chỉ còn dư lại cái áo lót thôi.

“Ừm. Khụ khụ.” Tống Tuyết Y vừa nói vừa ho, người ta càng ho mặt mũi càng đỏ, còn hắn càng ho mặt mũi càng trắng, thậm chí còn có dấu hiệu muốn biến thành màu xanh.

Linh Cưu không có thời gian tranh cãi về chuyện quần áo, nhất là khi nhìn thấy Tống Tuyết Y chảy máu mũi, trong nháy mắt lòng áy náy của nàng bùng nổ.

Đầu tiên, Tống Tuyết Y ngậy người, đưa tay sờ mũi. Sau khi phát hiện có vết máu, hắn liền ngẩng đầu nhìn Linh Cưu: “Không sao.” Sau đó quay người đi chà lau mũi.

Lúc này, Linh Cưu đi tới, kéo tay áo của hắn làm cho hắn ngồi xỏm xuống, cầm cái khăn sạch giúp hắn lau chùi vết máu, vừa nói: “Sau này không nên tùy tiện ôm ta, ta không quen.”

“Không quen sẽ đá người?” Tống Tuyết Y nói.

Mặt Linh Cưu không chút thay đổi gật đầu. Mấy năm làm lính đánh thuê và trộm mộ, phải đối mặt với tình cảnh nguy hiểm nàng đã bồi dưỡng ra một thói quen bản năng. Hoặc nói là, mặc kệ là ai khi làm nghề này cũng sẽ tạo thành bản năng cảnh giác cao độ.

Tống Tuyết Y cười nói: “Bị người đá nhiều lần có phải hay không sẽ được ôm người.”

Linh Cưu ngửa đầu, ánh mắt Tống Tuyết Y nhìn nàng rất chăm chú. Cho dù bị thương, hấn vẫn muốn đến gần nàng.

Cái loại cảm giác được người khác mong ngóng mạnh mẽ này, giống như một dòng suối ấm nóng rót vào trái tim nàng, như chất độc khiến cho nàng bị nghiện.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tấn công phòng ngự của người

Sau khi nàng giúp Tống Tuyết Y lau hết máu mũi, nàng chủ động giúp hấn cởi quần áo, Tống Tuyết Y liền ngăn cản lại: “Đề ta giúp Cưu Nhi tắm trước.”

Linh Cưu trừng mắt liếc xéo hấn: “Rốt cuộc ai mới là thiếu gia, ai mới là nô tỳ?” Tuy rằng, nàng không có thật lòng muốn làm nô tỳ, nhưng bản lĩnh bên ngoài nàng còn làm được.

Nếu như ban đầu Linh Cưu còn có chút bài xích, sau đó trong tiếng ho khan liên tục của Tống Tuyết Y và bộ dạng chảy máu mũi đáng thương kia, một chút bài xích này đã sớm biến mất không còn thấy tăm hơi.

Hấn chỉ là thiếu niên mười ba tuổi thôi, còn nàng hiện tại chẳng qua là một cô bé bảy tuổi, tắm chung thì có sao đâu.

Rõ ràng người ta rất thuần khiết trong sáng, suy nghĩ của nàng đúng là thật tà ác.

Kiếp trước ngay cả đàn ông ở trần nàng cũng nhìn qua rồi, bây giờ chỉ xem thân thể của thiếu niên mới lớn có cái quái gì phải sợ.

Linh Cưu hoàn toàn không phát hiện trọng điểm của mình đã lệch đi rất nhiều. Đây không phải là vấn đề sợ hay không sợ mà là vấn đề nàng có đồng ý hay không.

“Cưu Nhi không phải là tỳ nữ.” Sau khi Tống Tuyết Y cởi sạch quần áo, da dẻ tiếp xúc với không khí, trong phút chốc không khí lạnh xâm nhập vào tận xương cốt, khiến cho âm thanh của hấn mang theo run rẩy.

Linh Cưu vội vàng đem hấn kéo vào trong bể nước nóng, nàng cúi đầu xuống mới nhìn thấy giày bần của mình đã giẫm dơ mặt đất, liền đem giày vớ cởi ra, thuận miệng hỏi Tống Tuyết Y: “Không phải là nữ tỳ thì là gì?”

“Cưu Nhi muốn là gì?” Tống Tuyết Y hỏi ngược lại Linh Cưu, nhìn thân thể nhỏ nhỏ của bé đang ngồi chồm hổm cạnh bể nước, chỉ nhìn thôi cũng đã cảm thấy mềm mại dễ ôm, dễ nựng.

Tuyết Y rước đây tại sao hấn không phát hiện trẻ con đáng yêu như vậy? Hay là chỉ có Cưu Nhi mới đáng yêu?

Linh Cưu không chút suy nghĩ cười nói: “Tỳ tỳ.”

Tống Tuyết Y ngó người, ngay sau đó hai đầu vai hấn run run lên, hai mắt càng híp càng nhỏ, khóe miệng càng nhếch lên cao, phát ra tiếng cười trong trẻo: “Ha ha ha...”

Trên trán Linh Cưu xuất hiện rất nhiều hắc tuyến. Quả nhiên là vậy, nàng không nên thả lỏng cảnh giác mà.

Ngoài cửa, sắc mặt của Hà Nghiên hiện lên vẻ khó tin, không nhịn được nghiêng tai lắng nghe, đem tiếng cười bên trong càng nghe càng rõ, ánh mắt càng kinh ngạc.

Tiểu cô nương kia rốt cuộc có thân phận gì? Lại có bản lĩnh kinh người như vậy, nàng cư nhiên có thể làm cho đại thiếu gia vui vẻ!

Tống Tuyết Y cười trong một lát liền vui quá hóa buồn, ho khan liên tục, may mắn thật vất vả ho khan một hồi hấn liền nhìn được, nét mặt của hấn vẫn còn tràn đầy vẻ sung sướng.

Linh Cưu đưa tay vỗ vỗ sau lưng hấn, giúp hấn thuận khí, vừa dạy dỗ: “Mặc dù ta rất thích nhìn người cười, nhưng vui quá hóa buồn thì không tốt.”

Nàng thật sự rất thích nhìn bộ dạng vui vẻ của hấn, nhìn hấn cười. Tống Tuyết Y nghĩ vậy, bằng không tại sao nàng lại trêu ghẹo hấn, cũng chưa bao giờ ngăn cản hấn cười.

“Vì sao?” Hấn thốt lên. Rõ ràng là người chưa từng quen biết, mới gặp mặt nhau mấy lần, nàng luôn vì hấn suy nghĩ.

“Hừ?” Linh Cưu nghi hoặc nhìn hấn, chống lại đôi mắt chứa đầy tình cảm sâu đậm của hấn, nàng liền không tránh né.

Tổng Tuyết Y lắc đầu, thấy tầm mắt của bé không còn ở trên người mình nữa, nàng không hề nhìn thấy động tác của hắn, cười nói: “Curu Nhi, ngươi thật tốt!”

“...Ta dùng chân đạp lên mặt của ngươi, cái này cũng gọi là tốt à?” Linh Curu ngây ngốc nói, vừa dứt lời nàng liền hận không thể tát cho mình một cái.

“Tốt.” Tổng Tuyết Y không chút do dự nói: “Không phải Curu Nhi hỏi ta, Curu Nhi là gì à?”

Linh Curu rất thích ý nhìn hắn chuyển đề tài, nhưng tại sao lại chuyển tới cái vấn đề này chứ?

Tổng Tuyết Y cười nói: “Curu Nhi là người có một không hai.”

Linh Curu dò xét mạch đập của hắn, nàng lần mò mạch tượng của hắn: “Có ai không phải là duy nhất đâu.”

Tổng Tuyết Y lắc đầu: “Trong lòng của ta, Curu Nhi chính là người duy nhất. Tỷ tỷ muội muội ở trong lòng ta cũng không bằng một phần của Curu Nhi.”

Linh Curu cười cong mắt: “Ta liền tin mấy lời này của ngươi, thật không uống công ta thương yêu ngươi.” Vừa nói vừa thu hồi tay đang bắt mạch cho Tổng Tuyết Y, ngấm ngấm tính toán trong mắt nháy mắt.

Nhìn mạch tượng nàng đoán thân thể của hắn vốn đã kém cỏi từ khi chào đời. Nhưng thân thể yếu kém từ nhỏ cũng không thể rước lấy nhiều tà linh vào cơ thể như vậy, trong chuyện này nhất định có vấn đề.

Tổng Tuyết Y cười mà không nói.

Linh Curu không biết, người hầu đi theo bên cạnh Tổng Tuyết Y và Tôn Cốc Lan đều biết, chỉ cần Tổng Tuyết Y nói ra thì hắn nhất định sẽ làm được. Vì vậy, hứa hẹn hắn nói ra nhất định là thật. Hôm nay hắn nói, Linh Curu là người có một không hai ở trong lòng hắn. Như vậy, hắn liền đem nàng coi là báu vật vô giá, so với tỷ muội còn quan trọng hơn gấp trăm lần.

Trong lúc đang suy nghĩ, Linh Curu cảm thấy có người đang đưa tay hướng về phía cô, nàng tính né tránh theo bản năng, lại nhớ tới chỉ có nàng và Tổng Tuyết Y ở trong phòng, nàng liền cố gắng dừng lại động tác né tránh. Sau đó, nàng cảm thấy eo nhỏ bị người ta ôm, bỗng chốc liền rơi vào nước ấm.

Khi Linh Curu còn đang ngây người, xiêm y còn sót lại trên người đều bị Tổng Tuyết Y lột sạch. Tới khi tóc của mình bị người cạo xát, về mặt nàng liền nhìn Tổng Tuyết Y: “Ngươi...”

“Đứng ở trên bờ sẽ bị lạnh.” Tổng Tuyết Y nhẹ giọng dỗ dành, cẩn thận dùng Hương Cao (*) gội đầu cho nàng.

(*) Như dầu gội đầu ấy.

“...” Thật thoải mái! Linh Curu chuẩn bị ngăn cản hành động của hắn, liền cảm thấy đầu nhỏ của mình bị một bàn tay vuốt ve vô cùng thoải mái, mùi thuốc nhàn nhạt bay vào mũi nàng, trong nháy mắt tính tình lười biếng của nàng lại nổi lên. Thôi, thôi, hưởng thụ một chút cũng được, chuyện sau này để sau này nói.

Tổng Tuyết Y mỉm cười, nhìn bé yêu ngồi ở trong lòng mình hí hí hóp hóp, đáng yêu lười biếng lại vừa hưởng thụ y như một con mèo nhỏ, thật là đáng yêu. Hắn cười nói: “Nói cái gì là tỷ nữ, rõ ràng chính là tính cách thích hưởng thụ, chỗ nào hầu hạ người khác.”

“Ừ?” Giọng mũi lạnh lạnh mềm mại vang lên.

Tổng Tuyết Y lừa dối nói: “Không có gì, thoải mái không?”

“Ừ!” Thật là thoải mái... Nhân viên làm tóc của tiệm nào có kỹ thuật tốt như vậy hửm?

Ách! Ta xui!

Đột nhiên, Linh Curu trợn to hai mắt. Thấy gương mặt xinh trai của Tổng Tuyết Y, rồi nhìn cảnh vật xung quanh, phát hiện nàng đã không còn ở trong bể tắm nữa, hiện tại nàng đang ở trên giường đệm.

“Dùng Hương Cao để tắm rửa có thể an thần, lúc này Curu Nhi mới ngủ gà ngủ gật.” Tổng Tuyết Y giải thích nghi vấn của nàng.

Linh Curu nghe vậy mới đem tầm nhìn từ trên người Tổng Tuyết Y thu về, phát hiện hắn đang cầm một bộ xiêm y có vẻ hơi rộng khoác lên người nàng.

Lúc này nàng mới nhìn rõ trạng thái của mình, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Con bà nó! Nàng cư nhiên trần truồng như nhộng! Đã vậy còn đứng ở trước mặt người khác!!!

Tổng Tuyết Y phát hiện vẻ mặt khác thường của nàng, suy nghĩ một lúc liền hiểu, cười: “Curu Nhi mắc cỡ à?”

“Xấu hổ cái em gái nhà ngươi!!!!!!!!!!!!!!” Linh Curu thần thò nói, giặt bạch y từ trên tay hắn mặc vào, mắt thấy quần áo dài hơn cánh tay và chân của mình, nàng ghen! =”

Tổng Tuyết Y liền lấy áo khoác màu xanh lam choàng lên người nàng, nói: “Cưu Nhi rất quan tâm đến em gái của ta à?”

“...Ta sai rồi! Em gái nhà ngươi vô tội xiết bao!!” Linh Cưu đưa tay lên, thọt tay vào cái áo hần đưa tới.

Động tác của Tổng Tuyết Y hơi ngừng lại, nhỏ giọng nói: “Ta hi vọng Cưu Nhi chỉ quan tâm một mình ta.”

Linh Cưu kinh ngạc ngược mắt, lại nghe Tổng Tuyết Y nói: “Ít nhất trong thời gian ở bên cạnh ta, chỉ quan tâm một mình ta, không nên đem ánh mắt và tình cảm để ở trên người kẻ khác.”

“Ngươi cho là trên đời này có bao nhiêu người giống ngươi?” Linh Cưu nhin không được đưa tay nâng mặt của Tổng Tuyết Y lên, nét mặt của người này không có một chút khô sở, so với người bị thương còn khiến người ta lo lắng hơn, dùng ánh mắt và ánh mắt điềm tĩnh an hòa cầu xin, không có một chút áp bách và uy hiếp.

“Vậy ngươi cho rằng ta là thánh mẫu sao, gặp ai cũng đồng tình đồng cảm à?”

Ánh mắt Tổng Tuyết Y lóe hào quang, không nói gì.

Thình lình, Linh Cưu nghiêm túc nói: “Tổng Tuyết Y, ta cũng không phải người tốt gì cho cam, thật sự đó.”

“Thế thì ta xem như ngươi đã đáp ứng rồi.” Tổng Tuyết Y cười nói, lại duỗi tay đem người ở trên giường ôm vào lòng.

Linh Cưu phát hiện mình hình như bị người ta gài hồ, đập đập chân, nàng cũng cảm giác được nhịp bước của Tổng Tuyết Y hơi dừng lại: “Muốn đá người à?”

“Ta cảm thấy ta đã nhìn lầm ngươi.” Linh Cưu không biết nói gì.

Tổng Tuyết Y cười khê: “Cưu Nhi, ta cũng không phải người tốt gì cho cam, thật sự đó.”

Linh Cưu chẳng nói đúng sai.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bản Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nha đầu kia, ta thích!

Hai người cùng ra khỏi phòng, đến nhà ăn dùng cơm chiều, sau khi Linh Cưu nghe Tổng Tuyết Y ra lệnh cho Hà Nghiên đi chuẩn bị quần áo, đồ dùng sinh hoạt hằng ngày cho nàng, đem Thiên Điện của hần sửa sang lại. Đặc biệt đề cho nàng ở, trong lời nói của hần đã thể hiện rõ ý muốn để Linh Cưu ở lại dài lâu trong Tuyết Viên của hần.

Hà Nghiên không hề phản đối, chờ Tổng Tuyết Y căn dặn xong liền đi làm.

Linh Cưu âm thầm gạt đầu, xem ra vì thân thể Tổng Tuyết Y không tốt, hạ nhân trong viện của hần vẫn tôn kính hần, thậm chí còn chút kính sợ.

Ngẩng đầu nhìn Tổng Tuyết Y, thiếu niên tuấn mĩ yếu ớt, sao lại có thể khiến người ta sợ hãi chứ?

Một giây tiếp theo, Linh Cưu liền đoán ra nguyên nhân. Tướng mạo của hần, thân thể của hần và cảnh ngộ của hần... Một người xui xẻo như hần, ở bên cạnh hần lâu sẽ lây xui xẻo, chắc chắn gặp chuyện xúi quẩy.

Nếu từ nhỏ Tổng Tuyết Y đã như vậy, như vậy người bên cạnh hần gặp tai nạn chắc không ít.

Cái này có thể so với thiên nhân vẫn gây phiền phức cho nàng. Ít nhất, sau khi nàng biết chuyện về thiên nhân, nàng còn có thể giấu giếm hoặc là giả bộ. Vận đen của hần trải dài từ đầu đến chân muốn kiểm soát cũng không được. Thế nên, tuổi thơ của hần có phải cũng bất hạnh như nàng hay không?... Nhưng có một chỗ khác biệt, ít ra thì hần còn có Tôn Cốc Lan thật lòng yêu thương hần, thương hần thấu xương.

“Lại thất thần.” Âm thanh của Tổng Tuyết Y vang lên.

Linh Cưu chớp chớp đôi mắt to tròn, nhìn hần hỏi: “Từ nhỏ thân thể của ngươi đã thế này rồi à?”

“Ừ.” Tổng Tuyết Y bình thản nói: “Cưu Nhi không cần vì chuyện này mà hao tâm tổn trí.”

Linh Cưu đột ngột đứng lên: “Ta nói sẽ đem thân thể của ngươi bồi dưỡng cho tốt lên, ngươi coi lời ta chỉ là nói chơi thôi sao?”

Về mặt Tống Tuyết Y khê ngốc, đồ dành nàng: “Đừng giận.”

Linh Cưu nhìn hần, khoảng hai giây sau, nàng lắc đầu ní non: “ai nổi giận với ngươi, không biết bao nhiêu tuổi mà còn cố gắng gượng” Không cần biết Tống Tuyết Y có nghe rõ lời nói của nàng hay không, nàng liền xoay người rời đi: “Ngươi ở đây chờ một lát, ta đem vài món đồ lại đây cho ngươi.”

Nhìn bóng lưng nhỏ bé của nàng, ánh mắt Tống Tuyết Y rũ xuống nhìn ngón tay trắng nõn của mình, nhẹ giọng nói với Linh Cưu: “Cưu Nhi đây không phải là bệnh, thuốc thang và châm cứu không thể chữa trị.”

Lời của Tống Tuyết Y, Linh Cưu hoàn toàn không có nghe. Nàng bước nhanh về phía Vũ Hoàn Phường, lúc đi vào hành lang của hoa viên nàng mới bình tĩnh.

Nàng không biết đường đi từ Tuyết Viên đến Vũ Hoàn Phường nha!!

“Ha ha, bây giờ đại đường ca giống như bị ma nhập, dĩ nhiên lại làm chuyện bề mặt như vậy. Họa tử, tử nói xem bà bà có trừng phạt hần hay không?” Âm thanh thanh thúy của một bé trai từ bụi hoa ở khúc cua quẹo truyền đến, kèm theo đó là tiếng bước chân của một đám người.

Một cô gái đáp lời bé trai, nghe giọng điệu liền biết nàng ta lớn tuổi hơn bé trai kia: “Làm sao có thể trừng phạt, đệ cũng không phải không biết hần là một con ma bệnh, thân thể suy yếu như thế, ngay cả quỷ từ đường cũng có thể lấy mạng của hần.”

“Hừ! Đúng là vô dụng. Nếu ta nói, Tống gia có một đại thiếu gia như hần quả là xui xẻo. Rõ ràng ca chỉ ra đời sau hần một canh giờ mà thôi!”

“Được rồi! Tiểu Giác, ở đây không phải là chỗ ở của chúng ta, nói chuyện cần phải chú ý một chút!”

Linh Cưu nghe tiếng bước chân đi tới, thấy mấy bóng dáng xuất hiện ở cửa quẹo của hoa viên.

Cầm đầu là hai người, một lớn một nhỏ. Người lớn ước chừng mười lăm mười sáu tuổi. Người nhỏ thì mười một mười hai tuổi, dựa vào hiểu biết trong hai tháng qua của Linh Cưu, liền đoán ra thân phận của hai người này.

Cô gái bên trái mười lăm mười sáu tuổi, ăn mặc quần áo màu trắng thêu hoa nho nhã, mặt mũi xinh đẹp quyến rũ, bước đi thướt tha, hần là con gái lớn của Tống gia Nhị đường gia Tống Tri Họa.

Bên cạnh Tống Tri Họa, một thiếu niên khoảng mười một mười hai tuổi, trên người hần mặc trang phục ngắn gọn màu xanh ngọc thêu hoa, vòng tay xám bạc vòng quanh ống tay áo, toàn thân quần áo cho tới đầu gối, còn lại là quần màu đỏ sẫm, ống quần cũng cài một vòng bạc, chân mang giày thêu Vân Vụ Kim Văn.

Nghe nói xiêm y này là từ Biệt Châu vận chuyển đến, màu sắc rực rỡ khoa trương, trang sức phối hợp càng lộng lẫy quý giá, kết hợp với dung mạo tuấn tú thoát tục của thiếu niên, còn đẹp hơn cả con gái. Làm cho nhan sắc của Tống Tri Họa lu mờ xuống, bước đi trong hoa viên dưới ánh mặt trời, óng ánh chói mắt.

Thiếu niên mười một mười hai tuổi này đúng là một chàng trai xuất sắc, hần là bảo bối trên tay của Tống gia Tam đường gia, Tống Lưu Giác.

“Í?” Đôi mắt Tống Lưu Giác chợt lóe, hần đã nhìn thấy Linh Cưu đứng cách đó không xa.

“Nô tì gặp qua tiểu thư, tam thiếu gia.” Linh Cưu thân nhiên chào hai người họ, dáng vẻ đã sớm giả vờ ngây thơ, tò mò.

“Ngươi là tiểu nha đầu trong sân của ai, trước tới giờ chưa từng thấy ngươi?” Tống Lưu Giác cười nói.

Tuy rằng về mặt của hần biến mất rất nhanh, Linh Cưu vẫn nhạy bén nhận ra được ánh mắt của hần lóe lên sự âm mưu, nét mặt nàng ngơ ngác: “Tam thiếu gia cười thật là đẹp!”

May là từ nhỏ Tống Lưu Giác đã thông minh, nghe lời nói khen ngợi, nhưng biểu cảm, ánh mắt và nét mặt nịnh hót của Linh Cưu khiến cho tâm tình của hần cũng tốt hơn.

“Hắc, nha đầu kia, ta thích!” Tống Lưu Giác cười vui vẻ hơn, âm thầm liếc qua trang phục trên người Linh Cưu: “Đi! Mặc kệ là người của ai, từ nay về sau ngươi liền đi theo ta!”

Linh Cưu há mồm bộ dạng giống như mừng rỡ muốn đồng ý ngay lập tức, một giây sau bộ dạng của nàng biến thành khó xử, sốt ruột, xoắn xuýt ngón tay, do dự nói: “Bây giờ nô tì phải đi Vũ Hoàn Phường, nhưng không biết đường đi... Xin tam thiếu gia chỉ đường cho nô tì, sau đó nô tì sẽ đi tìm tam thiếu gia có được không ạ?”

“Chuyện dễ ợt. Y Y ngươi dẫn đường cho nàng đi.” Tống Lưu Giác ra lệnh cho người ở phía sau, lại lấy một miếng tử ngọc từ bên hông xuống, đưa cho Linh Cưu, cười híp mắt: “Nha đầu này thật là đáng yêu, đây là phần thưởng của gia cho ngươi, nhớ kĩ sau khi làm xong chuyện thì đến Du Viên tìm gia.”

Linh Cưu định từ chối, lại bị Tống Lưu Giác mạnh mẽ nhét vào tay. Nàng cúi đầu giống như xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Nô tì nhớ rồi ạ.”

“Ngaoan.” Tống Lưu Giác nháy mắt với Y Y mấy cái, đối với Tống Tri Họa đứng bên ngoài biết hết mọi chuyện nói: “Họa tử, đều không phải đệ muốn giúp tử sao? Đi thôi.”

Tỳ nữ mặc quần áo màu xanh nhạt, tuổi ước chừng mười bảy mười tám nhìn Linh Cưu nói: “Đi bên này.”

Linh Cưu nghe lời nàng, gật đầu đuôi theo.

Khoảng chừng nửa khắc sau, Linh Cưu được toại nguyện trở về Vũ Hoàn Phường, trước khi Y Y rời đi còn căn dặn nàng: “Ngươi có thể được tam thiếu gia yêu thích chính là phúc tám đời của ngươi. Nhưng ngươi phải nhớ quý trọng, hơn nữa đối với vật mà tam thiếu gia ban cho thì càng phải quý trọng, ngươi không nên tùy tiện cho người khác xem.”

Linh Cưu nghe vậy gật đầu liên tục, Y Y thấy vậy liền rời đi, chỉ là nàng tuyệt đối không ngờ được. Giấy trước nàng vừa đi, giấy sau cửa phòng liền đóng lại. Bên trong, Tiểu Cưu Nhi một phút trước còn ngoan ngoãn đáng yêu, một phút sau nàng liền ngồi trên ghế, đưa tay vén vạt áo dài lên, chân nhỏ bắt chéo đứng đưa, khoe miệng nhếch lên nở nụ cười trêu tức.

Ba cái đồng tiền bị Linh Cưu vút lên không trung, rơi vào trong tay, lại bị nàng ném lên không trung, rồi lại rơi vào trong tay. Liên tục ba lần như thế mới dừng lại.

Nếu lúc này có người ở trong phòng, sẽ phát hiện hai mắt Linh Cưu như có linh quang, thâm thúy thần bí như che một tầng sương mù mỏng.

“Bi tiểu nhân nhớ thương, lại bị người gài bẫy làm trộm, sau đó có quý nhân giúp đỡ, cũng không phải là đại nạn sao.” Linh Cưu lẩm bẩm, liền đoán được quý nhân này chắc chắn là Tống Tuyết Y rồi.

“Chút chuyện nhỏ như thế này không cần hấn phải bận lòng.” Linh Cưu đem ba đồng tiền thu hồi, đi đến tủ quần áo lấy một bộ quần áo màu xanh thay vào, lại đem cái hộp nhỏ được gói kĩ giấu dưới gầm giường, làm xong hết thấy nàng nhìn quần áo trên đề trên ghế: “Chắc là tiểu tử kia thấy quần áo trên người của mình nên mới đoán ra thân phận của mình.”

Ngắm nghía ngọc bội màu tím, Linh Cưu híp mắt một cái, khoe miệng lộ ra nụ cười gian xảo.

“Tiểu tử, muốn trách thì trách người họa từ miệng mà ra, ngươi không nên mưu tính hãm hại ta.”

Cắn thụng ngón tay, ngón tay dính máu vẽ vẽ lên ngọc bội màu tím, sau đó lấy một lá bùa ra, chỉ thấy lá bùa trên tay Linh Cưu tự bốc cháy, rơi vào giữa ngọc bội màu tím cháy sạch sẽ ngay cả tro bụi cũng không còn, ngọc bội màu tím lại không hề bị hư hao, màu sắc còn tròn bóng sáng loáng hơn trước.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Làm tiểu chủ nhân

“Mẹ! Mẹ!”

Trong Vũ Hoàn Phường, Tân ma ma đang dạy dỗ các tiểu cô nương, bà đang nói tới chuyện về Linh Cưu, để cho bọn họ biết giữ mồm giữ miệng một chút.

“Ồ trong đại viện nhà quyền quý, điều kiêng kị nhất chính là nói lung tung. Sau này nên nhớ kĩ, muốn được chủ tử yêu thích trước hết phải biết giữ mồm mềp thật tốt, không nên nói những gì không thể nói. Biết chưa?” Tân ma ma nghiêm khắc dạy dỗ, chợt bên tai nghe thấy tiếng kêu quen thuộc, quay đầu nhìn lại liền thấy bóng dáng bé nhỏ màu xanh đang chạy về phía này.

Tân ma ma cười mắng: “Mẹ dạy con như thế nào hả!? Chạy chạy nhảy nhảy như vậy còn ra thể thống gì nữa.”

Linh Cưu thề lười, biến thành bộ dạng ngoan ngoãn biết sai dừng lại ở trước mặt Tân ma ma, giờ bọc đồ trên tay lên: “Con chính là do một tay mẹ dạy dỗ, trở về thu dọn đồ đạc, dù sao cũng phải nói với mẹ một tiếng chứ.”

Tân ma ma trêu ghẹo nói: “Mẹ nhớ là buổi sáng bao đồ của con lúc sáng đã được Tiểu Hồ đưa tới Tuyết Viện rồi mà. Bây giờ con trở về thu xếp đồ lần nữa, đừng nói là lén trộm cái gì nha, trộm đồ ăn ở phòng bếp sao?”

Linh Cưu tròn mắt: “Thoạt nhìn con giống hạng người như vậy sao?”

“Ha ha ha.” Tân ma ma cười xoa đầu nàng: “Làm sao con không giống, hai tháng nay con ăn trộm không ít điểm tâm, con tưởng ta không có mắt à?”

Bàn tay ấm áp đặt trên đầu nàng, hành động yêu thương này khiến ánh mắt Linh Cưu lóe lóe, bề ngoài làm ra vẻ bối rối nắm chặt bao nhỏ.

“À!” Dường như nhớ tới cái gì đó, Linh Cưu lui về sau một bước né tránh khỏi hành động xoa đầu của Tân ma ma, lấy miếng ngọc bội màu tím đưa cho Tân ma ma: “Lúc con đi ra khỏi Tuyết Viên không tìm được đường về đây, may mắn là con gặp được tam thiếu gia và tiểu thư. Tam thiếu gia đúng là người tốt, thiếu gia ấy không có một chút kiêu căng như mấy cậu ấm khác, còn đặc biệt bảo Y Y tỷ dẫn đường đưa con về đây nữa.”

“Cái này?” Tân ma ma nhìn miếng ngọc bội màu tím, sắc mặt rất khó coi.

“Ô, cái này ư.” Linh Cưu nói: “Là Y Y tỷ làm rơi, lúc con nhặt được Y Y tỷ đã đi rồi. Con thấy miếng ngọc này không phải là vật bình thường, nên không dám tự mình quyết định. Vì vậy vội tới đây đưa mẹ xem.”

“Con làm rất đúng.” Tân ma ma nhận lấy miếng ngọc bội, nói với Linh Cưu: “Chuyện này con không cần lo, mẹ sẽ thay con đem miếng ngọc bội này trả lại.”

“Như vậy thì nhờ mẹ!” Linh Cưu nói.

Lúc này một bóng dáng cao gầy đi tới, Tân ma ma thấy vậy nháy mắt với Linh Cưu mấy cái: “Tiểu Linh Cưu con thật đúng là được đại thiếu gia yêu thích, vừa mới trở về thiếu gia liền cho người tới đón.”

Linh Cưu quay sang, thấy người đến chính là Hà Nghiên.

Hà Nghiên đi tới trước mặt nhóm người Linh Cưu, tiếp đó liền thi lễ đối với Linh Cưu, rất cung kính nói: “Cưu chủ nhân, bởi vì thiếu gia bị lão thái thái gọi đi, cho nên không thể tự mình đến đón ngài, đặc biệt kêu nô tỳ đến đây rước ngài về.”

Các tiểu cô nương ở đây đều tròn mắt nhìn Hà Nghiên, lại nhìn sang Linh Cưu. Bọn họ không ngờ được Hà Nghiên không cần hành lễ với Tân ma ma, hôm nay lại hành lễ với Linh Cưu, còn gọi là Linh Cưu chủ nhân. Nhất thời, ánh mắt của các tiểu cô nương vừa hâm mộ lại vừa ganh ghét, rất là đặc sắc.

Nhiều năm trôi qua, Tân ma ma cũng đã trở thành người chững chạc, ánh mắt nhìn Linh Cưu có chút phức tạp, cười nói: “Quả nhiên là Tiểu Cưu Nhi có phúc, đi về đi. Nếu đại thiếu gia quay về không thấy con, lại chạy khắp nơi tìm người, như vậy mẹ không gánh nổi tội đâu.”

Linh Cưu gật đầu, đi theo Hà Nghiên trở về Tuyệt Viện.

Tân ma ma nhìn bóng lưng hai người một hồi lâu, bà cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay, nhỏ giọng tự nói: “Đây là Từ Hà ngọc bội có một không hai ở Tông gia, chưa bao giờ rời khỏi người tam thiếu gia, làm sao có thể rơi vào trong tay kẻ khác? Chuyện này thật không đơn giản, có lẽ nên đi tìm đại phu nhân bàn bạc cho thỏa đáng.”

Sau khi đem ngọc bội cất đi, Tân ma ma ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của các tiểu cô nương đang nhìn theo phương hướng rời đi của Linh Cưu, bà nhướn mày, lạnh giọng quát lớn: “Thu hồi suy nghĩ không nên của các ngươi, đã quên lời ta nói rồi sao? Muốn làm việc trong đại viện, kiêng kỵ nhất chính là lòng tham, mơ mộng hão huyền những thứ không thuộc về mình. Vinh quang mà hôm nay Tiểu Cưu Nhi có được, đều là do phúc khí của nàng, cũng là cái giá mà nàng ta nên được, đều trở về suy nghĩ cho kĩ đi!”

Tân ma ma ra lệnh, các tiểu cô nương liền giải tán ngay.

Tuyệt Viện.

Hà Nghiên đem Linh Cưu đưa về Thiên Điện (*) nơi ở của Tổng Tuyệt Y, từ đầu đến cuối nàng ta đều đứng ở phía sau Linh Cưu, cách nàng nửa bước, nhẹ giọng nói: “Bởi vì không đủ thời gian, nhóm nô tỳ chỉ có thể sắp xếp qua loa, đệm chăn đồ dùng cá nhân đều được thay bằng cái mới. Nếu Cưu chủ nhân có gì không hài lòng thì ghi ra giấy, ngày mai nô tỳ sẽ cho người đến thay.”

(*) Hôm trước edit nhầm là Thiên Điện nha, không phải Thiên Điện —” hình như mấy chương trước edit nhầm thì phải. Sr mọi người nha!

Linh Cưu đánh giá căn phòng, giống y hệt phong cách thanh lịch của Tuyệt Viện, nơi này cách phòng ngủ của Tổng Tuyệt Y chỉ có một bức tường. Bao đồ của nàng chuẩn bị rời khỏi Tông gia được đặt trên bàn, vừa liếc mắt một cái nàng liền nhìn ra được, bao đồ cũng không có bị người mở ra.

“Vi sao gọi ta là chủ nhân?” Linh Cưu hỏi Hà Nghiên.

Hà Nghiên nói: “Thiếu gia nói, sau này Cưu chủ nhân chính là chủ nhân của chúng ta, thấy người cũng như thấy thiếu gia.” Dừng một chút, nàng ta bổ sung thêm: “Không chỉ ở Tuyệt Viện, toàn bộ Tông gia đều như vậy, Cưu chủ nhân ở trước mặt người khác tự xưng nô tỳ, thân phận của người không hề kém so với các thiếu gia và tiểu thư khác.”

Ánh mắt Linh Cưu lóe sáng, hết sức kinh ngạc. Ban đầu nàng cho là Hà Nghiên kính nể Tổng Tuyệt Y, sợ hấn mang đến sự xui xẻo, bây giờ thấy lời nói và cách làm việc của nàng ta, nàng mới phát hiện sự thật không phải như thế.

“Tổng Tuyệt Y chỉ là một con ma ốm, vì sao ngươi lại nghe lời hắn như vậy?” Linh Cưu cố ý nói như vậy, tầm mắt chăm chú quan sát biểu tình trên mặt Hà Nghiên.

Sắc mặt Hà Nghiên hiện lên sự tức giận, nhưng rất nhanh liền biến mất. Người bình thường khó phát hiện ra. Giọng điệu của nàng ta cứng rắn lạnh lùng hơn: “Cưu chủ nhân, thân thể của thiếu gia quả thực không tốt, nhưng ngoại trừ điểm này, trên đời này có mấy người có thể so sánh được với thiếu gia, mới Cưu chủ nhân không nên hạ thấp giá trị của thiếu gia.”

“Ta đã biết.” Linh Cưu cười nói. Người này thật sự trung thành và tận tâm đối với Tổng Tuyệt Y, chỉ điểm này thôi cũng đủ rồi.

Trong lòng Hà Nghiên vẫn còn bất mãn đối với Linh Cưu, không muốn ở lại với nàng thêm một chút nào nữa: “Nếu Cưu chủ nhân không có chuyện gì khác, nô tỳ xin lui xuống.”

Linh Cưu gật đầu.

Hà Nghiên không chút do dự rời đi, thuận tiện đóng cửa lại. Sau một giây khép cửa lại, sự tức giận trên mặt không hề che giấu nữa: “Vì sao một tiểu quý không biết chuyện lại được thiếu gia coi trọng chứ!”

Linh Cưu không biết Hà Nghiên bày tỏ sự bất mãn đối với mình, nàng mở cái hộp vừa mang từ Vũ Hoàn Phường ra.

Trong hộp này đều là lá bùa và mực đỏ mà nàng đặc biệt nghiên cứu chế tạo ra, cùng với Thần Lộ khó sưu tầm được, tinh hoa cây cỏ.

Ban đầu, nàng định dùng mấy thứ này điều dưỡng cho cơ thể của Tống Tuyết Y, ngày đó nàng nghe được mình bị đưa đi, thì cái suy nghĩ này liền bị bỏ xuống, giận dữ nên chừa thêm mang thứ này đi theo.

“Cũng không phải là bệnh tật bình thường, càng giống như cơ thể vừa sinh ra đã yếu kém bị tà linh bám vào, hoặc là nói là bị nguyên rủa... Cần phải hốt thuốc đúng bệnh mới được.” Trước tiên, Linh Cưu dùng một chút Thần Lộ để rửa tay, lại mở hộp mực đỏ, dùng ngón trỏ thăm một chút mực, trong nháy mắt về mặt trở nên thanh kính nghiêm túc, hai tay linh hoạt vẽ vẽ lên lá bùa.

Một lá bùa được hình thành, Linh Cưu không có ý định dừng tay, tiếp tục vẽ lá bùa kế tiếp.

Tịnh Linh Phù, Ngũ Hành Phù, Hộ Thân Phù, An Thần Phù, Khư Tà Phù.

Tổng cộng năm lá bùa được vẽ xong, Linh Cưu mới dừng tay, thu dọn mọi thứ ở trên bàn.

“Hiện tại, linh lực trong cơ thể mình chỉ được năm phần so với kiếp trước thôi. Dựa vào tốc độ tu luyện của ta ở thế giới này, hẳn là không tới nửa năm là có thể đạt tới trình độ kiếp trước... Lê nào đây là điều kiện linh lực dồi dào trong Thần Côn công pháp sao? Linh Cưu lẩm bẩm.

Thần Côn Công Pháp chính là cái tên nàng tự đặt, bởi vì bí tịch nàng tu luyện dạy dự đoán thời tiết diễn toán thiên địa), vẽ bùa đoán mệnh, đủ các loại bất quý đuổi quỷ, giống như thần côn ở hiện đại.

Quyển bí tịch này là do kiếp trước nàng trộm mộ có được. Người ngoài nhìn vào thì thấy chữ như gà xối, chỉ có nàng mới xem quyển bí tịch này như một quyển sách bình thường, có chữ viết, có giải thích lại có tranh vẽ. Từ đó nàng hiểu được, chỉ có người có thiên nhãn do trời sinh mới hiểu được quyển bí tịch này.

Bởi vì học tập theo những gì trên quyển sách này viết, nàng mới có thể kiểm soát con mắt và giúp đỡ rất nhiều cho giấc ngủ, cho nên một lần nàng học liền học suốt bốn năm.

Bốn năm qua, nàng chỉ đạt được tầng thứ nhất của quyển sách – Sinh Linh Cảnh. Trong cơ thể cũng sinh ra linh lực.

Ở tầng thứ nhất, nàng chỉ có thể vẽ bùa, bày trận đơn giản, biết một chút tiểu pháp thuật. Nhưng chỉ là năng lực và tiểu pháp thuật của tầng dưới chót nhất. Cho dù kiếp trước, nàng lang bạt có tiếng nhất ở trong Đạo Giới.

Về phần trong sách viết đến giai đoạn sau có thể vãi đậu thành binh, gọi gió cầu mưa, đuổi quỷ ngự linh, nghịch thiên sửa mệnh, vân vân. Nàng xem hết cuốn sách Thần Côn, nhưng cũng không coi đó là thật. Mặc kệ là thật hay giả, dù sao nàng cũng không dám nghĩ tới mình có thể luyện tới trình độ đó.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tín nhiệm lẫn nhau.

Khi mặt trời ngã về tây, trăng treo đầu cành, mọi người đều thoả nết đi nghỉ, đại viện của Tống gia vẫn sáng sủa như cũ, đội tuần tra vẫn đi qua.

Linh Cưu nằm trên trường kỷ ở chỗ mới, thầm nghĩ đối xử khác biệt thì hưởng thụ cũng không giống, trước đây từng nghe nói qua lăng la ngọc chăm trong sách cổ, hôm nay nàng mới chính thức tự thể nghiệm một lần, đệm chăn nhẵn bóng, không hề kém so với đệm tơ tằm ở hiện đại, thậm chí còn thoải mái hơn vài phần.

Bỗng nhiên, nàng nghe thấy âm thanh đẩy cửa rất nhỏ, người đi vào có bước chân phù phiếm, chân đạp xuống đất gần như không có phát ra âm thanh.

Trong ấn tượng của nàng, người có bước chân như vậy chỉ có một người, Tống Tuyết Y.

"Cưu Nhi?" Thanh âm mềm mại như gió thổi, người này không phải là Tống Tuyết Y thì là ai.

Bây giờ hẳn mới từ chỗ đại phu nhân trở về sao?

Linh Cưu đang nghĩ xem có nên mở mắt hay không, chẳng mấy chốc liền nghe được tiếng gọi nhỏ của Tống Tuyết Y, rõ ràng là đang suy đoán nàng có ngủ hay không, như vậy nàng liền yên lặng theo dõi biến đổi của hân mới được, để coi hân nửa đêm nửa hôm lên vào phòng nàng làm cái gì.

Linh Cưu không trả lời, hô hấp đều đặn ổn định, bộ dạng giống hệt như đang ngủ say.

Nếu như lúc này nàng mở mắt, sẽ phát hiện Tống Tuyết Y chỉ mặc quần áo đơn giản đang ngồi xõm bên giường của nàng, con ngươi sâu thẳm đằng sau mặt nạ nhìn nàng nói chuyện.

“Khi ta trở về, Hà Nghiên liền bẩm báo lại với ta, nàng nói ngươi là một nha đầu hư hỏng trong ngoài không đồng nhất, ở trước mặt ta thì ngoan ngoãn, thân thiết; đằng sau lưng thì khinh bỉ, mắng chửi ta là ma ốm.” Giọng nói của Tống Tuyết Y rất nhỏ, giống như là sợ quấy rầy tới cái gì đó, đánh vỡ cái gì đó.

Thanh âm của hân vốn cực kì dễ nghe, lúc này cố gắng hạ thấp giọng, giống như yêu tinh ní non trong đêm, thư thái – linh hoạt lại mê hoặc lòng người.

“Hi hi.” Một tiếng. Linh Cưu biết rõ đây là nụ cười của Tống Tuyết Y.

Không hiểu sao nàng không có một chút khẩn trương nào hết, không chút nào sợ Tống Tuyết Y tin lời người khác hiểu lầm mình, khoe miệng nàng không nhin được nhếch lên.

Quả nhiên liền nghe Tống Tuyết Y nói: “Nghe nói như vậy, ta không chỉ không tức giận mà còn cảm thấy vui vẻ, Cưu Nhi ngươi biết tại sao không?”

Vì sao? Linh Cưu tự hỏi ở trong lòng. Cho dù ngươi tin tưởng ta không coi thường ngươi, nhưng cũng không cần thiết vì chuyện này mà vui vẻ.

“Bởi vì ta phát hiện, bọn họ đều không hiểu ngươi, mà ta lại hiểu rõ ngươi, biết rõ con người của ngươi. Chỉ có một mình ta, duy nhất một mình ta.”

Lúc hân nói tới hai chữ duy nhất, Linh Cưu cảm nhận được tâm tình vui sướng của Tống Tuyết Y, cái từ nàng giống như là một ý nghĩ thần thánh, có thể thỏa mãn tâm linh con người, rất là hưởng thụ.

Khoảng chừng ba giây sau, Tống Tuyết Y hô hấp rất nhỏ, nếu như không phải thính giác của Linh Cưu nhạy bén hơn người, sợ là đã nghĩ rằng Tống Tuyết Y đi rồi.

“Cưu Nhi hỏi Hà Nghiên câu đó, thật ra là Cưu Nhi muốn thử xem Hà Nghiên có trung thành với ta hay không?”

Một câu nói trùng!

Linh Cưu cảm thấy Tống Tuyết Y thật không hổ là người nàng xem trọng, trí tuệ này đúng là không bình thường.

Đột nhiên, nàng cảm thấy chân bị vén lên, một vật ấm áp được đặt trên tay nàng.

“Cưu Nhi, ngủ ngon.” Giọng nói trong veo động lòng người của thiếu niên vang lên.

Lỗi tai Linh Cưu cảm nhận được hơi ấm truyền đến, không cần mở mắt nàng cũng đoán ra được khoảng cách hiện tại của nàng và Tống Tuyết Y rất gần, dựa sát vào bên tai nàng nói, đồng thời cũng không mang mặt nạ, có lẽ là hân đem mặt nạ nâng lên một chút, không có che đôi môi hân lại.

Ban đầu Tống Tuyết Y nghĩ rằng Linh Cưu đã ngủ, lúc chuẩn bị rời đi mới phát hiện lông mi của bé khẽ run nhẹ, tựa như cánh bướm khe khẽ vỗ vờ đang yên lại mảnh mai.

Giả vờ ngủ?

Không biết xuất phát từ loại tâm tình nào, chờ khi hân phản ứng kịp thời, môi của hân đã khẽ chạm vào gò má của bé.

Hân còn chưa kịp kinh ngạc vì hành vi của mình, cảm xúc mềm mại truyền đến môi khiến cả trái tim của hân đều bị hòa tan, hân không nhận được híp mắt hưởng thụ, trên môi hiện lên nụ cười lâu linh lại hạnh phúc, giống như vừa ăn vụng được quả cấm.

Cúi đầu xuống lần nữa, hơi thở của bé vẫn đều đặn ổn định như trước, tự cho là bộ dạng giả bộ của bé rất thành công, trên thực tế khuôn mặt nhỏ nhắn nhắm hai mắt kia đều trở thành một chữ 囍

Đương nhiên, Tống Tuyết Y không biết 囍 là thế nào, hân chỉ cảm thấy đứa bé này thật là đáng yêu, đùa rất vui. Về mặt này chỉ thuộc về Cưu Nhi của hân.

“Ừm...” Hân làm bộ cố ý hỏi tường lại mùi vị cái hôn lúc nãy: “Thật là mềm, hảo ấm, quả nhiên là Cưu Nhi mùi vị.”

Cái đầu ngươi! Ngươi coi mặt của ta là bánh ngọt à? Mềm? Ấm? Còn thật sự miêu tả mùi vị nữa chứ? Đói bụng thì gặm móng vuốt của ngươi đi, gặm mặt của chị làm gì????

Linh Cưu la hét trong đầu, trên thực tế bàn tay trong chân của nàng đã nắm chặt cái chân, nào có nổi giận thực sự với thiếu niên này được, nội tâm hơi chua xót. Đã bao lâu rồi? Nàng không nhớ nổi, buổi tối có người giúp nàng đắp chăn, nhỏ giọng đốc bầu tâm sự lại tín nhiệm mình, sẽ chúc nàng ngủ ngon, sẽ hôn chúc nàng ngủ ngon...

Tuy rằng nụ hôn chúc ngủ ngon đặt sai chỗ, nhưng xét thấy thiếu niên này biểu hiện không tệ, Linh Cưu nàng sẵn lòng khoan dung tha thứ cho hắn.

“Khụ khụ...” Sắc mặt Tống Tuyết Y hơi thay đổi, đưa tay che môi, cố gắng đè nén không để mình ho khan khiến cho khuôn mặt của hắn đỏ bừng lên. Đôi mắt vẫn chứa ý cười dịu dàng như cũ, nhìn bé con trên giường một lần nữa, hắn mới xoay người rời đi.

Linh Cưu vất vả lắm mới kiềm chế được không để cho mình mở mắt nhìn tình huống của Tống Tuyết Y, chờ đến khi nghe thấy âm thanh đóng cửa, nàng mới mở mắt nhìn về phía cánh cửa, sau đó cúi đầu nhìn về phía cổ tay của mình.

Một xâu chuỗi ngọc màu lam nhạt, nhìn kĩ lại chuỗi ngọc và từng viên ngọc, đối với kinh nghiệm trộm mộ kiếp trước của nàng, liếc mắt liền nhận ra chuỗi ngọc này có giá trị rất quý, điều khiến nàng giật mình nhất chính là giữa trong hạt châu kia, bên trong là hoa văn của một đóa Băng Liên chín cánh được tạo ra rất tự nhiên.

Giá trị của vòng tay bằng ngọc châu này ở hiện đại chính là vật vô giá, hoặc nói là một khi có được vòng tay này, tuyệt đối sẽ không đem nó bán, vì nó là vô giá.

“Ngọc châu này có rất nhiều linh khí, có tác dụng an thần dưỡng sinh rất lớn, đặc biệt là ở giữa viên ngọc châu này, linh mạch tạo thành rất tự nhiên, có thể hấp thu linh khí của trời đất để tắm bổ cho chủ nhân của nó, trừ tà tránh điềm xấu.” Tác dụng của vòng ngọc châu này không thoát khỏi ánh mắt của Linh Cưu.

Nàng nắm vòng ngọc châu trong tay thật chắc, vòng này không phải là vật quý báu nhất nàng từng gặp nhưng cũng tuyệt đối không kém, so sánh với bảo vật kiếp trước nàng mang bên người có thể đứng thứ hai.

Ở trong căn phòng mờ tối, nàng lặng lẽ suy nghĩ. Linh Cưu suy nghĩ sơ sơ liền hiểu rõ ý đồ hành động lần này của Tống Tuyết Y.

E là hắn biết rõ vấn đề của thân thể nàng, sợ mình ở lâu bên cạnh hắn sẽ bị ảnh hưởng, nên mới đưa sợi dây đeo này cho nàng để bảo vệ nàng, tránh cho nàng gặp nguy hiểm.

“Người không thể nào không biết giá trị của vòng tay này, chúng ta mới quen biết nhau không được mấy ngày, đưa quà như vậy có quá lớn hay không.” Linh Cưu mỉm cười nhẹ nhàng mỉa mai, vẻ mặt có chút phức tạp và xoắn xuýt.

Nàng đang suy nghĩ, đối phương cố gắng nhiều như vậy, nàng nên làm sao mới tốt? Thật đúng là phiền phức!

Chỉ là nàng quên mất, so với những gì Tống Tuyết Y trả giá, nàng muốn trả cũng không thể trả hết những cố gắng của hắn, suy nghĩ vừa nổi dậy nàng liền cố gắng nghĩ biện pháp chữa khỏi bệnh cho hắn, tự hứa thời gian nàng ở lại Tống gia, nàng nhất định sẽ bảo vệ hắn thật tốt.

Trong lúc Linh Cưu tự mình cho rằng, nàng làm ra quyết định không hề tổn sức, cảm thấy Tống Tuyết Y rất đáng giá, nhưng nàng chưa từng nghĩ qua, trên đời này không có ai đối với ai tốt, tất cả những gì nàng trả giá nàng đều không coi nó là gì, nhưng ở trong mắt người khác lại không giống, đây chính là lòng thành.

“Đúng là kẻ ngốc nghếch, tính toán một chút, đồ tốt thì chó nên bỏ uống. Cùng lắm là sau này nàng quan tâm thằng nhóc này nhiều hơn một chút, miễn cho hắn bị người khác lừa còn giúp người ta đếm tiền.” Linh Cưu lắc đầu, rồi nằm xuống giường ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Không chế Cốc Khiêm

Editor: Tiểu Ngừ

Mặt trời lên cao, khoảng chừng chín giờ sáng, người trong Tuyết Viện đã chuẩn bị xong dụng cụ rửa mặt đi tới chỗ Tuyết Y.

Đây là quy cũ mà đầy tớ trong Tuyết Viện đều biết, ở Tống gia, đại thiếu gia không giống những người khác ngủ tới năm, sáu giờ mới thức giấc, bởi vì thân thể không tốt nên phải ngủ thật nhiều, phải ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao mới có thể dậy.

Tống Tuyết Y thay đồ rửa mặt xong xuôi mới quay sang bên cạnh, hỏi Hà Nghiên: “Cưu Nhi còn chưa thức dậy à?”

“Vâng.” Trong lòng Hà Nghiên càng thêm chán ghét Linh Cưu. Nha đầu kia thật sự là không hiểu chuyện, thiếu gia hết lòng thương yêu nàng, còn cho nàng quyền làm chủ, đáng lí nàng nên cảm kích và hết lòng với thiếu gia mới đúng, không nên ý vào được cung chiều mà kiêu căng. Ngày đầu tiên đến đây lại thức dậy trễ hơn thiếu gia.

Tống Tuyết Y nhẹ nhàng gạt đầu, động tác nhỏ nhẹ đẩy cửa phòng của Linh Cưu ra, một đường đi đến bên cạnh giường, cẩn thận đem cây nệm vẫn còn đang cháy thối tắt.

Rèm của giường vẫn như tối hôm qua, không có dấu hiệu kéo lên. Nhưng không thấy bóng dáng của bé đâu, chỉ nhìn thấy một quả cầu tròn cuộn trong áo ngủ bằng gấm.

Tổng Tuyết Y sững sốt, nhìn chăm chăm quả cầu tròn trong chăn một hồi lâu, thầm nghĩ cái này thật là tròn, người không biết còn tưởng rằng bên trong thật sự là một quả cầu tròn lớn.

Lúc này quả cầu tròn bên dưới áo ngủ bằng gấm nhúc nhích, ngay sau đó giống như bất động cứng đờ.

"Hi hi... Khụ." Tổng Tuyết Y nghĩ tới điều gì đó, cười một tiếng rồi cố gắng nhịn xuống.

Đối với vẻ mặt ngây ngô của đám người Hà Nghiên ở đằng sau phát tay, ý bảo bọn họ không nên cử động, sau đó khom người đem áo ngủ bằng gấm vén lên, thừ kêu một tiếng: "Curu Nhi?"

Quả cầu tròn trong áo ngủ bằng gấm hiện hình, chính là Linh Curu đang cuộn tròn.

Linh Curu chỉ mặc một bộ quần áo phong phanh, hai chân co lên như con tôm luộc, một tay ôm chân, một tay đặt phía dưới, chôn đầu ở đầu gối.

Hèn gì lại tròn như vậy. Tổng Tuyết Y nhìn thấy dáng ngủ này của Linh Curu, trước tiên cảm thấy buồn cười, nhưng sau đó liền nhũn mảy. Đứa trẻ này đáng yêu như vậy, có đôi lúc khiến người ta cảm thấy mỏng manh, hơn nữa có một chút cô quạnh và thành thực, khiến trái tim hẳn không khỏi căng thẳng.

"Curu Nhi?"

Lại nghe âm thanh mềm mại ảm áp của thiếu niên, một lần nữa Linh Curu tự khinh bỉ bản thân tự đánh mất mặt mũi. Sau đó không cam lòng ngẩng đầu, nhìn mặt nạ quen thuộc trước mắt.

Chân mày Tổng Tuyết Y nhíu chặt hơn: "Ngủ không ngon?" Ánh mắt mông lung ngập nước của bé không che giấu được tơ máu trong mắt, còn có quãng thâm dưới mí mắt.

Linh Curu yên lặng nhìn chăm chăm thiếu niên, sau đó bất đắc dĩ thở dài một hơi, 'A' coi như là đáp lời.

Cái bộ dạng giả vờ giống như cụ già đầy tang thương thờ dài than thở, rất là buồn cười. Tổng Tuyết Y dờ khóc dờ cười, bởi vì hẳn chợt nhớ tới tối hôm qua mình trêu chọc bé thế nào, lẽ nào là do mình hại bé mất ngủ? Sớm biết chuyện sẽ như vậy, hẳn nhất định sẽ không...

Sẽ không sao? Trong lúc Tổng Tuyết Y tự hỏi, nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng noãn của bé, cảm thấy rất tốt nhìn.

"Curu Nhi không ngủ ngon là vì ta..." Dừng một chút, ngày hôm qua chính mình làm ra hành động như thế, bản thân Tổng Tuyết Y cũng không có lương trước được, hẳn lớn bằng tuổi này, lần đầu tiên mới làm chuyện như vậy. Cho nên không có biện pháp lạnh nhạt: "Ngày hôm qua..."

Lời nói của Tổng Tuyết Y chưa dứt, Linh Curu liền phát tay một cái: "Cũng không phải ngại... Hử? Ngày hôm qua? Ngươi muốn nói chuyện gì?" Linh Curu nhìn chăm chăm Tổng Tuyết Y, ánh mắt nghi ngờ.

Trong nháy mắt Tổng Tuyết Y có chút xấu hổ, thanh âm nhẹ nhàng săn sóc: "Không phải vì ta, đó là vì cái gì?" Lúc nói chuyện, hẳn đem bé ôm vào lòng, mượn lúc xoay người nhanh chóng đem tâm trạng của mình bình phục lại.

Cái này giống như cảm xúc chợt dạ lại kích thích của kẻ trộm, thật sự là mới mẻ lại kỳ quái.

Hành động của Tổng Tuyết Y rất tự nhiên trot lọt, chờ khi mặt nàng được lau sạch, miệng được một cây bàn chải đánh răng nhét vô mới sững sờ phản ứng: "Ngươi... Ê ừ! Khụ khụ khụ!"

Tổng Tuyết Y vội đem bàn chải đánh răng lấy ra, bung chậu nước tới trước mặt Linh Curu, một tay nhẹ nhàng vỗ lưng Linh Curu: "Mau nhỏ ra."

"Phốc!" Linh Curu không chút do dự hướng chậu nước phun ra, nghiêng đầu hung hăng trừng Tổng Tuyết Y. Chị muốn học máu vào mặt của ngươi, có được hay không!

Nhưng nàng lại không biết dáng vẻ này của nàng trong mắt Tổng Tuyết Y đáng yêu biết chừng nào! Ánh mắt long lanh ngập nước của bé cưng, lông mi dài đậm thấm ướt nước mắt, gương mặt nhỏ nhắn vì bị sặc mà đỏ lên, khóc miệng còn dính bọt biển, con ngươi ủy khuất lại lên án tròn tròn lên, cực kì dễ thương.

Sau đó, lần thứ hai, Tổng Tuyết Y làm ra một chuyện mà hẳn không ngờ tới, dùng môi mềm mại hôn lên hai gò má đáng yêu của bé.

Ừ... Còn ấm hơn ngày hôm qua nữa chứ.

(◉ □ ◉) Đám người Hà Nghiên hóa đá, may là tổ chất của các nàng tốt, đồ vật đang cầm trong tay không có bị rơi xuống đất.

— Ⅲ — Đây là vẻ mặt máu của Linh Curu, một giây sững sốt, sau đó vẻ mặt không thay đổi nhìn chăm chăm Tổng Tuyết Y.

Tổng Tuyết Y bị nàng nhìn có chút chột dạ, cũng có một chút âm thầm. Cưu Nhi... không thích mình hôn nàng sao?

Ai dè, thỉnh linh mặt nạ bị kéo xé rách lên, sau đó, gò má lạnh như băng bị một vật mềm mềm âm ẩm, lại có chút ẩm ướt chạm vào.

“Ăn miếng trả tát.” Vừa dứt lời, Linh Cưu 囍. Cho nên mới nói, đứa nhỏ này chính là khác tính của nàng!

Tổng Tuyết Y rõ ràng ngẩn ra, sau đó cười nhẹ, cười đến sung sướng, cười hai vai run rẩy, dựa sát vào bé khẽ nói: “Cưu Nhi đừng từ sai rồi.”

“Ngượng ngùng. Sự nghiệp học tập không đủ.” Linh Cưu nhún nhún vai.

Vốn là một câu nói đùa, lại khiến cho Tổng Tuyết Y ngưng cười, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy thương tiếc.

Trống khi Linh Cưu nghi hoặc, ánh mắt cũng vụt tắt, cầm mặt nạ trong tay của bé chuẩn bị mang lên.

"Chờ một chút." Linh Cưu đưa tay hướng tới mặt hắn, đem bột phấn trên mặt hắn lau đi: “Được rồi.” Lập tức, nàng nhớ đến chuyện nếu trên mặt đối phương dính bột phấn... Vậy mặt của nàng thì sao?

Đáng chết, sao hắn không nhắc nhở nàng? Linh Cưu trừng mắt nhìn Tổng Tuyết Y lên án, đưa tay chà lau khóe miệng của mình.

Lúc này đổi lại thành Tổng Tuyết Y cầm tay của nàng, cầm khăn tay giúp nàng lau bột phấn, sau đó bưng một chén nước tới cho nàng súc miệng.

Động tác của hắn rất tự nhiên, Linh Cưu cũng rất an nhàn, sau đó đi tới tủ quần áo lấy quần áo, không coi ai ra gì tự mặc vào.

Tổng Tuyết Y đứng một bên ngắm nhìn, mắt long lánh. Quần áo của bé chính là trang phục của tỷ nữ được mang đến từ Vũ Hoàn Phưởng, mặc ở trên người bé khiến người ta có cảm giác tươi mát đáng yêu, nhưng mà nó không xứng với bé. Cưu Nhi của hắn nên có thứ tốt nhất, sáng ngời xinh xắn không thua kém một ai.

Trong tương lai cái ý nghĩa này của Tổng Tuyết Y hình thành thói quen thu gom tất cả các vật quý hiếm, quần áo trang xuất, trang phục đặc biệt... ở khắp nơi trên lục địa cho Linh Cưu. Thói quen tự mình xử lý việc ăn mặc ngủ nghỉ của Linh Cưu, tiếp đó... Càng ngày càng thậm tệ hơn, cái ăn cái chơi, ưa thích, kết bạn... đều bị hắn nhét vào trong vòng quản lý của mình.

Đây là chuyện về sau, trở lại hiện tại Linh Cưu mặc quần áo tử tế vào, chạy tới bàn trang điểm, cầm hai dải ruy băng màu xanh, buộc thành bím tóc sau đó lại dùng một đoạn vải gấm buộc tóc ở đằng sau lại, thoát nhìn kiểu tóc hơi đơn giản lại tươi mát, khiến người xem liếc mắt một cái liền kinh diễm, cũng rất dễ chịu vừa mắt.

Toàn bộ quá trình đều bị Tổng Tuyết Y thu vào trong mắt, nhìn bé tự mình làm xong tất cả các động tác, ánh mắt không chút che giấu được ý cười vui mừng, đi vài bước tới bên cạnh bé, khom lưng đưa tay ôm lấy cái mông của bé, động tác rất lưu loát.

"Ta nói... ." Linh Cưu không nói gì cố nhịn xuống xúc động đá người.

Tổng Tuyết Y nhẹ giọng nói: “Ta đã kêu Hà Nghiễn chuẩn bị cháo, có sò điệp, hạt bắp, thanh hoàn, đậu hoa hầm, thức ăn ngon.”

“Ừ?” Con ngươi của Linh Cưu lóe sáng một cái, vừa lòng khen ngợi Tổng Tuyết Y. Người trẻ tuổi, thật hiểu lý lẽ nha!

Tổng Tuyết Y cười, thành công đem sự chú ý của Linh Cưu chuyển dời, dùng tay đỡ lưng của bé, vuốt ve mái tóc mềm mại hơn cả tơ lụa của bé: “Cưu Nhi còn chưa có nói, vì sao không ngủ ngon?”

“À, ta quên mang gối ôm ở bên Vũ Hoàn Phưởng về đây.” Tình hình chung, thói quen vứt đồ bừa bãi của Linh Cưu.

“Gối ôm?” Đó là cái gì?

Linh Cưu nói: “Chính là cái gối mềm mềm giống như đệm vậy đó, có thể ôm vào lòng ngủ.”

Thói quen ôm gối ôm ngủ của trạch nữ không thể thay đổi, cho dù ngủ trên giường ngọc gấm lụa cũng không ngủ được nếu thiếu gối ôm.

“Ôm... ngủ?” Tổng Tuyết Y nhớ tới một màn kia, tư thế ngủ yếu đuối cuộn tròn lại cô quạnh của bé.

"Ừ, được rồi, giống như thân thể không tốt của ngươi, nhất là buổi tối khi ngủ thân thể sẽ bị lạnh, có thể làm một cái gối ôm nước nóng." Linh Cưu không phát hiện vẻ mặt khác thường của thiếu niên, nhìn về phía trước, vô ý thức nói, âm thanh càng ngày càng nhỏ: “Cái này thật là có thể... Lại dán lá bùa ta về lên... Ừ...”

Câu nói tiếp theo Tổng Tuyết Y nghe không rõ lắm, nhưng không có gây trở ngại tới việc hắn nghe được bé trong lòng đang quan tâm hắn, mọi chuyện đều lo nghĩ cho hắn.

Cưu Nhi, Cưu Nhi, nàng thật sự là quà tặng tốt nhất mà ông trời ban cho ta.

Tổng Tuyết Y hơi nắm chặt tóc của bé, quen biết mới bao lâu? Càng ngày càng yêu thích, không nỡ buông tha!

Chương 14: Phiền phức tới rồi

“Tránh ra! Ta có chuyện gấp tìm đại ca, nếu như ngươi làm chậm trễ chuyện của ta, các ngươi có thể gánh nổi trách nhiệm hay không?”

Lúc Linh Cưu và Tống Tuyết Y đang dùng bữa sáng, âm thanh ồn ào mơ hồ truyền đến phá vỡ sự yên lặng hài hòa giữa hai người.

Đến rồi! Nghe được giọng nói trong trẻo quen thuộc của thiếu niên, suy nghĩ của Linh Cưu khẽ động, đáy mắt chợt lóe hào quang, linh động trong suốt hơn bình thường.

Về mặt của Tống Tuyết Y bị che giấu đằng sau mặt nạ, không ai biết trong bụng hắn đang nghĩ gì, nhưng nhìn động tác không có dấu hiệu muốn ngừng lại của hắn liền biết, hắn không đem chuyện xảy ra ở bên ngoài để vào trong mắt.

Hà Nghiên tự mình đi ra bên ngoài, khoảng chừng ba ly trà nàng ta đã trở về, ánh mắt phức tạp liếc qua người Linh Cưu, đi tới bên cạnh Tống Tuyết Y nhỏ giọng: “Đại thiếu gia, chuyện này có liên quan tới Cưu chủ nhân.” Những lời này thành công khiến cho động tác ăn cháo của Tống Tuyết Y dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nghe Hà Nghiên nói: “Tam thiếu gia nói, Từ Hà ngọc bội của hắn bị Cưu chủ nhân trộm.”

“Lách cách.” Cái muỗng rơi vào bên trong bát, Linh Cưu làm ra bộ dạng phản ứng nên có của trẻ nhỏ, mở to mắt vô tội, lắc đầu nguầy nguậy: “Ta không có trộm đồ gì hết á.”

Tống Tuyết Y nhìn thấy cái muỗng của nàng chìm vào trong bát, rõ ràng là không thể dùng tiếp được, bèn dùng muỗng của mình múc cháo dứt tới bên môi bé, cười nói: “Không. Đến! Ta cho Cưu Nhi.”

Linh Cưu không biết nói gì. Hà Nghiên thì cau mày: “Đại thiếu gia, chuyện này...”

“Cưu Nhi đã nói không có trộm.” Tống Tuyết Y chờ một hồi không thấy Linh Cưu há miệng ăn cháo, liền đem muỗng để vào trong bát, lại múc một muỗng cháo âm âm khác đưa tới môi bé, thấy Hà Nghiên còn lẩn lộn không chịu đi: “Lời ta nói, ngươi không có nghe à?”

Giọng nói của thiếu niên vẫn trong sạch mượt mà như dòng suối chảy qua khe núi, chậm rãi trôi chảy không có một chút áp lực hay đe dọa nào. Thế mà Linh Cưu lại phát hiện mặt mũi của Hà Nghiên thay đổi, thấy bộ dạng của nàng ta giống như đứng không vững suốt chút nữa quỵ xuống, liền nói không dám, sau đó xoay người đi ra ngoài xử lý chuyện Tống Lưu Giác.

“Cưu Nhi, ghét bỏ ta sao?” Lần thứ hai, Tống Tuyết Y để muỗng lại trong bát, rồi lại múc cháo đưa tới bên môi Linh Cưu.

Động tác của hắn không có gượng ép và cố chấp, tự nhiên khiến người ta cảm thấy cho dù có cự tuyệt hắn nhiều lần, hắn cũng sẽ không tức giận, lại càng không dễ dàng bỏ cuộc.

Bấy giờ, Linh Cưu mới chịu há mồm ăn, sau khi nuốt xong mới hỏi hắn: “Ta nói ta không có trộm, ngươi tin không?”

“Tin.” Tống Tuyết Y tự nhiên đáp, múc muỗng cháo khác cho nàng.

Linh Cưu ăn tiếp tục, ánh mắt long lanh, hai con ngươi cong cong cười đến hồn nhiên, để lộ hàm răng trắng tinh, đối với hắn nói: “Nếu như ta nói Từ Hà ngọc bội ở trên người ta thì thế nào?”

Tay Tống Tuyết Y lại múc cháo dứt cho nàng, giả vờ nghiêm túc nói: “Nếu ở trên người Linh Cưu thì không phải trộm, đó chính là lấy một cách quang minh chính đại.”

“Phốc.” Linh Cưu phun cháo ra. May là nàng có tự giác không có phun lên bàn ăn, sau đó quay đầu nhìn về mặt không chút thay đổi của Tống Tuyết Y: “Hiện tại ta phát hiện, ngươi không có đơn thuần tốt đẹp như trong tưởng tượng của ta!”

Bề ngoài, Tống Tuyết không có bất kì biến đổi nào, trên thực tế nội tâm của hắn có chút phập phồng. Bản thân của hắn không có tốt đẹp, có phải hay không hắn làm cho Linh Cưu thất vọng, sau đó xa cách hắn?

“Nhưng mà... Ta thích.” Lần nữa há miệng ăn cháo do Tống Tuyết Y dứt tới, con ngươi nhấc lên không chút nào mất tự nhiên cười to: “Không phải trộm mà là lấy một cách quang minh chính đại, thật một người còn nói ra được! Không bằng tiếp tiếp nói cướp đi, ha ha!”

Trong lòng Tống Tuyết Y có chút kinh ngạc, lần nào bé cũng khiến hắn kinh hi và cảm thấy bé không giống người thường, nhưng hắn không thể nói ra khác ở chỗ nào. Càng ở chung với bé, loại cảm giác này lại càng nồng đậm, đồng thời cũng rất phù hợp với khẩu vị của hắn, khiến hắn thích, giống như hiện tại

Nụ cười của bé không chút rụt rè và thu liễm, mặt mày hớn hở, cái miệng nhỏ nhắn lộ ra hàm răng trắng sáng như ngọc, cơ thể còn nhấp nhô theo tiếng

cười. Hành động như vậy nếu bị chúng nữ tử trong đại gia tộc nhìn thấy chắc chắn sẽ cho là bé không có lễ phép, huống hồ đang lúc ăn cơm còn bày ra dáng vẻ như vậy.

Từ nhỏ đến lớn, Tống Tuyết Y chưa bao giờ nhìn thấy cô bé như thế, hẳn được giáo dục rằng những cô bé có hành vi như vậy là sai. Cổ tình hẳn chỉ kinh ngạc một chút, liền không nhìn được cười to. Cảm thấy bé con cười thật đáng yêu, thật xinh xắn, vẫn xán lạn như hoa xuân, lại tràn ngập sức sống bùng bùng, khiến cho tâm trạng của hắn cũng tung bay sống động theo, xuất hiện hứng thú không cách nào bỏ qua.

“Cư Nhi vẫn nên cười như vậy, không chút nào kiêng kỵ tòa ra ánh sáng chói lọi thuộc về ngươi.” Cái ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu Tống Tuyết Y, đồng thời xuất hiện suy nghĩ phải cố gắng làm mọi chuyện để nụ cười của bé được duy trì mãi mãi.

Lúc Tống Lưu Giác xông vào, nhìn thấy bức họa trước mắt này, thiếu niên cao gầy mặc bạch y ngồi kề bên bé cưng mặc thanh y. Bé cưng mặc thanh y cười xán lạn như mùa xuân, thiếu niên mang mặt nạ nghiêng đầu nhìn bé, không thấy ánh mắt của hắn, từ xa cũng có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp yên bình của hắn.

Hình ảnh ấm cúng này thật đẹp, khiến người ta không đành lòng phá hư.

Tống Lưu Giác sững sờ, sau đó cau mày, không vui hừ một tiếng, hắn càng muốn phá vỡ hình ảnh hắn cảm thấy ngửa mặt này: “Đại đường ca, xem ra tam đệ quấy rầy ngươi ăn sáng rồi?”

Hôm qua thấy tiểu nha đầu này, tại sao nàng không cười rúc rờ như vậy với hắn? Còn cái con bệnh này nữa, cư nhiên lại để cho mộ nha đầu ngồi ngang với mình, lại còn đối xử dịu dàng với nàng, tại sao chưa bao giờ thấy y đối với chính mình như thế? Mỗi lần gặp nhau y đều bày ra bộ dạng lạnh nhạt, khiến cho hắn không dám lại gần. Chẳng lẽ chính hắn đường đường là Tam thiếu gia của Tống gia, em họ thân ái của y, kém hơn một con nha đầu sao?

Suy nghĩ trong đầu Tống Lưu Giác không ngừng nổi lên, ánh mắt không thiện cảm nhìn chằm chằm hai người Tống Tuyết Y.

Tống Tuyết Y thấy Linh Cư không có ý định ăn nữa nên bỏ muỗng xuống, nghiêng đầu nhìn Tống Lưu Giác lạnh lạnh nói: “Không sao.”

Tống Lưu Giác dường như đoán chắc Tống Tuyết Y sẽ nói như vậy, cười cười vung tay lên đối với người ở phía sau nói: “Đem nha đầu kia bắt lại cho bản thiếu gia!”

Hai gã hộ vệ nghe lệnh chạy lên, nửa đường bị bọn người Hà Nghiên ngăn lại: “Tam thiếu gia, nơi này là Tuyết Viện.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Hãm hại và hãm hại ngược lại

“Tam thiếu gia, người nói Từ Hà ngọc bội là thứ màu tím tím, có điều khắc đám mây ở trên đúng không?”

Linh Cư lặng lẽ tụt xuống ghế, kéo tay Tống Tuyết Y, bề ngoài làm ra vẻ mặt phức tạp nhìn Tống Lưu Giác, ánh mắt vừa kinh hoàng lại chật vật.

“...Đúng vậy.” Bị cặp mắt trong suốt kia nhìn chăm chú, đương nhiên Tống Lưu Giác cũng cảm thấy có chút chột dạ, liền đem suy nghĩ mới nổi lên phui xuống. Hừ, muốn trách thì trách nàng lựa chọn con ma bệnh này làm chỗ dựa, bản thiếu gia chờ nàng cả buổi chiều, nàng lại không thèm tới Du Viện tìm bản thiếu gia, vậy thì hãy tiếp nhận sự trừng phạt của bản thiếu gia đi!

“Cái đó... không phải tam thiếu gia người cho...” Linh Cư muốn nói lại thôi, tầm mắt nhìn về phía Y Y.

Xem ra lời nói và hành động của nàng, đám người Tống Lưu Giác đang nghĩ rằng nàng muốn nói ‘không phải là Tam thiếu gia cho ta sao?’ Nhìn về phía Y Y đương nhiên là bởi vì câu nói được ả ta nhấn mạnh trước khi đi.

Y Y vênh váo hống hách liếc Linh Cư, ả không hề cảm thấy đồng tình hay áy náy đối với kết cục mà Linh Cư phải chịu, trái lại chỉ có hả hê và trào phúng.

“Aiz” Linh Cư cúi đầu khẽ lắc đầu, tiếng thở hắt nhẹ nhàng chỉ có Tống Tuyết Y đứng kế bên mới nghe được. Nàng thầm nghĩ: Đây chính là đại trách môn (*), từng đứa nhỏ đều có lòng dạ độc ác như rắn rết, coi sinh mạng của người giống như cỏ rác, thật là máu lạnh.”

(*) Ngôi nhà lớn xây theo kiểu tứ hạp viện.

Nàng ngửa đầu nhìn Tống Tuyết Y, ánh mắt hiện lên vui mừng... Ừ, chỉ có Tuyết Y nhà nàng là tốt nhất, gần bùn mà chẳng hôi mùi bùn, thật cao quý.

Ban đầu, Tống Tuyết Y nghĩ rằng bé bị mọi người lạnh nhạt nên đau lòng, không biết nên an ủi như thế nào thì bé lại ngẩng đầu lên, nét mặt không chút ưu thương, khó chịu. Ngược lại ý vị thâm trường *(hàm nghĩa sâu xa), khiến hắn dở khóc dở cười, gánh nặng trong lòng cũng biến mất theo.

“Tam thiếu gia đòi Từ Hà ngọc bội thì tới Vũ Hoàn Phường?” Linh Cưu quay đầu nhìn Tổng Lư Giác.

Tổng Lư Giác vòng tay ôm ngực: “Đương nhiên ta sẽ tới Vũ Hoàn Phường lục soát, người của người và chỗ này cũng phải lục soát, tránh cho tiểu nha đầu xáo trá nhà người giờ trò, đem nó giấu đi...”

"Đại thiếu gia, tam thiếu gia!" Một gã nam tử từ ngoài vội chạy vào, đối với hai người nói: “Chuyện liên quan tới Từ Hà ngọc bội, lão phu nhân cho mời hai vị, còn nữa, Cưu chủ nhân cũng phải tới Ninh Viễn Cưu.”

“Được.” Tổng Lư Giác rất hi vọng Tổng Tuyết Y bị xấu mặt.

Ninh Viễn Cưu chính là nơi yên tĩnh nhất ở Tổng phủ, nó hoàn toàn cách biệt với những nơi khác, Tổng Lư Giác vì muốn tránh không cho Linh Cưu giờ trò, nên không cho nàng và Tổng Tuyết Y về phòng thay quần áo, bắt bọn họ đi đến Ninh Viễn Cưu ngay lập tức.

Đoàn người theo tiếng thông truyền bước vào trong đại điện của Ninh Viễn Cưu.

Bên trong có rất nhiều người tụ tập, Linh Cưu liếc mắt quét qua mọi người có mặt ở đây. Nhưng nàng chỉ biết Tôn Cốc Lan, La Tổ, Tân ma ma và Tổng Tri Họa. Người già người trẻ dựa theo quy tắc mà ngồi theo địa vị cao thấp, ngay phía trước vị trí chính giữa chính là một bà lão tóc bạc phơ.

Bà lão mặc quần áo màu lam tối, khuôn mặt bà rất hồng hào, tóc mai gọn gàng, dùng vài cây trâm ngọc giữ lấy, trang phục không tính là xa hoa long trọng nhưng cũng không đơn giản, nhìn kỹ lại trang sức nên có đều có, không hề phách lối mà rất đoan trang.

Linh Cưu phát hiện. Lúc nàng đánh giá Tổng lão phu nhân, Tổng lão phu nhân cũng đánh giá nàng, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Tưởng nàng cái gì cũng không biết à, ánh mắt của lão phu nhân sắc bén hơn ánh mắt của người bình thường, nhưng vẫn kém xa với quý quái sống mấy trăm năm qua. Linh Cưu có thiên nhãn, nàng có thể nhìn thấy quý quái nhưng trước mặt chúng nàng chưa bao giờ biến đổi sắc mặt, huống chi lão bà này chứ.

huyen.thien.tich.ngu.mac.ngu.lau.tieu.ngu

Thế nên, Tổng lão phu nhân càng quan sát càng thấy khó hiểu.

Trong mắt bà, đứa bé gái có khí chất tươi mát, điềm đạm này, không tính là tuyệt mỹ xinh đẹp, nhưng thanh tú linh hoạt, đáng yêu. Hiện tại, đối mặt với vô số tầm mắt của mọi người trong phòng khách, con người hơi chớp lên hiện ra vài phần thấp thòm lo âu, nhưng cũng coi là bình tĩnh ung dung, một đứa nhỏ mới bảy tuổi lại có thể làm được như thế, coi như là rất giỏi rồi.

Cái này so với những đứa trẻ bình thường thì giỏi hơn một chút, nhưng cũng không xuất sắc đặc biệt như những bé gái khác, làm sao có thể được Tuyết Y đề ý?

"Bà nội!" Tổng Lư Giác vừa vào phòng, liền hướng Tổng lão phu nhân thân thiết kêu to, chạy tới trước mặt bà, nụ cười đẹp đẽ vui sướng.

Trong mắt Tổng lão phu nhân tràn đầy ý cười nhìn về phía hắn, có thể thấy được sự cưng chiều của bà dành cho hắn.

Tổng Lư Giác ở Tổng gia được cưng chiều gần như hạng nhất, không ai có thể so sánh được.

Mấy đứa nhỏ khác trong Tổng gia chỉ có thể ao ước, ghen tị với hắn. Ai kêu Tổng Lư Giác có tiền vốn được Tổng lão phu nhân yêu thương, bộ dạng của hắn nổi bật nhất trong đám trẻ của Tổng gia, đầu óc thông minh, lại biết chọc cười khiến người lớn vui vẻ, có thiên phú học võ, tiềm năng cao chói vọt.

Sau khi Tổng lão phu nhân tiếp nhận được ánh mắt của Tổng Lư Giác, kỳ thực trong lòng bà đã sớm có đáp án, nhưng vẫn giả vờ lạnh lùng nhìn Linh Cưu tra hỏi: “Là người trộm Từ Hà ngọc bội sao?”

Lời nói của Tổng lão phu nhân nghe như đang tự hỏi, giọng điệu cũng là trần thuật, đứa nhỏ bảy tuổi bình thường nhất định sẽ bị hù dọa, dù không phải là mình trộm đồ nhưng cũng bị sợ mà nói không nên lời.

Linh Cưu nhìn thấy Tôn Cốc Lan và Tân ma ma liền biết sự việc đang diễn theo phương hướng này bày sẵn, há có thể bị một câu của bà lão mà sợ hãi.

"Lão phu nhân, Cưu Nhi không có trộm đồ gì hết.”

Thanh âm trong trẻo, lạnh lạnh lại mềm mại của bé gái vang lên, khiến người ta tin tưởng nào không nói dối.

Tổng Lư Giác hừ lạnh nói: "Hôm qua ta cùng với Họa tỷ đi ngang qua hoa viên gặp người, người nói không biết đường tới Vũ Hoàn Phường, bản thiếu gia có lòng tốt để cho Y Y dẫn người đi tới đó, ai dè mới xoay người thì Từ Hà ngọc bội biến mất. Ta còn tưởng là do mình không cẩn thận làm rơi, nhưng kiểm cả đêm cũng không tìm được, nên mới tới tìm người. Hôm qua, chỉ có một mình người đứng gần ta nhất, nếu không phải người trộm thì là ai?"

Hắn cho rằng sẽ nhìn thấy bộ dạng hoảng sợ, buồn lo của bé, ai ngờ bé lại lộ ra vẻ mặt hoài nghi nhìn về phía Y Y.

Hắn càng không chú ý tới, Tổng lão phu nhân vừa nghe lời hắn nói xong, ánh mắt lạnh lẽo của bà quét qua người Y Y.

Trái lại, Y Y bị tầm mắt của Linh Cưu làm cho hoang mang, mơ hồ có chút không yên.

Rất nhanh, lời nói của Linh Cưu khiến cho sự bất an của ả biến thành thật: “Tam thiếu gia có lòng tốt muốn giúp Cưu Nhi, Cưu Nhi còn muốn cảm ơn người. Nhưng... ngọc bội không phải là thiếu gia cho Y Y tỷ sao?”

“Cái gì?” Lời nói của Linh Cưu rõ ràng ngoài dự tính của Tổng Lư Giác.

Trong đầu Linh Cưu xuất hiện dấu chéo, vứt bỏ cái đuôi tam giác của tiểu ác ma cười: Đồ ngu! Dám tính kể hại chị, người chuẩn bị tiếp nhận trừng phạt đi! Trên thực tế, nàng vẫn giữ nét mặt ngây thơ nghi hoặc: “Bởi vì miếng ngọc bội màu tím Cưu Nhi nhặt được... nó rơi từ trên người Y Y tỷ xuống mà?”

“Người nói láo!” Tổng Lư Giác nhìn chòng chọc Linh Cưu. Tiểu quỷ này đúng là nói dối không chớp mắt mà, hần suất chút nữa đã thét lên rằng chính mình đưa ngọc bội cho Linh Cưu.

huyen.thien.tich.ngu.mac.ngu.lau.tieu.ngu

Y Y cũng bị lời nói của nàng hù dọa, nghe thấy lời bắt bẻ của Tổng Lư Giác, trái tim liền bình ổn xuống, ánh mắt độc ác và mỉa mai nhìn Linh Cưu.

Linh Cưu chớp chớp mắt vài cái, nàng nhìn về phía Tân ma ma.

Tân ma ma nhìn bé nở nụ cười.

Linh Cưu biết, kết cục đã được định sẵn rồi.

“Bà nội, nha đầu kia nói dối! Y Y theo con nhiều năm như vậy, làm sao có thể trộm đồ của con được chứ!” Tổng Lư Giác nói với Tổng lão phu nhân: “Ngọc bội chắc chắn ở trên người của nàng, không thì ở trong phòng nàng, chỉ cần lục soát người nàng...”

Hần còn chưa nói xong, đã nhìn thấy vật trên tay của Tổng lão phu nhân, lời nói kế tiếp liền bị nghẹn trong cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Từ nay về sau nàng là chủ

“Giác Nhi, con tin sai người rồi!” Vật mà Tổng lão phu nhân đang cầm chính là Từ Hà ngọc bội.

“Làm sao có thể?” Tổng Lư Giác trợn to mắt không dám tin.

Y Y càng không dám tin, đột nhiên quỵ xuống, kinh hoàng nói: “Nô tỳ không có! Không phải nô tỳ làm! Nhất định là do nha đầu này vu oan cho nô tỳ! Thiếu gia, thiếu gia, người mau nói gì đi chứ, giúp nô tỳ rửa sạch tội oan đi!”

“Câm miệng!” Tổng lão phu nhân khề quát, Y Y liền ngoan ngoãn ngậm miệng.

Tổng lão phu nhân tự tay đem ngọc bội đeo lại bên hông của Tổng Lư Giác, chậm rãi nói: “Lúc vừa thức dậy, đại nương của con đã đem ngọc bội này tới đây đưa cho ta, đem mọi chuyện giải thích hết cho bà nghe, là nha đầu kia nhặt được ngọc bội, đưa nó cho Tân ma ma, lời nói bên trong đều giống như con nói. Giác Nhi, con tiện tỳ này lòng dạ thật độc ác, chính mình trộm đồ lại đổ tội lên người vô tội!”

Nếu như không phải Tổng Lư Giác tự mình đưa ngọc bội cho Linh Cưu, nói không chừng hắn cũng tin tưởng mọi chuyện trước mắt.

Sắc mặt Y Y càng trắng bệch hơn, đối với Tổng Lư Giác còn đang ngân nga gào khóc: “Thiếu gia, người phải cứu nô tỳ! Chuyện này không phải do nô tỳ làm, người biết rõ... A!” Câu kế tiếp chưa kịp nói thì miệng ả đã bị người ta nhét giẻ vô.

Thật vất vả Tổng Lư Giác mới hoàn hồn, nhưng vẫn có một chút cảm giác không chân thật: “Bà nội, chuyện này không phải do Y Y làm, nàng ấy không cần làm như vậy...”

“Không phải ả ta, chẳng lẽ là do người tự mình bố trí.” Thanh âm ấm áp, mượt mà như ngọc nhẹ nhàng vang lên.

Chợt, Tổng Lư Giác quay đầu nhìn về phía Tổng Tuyết Y, ánh mắt vừa kinh ngạc lại vừa tức giận. Trước tới nay, hắn chưa bao giờ xen vào những chuyện như thế này, cũng không bao giờ cùng mình tranh luận bất kỳ chuyện gì, giống như không có chuyện gì đáng giá để hắn đặt vào mắt, lúc này lại vì một tiểu nha đầu mà chống đối lại mình!

Nghĩ như thế, bỗng chốc Tổng Lư Giác nghĩ tới chuyện quan trọng, nhìn về phía cô bé váy xanh.

Chỉ thấy bé con nở nụ cười tươi mát như giọt sương với hân, nụ cười đó giống như đang nói ‘Ta là người tốt, ta rất lương thiện’ nhá!

Tổng Lư Giác cảm thấy cổ họng có một chút ngòn ngọt, phun không được nuốt vào cũng chẳng xong, trước mắt đều biến thành màu đen. Trước kia, hân còn cảm thấy bé con này thật ngây thơ khờ khạo, hân đúng là bị mù!

“Tiện tỳ như vậy Tổng gia không cần, dẫn xuống dưới đi!” Lúc này, Tổng lão phu nhân mở miệng.

“Ừm...um...ừ...” Y Y tròn hai mắt nhìn Tổng Lư Giác xin giúp đỡ.

Tổng Lư Giác đi về phía trước, Tổng lão phu nhân nói: “Giác Nhi, chỉ là một con tiện tỳ mà thôi, thiếu một cái cũng không sao. Con cần gì vì ả mà hủy đi thanh danh của mình?”

“...”

Hiển nhiên, lời nói của Tổng Tuyết Y có tác dụng. Nếu không phải là Y Y làm thì là Tổng Lư Giác bày kế hãm hại Linh Cừu.

Nếu như Tổng Lư Giác muốn cứu Y Y, chẳng khác nào hân thừa nhận lời Tổng Tuyết Y nói.

“Hừ!” Tổng Lư Giác cau gợn nhìn chằm chằm Linh Cừu và Tổng Tuyết Y.

Hân cũng không phải là người thiếu đi một Y Y thì không được, so với nô tỳ thấp hèn hân càng coi trọng thanh tiếng của mình hơn, chẳng qua hân bức mình là vì mình người ta chơi xỏ thôi.

Những người có mặt ở đây đều là người thông minh, tự nhiên đều nhìn ra điều khác thường bên trong chuyện này, chỉ cần suy nghĩ một chút liền đoán được việc này là do Tổng Lư Giác chủ mưu. Nhưng, Tổng Lư Giác không nói, dĩ nhiên mọi người đều đem tội lỗi đổ lên người Y Y rồi.

Ngoại trừ Tổng Lư Giác và Tổng Tri Hòa hiểu rõ mọi chuyện thì không có ai ngờ được hết thảy mọi chuyện đều do Linh Cừu thiết kế. Một tiểu nha đầu bảy tuổi, ngây thơ hồn nhiên làm thế nào khiến người khác nghi ngờ.

Trên thực tế, Tổng Lư Giác chẳng phải cũng bị vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên của Linh Cừu mê hoặc, cho nên mới thua sạch sẽ như vậy sao.

Hân cho rằng, Linh Cừu chỉ là tiểu nha đầu nhát gan, khờ khạo, căn bản không có âm mưu hại hân, cho rằng nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời, đem ngọc bội giấu kỹ không để người khác biết được.

Mặc dù, ánh mắt của Tổng Lư Giác nói rõ hân sẽ không bỏ qua cho nàng, Linh Cừu lại không chút sợ hãi, giống như đứa con trai còn chưa mọc đủ lông đủ cánh, làm sao có biện pháp giãy vờ nàng được chứ.

Nàng vì sao không nói cho Tần ma ma biết, ngọc bội là từ trên người Tổng Lư Giác rơi xuống, lại bảo là Y Y?

Bởi vì Linh Cừu biết rõ, Tổng Lư Giác là thiếu gia được cưng yêu nhất ở Tổng gia, nếu chuyện này mà có dính líu tới hân, nhất định sẽ được giải quyết rất dễ dàng. Nhưng đối thành Y Y thì kết cục hoàn toàn khác.

Một nô tỳ mà thôi, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Người cấp trên có thể đem Y Y ra giải quyết bất kỳ lúc nào.

Song, đem tội đổ lên đầu con cừu non Y Y, Tổng Lư Giác tuyệt đối sẽ không để cho một con nô tỳ làm liên lụy tới mình. Trái lại, nếu ngọc bội từ trên người Tổng Lư Giác rơi xuống, lấy tính cách của Tổng Lư Giác, nói không chừng sẽ đem chuyện này tranh luận cho tới cùng.

Sự kiện Từ Hà ngọc bội bị trộm kết thúc có chút đầu voi đuôi chuột.

Thật ra, ban đầu trong lòng Linh Cừu có chút khó hiểu, nhất là chuyện ngọc bội, có cần Tổng lão phu nhân đích thân ra mặt xử lý hay không?

Nhưng khi nàng bước vào phòng, ánh mắt sắc bén của Tổng lão phu nhân liền rơi trên người nàng. Tổng lão phu nhân tự mình xử lý chuyện này, nhất định có liên quan tới nàng rồi. Tổng phu nhân đã biết rõ mặt thật của sự việc bà còn cố ý ép hỏi nàng, nàng xác định Tổng lão phu nhân muốn thử nàng.

Linh Cừu thân nhiên nhìn về phía Tổng Tuyết Y, Tổng lão phu nhân để ý tới nàng như vậy, chắc chắn là vì Tổng Tuyết Y.

Cùng lúc, Tổng Tuyết Y cũng nhìn về phía nàng, bỗng nhiên đưa tay thuần thục nâng cái cằm của nàng, đem Linh Cừu ôm lên.

“A!” Linh Cừu khẽ kêu một tiếng, không phải nàng giả bộ mà là vì sợ thật, nàng không hiểu Tổng Tuyết Y làm như vậy là có ý gì.

Ôi nha!

Mọi người đứng xung quanh thấy một màn này cũng bị hoảng sợ, mơ hồ có thể nghe được âm thanh hít khí lạnh của bọn họ.

“Hôm nay, đúng lúc bà nội, các vị chú bác, anh em có mặt ở đây.” Tổng Tuyết Y nhẹ giọng nói: “Ta có chuyện cần nói với mọi người.”

Lão phu nhân không nói gì, mọi người có mặt ở chung quanh cũng không nói gì, hai mặt nhìn nhau không hiểu Tổng Tuyết Y có ý gì.

Tổng Tuyết Y nhìn Linh Cưu đang ở trong lòng mình, cười khê một tiếng, cầm tay trái của nàng lên, ồng tay áo màu xanh tuột xuống, để lộ ra vòng tay Băng Lam Ngọc Châu.

Linh Cưu nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của mọi người ở xung quanh, cùng với ánh mắt ghen tỵ của một số người. Aiz cái tên ngốc này, lại khiến cho nàng có thêm kẻ thù.

Linh Cưu ai oán nhìn Tổng Tuyết Y.

Tổng Tuyết Y cười khê, không biết là nói với nàng hay là nói với những người ở đây: “Bé ở trong lòng ta chính là Bách Lý Linh Cưu, là tiểu chủ nhân ở Tổng gia, có địa vị tương đương với tiểu thư thuộc dòng chính của Tổng gia, đồng thời, đại biểu cho người được ta chấp nhận, các vị chú bác, anh em hãy làm chứng.”

“Tuyết Y, người đang nói đùa sao?” Người đầu tiên lên tiếng chính là Tổng Thăng Vân – Tổng gia tam đương gia, cũng chính là cha của Tổng Lưu Giác.

Tổng Tuyết Y thân nhiên nói: “Tiểu thúc, ta không nói giỡn.”

Tiếng nói trong trẻo, mượt mà không lạnh không nhạt của thiếu niên chui vào tai Tổng Thăng Vân, rõ ràng không chút cảm xúc, lại giống như tuyết bình yên mát lạnh, lại khiến Tổng Thăng Vân chau mày, sắc mặt âm trầm, nhưng cuối cùng cũng không thể phản bác lại được.

“Bà nội, bà để cho đại đường ca hồ...” Cuối cùng, hấn không đem câu nói kế tiếp nói ra, Tổng Lưu Giác muốn đánh thắng một ván. Gờ hòa cho bàn thua vừa rồi.

Tổng lão phu nhân liếc mắt nhìn Tổng Tuyết Y một cái, lại lạnh nhạt nói: “Việc này Tuyết Y đã nói với bà từ sớm rồi, bà cũng đã đáp ứng.”

Mọi người ngẩn ngơ, mang vẻ mặt khác nhau nhìn về phía Tổng lão phu nhân.

Tổng lão phu nhân nói: “Các người đều nghe được không cần bà già này nói thêm nữa, các người...” Nhìn về phía Tổng Lưu Giác, lời nói bên trong đều bao gồm tất cả lớn nhỏ ở Tổng Gia: “Về sau, các người phải đối xử với Linh Cưu như chị em ruột thịt, nếu như cãi nhau, căn cứ theo quy cũ của Tổng gia mà giải quyết!”

“Bà nội! ?” Tổng Lưu Giác và Tổng Tri Họa đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hơn nữa còn không cam lòng, không hài lòng, ganh tỵ... tất cả mọi cảm xúc dâng trào nhưng lại không thể làm gì.

“Giác Nhi, ở lại nói chuyện với bà một chút, các người trở về hết đi.” Tổng lão phu nhân đuổi người.

Mọi người mang tâm trạng phức tạp lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bán Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tiểu quỷ thông minh – Cưu Nhi

Editor: Tiểu Ngử

Ra khỏi Ninh Viễn Cư, Linh Cưu và Tổng Tuyết Y bị Tôn Cốc Lan giữ ở lại Lan Uyển dùng cơm trưa, sau đó ngồi nghe bà lái nhai cả buổi mới được trở về Tuyết Viện.

Dọc đường trở về, Linh Cưu đều được Tổng Tuyết Y ôm trong ngực, lúc về tới Tuyết Viện, Tổng Tuyết Y vừa kinh ngạc vừa buồn cười phát hiện, bé con nghiêng đầu lấy vai hấn làm gối, hai tay quàng qua cổ hấn, ngủ một cách ngon lành.

Editor_ Tiểu Ngử

“Đem ta làm gối ôm sao?” Tổng Tuyết Y cười khê, ôm bé con đến trong đình tạ ngồi xuống.

Vốn dĩ, hấn đã sai người đem gối ôm của Linh Cưu từ Vũ Hoàn Phường trở về rồi, nhưng đột nhiên nhìn thấy bộ dạng nàng ôm hấn ngủ như vậy, làm cho hấn... hơi chần chừ.

"Thiếu gia..." Hà Nghiên đứng ở bên cạnh, lần lữa muốn nói lại thôi, rốt cuộc nhịn không được lên tiếng.

Editor_ Tiểu Ngử

Tổng Tuyết Y khê vuốt ve lưng bé con, nói nhỏ: “Nhỏ giọng một chút.”

Hồ hấp của Hà Nghiên cứng lại, nhanh chóng hạ thấp giọng: “Người phía dưới đã điều tra xong, sự thật về chuyện ngọc bội Từ Hà không đơn giản như vậy...”

Thình lình Tống Tuyết Y quay đầu lại, mặt nạ trắng với họa tiết đỏ yêu dị khó diễn tả thành lời, tiếng nói từ sau mặt nạ truyền ra, khó nhận ra cảm xúc của hắn: “Ta có kêu người đi tra xét?”

Hà Nghiên hoảng sợ quỳ xuống đất: “Nô tỳ tự mình chủ trương, xin thiếu gia tha tội!”

Editor_Tiểu.Ngữ

“Đứng lên đi.” Lần thứ hai, Tống Tuyết Y đem tầm mắt đặt lên người bé con. Ô... Hồ hấp của Cưu Nhi gần như vậy, hơi thở phả lên cổ nhưng hắn không cảm thấy chán ghét, chỉ có chút ngứa ngứa, thật muốn véo cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Hà Nghiên đứng lên, thấp giọng nói: “Căn cứ vào tin tức ám vệ truyền đến, sự thật không phải như vậy, hôm qua Cưu chủ nhân quả thật có gặp tam thiếu gia ở hoa viên, sau đó...”

Editor_Tiểu.Ngữ

Nếu hiện tại Linh Cưu tỉnh dậy, nhất định sẽ kinh ngạc vì lời nói của Hà Nghiên, chẳng những đem chuyện nàng và Tống Lưu Giác gặp nhau ở hoa viên kể lại rất sinh động, y hệt như ả có mặt ở hiện trường. Ngay cả lời nói thoại của cũng không nói thiếu một chữ, chuyện nàng về Vũ Hoàn Phường nói chuyện với Tân ma ma cũng biết rõ.

“Đại thiếu gia, Cưu chủ nhân... Không đơn thuần, ngây thơ như vậy.” Hà Nghiên kết luận, hi vọng Tống Tuyết Y nhìn thấy rõ bản tính của Linh Cưu, không nên bị nàng lừa gạt.

"Ha ha." Tống Tuyết Y cười ra tiếng, bỗng cảm thấy bé con cọt cọt ở đầu vai mình, lập tức nén cười. Cúi đầu nhìn, bé con cũng không có tỉnh, môi chu lên nói mê sảng, sau đó liền rút vào cổ của hắn.

“Ừm.” Đôi môi mềm nhũn, ấm nóng chạm vào vùng da ở cổ hắn, khiến Tống Tuyết Y cảm thấy như cả người bị điện giật, không tự nhiên lại không đành lòng đẩy bé con ra.

Lúc này, hai chân hai tay Linh Cưu ôm chặt Tống Tuyết Y, giống như con bạch tuộc ôm chặt hắn không buông.

Editor_Tiểu.Ngữ

Lúc này, Tống Tuyết Y mới hiểu được tác dụng của gối ôm.

Hắn dở khóc dở cười, tay nâng cái mông của hài tử, tránh cho nàng dùng sức mà mệt mỏi.

“Đại thiếu gia, tâm tư của Cưu chủ nhân không thuần khiết!” Nhìn một màn này, Hà Nghiên nhin không được nhắc nhở lần nữa.

Tống Tuyết Y lại dùng giọng điệu kiêu ngạo nói: “Cưu Nhi của ta, đương nhiên có chút thông minh rồi.”

Hà Nghiên: "... "Editor_Tiểu.Ngữ

“Đáng tiếc ta không có mặt ở đó chứng kiến mọi chuyện.” Tống Tuyết Y cười nhẹ vuốt mái tóc của bé: “Lúc Cưu Nhi thể hiện trí khôn, thật là đáng yêu.”

Editor_Tiểu.Ngữ

Hà Nghiên: "... "

Tống Tuyết Y quay đầu nhìn lại, bỗng cười hỏi Hà Nghiên đang xốc xếch trong gió lạnh: “Người cảm thấy, ta giống như người yếu đuối vô năng như mọi người thấy à?”

Editor_Tiểu.Ngữ

“Không!” Hà Nghiên liền vội vàng nói: “Đại thiếu gia là nhân trong long phụng, cho dù thân thể mang bệnh thì thiếu gia vẫn người độc nhất vô nhị trong thiên hạ, không có người nào có thể so sánh!”

“Ừm...” Thật ồn ào... Linh Cưu chau mày, đang nghĩ xem có nên mở mắt hay không, đột nhiên có giọng nói ôn hòa truyền vào tai: “Không có gì, ngoan, ngủ đi.”

Ngủ sao? Không có chuyện gì, ngủ tiếp vậy... Chân ôm gối ôm thân yêu, vừa mềm lại vừa thơm, thật thoải mái!

Tống Tuyết Y cảm thấy người trong ngực rất cực cũng ngon giấc, âm thanh lạnh lùng vang lên: “Cũng giống như ta là loại người trong ngoài không giống nhau, tâm tư không thuần khiết, có phải sẽ bị Cưu Nhi ghét bỏ vứt bỏ hay không?”

Editor_Tiểu.Ngữ

Hà Nghiên sợ ngây người, tròn to hai mắt. Đại thiếu gia đang nói cái gì vậy, tại sao có thể dùng từ ‘vứt bỏ’, nha đầu kia có tư cách gì vứt bỏ thiếu gia?

“Ta nói rồi, Cưu Nhi cũng như ta, xem ra trí nhớ của ngươi không tốt!” Tống Tuyết Y nói.

Sắc mặt Hà Nghiên không ngừng thay đổi, sợ hãi nói: “Lời của thiếu gia, nô tỳ đều ghi nhớ trong lòng.”

Tống Tuyết Y liếc ả, liền dựa vào cây cột của đình tạ, im lặng nhìn bé con thật lâu không nói lời nào.

Khoảng một lúc lâu, Linh Cưu mới tỉnh lại, theo thói quen nâng ôm gối ôm cọ cọ, lại lăn qua lăn lại hai lần... Hừ! Sao lăn không được? Nâng lăn! Nâng lăn! Lăn không được!

Editor_Tiểu.Ngữ

Tống Tuyết Y nghi hoặc lại buồn cười nhìn bé con trong lòng cứ uốn éo tới uốn éo lui, cổ bị đầu xù của nệm cứng cứng lên, hần chỉ đành ngửa cổ ra sau. Cuối cùng cũng mở miệng: “Tỉnh rồi sao?” Editor_Tiểu.Ngữ

“...” Nàng xiu, sao thanh âm của Tống Tuyết Y lại gần như vậy? Hình như ngay trên đỉnh đầu nàng!

Linh Cưu hoài nghi mở mắt, liền nhìn thấy cái mặt nạ gần trong gang tấc.

"Cưu Nhi ngủ có ngon không?" Tống Tuyết Y cười hỏi.

Editor_Tiểu.Ngữ

“... Rất ngon.” Linh Cưu ngẩn ngơ, đầu óc còn chưa kịp vận động, thân thể liền phản ứng nhanh hơn suy nghĩ.

Tống Tuyết Y giống như suy nghĩ, sau đó gật đầu, ôm nàng đi về phía thư phòng.

Ở Tuyết Viên, thư phòng là nơi riêng tư của Tống Tuyết Y, không được hần đồng ý ngay cả Tôn Cốc Lan cũng không thể đi vào.

Trong thư phòng ánh sáng đầy đủ, cửa sổ hướng ra vườn hoa, từ chỗ bàn học nhìn nghiêng qua liền có thể nhìn thấy phong cảnh đẹp như tranh vẽ bên ngoài.

Tống Tuyết Y đem Linh Cưu đặt xuống ghế, sau đó xoay người đi tới giá sách lấy vài quyển sách, trên bàn có đầy đủ giấy Tuyên Thành, văn phòng thứ bảo, một thứ cũng không thiếu.

Linh Cưu hoàn hồn nghi ngờ nhìn Tống Tuyết Y. Hần có ý gì?

Editor_Tiểu.Ngữ

Tống Tuyết Y mở một quyển sách, chỉ vào chữ trên sách nói đối với Linh Cưu: “Cưu Nhi biết chữ này không?”

"..." Linh Cưu không nói gì nhìn chăm chăm Tống Tuyết Y, thì ra ngươi cho ta là người mù chữ? Căm tức nhìn lại, hừ nhẹ: “Biết.”

Khóe miệng Tống Tuyết Y nhếch lên, đổi một quyển sách khác: “Cuốn này?”

Linh Cưu lười biếng nhìn, vẻ mặt thoải mái.

Editor_Tiểu.Ngữ

Tống Tuyết Y nóng nảy, cũng không muốn hỏi ép nàng.

Chừng một phút trôi qua, Linh Cưu mới chậm rãi nói: “Có một chút không biết...”

Editor_Tiểu.Ngữ

Trong lòng nàng nói hô cha! Dựa vào trí nhớ mơ hồ của nàng, đối với chữ ở thời đại này phần lớn nàng đều biết, lại quên mất bản thân chỉ mới bảy tuổi, còn có chút si ngốc, sinh sống ở Khanh gia cũng không tốt lắm, học vẫn không nhiều lắm.

Tống Tuyết Y nghe được lời của nàng, không hề có ý xem thường hay là đồng tình gì hết, đem bé con ôm lên, đặt lên đùi mình, hai tay vòng qua bé cầm lấy quyển sách, mỉm cười: “Hiện tại Cưu Nhi theo ta học, chờ sang năm rồi đến thư viện học tập sau.”

Editor_Tiểu.Ngữ

Linh Cưu nghe vậy, nghiêng đầu nhìn chăm chăm hần.

"Làm sao vậy?" Tống Tuyết Y hỏi.

Linh Cưu nhẹ nhàng lắc đầu, nói trong bụng: Tống Tuyết Y, sao ngươi lại tốt như vậy, hiểu chuyện như vậy?

Từ lời nói của Tống Tuyết Y, Linh Cưu cảm nhận được hẳn thật lòng đối xử tốt với nàng, biết rõ hẳn vì nàng mà suy nghĩ, chứ không phải coi nàng là đồ chơi để giải trí.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Tống Tiểu Bạch then thừng

"Cưu Nhi thật thông minh."

Tống Tuyết Y buông quyển sách xuống, đem bé trong lòng ôm, đặt ở trước mặt mình, thật lòng khen ngợi.

Cả ngày, trừ bỏ ăn cơm chiều, hết thảy thời gian còn lại họ đều ở trong thư phòng học tập hơn hai canh giờ.

Ban đầu Tống Tuyết Y nghĩ, hôm nay để cho bé học một phần mười chữ nghĩa cũng không tệ, ai ngờ bé lại thông minh hơn mong muốn của mình, mỗi chữ hẳn chỉ cần chỉ một lần là bé có thể ghi nhớ, hơn nữa còn từ một suy ra ba, trong thời gian ngắn liền học xong nửa quyển sách.

"Thiếu gia dạy thật giỏi!" Linh Cưu không hề nịnh hót, nàng thật lòng khen ngợi hẳn.

Giọng nói Tống Tuyết Y vốn cực kì êm tai, lời nói nhẹ nhàng giảng dạy bên tai nàng, tựa như dòng nước rót vào lòng người, không hề khiến người ta có cảm giác việc học rất nặng nề, trái lại làm người nghe tình nguyện sa vào trong đó.

"Thiếu gia?" Tống Tuyết Y nói: "Nhanh như vậy Cưu Nhi liền quên chuyện ở Ninh Viễn Cư hửm?"

Chuyện ở Ninh Viễn Cư?

Linh Cưu ngờ vực một lát liền hiểu rõ ý của Tống Tuyết Y.

Hôm nay, hẳn ở Ninh Viễn Cư, hướng tới tất cả những người thuộc dòng chính cho nàng một thân phận.

"Cưu Nhi có thể gọi ta là ca ca." Trong con ngươi Tống Tuyết Y chớp lên tia sáng trong veo như ánh trăng: "Tuyết Y ca ca thì sao?"

Vừa nghĩ tới giọng nói lạnh lạnh mềm mại của Linh Cưu, dáng vẻ vui sướng gọi hẳn là ca ca, Tống Tuyết Y không nhịn được nhếch môi cười.

Đồ lăng lợ... Ngươi dùng giọng điệu dụ dỗ con nít kia là gì hả? Đường tưởng là có cái mặt nạ che lại, thì ta không biết ngươi... Được, ta thừa nhận nụ cười của ngươi rất đẹp!

Linh Cưu có chút mềm lòng, ý chí sắt đá trong con ngươi bị vứt sang một bên, lấy tay xoa xoa lỗ tai bị ngứa.

"Cưu Nhi?" Tống Tuyết Y kêu.

Tống Tiểu Bạch." Linh Cưu lạnh nhạt phun ra ba chữ.

"Hà?" Tống Tuyết Y có chút mờ mịt.

Lúc này, Linh Cưu quay đầu lại, biểu tình bình tĩnh, nhưng mà giọng hoạt chột lóe lên trong đáy mắt của nàng không thoát khỏi cặp mắt của Tống Tuyết Y, nàng nhìn hẳn nghiêm túc gọi: "Tống Tiểu Bạch."

Tống Tuyết Y không hiểu, tiểu bạch là có ý gì, cũng không hiểu tại sao mình bị gọi cái tên này: "Cưu Nhi, ta không..."

"Tống Tiểu Bạch, quyết định như vậy đi." Linh Cưu vô lại nói: "Tuyết Y thích màu trắng, trong mắt ta chính là tiểu bạch, Tống Tiểu Bạch."

Muốn làm ca ca của ta, ngươi không coi lại ngươi mấy tuổi hả, còn bảo ta gọi Tuyết Y ca ca?

Tống Tuyết Y cảm thấy Tiểu Bạch có chút kì lạ, nhưng lại không biết kì lạ ở chỗ nào, nhưng nhìn vẻ mặt kiên trì không chịu thay đổi của bé, hẳn vẫn dung túng: "Được, tên này chỉ cho Cưu Nhi gọi."

Tuy rằng có chút tiếc nuối không nghe được giọng nói ngọt ngào của Linh Cưu gọi Tuyết Y ca ca, nhưng lại thấy có chút mai mắn. Hẳn cũng không muốn làm ca ca của Linh Cưu, không muốn xem nàng như muội muội mà đối xử, rốt cuộc là tại sao? Mình muốn Linh Cưu là gì của mình? Hiện tại ngay

cả hân cũng không rõ, chỉ là hân hi vọng hân là duy nhất.

Thiếu niên mỉm cười nhẹ nhàng như gió xuân, Linh Curu ngẩn người, bình tĩnh nhìn hân, sau đó nói: “Tổng Tiểu Bạch, người đúng là Tiểu Bạch!”

Trong lòng có chút chua xót, hết lần này tới lần khác nàng đều cảm nhận được sự nuông chiều từ thiếu niên này, thật sự là đủ rồi!

Tổng Tuyết Y cười nói: “Curu Nhi nói cái gì chính là cái đó!”

Hân ôm nàng đứng lên, Linh Curu nhận ra được, nhưng lười phản ứng.

Một đường đi từ thư phòng về phòng ngủ, Linh Curu nghĩ rằng Tổng Tuyết Y sẽ buông mình xuống, ai dè hân không làm như vậy, trái lại trực tiếp ôm nàng về phòng ngủ của hân.

Lại một lần nữa nàng hạ cổ đến phòng Tổng Tuyết Y chơi, và lần này cũng giống như lần trước bị hân ôm vào trong phòng tắm.

Linh Curu có chút không chuẩn bị, bị hân đặt trên giường, nàng liền hỏi: “Làm cái gì vậy?”

Tổng Tuyết Y nói: “Lau người rồi đi ngủ.”

Linh Curu nghi ngờ: “Phòng ta ở kế bên.”

Tổng Tuyết Y kéo tay nhỏ bé của nàng đặt lên mặt nạ của mình, đem tay nàng kéo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân lại yêu mị, để lộ nụ cười yếu ớt: “Sau này, Curu Nhi sẽ ở cùng ta, cùng ngủ với ta.”

“Hử?” Đầu tiên, Linh Curu có chút ngẩn ngơ, sau đó hơi trừng mắt, trong mắt không có kinh sợ chỉ có vô số nghi hoặc: “Vì sao?”

Nàng mới dọn vào phòng mới chưa bao lâu, tại sao hôm nay hân lại có quyết định như vậy?

“Curu Nhi cần có gối ôm mới ngủ ngon, buổi trưa hôm nay ta mới phát hiện, ta có thể làm gối ôm tốt nhất của Curu Nhi.” Tổng Tuyết Y cời dây thắt lưng của Linh Curu, cảm thấy nàng giống như có chút chống cự, ngẩng đầu bật cười: “Curu Nhi đang sợ cái gì? Tuổi còn nhỏ, lại có suy nghĩ không thuần khiết nha.” (Ngữ: Phụt ~ khụ khụ...)

Linh Curu nghe hân nói mà 囧, hiển nhiên nhớ lại chuyện mình ghé vào ngực đối phương ngủ, tiếp theo lại nghe lời hân nói, nàng liền hóa đá.

May mắn, nàng phát hiện sau khi Tổng Tuyết Y nói ra câu đó, không có chút ác ý trêu tức nào hết, ngược lại sạch sẽ mà thuần khiết.

“Ai sợ chứ.” Linh Curu hoàn hồn, về mặt bình tĩnh lại, thân nhiên giơ hai tay lên để cho hân giúp nàng cởi áo, thân nhiên nói: “Ngược lại, người chịu thiệt cũng không phải ta.”

Phải! Nàng sợ cái gì? Thân thể trẻ con của nàng có cái gì để nhìn đâu, nhưng hân thì đã mười ba mười bốn tuổi, thân thể dậy thì không sai biệt lắm, nếu bị nhìn người chịu thiệt cũng là hân.

Từ trước tới nay, logic học của trạch nữ rất quái đản. Đặc biệt là logic học của thân cô trạch nữ người bình thường không thể nào hiểu được. Lần này, Linh Curu suy nghĩ thông suốt, bình thân giống như đại lão gia để Tổng Tuyết Y hầu hạ cởi áo, chờ tới khi cởi xong quần áo, liền tỉnh bơ vác cái mông trắng nõn mềm mại của mình nhảy vào bể tắm, sau khi bơi một vòng liền đến bên bờ, hai tay gác lên bờ, cặp mắt tròn xoe nhìn chằm chằm Tổng Tuyết Y.

Mặc dù Tổng Tuyết Y có chút ngẩn tò te nhìn một loạt chuyện đang xảy ra trước mặt, một lát chống lại cơn mắt trong veo như nước của bé con mới hoàn hồn, tiếp theo liền bật cười khúc khích.

“Curu Nhi, tại sao nàng có thể đáng yêu đến như vậy chứ?” Tổng Tuyết Y cười đến giọng nói cũng run theo.

Linh Curu bị hân cười có chút không giải thích được, mặt không chút thay đổi: “Cười cái rắm! Không muốn tắm hay sao? Còn không cởi quần áo.”

Tổng Tuyết Y thấy nàng giận dữ, theo lời nàng cởi bỏ từng món quần áo trên người.

Linh Curu nhìn chòng chọc vào hân, người xem ta, ta xem người, nhất định không để bản thân chịu thiệt, cứ thế nhìn Tổng Tuyết Y không hề chớp mắt.

Lần trước nàng mất thần cho nên không nhìn thấy rõ, nhưng lần này thì khác.

Da thịt Tổng Tuyết Y rất trắng, cổ của hân cũng giống như vậy, trắng như tuyết, làm người ta cảm thấy hân yếu đuối, lạnh lạnh, tùy thời có thể tan biến. Đẹp nhưng lại có chút quý dị nói không nên lời. Thân thể của hân thon dài, tỉ lệ gần như hoàn mỹ, hơi gầy nhưng không giống như cái loại gầy trơ xương đó là một loại mềm dẻo mà thiếu niên mới có.

Tầm nhìn Linh Curu yên lặng trượt xuống dưới, bình tĩnh đáng giá tiếp... Ừ, tuy thân thể không khỏe mạnh, những dậy thì không tệ, màu hồng nhạt thật xinh đẹp, hắc... (Ngữ: O.o cái gì hồng nhạt?)

Tổng Tuyết Y cũng không phải là người dễ dàng bị xấu hổ, tâm lý và tố chất của hân rất là mạnh mẽ.

Nhưng, trong bể tắm có một bé gái nhìn mình chăm chăm, không chút rụt rè đánh giá hấn từ trên xuống dưới, tầm mắt lại dừng lại ở bụng dưới của hấn, trong lòng hấn ngập tràn cảm xúc khác thường, kể đó xông thẳng lên não, lỗ tai nóng bừng như lửa, tiếp đó lan tràn khắp khuôn mặt.

Curu Nhi, nàng lúc nào cũng khiến hấn kinh ngạc, bất ngờ, khiến hấn không có biện pháp hờ hững.

“Tổng Tiểu Bạch à ~ người đỏ mặt nhá!” Linh Curu chú ý tới bộ dạng khác thường của Tổng Tuyệt Y, trong lòng lập tức dâng lên cảm xúc sung sướng, cổ tình trêu chọc hấn.

Tổng Tuyệt Y không có thẹn quá hóa giận, rũ mắt xuống hừ nhẹ, nhanh chân bước vào bể tắm, vươn tay chộp lấy tên đầu sỏ gây chuyện đang cười hả hê

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ngủ chung giường, đắp chung chăn.

“Á, người làm gì thế! Buông tay, ha ha ha!”

Bụng nhỏ bị tập kích, tứ chi của Linh Curu vung loạn xạ, cười muốn lăn lộn.

Nhưng nàng vẫn đề ý tới thiếu niên trước mắt giống như một người được tạo ra từ ngọc, cho nên không thể dùng sức quá lớn, cho nên sức lực giãy dụa của nàng cũng không nhiều, cuối cùng bị chọc lét đến nỗi nước mắt lưng tròng, khuôn mặt đỏ bừng, tóc tai rối bời, trừng mắt lên án Tổng Tuyệt Y, giống như tiểu thụ bị giày vò, bắt nạt.

“Giận à?” Mặt mũi Tổng Tuyệt Y không chút che giấu ý cười, nhẹ nhàng ôm bé.

“Hừ.” Linh Curu quay đầu sang một bên, nàng mới không thèm nhìn khuôn mặt cười như hoa kia, không rảnh chấp nhặt với người!

Tổng Tuyệt Y nhẹ nhàng dụ dỗ: “Là ta sai, Curu Nhi đừng giận, ta xin lỗi Curu Nhi mà!”

Bất thành linh Linh Curu quay đầu lại, hung hăng trừng hấn, khinh bỉ nói: “Trong giọng nói của người không che giấu được nụ cười gian xảo của người, người đã bị bại lộ nguyên hình rồi đồ lăng lơ.”

Tổng Tuyệt Y: “Xi.”

Linh Curu quyết định lạng lẽ cách xa thẳng nhái này.

Tổng Tuyệt Y vội vàng ôm chặt nàng, cười cười vì mình mà giải thích: “Ta nào có gian xảo?”

“Người không có gian xảo?” Linh Curu tròn mắt nói mò: “Hừ, đằng kia có cái gương, người tự mình lấy soi đi.”

Tổng Tuyệt Y cười nhìn về phía cái gương, vốn chỉ muốn dỗ dành bé vui vẻ, nhưng khi thấy bộ dạng của người trong gương thì Tổng Tuyệt Y cũng sùng sốt.

Trong gương là hình ảnh nửa thân trên của hai người, thiếu niên trong gương cũng nhìn về phía này, mặt mũi vì đùa giỡn mà lấm tấm bọt nước, gân xanh giãn đầy như tơ nhện trên mặt nhưng vẫn không che hết ý cười sung sướng trên khuôn mặt, con người của hấn thuần khiết, dịu dàng lại ấm áp, mắt cười cong như hình nguyệt nha, môi hồng nhạt khẽ mở, có chút ngạo nhiên ngây thơ, hai bên khóe miệng vẫn còn sót lại vui mừng.

Người này... là hấn sao? Vì sao ngay cả chính hấn cũng cảm thấy xa lạ?

Tại sao hấn lại có nụ cười như thế? Tại sao hấn lại có ánh mắt ấm áp như thế?

“Ế... Tổng Tiểu Bạch, người làm sao vậy?” Giọng nói lạnh lạnh của bé gái vang lên, ẩn chứa sự lo lắng truyền vào tai.

Tổng Tuyệt Y nghiêng đầu nhìn Linh Curu trong ngực, cặp mắt tròn vo kia đều là bóng dáng của hấn, ngoại trừ hấn ra không có ai khác.

“Curu Nhi.” Giọng điệu sung sướng, thỏa mãn phát ra từ cổ họng hấn, cúi đầu hôn lên đôi má trắng nõn mịn màng của bé một cái, ngẩng đầu thấy bộ dạng ngây người của bé, khóe môi hấn kéo lên thành nụ cười rạng rỡ: “Nàng thật tốt, thật tốt!”

“Xà tinh bệnh hoạn.” Linh Curu lau mặt, không biến sắc nói.

Tổng Tuyệt Y tự động đưa mặt đi qua: “Có phải lúc này Curu Nhi muốn ăn miếng trả miếng đúng không?”

Linh Cưu thầm nghĩ chẳng lẽ thằng nhãi này thật sự là Xà tinh bệnh hoạn? Tại sao lại động kinh bất chợt như vậy? TRONG lòng nghĩ như vậy, thực tế thấy khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên, đặc biệt là con ngươi nhu hòa như trăng dưới nước, khát vọng chờ mong được gần gũi, khiến nàng không nhẫn tâm cự tuyệt.

Ai... Thằng nhãi lằng lơ này, Linh Cưu tới gần, hai tay vịn bờ vai của hắn, bám vào thân thể Tống Tuyết Y hôn nhẹ lên trán hắn một cái, sau đó ánh mắt nàng nhìn vào mắt hắn, cười nói: “Tống Tiểu Bạch, cái này là nụ hôn chúc ngủ ngon!”

“Nụ hôn chúc ngủ ngon?” Tống Tuyết Y méo đầu, nghi hoặc hỏi.

Một động tác nhỏ lại khiến Linh Cưu bị sự đáng yêu của hắn tiêu diệt.

“Khụ khụ, ngay cả nụ hôn chúc ngủ ngon cũng không biết.”

“Ừm.” Tống Tuyết Y có chút suy nghĩ, cầm xà phòng thơm xoa lên người Linh Cưu.

Mặc dù là thân thể của con nít, tắm rửa cũng chẳng sao, nhưng để cho thiếu niên giúp mình tắm rửa, da mặt Linh Cưu chưa có đủ dày.

“Ta tự tắm rửa.” Linh Cưu muốn cướp lấy xà phòng thơm.

Tống Tuyết Y cầm xà phòng thơm giơ lên cao, không biết là cố ý trêu chọc nàng hay là vô tình nói: “Xấu hổ à? Không phải này giờ rất tốt sao?”

Xấu hổ em gái người á!

Linh Cưu tròn mắt, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng Linh Cưu giả bộ cam chịu khẽ hừ: “Ngươi đường đường là đại thiếu gia mà đi hầu hạ người khác cũng không cảm thấy xấu hổ, tại sao ta phải ngượng ngùng.”

Tống Tuyết Y liền cúi đầu cười ra tiếng.

Khoảng chừng gần nửa canh giờ, hai người mới tắm rửa xong rời khỏi bể tắm, Linh Cưu kéo kéo áo lót bằng tơ lụa trên người, nàng biết cái này là do hôm qua, Tống Tuyết Y sai người chuẩn bị cho nàng, hôm nay mới dựa theo kích thước của nàng mới đưa tới nhiều như vậy.

Hai chân vừa chạm đất được vài phút lại bị Tống Tuyết Y bế lên, đi thẳng tới giường.

“Đi chân trần trên mặt đất rất dễ bị cảm lạnh.” Tống Tuyết Y đặt nàng ngồi trên giường, giúp nàng lau chân.

Trải qua một hồi ôm, tắm và thay quần áo; đối với chuyện hiện tại Tống Tuyết Y đang làm, Linh Cưu lựa chọn thái độ dửng dưng mà đối mặt.

Nhưng... Ta nói, ngươi chà lau thì chà lau, có gì còn cầm chân mồm mím của chị xoa xoa bóp bóp làm chi vậy?

Linh Cưu bị nhốt, đập đập chân ý bảo Tống Tuyết Y ngừng lại.

Quả nhiên, Tống Tuyết Y dừng lại hành động của hắn, đem chân Linh Cưu đặt vào trong chăn, giọng nói như vừa phát hiện được vùng đất mới: “Cưu Nhi thật mềm, mặt cũng mềm, bụng cũng mềm, ngay cả chân bé nhỏ cũng mềm.”

“Con nít đưa nào chả thế, kêu người Tiểu Bạch quả nhiên không sai mà.” Linh Cưu bĩu môi, kéo chăn trùm đầu.

Tống Tuyết Y cũng lên giường, nằm ở mép ngoài, buồn cười đem chăn kéo xuống, đầu nhỏ của Linh Cưu hiện ra, nói với nàng: “Nhưng con nít dám tới gần ta chỉ có Linh Cưu, bằng lòng ở bên ta, để ta chạm vào cũng chỉ Linh Cưu.”

Linh Cưu mở to hai mắt, sau đó chậm rãi nheo mắt lại, sự cương quyết bất tuân ẩn sâu bên trong ánh mắt hơi nhu hòa.

Tống Tuyết Y cuối đầu hôn lên trán nàng, lập tức cười nói: “Quan trọng nhất là, cho dù những đứa trẻ khác đồng ý cho ta đụng, ta cũng không thèm, con nít mà ta muốn đụng vào chỉ có một mình Cưu Nhi mà thôi.”

Cổ họng Linh Cưu mơ hồ phát ra âm thanh, nhưng không có trả lời hắn.

Thằng nhãi này đúng là biết nói chuyện! Gào! Trái tim chưa xót từng con aaaa!

Lúc này, hai tay bị người nào đó kéo kéo làm Linh Cưu hồi hồn, phát hiện bản thân bị Tống Tuyết Y kéo tới trong ngực hắn: “Ngươi làm cái gì?” (Ngữ: Nữ trên nam dưới *suy nghĩ bí ới* ~ Quần chúng: *ném cà chua*)

Tống Tuyết Y chớp mắt vài cái: “Làm gối ôm của Cưu Nhi.”

Linh Cưu im lặng. Làm gì có cái gối ôm nào lớn gấp đôi, gấp ba mình chứ? Tuy là buổi trưa, nàng ngủ rất ngon... Lại nói, tại sao nàng bị người ta ôm mà vẫn ngủ thoải mái như vậy? Xiu!

Tống Tuyết Y chờ một hồi, thấy Linh Cưu không có phản ứng, con ngươi hắn lóe lên, chủ động đem Linh Cưu ôm vào lòng. (Ngữ: Đáng lắm mà, cho

ôm không chịu bị ôm rồi. Linh Cưu: *Gọi ma tới hù Tiểu Ngừ* ~ Tiểu Ngừ: ... *xiu rồi*)

Linh Cưu định nói chuyện, thiếu niên đem cầm chôn ở bả vai nhỏ của nàng, nói lầm bầm: “Cưu Nhi thật ấm.”

“Là do thân thể ngươi quá lạnh.” Ở cự ly gần như vậy, đương nhiên Linh Cưu cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Tống Tuyết Y rất thấp, nói xong liền thuận theo nằm xuống chung với hắn.

“Ừ. . .” Tống Tuyết Y hơi ngẩng đầu, con ngươi lờ mờ sáng trong mờ tối, giống như ánh trăng dày đặc: “Linh Cưu có thể giúp ta sưởi ấm không?”

“...” Thằng nhãi này coi nàng là cái lò giữ ấm à?

Tống Tuyết Y thấy người trong lòng không lên tiếng, con ngươi sạch sẽ thuần khiết không hề có ý cự tuyệt, hắn không nhịn được nhếch môi cười, không nhịn được nói ra lời thật lòng: “Mọi người nói thân thể ta không tốt nên mới ngủ nhiều như vậy, kỳ thực không phải. Chỉ là mỗi lần ngủ ta đều thấy rất lạnh, lạnh đến không thể ngủ, mặc kệ có phủ thêm bao nhiêu chăn, đốt bao nhiêu lò sưởi cũng không thấy ấm lên được.”

Linh Cưu chăm chú lắng nghe, yên ổn nằm trong ngực hắn, một đôi mắt lặng lẽ nhìn hắn.

Dưới ánh mắt soi mói ấy, Tống Tuyết Y không tự chủ muốn đem lời nói nói hết ra, cho tới bây giờ hắn không cảm thấy áp, khó chịu. Nhưng hiện tại, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác chua xót khiến hắn tỉnh ngộ, thì ra không phải là hắn không sao, chỉ là vì thói quen. Thói quen đem tất cả cảm xúc chôn kín, cho đến khi gặp được bé con đang ở trong lòng, mới khiến mọi cảm xúc đó vùng dậy.

“Ừm. . . Phủ thêm nhiều chăn, ta sẽ bị đè ép mà khó chịu, hít thở không thông. Đốt nhiều lò sưởi ta lại cảm thấy da mặt mình nhăn lại tróc ra như vảy cá, cuối cùng cũng không nhận được ấm áp.” Tống Tuyết Y nhẹ nhàng thở dài: “Ngay cả ta cũng cảm thấy rất phiền, huống chi là người khác, nhưng mẹ vẫn không muốn từ bỏ, cho tới lúc năm tuổi, ta cố ý đồ lò sưởi, dẫn tới hỏa hoạn, làm mẹ ta hoảng sợ mới kết thúc hết thảy.”

Linh Cưu ôm lấy hắn, hỏi: “Không phải ngươi cảm thấy ta ấm à? Trước đây không có người cùng ngủ với ngươi sao?”

Nàng đoán Tống Tuyết Y bị như vậy là vì tà linh nhập vào cơ thể khiến cho dương khí suy yếu, nếu để người có dương khí dồi dào ngủ cùng, có thể hóa giải được.

Tống Tuyết Y trầm mặc vài giây, thấp giọng nói: “Ừ, có.”

“Có hiệu quả không?” Linh Cưu hỏi.

Tống Tuyết Y yên lặng nhìn nàng không nói.

Linh Cưu cau mày: “Nói cho ta biết.”

“Có.” Tống Tuyết Y nhẹ giọng nói: “Cứ cách một đoạn thời gian lại đổi một người, ngắn nhất là hai ngày, dài nhất không tới nửa tháng, ban đầu ta cho rằng. . . Về sau mới biết, bọn họ có bị điên, có chết cũng có bị thương. . .

Thân thể Linh Cưu cứng đờ, đầu tiên nàng nghĩ tới không phải là mấy người làm lò sưởi ấm cho Tống Tuyết Y, mà là khi đó Tống Tuyết Y được mấy tuổi đã phải chịu tổn thương tâm hồn như vậy.

Con người đều ích kỷ, mặc dù những người làm lò sưởi ấm kia vô tội, nhưng nàng không có quen bọn họ. Tự nhiên nàng nghiêng về Tống Tuyết Y hơn, nghe hắn nói câu đầu tiên, thiếu niên này đã được nàng cho phép tiến vào trong lòng.

Tống Tuyết Y hiểu lầm bé đang sợ hãi mình.

Đúng rồi! Có đứa trẻ nào không sợ chết? Ngay cả bản thân biết hết thảy mọi chuyện ngày trước, thấy hậu quả của hạ nhân từng cho mình chút ấm áp, ngay cả hắn cũng giật mình.

“Vì thế ngươi mới không cho người khác cùng ngủ với ngươi?” Linh Cưu hỏi.

Tống Tuyết Y kinh ngạc không hiểu tại sao giọng của bé vẫn bình tĩnh như vậy. Trong lòng không kiềm được dấy lên hi vọng, chờ mong Cưu Nhi của hắn có thể cho hắn một câu trả lời như hắn muốn.

“Có thể coi là như vậy, vì làm lớn chuyện, người ngoài đều đồn ta bị quỷ ám, dẫu phải chết bọn họ cũng không đồng ý tới gần ta, ta dần dần cũng có thói quen xa cách mọi người.”

Linh Cưu thấy hắn bình thần giải thích những chuyện gian khổ mình trải qua, kinh ngạc nói: “Tại sao ta chưa từng nghe mấy lời đồn này?”

Tống Tuyết Y cười nói: “Đã sớm bị đè xuống, ở Ngự Hải Trấn có mấy ai dám chống lại uy nghiêm của Tống gia?”

“À.” Linh Cưu gật đầu, ôm chặt Tống Tuyết Y, tay nhỏ bé vỗ vỗ lưng hắn, dỗ dành: “Ngủ đi.”

Tống Tuyết Y ngẩn người, phía sau lưng truyền tới cảm giác khẽ vuốt ve mềm nhẹ như lông vũ, nhưng lại khuấy động đến trái tim hắn, khiến hắn chớp mắt: “Cưu Nhi không sợ ta sao?”

“Sợ cái gì?” Linh Cưu nghi ngờ hỏi.

Tổng Tuyết Y nói: “Như vậy... Cưu Nhi có thể ở lại bên cạnh ta không?”

“Cái này không phải bữa hộ thân người tặng ta sao?” Linh Cưu giơ tay lên, chiếc vòng ngọc châu màu lam càng xinh đẹp hơn trong bóng tối mờ.

“...” Tổng Tuyết Y yên lặng, đúng là như vậy, nhưng hắn không thể so với năm đó, hắn hiểu được nên làm gì để bảo vệ tia ánh sáng không dễ dàng có được.

Nhưng mà, tại sao nàng lại tin tưởng hắn đến thế? Không cần hỏi lý do, không chút sợ hãi tin tưởng hắn.

“Bây giờ người còn lạnh không?” Linh Cưu vận chuyển linh lực trong cơ thể, áp sát vào người Tổng Tuyết Y, nghiêm túc hỏi: “Có ta ở đây, người có thể ngủ có ngon không?”

“...Ừ.” Cô họng Tổng Tuyết Y có chút ngứa, nhắm mắt lại, sau đó dùng sức đem Linh Cưu ôm vào ngực, không để ý sự giãy dụa của nàng, đem đầu mình đặt trên đầu nàng, cản trở ánh mắt nàng nhìn hắn.

“Không lạnh, một chút cũng không lạnh, Cưu Nhi rất ấm, rất ấm.”

Linh Cưu làm bộ không nghe thấy âm thanh khàn khàn run rẩy của đối phương, không ngờ nguy hiểm nữa, chôn đầu trong lòng ngực không tính là dày rộng của hắn, khẽ nói lầm bầm: “Ấm thì ngủ đi.”

Trong giường yên tĩnh xuống, không biết qua bao lâu, Tổng Tuyết Y dần bình phục lại tâm tình, ánh mắt nhìn đỉnh đầu tóc đen của bé, ánh mắt kiên định, cố chấp lại đầy thỏa mãn, ôn hòa.

Hắn đã hạ một quyết định ở trong lòng

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tiểu Cưu Nhi đến trường

Edit: Tiểu Ngừ

Trong một tháng ngắn ngủi, Linh Cưu đã học xong những gì Tổng Tuyết Y dạy trong sự tán thưởng của hắn, theo cách nói của Tổng Tuyết Y, học thức của nàng so với những đứa trẻ cùng tuổi tuyệt đối là xuất sắc.

Đối với từng lời khen ngợi của Tổng Tuyết Y, cho dù là Linh Cưu cũng có chút đỏ mặt, nàng cũng không phải là con nít thật, biết nhiều một chút cũng không có gì về vang, có được không!

Nhưng xét thấy biểu hiện của Tổng Tuyết Y, đã kích thích động lực học tập của Linh Cưu, nàng muốn xuất sắc như lời hắn nói, thậm chí còn muốn giỏi hơn nữa, để hắn vui vẻ, thỏa mãn lộ ra nụ cười vui sướng.

Bốn, năm giờ sáng hôm nay, Tổng Tuyết Y rời giường sớm.

Trước đây, Hà Nghiên được hắn phân phó, cho nên đúng giờ sẽ đem dụng cụ rửa mặt chải đầu đưa tới.

Vừa đẩy cửa ra, liền thấy Tổng Tuyết Y ăn mặc chỉnh tề cẩn thận đưa bé trên giường.

“Thiếu gia.” Hà Nghiên nhỏ giọng nói.

Tổng Tuyết Y phát tay một cái, ra hiệu cho người hầu bưng dụng cụ rửa mặt đến, sau đó ngồi trên giường, đem bé con đặt trên đùi mình, đích thân rửa mặt súc miệng cho nàng.

Nhìn một màn này Hà Nghiên và mấy nữ tỳ khác đã không còn kinh ngạc như lần đầu nữa, nhưng mỗi lần nhìn thấy trong lòng mỗi người đều không nhịn được khẽ run, thầm nghĩ đại thiếu gia đối xử với Cưu chủ nhân thật là tốt, cho dù là cha mẹ yêu thương con cái cỡ nào cũng không chăm sóc cẩn thận như đại thiếu gia đối với Cưu chủ nhân.

“Ừm...” Linh Cưu lười biếng mở mắt, nhẹ liếc ra bên ngoài, lầm bầm: “Gà còn chưa có gáy, sao lại dậy sớm như vậy...”

“Cưu Nhi cứ ngủ tiếp đi.” Tổng Tuyết Y không có giải thích chuyện sáng hôm nay dậy sớm, ôn hòa nói với Linh Cưu.

Linh Cưu gật đầu, chẳng thèm nghĩ ngợi nhiều nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

Tổng Tuyết Y gọi Hà Nghiên đem quần áo tới, đem từng món mặc vào cho Linh Cưu, Linh Cưu thì cứ nhắm mắt, mặc kệ hần lác lư, giống hệt như con búp bê.

Một tháng cũng đủ để cho Tổng Tuyết Y học được cách chải đầu cho Linh Cưu, làm quen với tính lười biếng của bé, cùng với bộ dạng không chút đề phòng rất đáng yêu của bé.

Khoảng chừng một khắc đồng hồ, Tổng Tuyết Y đem tóc tai bù xù của bé biến hóa ra hình ra dạng, thật sự là giống như búp bê bảo bối được mọi người cưng chiều nâng niu trong lòng bàn tay.

Chỉ thấy Linh Cưu mặc cái áo hở rốn, tay áo trên hẹp dưới rộng như đóa hoa nở rộ, màu tím nhạt thanh nhã, thêu nhiều hoa văn hoa quỳnh màu tím sậm cao quý. Bên trong mặc chiếc váy dài, cho nên bé Linh Cưu thật ra không có bị hở rốn ra ngoài, váy dài vừa tới chân của bé, trên làn váy cũng có thêu nhiều đóa hoa quỳnh xinh đẹp, đường viền được thêu từ tơ vàng.

Lúc này, Tổng Tuyết Y đem cái nơ con bướm gắn trên quần áo của Linh Cưu, sau đó lại đeo lên một vật trang sức bằng Bạch Ngọc Dương Chi được điêu khắc khéo léo.

“Cưu Nhi có đẹp hay không?” Tổng Tuyết Y cẩn thận quan sát, hần phát hiện bé con trong lòng mặc kệ như thế nào cũng rất dễ khiến người khác yêu thích, Tổng Tuyết Y ngừng đầu nhìn về phía Hà Nghiên hỏi.

Hà Nghiên không ngờ hần sẽ hỏi vấn đề này, ngay người một giây mới nói: “Đương nhiên Cưu chủ nhân rất đẹp.”

Mặc kệ là đứa trẻ nào, chỉ cần không phải là kẻ xấu mặc cái gì cũng đều xinh đẹp!

Tổng Tuyết Y cười khẽ, đặt Linh Cưu lên giường, mới xoay người rửa mặt cho bản thân, xong xuôi liền lấy giày mang vào cho bé lười, kẻ đó mới ôm bé ra ngoài.

Sắc trời bên ngoài vẫn còn lờ mờ tối, Linh Cưu ăn điểm tâm do Tổng Tuyết Y đút trong lúc nửa mê nửa tỉnh, chờ sau khi ăn xong Linh Cưu đột nhiên tỉnh ngủ, mở to hai mắt nhìn Tổng Tuyết Y, hỏi: “Uống thuốc chưa?”

Thuốc mà nàng nói chính là Tịnh Linh Phù nàng dùng pháp thuật hòa thành nước đặc biệt dành cho Tổng Tuyết Y.

Trước kia, nàng muốn Tổng Tuyết Y ngoan ngoãn, mỗi lần uống nước bùa cũng không dễ dàng, mỗi ngày đều phải suy nghĩ tìm lí do để bắt hần uống. Ai dè kết quả lại rất bất ngờ, nàng kêu hần uống hần liền uống, chỉ là nàng phải nhắc nhở hần thường xuyên.

“Uống rồi.” Tổng Tuyết Y cầm cái chén trong tay quơ quơ trước mặt nàng.

Linh Cưu liếc mắt nhìn qua cảm thấy rất vừa lòng gật đầu, sau đó tinh thần sáng khoái lại mơ mơ màng màng, lười biếng híp mắt, gơ tay lên che miệng nhỏ ngáp một cái, phát âm mơ hồ: “Sớm như vậy còn muốn đi đâu?”

“Học viện Thanh Vân.” Tổng Tuyết Y nhẹ giọng nói: “Đường đi có chút xa, Cưu Nhi có thể ngủ tiếp.”

“À...” Linh Cưu mới nhớ, ngày hôm qua Tổng Tuyết Y đã nói, nàng mới học, bây giờ chính thức mang nàng đến học viện nổi tiếng ghi danh nhập học.

Học viện Thanh Vân chiếm giữ nơi non xanh nước biếc của Ngự Hải Trấn, diện tích mấy ngàn mẫu, tầng tầng lớp lớp ngôi xanh lâu gác, bố trí rất đẹp, lối vào của học viện nằm ở lưng chừng núi không cao không thấp, chiều cao hơn ba ngàn mét, chiều rộng gần năm mét, trên cửa có chạm trổ gỗ ghê, hơi thở bang bạc đập vào mặt, xứng đáng là học viện hạng nhất trong mấy thành trấn xung quanh ở Ngự Hải Trấn.

Từng chiếc xe ngựa dừng lại dưới núi học viện Thanh Vân, có thể ngồi xe ngựa tới Thanh Vân Tuyết Sơn chỉ có con cái nhà quyền quý ở Ngự Hải Trấn.

Bây giờ, sắc trời vừa mới hừng sáng, không ít thiếu niên nhi đồng ăn mặc sang trọng từ xe ngựa nhà mình bước xuống, dưới sự phục dịch của thư đồng và người hầu, đi về phía lưng chừng núi.

“Ủa? Đó không phải là tỷ nữ bên người đại đường ca sao?” Tổng gia tứ tiểu thư, Tổng Ly Yên tinh mắt nhìn thấy Hà Nghiên điều khiển xe ngựa đi tới.

“Đại đường ca của Yên Nhi không phải là con ma ốm kia chứ?” Người con gái thanh tú mặc nho váy màu vàng nhạt, đầu chải Song Hoàn Tán, dáng vẻ xinh đẹp động lòng, người đứng bên cạnh Tổng Ly Yên, lúc này chu cái miệng nhỏ nhắn lên hỏi Tổng Ly Yên.

Tổng Ly Yên lườm nàng ta, không vui nói: “Con ma ốm! Khanh Linh Thước, ngươi đừng có nói lung tung nếu không ta mặc kệ ngươi!”

Nhóm người trẻ tuổi ở Tổng gia đối với Tổng Tuyết Y vừa hâm mộ lại ghen tỵ, cũng có nhiều người coi thường, nhưng thế gia vọng tộc đều dạy dỗ con cháu đều phải đem danh tiếng của gia tộc mình đặt ở vị trí hàng đầu. Tổng Tuyết Y có như thế nào thì cũng chỉ có thể bàn tán trong gia tộc mà thôi, nhưng tuyệt đối không để cho người ngoài khua môi múa mép.

Khanh Linh Thước bĩu môi không nói gì, trong lòng vẫn nói thầm: Toàn bộ người trong Ngự Hải Trấn đều biết đại thiếu gia nhà họ Tổng các người là con ma ốm, ta nói thì có làm sao!

Bỗng nhiên à nhớ tới, con nhỏ sao chổi kia bị đưa tới Tổng gia làm con dâu nuôi từ bé, không biết nó chết chưa nhỉ.

Hiển nhiên, Tổng Ly Yên không hề muốn gặp mặt Tổng Tuyết Y, cho nên rất nhanh liền thu hồi tầm mắt, làm bộ như không có nhìn thấy Hà Nghiên, tự mình mang theo tôi tớ đi lên núi.

Khanh Linh Thuộc nhìn một màn này, đương nhiên càng coi thường Tổng đại thiếu gia, cũng vội đi theo sau.

Chỉ một chốc, xe ngựa đi tới chỗ các à dừng chân khi này, Hà Nghiên xuống xe kéo rèm che lên: “Thiếu gia, đến rồi.”

Tổng Tuyết Y ôm Linh Cưu nhẹ nhàng bước xuống xe.

Phía trước, Khanh Linh Thuộc tò mò ngoáy đầu nhìn thoáng qua hướng bên này ----

Thiếu niên mặc bạch y, ống tay áo thêu hoa văn màu xám bạc dưới ánh nắng ban mai rõ ràng lộ ra vẻ nhã nhặn, khiêm tốn. Nhất cử nhất động đều chậm chạp như mây trời nước chảy.

Khanh Linh Thuộc dậm chân, đôi mắt ngây ngô mở lớn, hai đầu lông mày nhíu chặt.

Người này thật xinh đẹp...

Hiện tại, à không có thời gian tìm hiểu phóng khoáng xuất trần, sạch sẽ không tỳ vết nghĩa là gì, chỉ cảm thấy vị ca ca trong tầm mắt này đẹp quá, khiến nước non xanh biếc ở xung quanh cũng âm thầm xuống, rõ ràng người đang ở trước mắt lại giống như hư ảo khó chạm vào.

Ả chầu mày, trong lòng không muốn thừa nhận con ma ốm làm sao có thể xinh đẹp! Lúc ấy, vừa vặn Tổng Tuyết Y ngẩng đầu lên, cái mặt nạ quý dị xuất hiện trong tầm mắt Khanh Linh Thuộc, làm à hoảng sợ thụt lùi về phía sau, mọi ấn tượng tốt đẹp đều biến mất không còn một mảnh.

“Phi! Xấu muốn chết! Không bằng một sợi tóc của Mị ca ca nữa!” (Ngữ: đồ đàn bà lăng lơ -_-)

Khanh Linh Thuộc phun nước bọt khinh bỉ xong liền xoay người đuổi theo Tổng Ly Yên, không hề chú ý tới người trong lòng Tổng Tuyết Y.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bàn Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đừng có nhận người thân lung tung

Edit: Tiểu Ngừ

Một loạt thủ tục nhập học đều do một tay Tổng Tuyết Y lo liệu, Linh Cưu chỉ cần làm bộ ngoan ngoãn trước mặt sư trưởng (*thầy giáo, thầy) – Giản Lão là được. Đọc thuộc lòng một bài thơ, kẻ đó xác nhận vài chữ liền được thông qua.

“Bách Lý Linh Cưu, đứng lúc lão phu muốn lên lớp giảng bài, người cùng đi với ta.” Giản Lão cầm quyền sách, nói với Linh Cưu.

Linh Cưu nhìn về phía ...cánh tay của Tổng Tuyết Y đang vòng qua thắt lưng của mình.

Tổng Tuyết Y làm như không nhìn thấy, vẫn như cũ không chịu buông tay, trái lại nâng cái mông nhỏ của nàng lên, lần thứ hai đem nàng ôm lên, nhẹ giọng nói: “Ta đưa nàng đi.”

Linh Cưu hết biết nói gì rồi, Giản Lão hoàn toàn im lặng, nhìn chằm chằm Tổng Tuyết Y.

Tổng Tuyết Y không nóng không lạnh nói: “Thời gian không còn sớm, mời Giản Lão.”

Giản Lão bại trận thờ dài, sắc sắc liếc Linh Cưu một cái, dẫn đầu bước ra ngoài.

Linh Cưu không hiểu gì hết bị lão lườm, khinh bỉ: Ánh mắt của lão đầu này là sao, nhìn chị cứ như yêu cơ chuyển thể hại nước hại dân vậy!

Trong lớp học, ngoại trừ nô bộc của nhà quyền quý và lao công của thư viện thì không có người ngoài, Giản Lão nói với Tổng Tuyết Y: “Tổng đại thiếu gia nên dừng bước, nơi này ngài không thể vào.”

Tổng Tuyết Y dịu dàng đặt Linh Cưu xuống đất, ngẩng đầu nhìn Giản Lão nói: “Làm phiền Giản Lão chăm sóc cho Cưu Nhi.”

“Tổng đại thiếu gia nói cái gì vậy? Lão phu đối xử với các học trò đều như nhau.” Giản Lão không kiêu ngạo không nịnh nọt nói.

Linh Cưu nhảy cảm nhận ra có điều không đúng, sau đó trợn mắt nhìn Tổng Tuyết Y móc một cái bình sứ ra đưa cho Giản Lão (*thầy Giản = Giản lão

sur), giọng điệu vẫn ôn hòa như dòng suối chảy: “Học trò khôn ngoan ham học, nên được sư trưởng yêu thích.”

Đây rõ ràng là hối lộ!

Hối lộ không quan trọng, quan trọng chính là Tổng Tiểu Bạch này nhìn như thiếu niên tuấn mỹ trích tiên, không ngờ hẳn cũng hối lộ người khác!

Giản Lão giống như rất xoắn xuyết, cuối cùng không chịu nổi mê hoặc quyết định nhận bình sứ, nhìn Tổng Tuyết Y nói: “Tổng đại thiếu gia nói có lý!”

Cho nên nói... Vụ hối lộ này thành công trot lọt! Mặt Linh Cưu không chút biểu cảm nhìn chăm chú hai người. Nàng nghe người ta nói, học viện Thanh Vân rất nghiêm khắc, là nơi không cầu danh lợi công bằng chính trực nhất, điều này là nói xạo à?

Tầm mắt Tổng Tuyết Y không hề rời khỏi Linh Cưu, nhìn rõ mọi biểu tình trên mặt bé, đôi mắt đằng sau mặt nạ đều tràn ngập ý cười.

Cuối cùng, Giản Lão không nhìn nổi nữa, vội hỏi thúc Tổng Tuyết Y rời đi: “Triệu tiên sinh ở bên kia, nếu Tổng đại thiếu gia có thời gian thì qua bên đó gặp ông ấy đi.”

“Ừ.” Tổng Tuyết Y gật đầu, kẻ đó khom lưng xuống giúp bé con chỉnh sửa lại vạt áo, khẽ cười nói: “Ta chờ Cưu Nhi tan học.”

Linh Cưu biết hẳn nói được là làm được, vội vàng dặn dò: “Ngủ cũng được, đọc sách cũng được, đừng có cố gắng chò.”

“Ta biết rồi.” Được bé quan tâm, cảm giác này thật tốt.

“Đi mau đi.” Giản Lão phát tay một cái, không chờ được nữa.

Hai đứa trẻ này, tình cảm hơi quá tốt rồi! Đây chính là con dâu nuôi từ bé sao?

“Kêu ket!” Cửa phòng học mở ra, tiếng ồn ào bên trong lập tức im bật, tất cả trẻ con và thiếu niên đều ngồi ngay ngắn.

Giản Lão đi phía trước, Linh Cưu đi theo bên cạnh hẳn, đương nhiên là bị ánh mắt của mọi người nhìn chòng chọc.

Hai người đi tới bục giảng, đối mặt với mọi người. Linh Cưu liền nhận ra mấy khuôn mặt quen thuộc, Khanh Linh Thước, Tổng Lưu Giác, Tổng Ly Yên...

Để ý tới ánh mắt không thân thiện, nghi hoặc và mờ mịt của Khanh Linh Thước, Linh Cưu nhướn nhướn mày. Mới ba tháng không gặp, ả đã quên chính mình rồi sao?

“Hôm qua, chúng ta nói đến quyển thứ ba 《Thiện Học》Giản Lão cầm quyển sách trong tay, nói với mọi người.

Đám người Khanh Linh Thước nhìn nhau, không hiểu ý của Giản Lão, âm thầm nghĩ không biết Linh Cưu tới đây làm gì? Ngay sau đó, Giản Lão nói tiếp, coi như là trả lời bọn họ: “Người bên cạnh ta chính là học trò mới tới, sau này sẽ học cùng các ngươi.”

Giản Lão nhìn về Linh Cưu: “Tự mình giới thiệu đi.”

Linh Cưu thờ dãi, sao giống trường tiểu học quý tộc ở hiện đại quá vậy? Nàng bước về trước một bước, nhìn đám người phía dưới, trong đó nhỏ nhất chính là năm sáu tuổi; lớn nhất chính là mười một mười hai tuổi, mỉm cười: “Ta là Bách Lý Linh Cưu.”

Cô bé bảy tuổi trắng nõn đáng yêu, quần áo đẹp đẽ quý giá, thái độ không vênh váo hung hăng hoặc là đoan trang rụt rè như đại tiểu thư, nụ cười điềm tĩnh ngây thơ, mặt mày cong cong, môi hồng răng trắng, hơi thở hồn nhiên tươi mát khiến nhóm người có thói quen quý tộc không biết phản ứng ra sao.

Bên dưới, rõ ràng là đám người ánh mắt dờ ra, sau đó bắt chợt nghe tiếng ‘hừ!’

Linh Cưu nhìn qua chỗ phát ra âm thanh, thấy vẻ mặt khinh bỉ của Tổng Lưu Giác.

“Đối trá!” Tổng Lưu Giác nhìn chằm chằm Linh Cưu, không nhẹ không nặng nói.

Linh Cưu đáp lại: “Tam thiếu gia mạnh khỏe!”

“!” Tổng Lưu Giác đỏ mặt tía tai, nếu như không phải địa điểm và thời gian không đúng, hẳn nhất định xông lên bắt con nha đầu ghê gớm này...

“Hiện tại, trò Linh Cưu hãy đọc thuộc lòng quyển ba 《Thiện Học》. Âm thanh của Giản Lão đứng lúc vang lên.

Linh Cưu liền phát huy tinh thần học sinh ngoan hiền của nàng, đứng trước mặt mọi người đọc thuộc lòng quyển ba 《Thiện Học》.

“Tốt!” Giản Lão gật đầu, sau đó chỉ vào chỗ trống dãy ghế đầu: “Sau này, ngươi cứ ngồi đó.”

Linh Cưu không nói gì, thật ra nàng muốn ngồi hàng cuối hơn. Bị ánh mắt ghen tỵ hâm mộ của các bạn học nhìn, Linh Cưu ngồi vào chỗ Giản Lão chỉ, Linh Cưu ngẩng đầu nhìn Giản Lão đứng cách đó vài bước, trong lòng gào rít: Lão xác định đang chiếu cố ta hay là đang tạo thêm thù oán cho ta hả?

Một tiết học kết thúc, Linh Cưu cảm quyền sách, trợn mắt ngậy người.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, bóng dáng Giản Lão liền biến mất không thấy bóng, Linh Cưu cảm thấy chung quanh mình bị bóng mờ bao trùm, trong lòng thờ dài: Nền tới vẫn phải tới thôi.

“Cưu Nhi?” Vốn nghĩ rằng người tìm mình gây phiền toái là Tống Lưu Giác, nào ngờ lại nghe tiếng nói mềm mại non nớt.

Linh Cưu vừa ngửa đầu lên liền thấy vẻ mặt nghi ngờ của Khanh Linh Thước, bật thốt: “Cưu Nhi là người gọi ta à?”

Trước đây còn không nhận ra nhưng hiện tại nghe Khanh Linh Thước gọi ‘Cưu Nhi’ trong lòng nàng liền cảm thấy chán ghét, bài xích với xưng hô này, giống như là... Đồ thuộc về mình bị làm bẩn.

Cưu Nhi, Cưu Nhi, mỗi khi nghe cách gọi này, nên là âm thanh trong trẻo như suối, dịu dàng như làn gió, là âm thanh ấm áp lòng người mới đúng.

Mặc kệ là Khanh Linh Thước hay người khác đều ngậy người, rõ ràng đáng về điềm tĩnh ngậy thơ và lời nói của nàng rất không ăn khớp, làm cho bọn họ cũng lờ mờ.

“Cưu Nhi, người quên rồi à? Ta là tỷ tỷ người.” Khanh Linh Thước nhớ Khanh Hàn Lâm đã nói, Linh Cưu đã chết cho nên về sau không được phép nhắc tới nàng, cho dù ngày nào đó vô tình gặp nhau cũng phải làm bộ như không biết, cho dù biết cũng không được nhận.

Ban đầu, Khanh Linh Thước nghe nói thế rất vui vẻ, nghĩ thầm con sao chỏi đó đã bị cha đuổi cổ, ngay cả thân phận tiểu thư của Khanh gia cũng được chỉ định rồi.

Nhưng, tại sao sao chỏi thảm thương run rẩy quỳ dưới chân ả lại ăn mặc còn tốt hơn ả chứ, còn cười xán lạn trước mặt ả!

“Khanh Linh Thước, người gọi sai rồi, Linh Cưu muội muội của người không phải mấy tháng trước đã qua đời rồi hay sao?” Tống Ly Yên cau mày nói: “Nàng họ Bách Lý, chỉ là trùng tên thôi.”

Khanh Linh Thước không ngốc, nhớ rõ lúc Khanh Hàn Lâm nói chuyện rất là nghiêm túc, cho nên dù trong lòng không vui cũng không thể phản bác lại lời Tống Ly Yên, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Linh Cưu, muốn nhìn bộ dạng thất kinh của nàng.

Tống Lưu Giác đứng bên cạnh đảo tròn mắt, có chút suy nghĩ.

Trong ánh nhìn soi mói của mọi người, Linh Cưu nhú nhú mày, vẻ mặt khó xử, cúi đầu nhìn ngang nhìn dọc, theo thời gian trôi qua, ánh mắt mọi người càng ngày càng nghi hoặc. Đột nhiên, con người nàng dừng lại, nhẹ nhàng cúi Bạch Ngọc Dương Chi xuống, cầm ở trong tay đưa cho Khanh Linh Thước.

“Người làm cái gì vậy? Người nghĩ rằng cho ta thứ này, ta sẽ...” Khanh Linh Thước đắc ý nhướn mày, đáy mắt lóe ra hào quang người chiến thắng, chờ coi thấy đáng về chặt vật khi thất bại của nàng.

Thanh âm mềm mại, tươi mát của nàng vang lên, át lời nói của Khanh Linh Thước: “Vị muội muội này, cái này cho người.”

Bị Bạch Ngọc Dương Chi quý giá hấp dẫn, Khanh Linh Thước không nhịn được lòng tham không đáy đưa tay nhận lấy, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn, vẫn nói: “Tiên sinh (*thầy) dạy chúng ta làm người phải thành thật, cho dù người cho ta cái này, điều nên nói ta vẫn phải...”

Lần thứ hai, Linh Cưu cất lời à: “Tuyệt Y ca ca nói, một khi có người có ý làm thân với ta, nhận quân hệ, nhất định là kẻ lừa gạt, thêm muốn bảo bối của ta.”

Khanh Linh Thước ngẩn ra.

Linh Cưu chân thành nhìn ả, ánh mắt liếc qua ngọc bội trên tay ả, cắn cắn môi dưới: “Tiểu muội muội, làm kẻ lừa đảo là không tốt.”

Cuối cùng Khanh Linh Thước cũng bùng tỉnh, nghe lời của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần đỏ lên.

Bộ dạng Linh Cưu ‘A!... Bị ta nói trúng rồi, khiến cho người mất mặt, thật ngại quá!’, cố nén cười nghiêng đầu qua một bên, nói: “Bảo bối cũng đã cho người rồi, tiểu muội muội, về sau đừng có nhận người thân lung tung!”

“Phụt ——” Mọi người cười vang

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bản Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22

Edit: Tiểu Ngừ

“Ai là kẻ lừa đảo? Ai thêm nhận bà con với đồ sao chổi như nguoi, đồ quái dị!” Khanh Linh Thước tức giận hét chói tai, đem ngọc bội trong tay ném đi: “Thứ rách nát này, bản tiểu thư không cần!”

Lạch cạch!

Linh Cưu vừa thấy hành động của ả, con nguoi nàng co rụt lại nhanh chóng vọt tới, vurun tay hứng ngọc bội, đột nhiên bị sảy chân, bên tai nghe tiếng âm thanh vỡ vụn của vật gì đó.

Nàng liếc mắt nhìn qua, ngọc bội bẻ làm hai nằm cách nàng chừng nửa thước.

“Ê, nguoi...” Tổng Lưu Giác chân chừ nhìn nàng. Người vừa mới ngáng chân nàng chính là hắn, nhưng không ngờ khiến nàng té nặng như vậy, thấy cánh tay nhỏ bé của nàng đầy máu me, trong lòng hắn không nhịn được hoảng sợ.

Thình lình Linh Cưu quay đầu lại, con nguoi đen kịt nhìn chằm chằm hắn, cùng với vẻ mặt hả hê của Khanh Linh Thước ở sau lưng.

Thấy ánh mắt của nàng, lời muốn nói của Tổng Lưu Giác đều nghẹn ở cổ họng, sau đó nhúu nhúu mảy, ánh mắt thăm dò lại không lành nhìn Linh Cưu.

"Cưu chủ nhân!" Hà Nghiên ở bên ngoài nghe tiếng động bên trong liền đi vào, vừa thấy bộ dạng của Linh Cưu, sắc mặt liền biến đổi.

Nàng vội vàng đi tới, dùng khăn sạch cầm máu trên tay bị thương cho Linh Cưu, vừa dỗ dành: “Thôi thôi sẽ không đau nữa, thôi sẽ hết đau, đau nhức sẽ biến mất, Cưu chủ nhân còn đau hay không?”

“...” đầu Linh Cưu đầy hắc tuyến, im lặng nhìn về phía Hà Nghiên. Muội muội, nhìn lại nguoi đi, cả đầu đều là mồ hôi lạnh, rốt cuộc là ta đau hay nguoi bị đau?

Linh Cưu lặng lẽ thờ dài, không có Tổng Tuyết Y bên cạnh, nàng không có chút hứng thú kêu đau nữa là.

Dùng tay không bị thương cầm ngọc bội lên, Linh Cưu phát tay ý bảo bản thân không sao, sau đó đứng lên phui phui vạt áo.

Lúc này, nàng quá mức kích động rồi, thấy Khanh Linh Thước đem ngọc bội Tổng Tuyết Y tặng quăng đi, không nghĩ ngợi gì nhiều liền nhảy theo, rốt cuộc bị tiểu nhân đánh lên.

“Cưu chủ nhân, trước tiên hãy xử lý vết thương nha!” Hà Nghiên không yên lòng nói, ánh mắt nhìn vào miệng vết thương trên tay Linh Cưu, cảm thấy còn đáng sợ hơn cả chuyện chính mình bị nguoi ta đâm một đao.

Nếu như bị thiếu gia nhìn thấy...

Linh Cưu định nói không có gì, chỉ bị trầy một chút da, da con nít non mềm nên thấy có chút đáng sợ thôi mà. Nhưng, đột nhiên nhớ tới Tổng Tuyết Y, Linh Cưu cúi nhìn vết thương trên tay, lập tức có chút chột dạ, liền gật đầu nói với Hà Nghiên: “Đi thôi.”

Hà Nghiên dẫn nàng tới một căn phòng, cẩn thận dùng nước sạch rửa vết thương, rồi mới xoa thuốc, thấy Linh Cưu không hề kêu đau, nàng không khỏi thấy kinh ngạc.

Làm sao vậy?" Linh Cưu chú ý tới ánh mắt của Hà Nghiên.

Hà Nghiên liền vội vàng lắc đầu, không nói gì.

Linh Cưu không có hứng thú tìm hiểu ý nghĩ của nàng ta, cúi đầu nhìn tay thoa thuốc, máu được thoa thuốc đã ngưng chảy, xem ra không có chuyện gì rồi.

“Đừng nói cho Tổng Tiểu Bạch biết.”

“À?” Hà Nghiên ngẩn ra, nhất thời không hiểu rõ Tổng Tiểu Bạch nghĩa là gì, sau khi phản ứng lại kinh ngạc nhiều hơn là bất đắc dĩ.

Cưu chủ nhân không có ý định mach lại với đại thiếu gia sao?

“Trong mắt nguoi, ta là loại người thích mach leo sao?” Linh Cưu nháy mắt mấy cái, ánh mắt tinh khiết xẹt qua một chút không có ý tốt.

Thì ra lúc Hà Nghiên ngây nguoi, đã đem lời trong lòng nói ra.

"Nô tỳ không dám!" Hà Nghiên vội cúi đầu nhận lỗi.

Linh Cưu dùng khăn băng lại tay bị thương: “Ta nhớ tiết sau chính là môn cười ngựa?”

Hà Nghiên nói: "Dạ." Ngẩng đầu đã nhìn thấy bóng dáng màu tím của bé đi xa.

Nàng ta không khỏi lộ ra nghi hoặc, Cưu chủ nhân dường như không giống như loại người hết ăn lại nằm, giao hoạt đối trá như mình nghĩ?

Nếu Linh Cưu có khả năng đọc ý nghĩ của người khác, nhất định sẽ thích thú thể hiện với nàng ta một phen, cho nàng ta biết thế nào là giao hoạt đối trá! Ghét nhất là bị người khác nói xấu sau lưng này nọ!

Lúc này, ở một viện riêng biệt phía đông.

Tổng Tuyết Y và một gã mặc áo bào màu xanh ngồi đối diện nhau.

Nam nhân mặc áo bào xanh này, mặt gầy mặt nhỏ, khóe mắt có chút nếp nhăn, thoát nhìn gần bốn mươi tuổi, tên là Triệu Bích Chi, là sư trưởng nổi tiếng ở học viện Thanh Vân, am hiểu về thuốc cũng là người biết trị bệnh duy nhất ở trong trường, có học trò đầu võ bị thương đều do một tay ôm chữa trị.

Danh tiếng của ông ở trong học viện Thanh Vân có thể sánh ngang với viện trưởng, không phải vì y thuật cao minh, mà là vì ông lạnh lùng hà khắc lại có tính cách ác thú vị. Đối với học trò không hề nể mặt, tâm tình không tốt thì đem bệnh nhân bị thương quăng ở một bên, bỏ mặc nửa ngày, cho dù họ kêu đau cũng coi như không có chuyện gì.

“Tới đây, Tuyết Y ném thử trà này xem, sản phẩm nổi tiếng ở Thụ Hải Châu.” Triệu Bích Chi tự mình bưng ấm trà bằng men sứ màu xanh lên, rót cho Tổng Tuyết Y.

Một màn này nếu bị học trò của học viện Thanh Vân nhìn thấy, nhất định trông mắt bọn họ sẽ rớt đầy trên đất.

Trong hiểu biết của bọn họ, Triệu Bích Chi không dùng nét mặt tốt nhìn người, ngay cả viện trưởng Thanh Vân lão cũng không để vào mắt nữa là, thậm chí viện trưởng Thanh Vân còn chưa được lão tự mình rót trà, đừng nói chỉ tới thiếu niên mười ba mười bốn tuổi.

Tổng Tuyết Y thấy chuyện này như không thể trách, nâng ly trà lên trước mặt nạ, một giây sau liền bình tĩnh đặt xuống.

Mắt Triệu Bích Chi lóe sáng, cười nói: “Mới không gặp có vài ngày thôi, ngươi chẳng những không lùi bước, trái lại còn lợi hại hơn.”

Tổng Tuyết Y nhẹ nhàng nói: “Ta muốn đến học viện Thanh Vân học tập.”

“Phụt!!!!” Nước trà vừa vào miệng liền bị Triệu Bích Chi phun hết ra ngoài. Hắn vận vẹo mặt dùng tay áo lau miệng, rầu rĩ nói: “Tuyết Oa Tử (*hiếu nôm na bé Tuyết, bé Tuyết con... đi ha!) cái này nói đùa không vui tẹo nào! Thân thể ngươi không thể tập võ, chỉ có thể học văn, nhưng các sư phụ văn học trong học viện Thanh Vân này có ai làm thầy của ngươi được hử?”

Tổng Tuyết Y: “Các sư trưởng là người từng trải, ta không có biện pháp so sánh.”

“Cái này cũng đúng.” Triệu Bích Chi cười ha ha một tiếng, liền ngưng lại, nghiêm túc hỏi: “Ngươi thật sự muốn đi học à? Để làm gì? Đừng nói với ta là ngươi nhầm chán nên tự mình muốn chuốc khổ, muốn tìm kiếm niềm vui bạn bè nhá!”

Lão nói chuyện rất thẳng thắn, người có tâm trí yếu ớt rất dễ bị tổn thương, nhưng Tổng Tuyết Y không phải người thuộc nhóm này.

“Ta làm vậy đương nhiên là có lý do của ta.” Tổng Tuyết Y đích thân bưng bình trà trước mặt Triệu Bích Chi lên, dưới ánh mắt được sủng ái mà lo sợ của Triệu Bích Chi, rót cho hắn một ly trà khác. Ấm trà được đặt xuống phát ra âm thanh giòn nhẹ, vươn tay cầm ly trà đưa tới trước mặt Triệu Bích Chi, giọng nói ấm áp, an hòa: “Mời Triệu tiên sinh nhận ta làm đồ đệ đóng cửa.”

Triệu Bích Chi run lấy bầy trong lòng, thầm nghĩ: Lão phu nào có bản lĩnh nhận ngươi làm học trò chứ, mấy năm trước lão phu không nhận rõ bản chất của thằng nhãi nhà ngươi, bây giờ y thuật của ngươi càng khó hiểu, lão phu còn định học hỏi kinh nghiệm từ ngươi đây!

Mặt ngoài đã bán đứng tâm trạng vui mừng như điên của lão, nhưng Triệu Bích Chi tiên sinh vẫn cố làm dáng nghiêm túc nên khuôn mặt lão vận vẹo rất buồn cười, giọng điệu rạo rực: “Ừ, khụ... thấy ngươi có thành ý như vậy, vì sư đành miễn cưỡng chấp nhận.”

Lão nhận lấy ly trà, uống một hớp ngọt thấm tim gan.

“Ừm?” Ba giây sau, sắc mặt Triệu Bích Chi có thay đổi lớn, vẻ mặt vừa yêu vừa hận nhìn Tổng Tuyết Y, nhưng nhiều nhất vẫn là buồn bực: “Ngươi bỏ thuốc khi nào?”

Tổng Tuyết Y ngược mắt, nhẹ giọng nói: “Vài ngày không gặp, tiên sinh không có lùi bước cũng chẳng có tiến bộ.”

“Thằng nhóc chết bầm!” Mặt Triệu Bích Chi đỏ bừng.

Tổng Tuyết Y ấm áp nói: “Đây là lễ vật bài sư của học trò, nó có thể giúp sư phụ bài trừ chất độc trong cơ thể.” (Ngữ: cách bài trừ độc tố trong người này giống cho uống thuốc xổ vậy @@)

Triệu Bích Chi nghe vậy, sắc mặt cũng hòa dịu một ít, trong mắt còn có vẻ vui mừng. Lão biết thuốc Tổng Tuyết Y chế ra luôn là hàng tốt, nếu có thể bài trừ độc tố trong người ra ngoài, đối với thân thể trầm lợi không có hại.

“Ừng ục ~” Bụng càng ngày càng đau thắt, hốt nhiên Triệu Bích Chi cắn răng nghiêng lợi: “Thuốc này phát huy hiệu quả như thế nào?”

Tổng Tuyết Y bình tĩnh nói: “Giống như thuốc xổ.”

“Thật là một lễ vật báỉ sư tốt!” Triệu Bích Chi giận cũng không được, vui cũng chả xong, cuối cùng không nhin được nữa, ôm bụng đứng dậy chạy té khỏi.

Tổng Tuyết Y vẫn ngồi tại chỗ, mới cảm thấy không thú vị, trong lòng ngứa ngáy thúc giục hấn đi tìm ngon nguồn.

“Curu Nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bàn Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Có cái gì đó trên đầu của ngươi!

Edit: Tiểu Ngừ

Học viện Thanh Vân không chỉ dạy văn mà còn dạy võ cũng rất tốt, không phân biệt nam nữ.

Bầu không khí dạy học này, không chỉ có ở Sóc Vân Châu, Thụ Hải Châu và Phi Kinh Châu cũng như vậy. Chuyện này cũng khiến cho người mới xuyên không như Linh Curu cũng có thể xác định. Nàng xuyên đến một đại lục không hề có trong lịch sử mà nàng biết, thậm chí có lẽ nơi này không phải là thế giới kia của nàng.

Lúc Linh Curu và Hà Nghiên đi tới sân học bắn cung cười ngửa thì phát hiện bên trong rất náo nhiệt.

Đám con nít quay chung quanh một chỗ, chỉ chừa chút khe hở nhỏ, có thể thấy được hai người đứng ở bên trong, hai thiếu niên tuổi tác không nhỏ.

Linh Curu đi tới trong đám đông, ánh mắt bình tĩnh đặt trên người thiếu niên áo trắng.

Hắn vẫn như lần gặp trước kia, tay áo trường bào màu trắng ngà, trên y phục thêu 2 đóa hoa phật tang màu xanh nhạt cũng không thể làm dịu đi vẻ lạnh nhạt, ngạo khí của hắn. Dưới đôi mày kiếm khí phách và hàng mi dài là đôi mắt đen nhánh, đọng lại nét tự tin thuộc về thiên chi kiều tử, thính thoảng lóe lên nét nhuệ khí càng làm nó trong sáng hơn. Hắn không chỉ làm người ta có cảm giác không dám lại gần mà thực lực của hắn cũng khiến người khác không dám chạm vào.

Giang Vô Mị – thì ra là người đã khắc sâu trong trí nhớ của nàng nhất, kẻ gây đầu óc của nàng hỗn loạn.

Bỗng nhiên, hình như Giang Vô Mị cảm nhận được có người nhìn mình liền quay sang nhìn về phía bên này, thấy bé gái mặc quần áo màu tím xinh xắn, trong mắt có một chút nghi hoặc, lúc sau mới nhận ra thân phận của Linh Curu.

Xem ra nàng ta sống không tệ. Trong lòng Giang Vô Mị hiện lên cái ý nghĩ này, thu hồi tầm nhìn đối với Phong Dịch Khởi nói: “Ta cho ngươi một cơ hội.”

“Cám ơn Giang thiếu gia.” Phong Dịch Khởi lạnh lùng nói.

Linh Curu nghe được âm thanh của hắn nhìn lại, thiếu niên đang đứng song song với Giang Vô Mị có tuổi tác hơi lớn, ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị giống như cục đá, dáng người cao lớn trong đám con nít mười tuổi.

Linh Curu để ý tới cách ăn mặc với gam màu tối của hắn, chất liệu là vải thô, không hề có hoa văn dư thừa. Vạt áo hơi ngắn hơn so với thân hình của hắn, để lộ ra giày màu tối của hắn, mép giày rõ ràng bị mòn và dấu vết bùn khô.

Người này là học trò bình dân của học viện Thanh Sơn.

“Mị ca ca.” Thanh âm thanh thúy của Khanh Linh Thước xen ngang, chạy chậm đến bên cạnh Giang Vô Mị ôm cánh tay hắn, ánh mắt dắc ý lại cảnh cáo quét về phía Linh Curu.

Linh Curu im lặng nói thầm trong bụng, mới bảy tuổi đã biết tìm con trai rồi, con gái cổ đại thật đúng là trưởng thành sớm mà. Có vẻ như, trước khi bị nàng chiếm thân thể này cũng trưởng thành sớm si mê Giang Vô Mị, e rằng cái loại si mê còn chưa nói tới tình yêu, đã coi hắn là đệ nhất.

“Tiểu Thước?” Giang Vô Mị không có vẻ mặt bài xích, nhưng ánh mắt có chút nghiêm túc.

Khanh Linh Thước biết điều buông tay, mặc kệ là nét mặt hay nụ cười đều biểu lộ sự đáng yêu của ả: “Mị ca ca, ca muốn so bắn tên với hắn à, vậy đem đồ trên người của ca để Tiểu Thước cầm giúp được không?”

Linh Curu có chút ngoài ý muốn, EQ của loli này không tệ.

“Ừ.” Đối với yêu cầu hiểu chuyện này, Giang Vô Mị không có đạo lý cự tuyệt.

Hắn tháo bội kiếm trên lưng và đồ trang sức trên người xuống đưa cho Khanh Linh Thước, sau đó xoay người tới chuồng ngựa chọn ngựa, đổi lại trang bị cưỡi ngựa bắn cung.

Khanh Linh Thước liền đem đồ của Giang Vô Mị ôm vào ngực như bảo bối, tươi cười như người thắng cuộc, lướt mắt nhìn chung quanh.

Nhóm các cậu bé thì chẳng có cảm giác gì, nhưng nhóm bé gái lại ghen tỵ vừa hâm mộ vì Khanh Linh Thước được đối xử ‘đặc biệt.’

Giang Vô Mị là thiên tài kiệt xuất của Giang gia, phóng mắt nhìn toàn bộ Ngự Hải Trấn, thậm chí xa hơn nữa, cũng đều là hạng nhất nhì, từ nhỏ đã được vô số bé gái, thậm chí là các quý nữ yêu thích.

“Ta nghe nói, vị tiểu thư kia của Khanh gia và người trùng tên với người rất thích Giang Vô Mị.” Tổng Luru Giác như âm hồn không tan lù lù xuất hiện bên người Linh Cưu, khẽ sát vào tai nàng, sâu xa nói.

Lỗi tai Linh Cưu bị hơi thở nóng hổi của hắn làm nhột, tránh né giống như bị điện giật, cúi đầu dùng tai ôm hai tai.

Xi... Thật muốn đánh thẳng oắt này một trận no đòn! Đây chính là ý nghĩ duy nhất trong đầu Linh Cưu!

Nàng luôn bài xích với chuyện đụng chạm với người khác, lại khao khát được đụng chạm với người. Đây là một loại tâm lý hết sức mâu thuẫn. Giống như nàng có thể lạnh lùng đối đãi với mọi người, làm ra chuyện thất đức, nhưng lại có khi mềm lòng nhẹ dạ đến khó hiểu, bị người lấy dao đâm một nhát cũng không thể xuống tay tổn hại đối phương.

Nàng có thể cho phép Tổng Tuyết Y thân mật với mình hơn, lại không chịu nổi bị hơi thở của Tổng Luru Giác lay động.

Chậc! Dễ dàng bị xấu hổ như vậy à, còn tương nha đầu này lợi hại lắm, cùng lắm chỉ là một con nha đầu mà thôi! Tổng Luru Giác thấy nàng cúi đầu, phút chốc có chút mơ mộng, tự cho mình đoán đúng khoe miệng hé ra nụ cười sung sướng.

Linh Cưu ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt cười gian của thiếu niên xinh đẹp kia, con người trùng lớn nhìn đỉnh đầu của hắn, kinh ngạc nói: “Chào thiếu gia, trên đầu người là cái gì vậy? Bay tới bay lui, ủa, nó đang cười nha. Ô! Nó bóp cổ người, bóp cổ người kìa!”

Tổng Luru Giác nghe nàng nói sắc mặt không ngừng biến hóa, sau đó mặt trắng bệch dùng hai tay che cổ mình, vừa tức giận lại vừa hoảng sợ kêu: “Người nói bậy bạ cái gì đó?”

“Ồ.. sao không thấy nữa, chẳng lẽ ta hoa mắt?” Linh Cưu dụi dụi con mắt, vẻ mặt vô tội.

“Xin lỗi, thiếu gia tốt của ta, gần đây ta phải thức khuya học hành, tinh thần có chút ngán ngạo, chắc là ta bị hoa mắt rồi, người tốt giống như người làm sao có thể bị dính mấy thứ tà ma được.” Linh Cưu theo thói quen một tay nắm thành đấm, đập vào trong lòng bàn tay khác, gật đầu đưa ra kết luận.

Tổng Luru Giác không hiểu động tác này của nàng có ý gì, ngoài áy náy còn có chút đáng yêu, cố tình lời nói của nàng lại ghé tòm khiến hắn muốn đập người.

Linh Cưu cũng mặc kệ hắn nghĩ cái quái gì, cất bước đi tới chỗ Khanh Linh Thước, sau khi bước ngang qua người Tổng Luru Giác rồi khoe môi nàng nhếch lên thành nụ cười gian.

Một tháng trước, chuyện Từ Hà ngọc bội bị mất kết thúc, ngọc bội trở lại bên người Tổng Luru Giác, mỗi ngày đều được mang trên người hắn.

Hôm nay, nàng vừa liếc mắt liền nhìn ra dáng vẻ tiêu tụy của Tổng Luru Giác, liền biết rõ trận pháp nàng vẽ trên ngọc bội đã phát huy tác dụng khiến Tổng Luru Giác gặp ác mộng suốt một tháng, không thể có giấc ngủ ngon.

Vốn dĩ ngày đó nàng dùng máu và linh lực đủ để duy trì trận pháp trên ngọc bội hơn một tháng, nhưng lần này gặp lại hắn vẫn cố ý trêu chọc nàng.

Ác mộng một tháng cộng thêm ám ngữ của nàng, tối hôm nay Tổng Luru Giác sẽ có một đêm đặc sắc.

Nụ cười gian kia chỉ có Hà Nghiên bên cạnh nàng nghe thấy, không khỏi rung mình một cái.

Nàng phát hiện Linh Cưu chủ nhân có bản tính rất tà ác. Chính là nói láo không chớp mắt! Còn chân thật hơn người nói thật nữa!

Gần đây thức khuya học hành, cho nên đầu óc có chút rối loạn? Mặt Hà Nghiên không biến sắc nghĩ: Là ai mỗi ngày ngủ thẳng căng sớm hơn ai hết, sáng dậy trẻ hơn tất cả mọi người? Chẳng lẽ mắt nàng bị mù?

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bàn Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chúng ta cá cược

Edit: Tiểu Ngừ

Khanh Linh Thước trong đình trường ngựa, bên trái là Tống Ly Yên, bên phải là thứ xuất tam tiểu thư của Giang gia Giang Âu Lâm, những người còn lại Linh Cừu không biết, trong chốc lát liền đi vào trong đình tạ, một cô gái đi tới trước mặt nàng.

“Cừu muội muội, ngươi mau lại đây. Ta muốn hỏi thăm vài câu.” Người nói chuyện là Tống Ly Yên, cô bé mới chín tuổi nhưng diện mạo xinh đẹp đã lộ ra mười mười, mặt trái xoan kết hợp với biểu cảm dễ đặt, có vẻ thành thực hơn những cô bé chín tuổi khác: “Ta đã giúp Cừu muội muội thu dọn sách.”

Tống Ly Yên chủ động lấy lòng như thế này thật là ngoại lệ của Linh Cừu, nhưng cũng không thấy kì lạ.

Không phải lần đầu nàng nhìn thấy con gái nhà cao cửa rộng trường thành sớm.

“Hừ.” Khanh Linh Thước không vui hất mặt qua bên khác, hiển nhiên cho thấy không muốn nhìn Linh Cừu, giả bộ lơ đãng vuốt ve bội kiếm trên tay, hướng về phía Giang Âu Lâm nói: “Âu Lâm ngươi xem này, hạt châu này là Nam Hải Mặc Châu, chỉ có Thụ Hải Châu mới có.”

Giang Âu Lâm và Tống Ly Yên cùng tuổi, đương nhiên cũng lớn hơn Khanh Linh Thước, nhưng thân phận của hai người không giống nhau, bình thường Khanh Linh Thước không có quan tâm đến nàng, bây giờ xuất phát từ suy nghĩ khác nên mới nói chuyện với nàng, vì vậy Khanh Linh Thước không thêm gọi một tiếng tỷ tỷ, ngược lại miễn cưỡng trực tiếp kêu tên Giang Âu Lâm.

Mặc dù trong lòng Giang Âu Lâm không vui nhưng về mặt vẫn sợ hãi than lên: “Vậy khẳng định nó rất quý giá?”

“Tất nhiên.” Trên mặt Khanh Linh Thước tràn ngập đắc ý: “Đây chính là bảo bối của Mị ca ca, gần như nó chẳng bao giờ rời khỏi người huynh ấy, huynh ấy chỉ đưa người mình tin tưởng giữ nó thôi.”

Người có mặt ở chỗ này đều không lớn tuổi lắm, nhưng mỗi người đều là người thông minh, làm sao không hiểu hàm ý đằng sau lời nói của ả.

Các cô gái vừa đỏ kị vừa hâm mộ, nhưng họ không có thân phận để bắt bẻ ả, người có thân phận chỉ có Tống Ly Yên tiểu thư của Tống gia, nhưng nàng chỉ nhún mày không nói gì.

Linh Cừu đem mọi tình huống thu vào trong mắt, thâm nghĩ EQ của Khanh Linh Thước thật đáng thương, tội nghiệp tuổi còn quá nhỏ, xuất thân cao quý, nên dưỡng thành thói quen kiêu căng ngạo mạn, lại không biết thu bớt tình nết của mình, bất tri bất giác chuốc một đồng thù hận từ người xung quanh.

“Người đáng tin?” Về mặt Linh Cừu ngờ vực: “Giống như nô tài theo sau mông Giang thiếu gia à?”

Một câu nói liền đem về mặt đắc ý của Khanh Linh Thước biến thành căm tức, thế nhưng Linh Cừu nói cũng không sai, ả không thể phản bác lại. Bởi vì có khi Giang Vô Mị có chuyện riêng, hẳn đều đem bội kiếm của mình ném cho nô tài cầm.

“Ta nói có sai không vậy?” Linh Cừu nhìn Tống Ly Yên hỏi.

Tống Ly Yên muốn cười nhưng lại cố nhịn xuống, liếc nhìn Linh Cừu, nói: “Không sai.”

Kỳ thật, Tống Ly Yên cũng không thích đáng vẻ khoe khoang của Khanh Linh Thước, đặc biệt là chuyện liên quan tới Giang Vô Mị.

“Ôi.” Linh Cừu chợt nhớ ra chuyện chính, đem ngọc bội vỡ nát mở ra đưa tới trước mặt mọi người, đối với Khanh Linh Thước nói: “Tiểu muội muội, còn muốn cái này không?”

“Ai là muội muội của ngươi?” Khanh Linh Thước bực mình, phát tay muốn hất tay cầm mảnh vụn ngọc bội của Linh Cừu: “Thứ đồ nát như thế ai mà thèm chứ, chỉ có hạng người như ngươi mới coi nó là vật báu! Trong nhà ta có rất nhiều thứ này!”

Lúc này, Linh Cừu rút tay kịp lúc, không bị ả đụng phải.

Thật ra, Linh Cừu và Khanh Linh Thước cùng tuổi, chỉ là Linh Cừu ra đời sớm hơn ả hai ngày, cho nên gọi ả một tiếng muội muội cũng không sai. Đáng tiếc, Khanh đại phu nhân không muốn danh phận trưởng nữ của Khanh Linh Thước bị nàng cướp mất, thế nên mới tuyên bố với bên ngoài Khanh Linh Thước là tỷ tỷ.

“Không phải ta không cho ngươi mà là ngươi không cần nhá!” Linh Cừu nhẹ nhàng nói.

“Không phải không muốn mà là không cần! Ta mới không cần! Một chút cũng không cần!” Khanh Linh Thước nổi giận đùng đùng hô to.

Linh Cừu nói: “Vậy ngươi làm ngọc bội của ta bể nát, ngươi phải bồi thường.”

“Tại sao?” Khanh Linh Thước cau gắt, ả không muốn đem đồ cho nàng.

Linh Cừu nghiêm túc nói: “Vi ngươi làm ngọc bội của ta bể nát, bồi thường là chuyện đương nhiên. Đây là tác phong của tiểu thư khuê các...” Nàng khở sở nhún mày, nhỏ giọng: “Ta liền biết ngươi không bồi thường nổi mà, ngọc bội tốt như vậy... Tuyệt Y ca ca nói, chỉ có một cái. Vốn muốn tặng cho

ngươi, là đồ của ngươi, đồ bị bề cũng không cần bồi thường, đáng tiếc ngươi không nhận, thế nhưng ngươi lại không muốn bồi thường.”

“Cru muối muối, tính tình của ngươi thật là quá tốt.” Tống Ly Yên nhin không được mở miệng.

Linh Cru điềm tình nhìn nàng cười cười, mắt hơi rũ xuống, bộ dạng như có chút xấu hổ.

Về mặt Hà Nghiên cứng đờ, vì sao ở góc độ của nàng lại thấy nụ cười của Cru chủ nhân có thật là giả hoạt. Từ tiểu thư, không phải ngươi rất thông minh hay sao? Tại sao cũng bị lừa gạt!? Bị gạt rồi!!!

“Phi!” Lần này, con tức của Khanh Linh Thước càng dữ hơn, lấy tính cách kiêu ngạo của ả mà nói, nếu không có người cho ả bậc thang để bước xuống, ả đành cắn răng nuốt cục tức vào bụng: “Không phải là một miếng ngọc bỏ đi thôi sao? Ta đường đường là đại tiểu thư của Khanh gia lại không bồi thường nổi? Thật nực cười!”

Linh Cru vẫn không nói gì, Tống Ly Yên đã lạnh lùng nói: “Đây chính là Dương Chi Bạch Ngọc thượng hạng, giá trị rất cao.”

Quả thật, Tống Ly Yên sớm không ưa Khanh Linh Thước, mấy câu như Linh Cru cầm đồ cũ nát, đồ bỏ... khiến nàng ngứa tai. Nói sao thì hiện tại Linh Cru cũng là chủ nhân Tống gia, quần áo trên người Linh Cru cũng là của Tống gia, ả nói đồ của Linh Cru không tốt, chẳng phải ám chỉ Tống gia rách nát sao?

Nếu Linh Cru biết suy nghĩ của Tống Ly Yên, nhất định sẽ gợn ngón tay cái, thầm nghĩ: Loli, ngươi suy nghĩ nhiều rồi, người ta chỉ mới bảy tuổi, cho dù có thông minh cũng có lúc bị ngu muội mà, cũng có lúc tính tình như trẻ con, nói chuyện thiếu muối một chút, nhưng cũng rất liên mạch.

Nhưng, Tống Ly Yên thay đổi phe cánh, đương nhiên Linh Cru vui vẻ nhìn kịch hay.

Khanh Linh Thước tức giận trừng mắt nhìn Tống Ly Yên: “Yên Nhi, ngươi nói giúp cho nó?”

Tống Ly Yên bình tĩnh đáp: “Ta chỉ nói sự thật!”

Khanh Linh Thước tức giận thở hổn hển, ánh mắt không thiện chuyển lên người Linh Cru, cái loại đậm mùi tính toán, không hề giống đứa trẻ bảy tuổi.

Cũng bởi vì trưởng thành sớm, trái lại Linh Cru tự tại hơn các nàng, trong lòng nàng không có trở ngại tâm lý.

“Không bằng như thế này đi.” Linh Cru nhìn về phía bội kiếm trong lòng Khanh Linh Thước, cười nói: “Chúng ta cá cược, cá cược trận cười ngựa bắn cung này. Nếu Giang thiếu gia thắng, ngươi không cần bồi thường ngọc bội. Nếu... Giang thiếu gia thua... Ừ, vậy thì đem thanh kiếm này làm vật bồi thường đi.”

“Cru muối muối, bây giờ lại nhượng bộ thì không phải là lương thiện mà là mềm yếu!” Tống Ly Yên nghiêm túc nói, nhưng ánh mắt nàng rõ ràng mềm mại hơn lúc đầu rất nhiều, đã buông lỏng đề phòng với Linh Cru.

Phải, một cô bé có hành động ngây thơ như thế có gì phải đề phòng?

Mặc kệ là Tống Ly Yên hay là người khác đều cảm thấy lời này của Linh Cru chính là cho Khanh Linh Thước bậc thang để đi xuống, thật là cho ả mặt mũi rồi. Bởi vì mọi người nghĩ rằng, trận đấu này Giang Vô Mị nhất định thắng.

“Ngươi nằm mơ!” Khanh Linh Thước rất chán ghét gương mặt đỏ của Linh Cru, hơn nữa Linh Cru lại ăn mặc sang trọng hơn xuất hiện trước mặt ả, mỗi câu nói đều như thuốc độc ngọt ngào khiến ả khó chịu, cho nên Linh Cru nói gì, ả cũng không muốn thuận theo: “Ta liền biết ngươi tham đồ của Mị ca ca, ngươi còn đang mơ ước tới Mị ca ca!”

Linh Cru bị chỉ trích như vậy cũng không nổi giận, nhẹ giọng hỏi: “Lẽ nào ngươi nghĩ Giang thiếu gia thua?”

Khanh Linh Thước biến sắc, cái miệng nhỏ mở ra, giống như đang mắng chửi Linh Cru sượng mồm đột nhiên bị đứng hình.

Chung quanh đều im lặng xuống, Khanh Linh Thước không có phát hiện, nhưng Linh Cru lại cảm nhận rất rõ ràng, lần này Khanh Linh Thước khóc lóc om sòm sẽ kéo tới nhiều thù hận hơn nữa, hình tượng của ả trong lòng mọi người liền hoa lệ tuyệt đối không phan h.

“Được! Ta cá với ngươi!” Khanh Linh Thước hình như đã khôi phục bộ dạng bình tĩnh, mặt kiêu căng nhìn chằm chằm Linh Cru: “Mặc kệ là bảo bối của Mị ca ca hay là Mị ca ca, ngươi đừng hòng có được!”

Về mặt Linh Cru không chút thay đổi, bộ dạng như không có hứng thú với những gì ả nói, khiến đám người Tống Ly Yên cảm thấy lòng tốt của nàng bị Khanh Linh Thước giẫm đạp không thương tiếc.

---- ngoài lề ---

⑨⑨: Chúng ta đánh cược đi! O(∩_∩)O

Chim sẻ: Đánh cược gì? ㄟ(ˊˋ^ˊˋ)~

⑨⑨: Ta thắng, ngươi liền cỡi trường chạy đi xin cắt đầu ~(≥▽≤)/~

Chim sẻ (^): Người thua thì sao?

⑨⑨: Còi trường xin lời dặn dò!

Chim sẻ: Thống nhất mua bán!

Thủy: Hai nha đầu các người thật sự là quá nhạy bén \ (^o^)/~

thật ra phần đối thoại giữa 99 và chim sẻ mình không nắm được nội dung lắm :(

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bán Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chỉ cần người nghiêm túc làm

Edit: Tiểu Ngừ

“Để công bằng, nhờ thiếu gia làm nhân chứng, thiếu gia đứng ra làm cái, tiền đặt cược sẽ được đặt ở chỗ của thiếu gia.”

Linh Cừu không để Tống Lưu Giác có cơ hội cự tuyệt, liền đem hai miếng vỡ ngọc bội nhét vào tay Tống Lưu Giác.

Tống Lưu Giác đã tới đây xem trò vui một hồi lâu, không ngờ Linh Cừu lại kéo hắn xuống nước.

Ngọc bội được nhét vào trong tay hắn, đang muốn cự tuyệt lại nhận thấy bàn tay mềm mại của đối phương hơi run rẩy, không hiểu sao nhịp tim của hắn cũng rơi một nhịp, nhìn chăm chăm bàn tay được quần khăn lụa trắng của nàng, không đành lòng từ chối.

Đúng lúc này, cô bé ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi mắt long lanh nhanh chóng hiện lên vết sáng thuần khiết: “Ta nghe nói thiếu gia là người rất công bằng, nhất định sẽ không thiên vị ai hết.”

“Haha.” Tống Lưu Giác kéo miệng cười, nghiêng nhìn chăm chăm Linh Cừu, nhỏ giọng: “Tuy ta không biết người đang giờ trò quỷ quái gì, nhưng ta không cảm giác Giang Vô Mị sẽ thất bại, cho nên... nếu muốn cá cược, ta cũng muốn tham gia.”

Hắn cúi đầu liếc Từ Hà ngọc bội treo bên hông, nhúu mày rút một thanh chủy thủ có độ dài bằng nửa cánh tay hắn, chủy thủ được đặt trong vỏ màu vàng sẫm, trên vỏ được khảm từng viên đá quý màu xanh tím, đỏ sậm, thoạt nhìn rất đẹp và quý giá.

“Cây chủy thủ này của ta không rẻ, miếng ngọc bội vỡ của nàng không thể nào thay thế, Tống Lưu Giác cười híp mắt nhìn chăm chăm Linh Cừu: “Nhưng không sao, nếu có thua, bảo đại đường ca trả nợ đi, hắn nhất định sẽ giúp người trả nợ, khi đó ta đi tìm đại đường ca đòi nợ cũng được.”

“Tam ca...” Lúc này, Tống Ly Yên kêu lên, Tống Lưu Giác liếc mắt làm lời nói của nàng nghẹn lại, chỉ có thể dùng ánh mắt đồng tình nhìn Linh Cừu.

Linh Cừu tựa như không nhìn thấy, tầm mắt vẫn dừng trên mặt Tống Lưu Giác, méo đầu cười nói: “Thiếu gia, người cười thật đẹp.”

Lập tức Tống Ly Yên có xúc động ôm trán, không khỏi nghĩ: Lẽ nào đại đường ca xem trọng con nha đầu này là vì nó ngu ngốc?

Nếu như Linh Cừu biết ý nghĩ này của Tống Ly Yên, chắc chắn nàng sẽ dựng ngón tay cái lên.

Chỉ có trái tim Tống Lưu Giác không khỏi run rẩy, hắn có dự cảm xấu. Hắn nhớ, một tháng trước, nàng cũng nhìn hắn cười hồn nhiên như thế, nói với hắn: Tam thiếu gia, người cười thật đẹp!

“Lưu Giác ca ca làm chứng là tuyệt nhất!” Lúc này, dù Khanh Linh Thước không muốn, nhưng vẫn vui vẻ đem bảo kiếm của Giang Vô Mị đưa cho Tống Lưu Giác.

Trong suy nghĩ của ả, Tống Lưu Giác cố ý chống lại Linh Cừu, hiển nhiên chứng tỏ hắn cùng phe với ả, vì vậy liền đem bảo kiếm đưa cho đồng bạn của mình, tự nhiên lại an toàn.

“Lưu Giác ca ca, nó không phải là người tốt!” Khanh Linh Thước tự nhiên đứng bên cạnh Tống Lưu Giác, nói.

Linh Cừu thần nhiên tiếp nhận đánh giá của ả.

“Người và nàng, kẻ tám lạng người nửa cân.” Tống Lưu Giác cười khinh thường nói, nhận bảo kiếm rồi bước qua bên cạnh hai bước, giữ khoảng cách

với Khanh Linh Thuộc.

Về mặt Khanh Linh Thuộc liền xám ngoét, trong mắt bắn ra tia lửa, sau đó tức giận đem toàn bị trút hết lên đầu Linh Cưu.

Trùng, trùng, hận không thể trùng ra hai cái động to đùng trên người nàng ~ Linh Cưu hờ hững tiếp nhận ánh mắt rửa tội của ả.

Chuồng ngựa.

Phong Dịch Khởi không quan tâm đến ánh mắt trào phúng của đám nô tài ở xung quanh, đem lời bàn tán xì xào cùng khinh thường của bọn họ ném ra đằng sau ốt.

Hắn không có oán giận bọn họ, cũng không giận vì bọn họ xem thường mình, bởi vì trận đấu hôm nay... hắn cũng không có nắm chắc phần thắng, lại càng không có lòng tin thắng được. Điều hắn có thể làm chính là buông tay đánh cược một trận, hắn không muốn bỏ qua đường sống duy nhất của mình.

Dù có thể không hận không giận, nhưng không có nghĩa hắn không cảm nhận được những lời nói ác ý và ánh mắt khinh thường kia.

Bước chân Phong Dịch Khởi trầm ổn, vẫn duy trì nhịp bước như bình thường đi vào chỗ sâu nhất của chuồng ngựa, bề ngoài nhìn thấy bộ dạng của hắn ổn định, kì thật hắn đang rất vội, dần dần ngăn cách ánh mắt của đám người kia, hắn âm thầm thở dài một hơi, đẩy mắt lộ ra chút chất đắng.

Mất khoảng mười phút, hắn cầm dây cương con ngựa đen đi tới, nửa đường liền thấy một cô bé mặc quần áo màu tím xinh xắn đi tới trước mặt.

Trong lòng Phong Dịch Khởi nghi hoặc, bên trong chuồng ngựa rất bẩn, con gái của các đại gia tộc đều có phòng nuôi ngựa riêng cho bọn họ, bọn họ tuyệt đối không bước vào nơi dơ bẩn này, nhìn quần áo cô bé này đoán chắc là hôn ngọc quý của nhà nào rồi.

Đáng lúc đi ngay qua người bé con, liền thấy bé con dừng bước, ngẩng đầu nhìn hắn cười tươi rói.

Phong Dịch Khởi ngẩn ra, nhũn chân mày.

Bé con này chính là Linh Cưu.

Nàng nhìn thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi trước mặt, tuy bộ dạng cau mày của hắn nhìn rất hung ác, vẻ mặt bức bối, nhưng bước chân của hắn rõ ràng đã ngừng lại, hờ hững đứng trước ngựa đen, giống như đề phòng con ngựa đột nhiên nổi điên làm nàng bị thương, cũng có thể ứng phó hết mọi tình huống.

Đó là loại người vẻ ngoài lạnh lùng nhưng lòng dạ mềm yếu.

Linh Cưu chớp chớp mắt, móc ra một vật hình tam giác, lá bùa vàng được dùng chỉ hồng buộc lại đưa cho hắn, thanh âm mềm mại lạnh lùng vang lên trong chuồng ngựa tối om càng lộ ra vẻ sạch sẽ: “Cười ngựa bắn cung rất nguy hiểm. Hộ Thân Phù này tặng cho ngươi, có thể phù hồ ngươi bình an, có thể chúc phúc ngươi hoàn thành tâm nguyện.”

Phong Dịch Khởi ngạc nhiên: “Nàng...”

Nếu không phải bé con này có nụ cười tươi mát, hắn chắc chắn cho là quý nữ nhà nào đó nhầm chán, cố tình tới tìm hắn giải trí.

Linh Cưu đem bùa Hộ Thân buộc vào cổ tay hắn, sau đó thân nhiên lùi về phía sau, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt ngây ngô lạnh lùng nghiêm nghị của thiếu niên trước mặt, cười nói: “Chỉ cần ngươi nghiêm túc làm, nhất định sẽ thành công.”

Lời này vừa nói dứt, bóng dáng nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng thân nhiên rời đi như lúc đến.

Mãi cho tới khi bên ngoài hồi thúc, Phong Dịch Khởi mới bừng tỉnh, cúi đầu nhìn bùa hộ thân trên tay.

Lần thi đấu này, mọi người đều nói hắn sẽ thua, ngay cả người thân duy nhất của hắn cũng vậy. Có người nói hắn đang giãy dụa, cũng có người nói hắn không đứng vững thì không hết hi vọng, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không nên đem mặt mũi và tôn nghiêm đều thua sạch, không có ai nói như nàng, nàng lại nói, huống chi cái loại ngu ý nàng tựa như nói cho hắn biết ----

‘Chỉ cần ngươi nghiêm túc làm, nhất định sẽ thành công.’

Cổ họng Phong Dịch Khởi ngứa ngứa, mũi chua xót.

Thì ra, không phải hắn thật sự không sao, kì thật hắn vẫn rất muốn có người có thể nói những lời này với hắn, cho dù là một câu đơn giản cũng tốt.

“Tại sao, người này lại là tiểu thư của đại gia tộc.”

Đột nhiên Phong Dịch Khởi xiết chặt bàn tay, nắm dây cương ngựa đi thẳng ra ngoài.

Vừa ra khỏi chuồng ngựa, hắn liền nhìn thấy đám đông vây quanh, một bộ quần áo cười ngựa nhẹ nhàng, giống như chi lan ngọc thụ, thiếu niên xuất sắc.

Giang Vô Mị nhìn hắn, sau đó cười lên con ngựa có bộ lông đỏ sậm, vẻ mặt lạnh nhạt ung dung, làm cho người ta nghĩ hắn đã cảm chắc phần thắng.

“Nhìn đi, ngay cả một bộ quần áo cưỡi ngựa đứng đắn hần cũng không có.”

“Chỉ dựa vào hần còn muốn thắng Giang thiếu gia? Đừng có giỡn!”

“Có một số người chưa thấy quan tài thì không biết khóc, chờ xem kịch vui đi.”

Trong lúc mọi người nghị luận xôn xao, Phong Dịch Khởi không biết mình xuất phát từ loại tâm tình nào, ánh mắt càn quét qua một đám người ăn mặc xa hoa, cuối cùng dừng mắt trên bóng dáng màu tím rất nhân nhã, ung dung kia, đáy mắt hần hiện lên kiên định.

Ánh mắt cứng cỏi, chịu đựng như sói trong bóng đêm của thiếu niên, Linh Cưu không phát hiện cũng hơi khó.

Nàng nâng khoe môi lên, nhìn thiếu niên vẫy vẫy tay.

Phong Dịch Khởi không tự chủ được gật đầu với nàng một cái, gờ tay có bùa hộ thân lên.

May là hần hoàn hồn đúng lúc, rút tay lại, nét mặt hơi xấu hổ.

Nhưng, động tác của hần bị Linh Cưu nhìn thấy, tươi cười trên môi nàng càng sáng lạ, đưa tay dựng ngón tay cái về trước.

Động tác tay này, hần hiểu. Hần nhìn nụ cười của bé, tươi sáng như hoa sen ra khỏi nước, sạch sẽ như ánh trăng chiếu xuống hồ sen, để hần xúc động chính là ánh mắt tin tưởng của đối phương, cái loại tin tưởng hần sẽ thắng.

Ngay cả hần cũng không tin mình có thể thắng, vì sao nàng lại tin hần như thế?

Nếu Linh Cưu biết ý nghĩ này của hần, nàng sẽ nói cho hần biết: Thiếu niên ăn dưa bờ, chỉ chi tin tưởng vào chính mình! Bệnh tự luyện, nên trị!

Cứ thế, hiểu lầm xinh đẹp sinh ra một cái lằng xẹt.

Phong Dịch Khởi hít một hơi thật sâu, ánh mắt kiên định hơn lúc nãy, sau khi xoay người lên ngựa thì sắc mặt lại nghiêm nghị, lạnh lùng như cũ, sâu trong lòng hần đã đem bóng dáng nhỏ bé kia khắc sâu vào tim.

Chỉ cần ngươi nghiêm túc làm...

Chỉ cần ngươi nghiêm túc làm...

Nhất định sẽ thành công...

Nhất định sẽ thành công!!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bàn Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Thực lực và số mệnh

Edit: Tiểu Ngử

Mọi người tự giác lùi về phía sau, để lại chiến trường thuộc về Giang Vô Mị và Phong Dịch Khởi.

Trận thi đấu cưỡi ngựa bắn cung này, chính là cưỡi ngựa với tốc độ nhanh, chủ nhân cầm cung tiễn trên tay bắn vào bia ngắm, động vật còn sống rồi đến người!

Linh Cưu biết được việc này từ miệng những người bên cạnh, cuộc thi đấu mà rõ ràng không công bằng (trong mắt bọn họ rất thì rất công bằng), trận đấu bình thường được chia làm ba trận, ba trận thắng hai mới được tính là thắng, nhưng trong trận đấu của Giang Vô Mị và Phong Dịch Khởi, chỉ cần trận đầu tiên hần thua, thì trận đầu liền chấm dứt.

Linh Cưu nhìn tiểu chính thái bên cạnh mình hỏi: “Vì sao Giang thiếu gia và Phong Dịch Khởi thi đấu với nhau vậy?”

Nàng quả nhiên là hỏi đúng người, tiểu chính thái thiếu gia chính là người biết rõ sự việc nhất, hần nói: “Mấy ngày trước, Lâm thiếu gia chơi đùa, bị Phong Dịch Khởi đụng ngã xuống đất, vốn tâm trạng Lâm thiếu gia rất tốt không làm khó Phong Dịch Khởi, chỉ bắt hần nói xin lỗi rồi bồi thường một chút tiền là được. Ai ngờ, Phong Dịch Khởi lại không biết chuyện, xoay người bỏ đi, cho nên mới đắc tội với Lâm thiếu gia.”

Linh Cưu rất kinh ngạc, Phong Dịch Khởi đâu giống loại người lỗ mãng.

Lời kế tiếp của tiểu chính thái thiếu gia giải đáp nghi hoặc của nàng: “Sau đó mới biết, thì ra muội muội của Phong Dịch Khởi bị bệnh, hấn vội vàng đưa muội muội đi khám bệnh. . . Nhưng Lâm thiếu gia vẫn tức giận, cho nên đem mấy mẫu ruộng đất đai nhà hấn, cùng với tiệm tạp hóa của nhà hấn niêm phong, khiến cho hấn không thể sống ở Ngự Hải Trấn.

“Người biết thật rõ ràng.” Linh Cưu nói.

Tiểu chính thái thiếu gia ưỡn ngực, được khen ngợi hấn liền muốn thể hiện nhiều hơn nữa, chỉ vào hai người đang chuẩn bị xuất phát: “Phong Dịch Khởi bị ép buộc đến mức không thể chịu nổi được nữa, nên mới cầu xin Giang thiếu gia, cầu Giang thiếu gia cho hấn cơ hội.”

Linh Cưu hiểu rõ: “Cho nên, chỉ cần Phong Dịch Khởi thắng, Giang thiếu gia sẽ giải quyết chuyện này giúp hấn, nếu thua. . .”

“Cút khỏi Ngự Hải Trấn.” Tiểu chính thái nhẹ nhàng nói ra lời này, không có áp lực.

Cái này cũng không phải do hấn có bản tính độc ác bẩm sinh, mà là phương cách dạy dỗ của đại gia tộc, đồng thời cũng là tập tục chung của thế giới này.

Linh Cưu gật đầu, len lén đem sợi tóc lấy từ Phong Dịch Khởi buộc vào một đồng tiền, sau đó cầm ba đồng tiền, nhẹ nhàng ném về phía trước.

Tiểu chính thái thiếu gia thấy nàng ném mấy lần, không nhận được tò mò hỏi: “Nàng đang làm cái gì vậy?”

Linh Cưu chớp chớp mắt, nghiêm trang nói: “Coi bói.”

“Nàng biết coi bói sao?” Tiểu chính thái chẳng những không nghi ngờ còn hứng thú hỏi: “Đang bói về trận đấu này à?”

Bất ngờ Linh Cưu liếc mắt một cái, té ra từ lúc tới đến lúc nói chuyện với đối phương nàng chưa có nhìn người ta, thậm chí còn không biết đối phương có bộ dạng méo hay tròn.

Vừa nhìn lên mới thấy tiểu chính thái này có dáng vẻ không tệ, hai gò má mập phì, hai mắt tròn vo, tuy không tuấn tú nhưng cũng có thể coi là đứa trẻ đáng yêu.

“Phải.” Linh Cưu đáp. Bỗng nhiên đưa tay chộp một cái, đem ba đồng tiền cầm vào trong lòng bàn tay. Chạm rãi mở ra liền thấy ba đồng tiền nằm tại thành hình tam giác, sợi tóc Phong Dịch Khởi vốn quấn lấy đồng tiền lại nằm ở chính giữa, hai đồng tiền khác thì lật mặt trái ra ngoài.

Khóe miệng nàng khẽ nhếch lên, Ôn Tử Âm đứng bên cạnh nhìn thấy, khuôn mặt tròn tròn mềm mại khẽ run theo, nuốt một ngụm nước bọt hỏi: “Kết quả thế nào?”

Linh Cưu không có đem đồng tiền thu hồi, vẫn như cũ cầm trong lòng bàn tay, nghiêng mắt nhìn hấn nói: “Phong Dịch Khởi thắng!”

“Không thể nào!” Ôn Tử Âm lập tức phản bác, nhưng về mặt dù có nghiêm túc cỡ nào thì khuôn mặt béo đầy thịt của hấn đều không có chút thuyết phục.

Kiếp trước, Linh Cưu đã luyện ra phong phạm của bậc thần công, về mặt văn đàm khinh phong (*văn đàm phong khinh - chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đàm (nhân nhậ) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi) nói: “Trên đời này không có gì là không thể. . . Giọng nói vừa chuyển, chột hỏi: “Người có biết, trên đời này trừ thực lực ra thì cái gì là quan trọng nhất không?”

Ánh mắt sáng ngời của Ôn Tử Âm nói cho Linh Cưu biết: Hấn biết mới là lạ đó.

Linh Cưu hí mắt lại, trong con ngươi đen nhánh xẹt qua một luồng gọn sóng kì bí: “Số mệnh!”

“Số mệnh!” Ôn Tử Âm cảm thấy bé con trước mắt này thật kì quái, kì quái khiến người ta không nhận được muốn thăm dò, muốn nhìn thấu nàng, nhưng càng nhìn kĩ lại càng thần bí kì quái hơn. Đặc biệt là đôi mắt kia, tràn ngập sức hấp dẫn lại khiến người ta sợ hãi khiến nhịp tim đập mạnh, kích thích hấn hưng phấn âm ỷ, tựa như hấn đang dò xét đến lĩnh vực không biết tên.

“Ừ, nếu như thực lực của hai người ngang nhau, cho dù chênh lệch một chút, thế nhưng vận may rất quan trọng, đủ để thay đổi kết quả trước mắt.” Linh Cưu mỉm cười nhìn hai con ngựa chạy như bay trên trường đua, cùng với tóc dài tung bay trong gió và tư thế oai hùng của thiếu niên.

Trên trường đua rộng rãi, hai thiếu niên chạy đua với nhau, bọn họ cầm cung tiễn trong tay, nhắm về bia bắn phía xa, bắn!

Trận này, hai người đều có hai mươi mũi tên, người nào bắn trúng hồng tâm nhiều nhất liền thắng.

Hai người không ai nhường ai, mới bắt đầu trận đấu, động tác của cả hai đều nhanh chóng không gì sánh được, tay kéo trường cung hình trăng khuyết, mũi tên trên cung liền bay ra.

“Oa ____” Một màn này khiến người xem thần phục, bản lĩnh cưỡi ngựa bất cung của hai người thật khiến người ta khâm phục.

Không tới một phút, hai người đều bắn mười bảy mũi tên, từng mũi tên cắm vào ngay hồng tâm.

Lần thứ hai, Phong Dịch Khởi lấp tên giương cung, khoe mắt đột nhiên nhìn thấy một màn khiến hắn biến sắc, bình tĩnh nhìn lại ----- Thiếu niên tuấn tú hăng hái vô cùng, ngồi yên trên tuần mã nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng cao ngạo lại bình thản so với trào phúng rõ ràng càng khiến người ta áp lực hơn.

Tay hắn kéo giương cung, trên cung tên lấp ba mũi tên!

Con người Phong Dịch Khởi hít chặt, bắn một lúc ba mũi tên! Nếu Giang Vô Mị dám làm như vậy, chắc chắn y có lòng tin.

Hắn không có nhiều thời gian tự hỏi, vội vàng đem mũi tên cắm trên tay bắn ra, sau đó tốc độ của hắn phát huy tới cực hạn rồi, nhanh chóng lấp mũi tên khác lên, cũng hướng tới mũi tên Giang Vô Mị vừa bắn ra mà vọt tới.

“Đình!” Mũi tên này va chạm vào một trong ba mũi tên bay ra.

Phong Dịch Khởi lại lấp một mũi tên lên bắn, mũi tên này không chênh lệch mũi tên trước mấy giây, rốt cuộc hai cái cắm vào hồng tâm, mũi tên còn lại còn đang bay.

Đình!

Nhìn thấy mũi tên còn lại cắm vào hồng tâm, âm thanh nho nhỏ cắm trúng mục tiêu rơi vào lòng Phong Dịch Khởi, làm tim hắn gần như ngừng đập, trên trán rậm rạp mồ hôi lạnh.

Nhìn kết quả sau cùng, mũi tên thứ mười tám của hai người đều cắm trúng hồng tâm, cuối cùng cũng ổn định.

“Phạm quy!” Giọng nói thanh thúy của Khanh Linh Thước vang lên: “Hắn phạm quy! Nếu không phải hắn bắn rơi mũi tên của Mị ca ca, ba mũi tên của Mị ca ca đã sớm cắm vào hồng tâm rồi, nhanh hơn hắn, cũng bắn chuẩn hơn hắn!”

Có ả đi đâu, không ít người cũng hòa theo.

Về mặt Phong Dịch Khởi nghiêm túc lạnh lùng, mím chặt môi không nói được một lời, nhưng không biết vô tình hay cố ý nhìn về phía Linh Cưu.

Trong mắt hắn, cô bé mặc quần áo màu tím ngồi trong đình tạ, ánh mắt cũng vừa lúc nhìn về phía hắn, tầm mắt vẫn bình tĩnh như cũ, nhàn nhạt có thể khiến người ta cảm thấy yên tĩnh, ấm áp.

Nàng vẫn như cũ tin tưởng hắn có thể thắng.

Sắc mặt Phong Dịch Khởi lại âm lên.

Lúc này, Giang Vô Mị vung tay lên khiến mọi người an tĩnh lại, không thèm nhìn Phong Dịch Khởi, nói: “Trận kế tiếp.”

Hắn nói, người ngoài nào dám có ý kiến, hạ nhân liền mang lồng chim bỏ câu chuẩn bị sẵn lấy ra.

“Hừ, lần này coi như người may mắn, kế tiếp người không thể hên như vậy đâu!” Khanh Linh Thước khinh thường nhìn Phong Dịch Khởi, xoay người lần nữa ra khỏi sân.

Mặt Phong Dịch Khởi không hề biến sắc, xuống ngựa đi lấy mũi tên ----- Hắn không giống Giang Vô Mị, có nô bộc vì hắn chuẩn bị xong mọi thứ, đồng thời còn dâng lên trước mặt.

Trận thứ hai, mỗi người mười mũi tên, bắn những con bỏ câu được thả trên không trung, để công bằng, hai mươi con bỏ câu được chia hai nhót trong lồng sắt, đều thả bên cạnh Phong Dịch Khởi và Giang Vô Mị.

Lần này, Giang Vô Mị hiển nhiên không có ý định nhượng bộ, khi nô bộc thả bỏ câu ra, bỏ câu vừa bay hắn liền bắn ba mũi tên.

Chỉ là vận may có đôi khi cũng rất quan trọng, bên Giang Vô Mị, mấy con bỏ câu bay tứ tán, rõ ràng chúng hẹn nhau bay về phía Phong Dịch Khởi. Bên Phong Dịch Khởi, bỏ câu giống như bị vây trong trạng thái lơ lửng, vẫn còn bay quanh quần thành thoi trên không trung.

Trận thứ hai kết thúc, vận may dường như thiên về phía Phong Dịch Khởi hơn, vẫn bị hắn dùng thực lực đoạt về không phân thắng bại.

Kết quả như thế này khiến mọi người đứng bên ngoài rồi rít nhìn nhau, đánh chỉ cảm thán một câu... Số mệnh!

“Trận kế tiếp.” Giang Vô Mị dùng khăn nô bộc đưa tới lau mồ hôi trên trán, hơi nhều mày nhìn những người đang thu dọn bỏ câu chết.

Trước đó, hắn nghĩ rằng trận đầu tiên liền có thể phân thắng bại với Phong Dịch Khởi, ai ngờ thực lực đối phương lại vượt xa mấy kẻ bình thường khác, trận thứ hai lại càng làm cho người ta ghen ghét, rõ ràng thực lực của hắn mạnh hơn đối phương, cố tình vận may lại thấp đến đáng thương suýt chút nữa hại hắn thua, ép buộc sử dụng hết thực lực, mọi người còn buồn bực hướng chi Giang Vô Mị được cho là đứa con cưng của trời.

Trong đình tạ, Ôn Từ Âm trợn hai mắt nhìn chăm chú Linh Cưu, cô bé trong mắt vẫn bình tĩnh, yên ổn ngồi đó, khiến hắn không có cách nào mở miệng, càng khiến tâm trạng của hắn vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, không biết nên mở miệng thế nào.

---- Ngoài lề ---

Rạp hát nhỏ.

99 (Cừu Cừu chắc đồng âm với Cừu Cừu = 99) nghiêm trang ném đồng tiền...

Ôn Bánh Bao (Ôn Từ Ám) (Hiếu kì, rất là hiếu kì): Nàng đang làm gì vậy?

99(nghiêm túc): Đếm tiền.

Ôn Bánh Bao: ... (thật thất vọng ~(>_

99 tiếp tục ném tiền đồng.

Ôn Bánh Bao (Không chịu cô đơn): Đếm tới đếm lui cũng có ba đồng tiền!

99(nghiêm túc): Quê này cho thấy, hôm nay nhấn nhủ với vật nhỏ đáng yêu, ăn nhiều mà không tăng cân, mới được yêu quý, ắt mới gặp chuyện tốt.

Ôn Bánh Bao (ngây ngô): Không phải nàng nói đếm tiền hay sao?

99 (về mặt hết sức ngây thơ cười): À... Phía sau là bói toán!

Ôn Bánh Bao: ... (Bị đùa giỡn! Bị đùa giỡn! Tuyệt đối là bị đùa giỡn! QAQ)

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Thắng lợi và nguyên tắc

Edit: Tiểu Ngừ

Vấn thứ ba là vấn quyết định tỷ số, có thể nói là ngắn nhất cũng dài nhất, kích động nhất đối với khán giả.

Trong ống đựng tên của Phong Dịch Khởi và Giang Vô Mị chỉ có ba mũi tên, hai người đứng ở phạm vi qui định công kích đối phương, người nào bị trúng tên rơi khỏi ngựa liền thua.

Tam mũi tên, rất ít, đối với người có sở trường bắn một lúc ba mũi tên như Giang Vô Mị mà nói chỉ cần một giây hấn liền có thể kết thúc trận đấu này.

Trên thực tế, đó là sự thật.

Giang Vô Mị không có thúc ngựa, lấy mũi tên đặt trên cung tên, kéo căng dây cung, trong nháy mắt khí thế cả người liền thay đổi, con người hơi híp lại giống như điều hâu nhìn chăm chú con mồi, bình tĩnh sắc bén mà tàn khốc, một phát liền trúng.

Mặt Phong Dịch Khởi không thay đổi nhìn chằm chằm Giang Vô Mị, đáy mắt xẹt qua ánh sáng liêu lỉnh, sau đó hai chân đạp một cái, hấn cứ nhiên giục ngựa chạy về phía Giang Vô Mị.

Hấn biết có tránh né cũng vô dụng, không bằng liều một phen biết đâu lại thắng!

Tinh thần của mọi người cũng khẩn trương lên, cảm giác lúc này thời gian trôi qua vô cùng chậm.

Giang Vô Mị nhìn Phong Dịch Khởi càng lúc càng đến gần, ánh mắt vẫn bình tĩnh cao ngạo như vậy, hấn tự tin cho rằng Phong Dịch Khởi không phải là đối thủ của hấn.

Một trận gió mát lạnh lẽo thổi tới, ánh mắt hấn giống như lưỡi dao sắc lạnh, tay cầm mũi tên dần buông ra.

Bang!

“Hất xì!”

Một khắc khi Giang Vô Mị sắp bắn tên, gió mát thổi tóc hấn phất qua gò má cùng mũi hấn... Khiến hấn bị ngựa, không nhìn được hất hơi, ngón tay bắn cung cũng run khẽ.

Đáng chết!

Ánh mắt Giang Vô Mị lạnh lẽo, chân mày nhíu chặt đến nỗi xuất hiện rãnh sâu.

Đằng trước, khi Phong Dịch Khởi thấy Giang Vô Mị bắn cung, hắn cũng bắn, tốc độ của tay hắn cực kì nhanh, đem từng mũi tên bắn ra, chờ bắn xong hết ba mũi tên, hắn cũng không còn thời gian tránh né mũi tên của Giang Vô Mị, những đôi mắt với ba mũi tên đoạt mệnh, Phong Dịch Khởi mím chặt môi, mặt không đổi sắc.

Mọi người cho rằng Phong Dịch Khởi nhất định sẽ chết thê thảm hoặc là bị thương nghiêm trọng nằm trên mặt đất, trên thực tế Phong Dịch Khởi trúng hai mũi tên, một mũi xướt qua gò má hắn, mang theo một ít da thịt, một mũi tên trúng đầu vai hắn, nhưng sức mạnh to lớn khiến hắn ngã về phía sau.

Bên kia, Giang Vô Mị cũng đang tránh né ba mũi tên, nhưng con ngựa này không chịu phối hợp với hắn, hắn đang hướng về bên trái tránh né, con ngựa liền hí lên một tiếng dài giờ móng vuốt lên tránh thoát một mũi tên, lại khiến thân thể Giang Vô Mị không ổn định, không muốn bị té nhếch nhác trên mặt đất, trong nháy mắt hắn dứt khoát nhảy xuống ngựa.

Dù sao thì Phong Dịch Khởi đã rơi xuống ngựa trước hắn, nếu hắn không thắng thì cũng là hòa nhau.

"Giang thiếu gia, ta thắng --!" Tiếng thiếu niên thờ hồ hồ truyền vào trong tai hắn.

Giang Vô Mị ngẩn ra, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về Phong Dịch Khởi.

Lại thấy, hai tay Phong Dịch Khởi ôm bụng ngựa, bộ dạng thảm hại bị con ngựa mang theo chạy tới, nhưng nét mặt hắn lại vui sướng khó tả, ánh mắt sáng như đuốc.

"Thiếu gia, lúc hắn sắp ngã khỏi lưng ngựa, may mắn chân hắn vướng vào bàn đạp." Một gã nô bộc lạnh lợi đến bên cạnh Giang Vô Mị, giải thích với hắn.

Ngực Giang Vô Mị phập phồng lên xuống, chăm chú nhìn Phong Dịch Khởi cố chấp không chịu buông tuấn mã, lạnh lùng nói: "Ngươi thắng!"

Nghe câu này, Phong Dịch Khởi mới thả lỏng, buông bụng ngựa, nhanh nhẹn tránh né vó ngựa.

"Không tính! Cái này không tính!" Khanh Linh Thuộc chạy nhanh vào sân, đi tới bên cạnh Giang Vô Mị, nhỏ giọng nói: "Mị ca ca, sao lại để cho hắn thắng! Rõ ràng hắn không phải là đối thủ của Mị ca ca, chỉ là may mắn thôi."

Giang Vô Mị cắt đứt lời ả: "Ta nói hắn thắng."

Chỉ là một cuộc thi đấu nho nhỏ, hắn thua cũng không sao. Huống chi, hắn không thua Phong Dịch Khởi, hắn thua trong tay số mệnh.

"Nhưng..." Khanh Linh Thuộc muốn cãi lại, về mặt khẩn trương.

"Kiếm của ta." Giang Vô Mị không có ý muốn nói chuyện với ả nữa.

Đúng là sợ cái gì thì cái đó đến, Khanh Linh Thuộc sợ nhất là lúc này Giang Vô Mị nhắc tới kiếm của hắn, áp ứng nói: "Kiếm... Kiếm của Mị ca ca, trong tay nô tài nào... ách, nô tài chạy đi đâu rồi? Mị ca ca, ca chờ một chút. Tiểu Thuộc đi tìm, sau đó sẽ mang đến cho Mị ca ca."

Sợ Giang Vô Mị tiếp tục truy hỏi, Khanh Linh Thuộc vội chạy về phía đình tạ, hi vọng tìm thấy Tổng Lưu Giác, bắt hắn trả lại kiếm.

Lúc này, không khí trong đình tạ rất quý dị, Ôn Tử Âm kinh hô: "Sao nàng biết Phong Dịch Khởi thắng, mọi người đều cho rằng hắn không phải là đối thủ của Giang đại ca, vì sao nàng nhận định hắn thắng? Nàng thật sự có thể coi bói sao?"

Linh Cưu nháy mắt một cái, bộ dạng kinh ngạc lại ngây thơ, khiêm tốn lại có chút khiếp sợ không nhẹ: "Ta cũng không ngờ."

"Sao nàng không ngờ? Rõ là nàng..." Ôn Tử Âm nhìn ánh mắt mỉm cười tỏa sáng của bé, lời định nói bị nghẹn trong họng.

Khanh Linh Thuộc trở lại đình lâu, việc đầu tiên là tìm Tổng Lưu Giác, sốt ruột lại mang theo vài phần lầy lòng: "Lưu Giác ca ca, người đem kiếm của Mị ca ca trả lại cho ta được không? Xin người đấy!"

Tổng Lưu Giác bất lực nhìn về phía Linh Cưu bĩu môi: "Biết được thua cuộc, ta đã đem tiền đặt cược đưa hết cho nàng ta."

Khanh Linh Thuộc quay đầu nhìn sang Linh Cưu, bộ dạng ngoan ngoãn biến thành lạnh lùng, không khách sáo vươn tay về phía nàng: "Trả lại ta!" Hoàn toàn là giọng điệu ra lệnh.

Dáng vẻ trở mặt như lật sách của Khanh Linh Thuộc khiến ấn tượng của ả trong mắt đám người Tổng Ly Yên soạn soạn đồ xuống.

Linh Cưu trầm nghĩ: Con oắt này! Mi có bao nhiêu thù hận chị đây hả? Vừa tới trước mặt chị liền động kinh, muốn phát hỏa cũng phải xem rõ hoàn cảnh chứ.

"Đây là ta thắng, thì nó là của ta." Linh Cưu nói.

Câu trả lời của Linh Cưu khiến nhóm Tổng Ly Yên kinh ngạc, lời nói và hành động này của nàng không giống cô bé đơn thuần, lương thiện.

Khanh Linh Thước cả giận nói: “Lúc đầu ngươi muốn tặng ta ngọc bội, hiện tại ta muốn kiếm, vì sao không cho ta!”

“Thanh kiếm này rất đáng giá!” Linh Cưu cười đến ngây thơ đáng yêu, lại không quá tự nhiên nói: “Đây là lần đầu tiên ta thắng được thứ còn có giá trị hơn cả ngọc bội, đương nhiên không thể cho ngươi!”

Mọi người cười ngất, còn có thể như vậy à?

Chẳng lẽ, nàng tặng ngọc bội cho Khanh Linh Thước là vì ngọc bội này không có quan trọng với nàng. Còn bảo kiếm kia là của Giang Vô Mị nên nàng mới luyến tiếc không đem tặng!

“Ngươi thật ghê tởm!” Khanh Linh Thước tức giận đến mặt đỏ rần.

Linh Cưu bệt bệt miệng, nghi ngờ hỏi: “Ta ghê tởm như thế nào?” Sau đó, Linh Cưu nghiêm mặt nói: “Khanh tiểu thư, làm người phải có nguyên tắc! Ta không thể phá hủy nguyên tắc của mình!”

Nguyên tắc! Nguyên tắc! Nguyên tắc chó má!

Tuy Khanh Linh Thước biết rõ lời nói Linh Cưu có vấn đề, nhưng đáng tiếc không tìm được vấn đề ở chỗ nào, khiến ả không có cách phản bác.

“Ta không cần biết! Ngươi mau đem thanh kiếm trả lại cho ta, trả lại cho ta!” Khanh Linh Thước bỏ nhào tới Linh Cưu, muốn rat ay cướp lại.

Linh Cưu thân nhiên không hề động, Hà Nghiên đứng đằng sau vội đến trước mặt nàng, cầm lấy bàn tay Khanh Linh Thước: “Khanh tiểu thư, mời tự trọng.”

“Cầu nô tài như ngươi cũng dám ngăn cản ta?” Khanh Linh Thước buộc miệng mắng.

Mặt Hà Nghiên không đổi sắc, sâu trong đáy mắt hiện ra tia sắc bén. Nàng đi theo bên cạnh Tống Tuyết Y, rất ít khi bị người khác nhục mạ, đặc biệt là các đại tiểu thư kiêu căng hống hách, đột nhiên nàng cảm thấy Cưu chủ nhân đáng yêu hơn nhiều.

Cho nên nói, mặc kệ là cái gì cũng cần phải so sánh, chỉ cần so sánh mới phát hiện ra chỗ tốt.

“Chuyện gì xảy ra?” Âm thanh Giang Vô Mị vang lên trong đình tạ tựa như sấm sét.

--- kéo màn ---

Vỡ kịch nhỏ.

99: Phong Dịch Khởi, Phong Nhất Khởi, Nhất Khởi Phong (* Nôm na là phong = điên, ai hiểu thì xin chỉ giáo cho bạn một khóa đi TT^TT). Hôm nay lên sân khấu, ngươi liền điên cho chúng ta xem à?

Phong Dịch Khởi: Ta không điên. .

99: Ôm bụng ngựa, đầu ở phần đuôi ngựa đúng không?

Phong Dịch Khởi: ...

99: Có thấy cái gì không nên thấy không?

Phong Dịch Khởi: ...

99: Lúc nói chuyện, ngươi có lo lắng mình đụng phải thứ không nên đụng hay không?

Phong Dịch Khởi: Đừng nói nữa, hôm nay ta phát điên, xin đừng cùng người điên thảo luận vấn đề này.

99: Muốn thành công, trước hết phải điên. Đầu óc đơn giản vọt về phía trước, ngươi làm rất tốt.

Phong Dịch Khởi: ... (Đây là lời khen à? Đúng không? Phải không? QAQ)

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tiền trao cháo múc

Edit: Tịch Ngừ

Thiếu niên đẹp như chi lan ngọc thụ khiến người ta không dễ quên, Giang Vô Mị vừa mới thi đấu xong, khí chất sắc bén vẫn chưa biến mất.

Thân thể Khanh Linh Khanh cứng đờ, đảo mắt một vòng, sau đó mới nói: “Mị ca ca, Cưu Nhi cướp kiếm, muội bắt nó trả lại, nhưng nó không chịu, còn kêu nô tài đánh muội nữa.”

“Phốc!” Linh Cưu không nhịn được bật cười.

Xem ra, ở Khanh gia Khanh Linh Cưu đã quen bắt nạt ‘nàng’, bây giờ lại tức giận đến ngu dân, cho nên không thể vận động đầu óc được, liền làm theo kẻ ác đi cáo trạng.

À không biết mở to mắt ra nhìn à, ở đây không phải Khanh gia, người ở xung quanh cũng chẳng phải đám nô tài sai đâu đánh đó của ả. Mọi người đều chứng kiến chuyện này, nàng cũng không còn là vị tiểu thư hèn hạ thấp kém không bằng nô tài ở Khanh gia, Khanh Linh Thước còn muốn dùng sọt úp voi à? Chuyện này có khả năng không?

Quả nhiên, không cần Linh Cưu mở miệng, Ôn Tử Âm đứng bên cạnh liền nói: “Ê! Khanh Linh Thước! Ngươi đúng là đồ mặt dày! Rõ ràng ngươi đem kiếm của Giang đại ca đi đặt cược, thua không chịu nhận còn muốn giặt lại đồ người khác, mới bị tỷ nữ của người ta ngăn lại, sao lại biến thành người ta đánh ngươi?”

Khanh Linh Thước mới hoàn hồn, phát hiện nơi này không phải Khanh gia, người cha coi ả như bảo bối yêu thương không có ở nơi này.

“Đem kiếm của ta đánh cược?” Giang Vô Mị nhú mày nhìn Khanh Linh Thước.

Khanh Linh Thước bị hấn nhìn rất hoảng hốt, sốt ruột giải thích: “Mị ca ca, không phải như vậy, Tiểu Thước cảm thấy Mị ca ca nhất định thắng cuộc! Đều do tên kia giờ trở lừa bịp, nếu không Mị ca ca nhất định thắng... kiếm, cũng không bị thua mất kiếm.”

Cuối cùng ả cũng không thể nói dối nữa. Giang Vô Mị mặc dù không hài lòng việc Khanh Linh Thước làm, trong lòng dâng lên ác cảm, nhưng hấn có phong độ của mình, hấn không vì chuyện này mà nổi giận với đứa trẻ tám tuổi.

Hấn nhìn Linh Cưu, hỏi: “Có thể trả lại cho ta không?”

Linh Cưu méo đầu cười, tươi cười hoàn mỹ như ngọc sáng, đặc biệt là đôi mắt linh động.

Ai ai cũng nghĩ nàng sẽ đồng ý, có lẽ mọi người đều cho rằng nàng sẽ nhân cơ hội này lấy lòng Giang Vô Mị, giành được hảo cảm của hấn...

Tổng Lưu Giác hừ nhẹ: “Hoa si.” (Mê giai í)

Sau đó nghe thấy âm thanh mát lạnh, mềm mại vang lên: “Giang thiếu gia định ra giá bao nhiêu?”

Mọi người: “...” (☹ □ ☹)

Giang Vô Mị cũng sùng sốt: “Ngươi...” nói cái gì?

Linh Cưu không cảm thấy mình nói sai, nghi ngờ hỏi lại: “Chẳng lẽ Giang thiếu gia muốn ta tặng không cho ngươi?”

Giang Vô Mị mấp máy môi, lại không nói được lời nào. Đúng là hấn nghĩ cô bé này sẽ đem thanh kiếm trả không lại cho hấn, trên thực tế ngay cả hấn cảm thấy bé gái cầm kiếm của hấn để lấy lòng hấn, tranh thủ lòng hảo cảm của hấn, hoặc là thể hiện ra đáng về đáng yêu của mình.

Linh Cưu cũng đoán ra được suy nghĩ của hấn, híp mắt, khoe miệng xẹt qua nụ cười trào phúng, cất giọng nói: “Ngươi cũng không phải Tổng Tiểu Bạch, dựa vào cái gì muốn ta đưa bảo bối cho người chứ.”

“Cái này chính là của ta!” Giang Vô Mị khề chau mày.

Linh Cưu nói: “Nhưng bây giờ nó là của ta!”

Từ nhỏ tới lớn, Giang Vô Mị chưa từng gặp tình huống này. Phong độ của hấn không cho phép hấn cãi cọ với con gái, nhưng thanh kiếm này đã làm bạn với hấn ba bốn năm rồi, là món quà sinh nhật hấn thích nhất, kêu hấn bỏ qua là không thể nào.

“Ngươi muốn bao nhiêu tiền?” Giang Vô Mị lạnh giọng.

Linh Cưu hơi nhú mày, đáng về có chút khó xử: “Nghe Khanh tiểu thư nói, trên thanh kiếm này là Nam Hải Mặc Châu vô giá.”

“Đồ hẹp hòi! Đồ bủn xỉn! Đồ tham tiền!” Khanh Linh Thước đứng bên cạnh không ngừng khinh miệt.

Giang Vô Mị lạnh lùng liếc qua ả, khiến ả cảm hợm.

Việc này ảm i như vậy còn không phải do ả gây ra sao? Trong lòng Giang Vô Mị có phần tức giận với Linh Thước, lại cảm thấy Linh Cưu khó chơi.

Ngay cả ấn tượng với Khanh gia cũng xấu đi.

“Năm trăm lượng...” Giang Vô Mị ra giá.

Mắt Linh Cưu lóe lên, gật đầu, cười nói: “Ừ, mặc dù ta rất thích thanh kiếm này, giá năm trăm lượng hoàng kim có chút rẻ... Nhưng Giang thiếu gia lại thích nó như vậy, ta đành miễn cưỡng bán rẻ cho Giang thiếu gia.”

Hoi thờ Giang Vô Mị bị ghen trong cổ họng. Hắn định nói bạc, cổ tình con bé này lại nghĩ là hoàng kim. Trực tiếp nâng giá lên gấp trăm lần. Nhưng thanh kiếm này đúng là có giá năm trăm lượng hoàng kim, kiêu ngạo của hắn không cho phép hắn cò kè mặc cả.

Một lần cố ý đề giá, vì hắn nghĩ cô bé này không biết giá trị của kiếm. Hiện tại, nàng đã ra giá, lại nói bán rẻ lại cho hắn, hắn đâu còn mặt mũi ra giá nữa!

“Trước đây, sao ta không phát hiện người nhanh mồm nhanh miệng như thế.” Giang Vô Mị lạnh lùng nhìn Linh Cưu.

Linh Cưu mê hoặc: “Trước đây chúng ta từng gặp nhau sao?”

Lúc Khanh Hàn Lâm đem nàng bán cho Tống gia, lão đã sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, nói thân phận ban đầu của nàng đã chết. Bây giờ, nàng là Bách Lý Linh Cưu, không có bất cứ quan hệ máu mủ gì với Khanh gia, một chút quan hệ cũng không, nàng chỉ nhớ cái tát tại kia mà thôi!

Nàng không phải ‘Khanh Linh Cưu’, đương nhiên nàng không biết Giang Vô Mị.

Giang Vô Mị lại kinh ngạc, nhìn nàng thật sâu, đáy mắt hiện lên kinh ngạc.

Trước kia, hắn chưa từng nhìn kĩ nàng, ấn tượng duy nhất chính là ánh mắt si mê của nàng, coi hắn giống như thần tiên mà sùng bái. Loại ánh mắt đó hắn đã nhìn thấy nhiều rồi, đương nhiên sẽ không để ý.

Lúc này nhìn kĩ nàng, phát hiện ánh mắt của nàng xinh đẹp hơn bình thường, da thịt trắng hồng tự nhiên, đôi mắt tròn vo, mi mắt vừa dài lại cong, ướt át giống như động vật nhỏ, hết sức linh động thuần khiết, lúc nghi hoặc nhìn người khác, có cảm giác rất đặc biệt.

Nếu nói là đặc biệt, thân là nhân sĩ ở thời cổ đại Giang Vô Mị đương nhiên không biết, cảm giác này gọi là manh!

“Mị ca ca!” Khanh Linh Thước đột nhiên quát to một tiếng, chạy tới ôm cánh tay Giang Vô Mị, về mặt đồ kị nhìn Linh Cưu.

Vì sao Mị ca ca lại nhìn chăm chăm cái đồ sao chổi đó chứ? Được lắm! Cái đồ sao chổi này cho là ăn mặc đẹp để là giới lắm sao? Nó còn muốn tranh giành Mị ca ca với mình? Không có cửa đâu!

Linh Cưu hoàn toàn không để ý ánh mắt trợn ngược của Khanh Linh Thước.

Nàng chợt phát hiện, loli này đúng là dễ đối phó. Chỉ cần đào sẵn cái hố, ả liền không nói một câu nhảy vào đó, còn xung phong đào bới sâu xuống, đem chính mình chôn sâu hơn.

Giang Vô Mị khẽ nín thở, trước kia cảm thấy Khanh Linh Thước thích bám mình, nhưng không giống như hôm nay không ngừng quần quýt lấy mình! Quan trọng nhất là hắn cảm thấy hôm nay Khanh Linh Thước rất ôn ào, giọng nói thanh thúy như chim hoàng oanh của cô bé càng khiến lòng người khó chịu.

“Đưa kiếm cho ta.” Giang Vô Mị đưa tay về Linh Cưu.

Linh Cưu lắc đầu, mở to đôi mắt: “Tiền trao cháo múc.”

“...” Khóe miệng Giang Vô Mị giật giật. Hắn... vẫn có thể thiếu tiền nàng, được không?

Nếu như không phải kiêu ngạo ăn sâu vào máu thịt khổng chế lí trí của hắn, nói không chừng hắn đã phá hủy hình tượng thô tục mắng một câu rồi.

“Cho người chút mặt mũi người không biết xấu hổ, Mị ca ca mà giật nợ của người sao?” Khanh Linh Thước tức giận trừng mắt nhìn Linh Cưu.

Linh Cưu nhướng mắt: “Cái này là người nói.”

-----oOo-----

Kịch nhỏ nhỏ:

Tống Tiểu Bạch: Con còn phải đi đoạn đường này bao lâu nữa?

Thủy (cười ngượng): Ồ, ha ha, ngày mai sẽ đến lượt con.

Tống Tiểu Bạch: Một đoạn đường, mẹ bắt con đi ba ngày...

Thủy (nghiêm túc): Rượu, áp ủ càng lâu càng hấp dẫn ~ ừm...

Tổng Tiểu Bạch: Mẹ coi con là rượu à?

Thủy (lườm): Mẹ coi con là độc, nhìn khu bình luận đi. Đều bị trà của người độc hại thật thê thảm! (Không cho con ra diễn, mẹ không biết gánh nỗi hậu quả hay không nữa, giả ngu hiển thân, mới tránh được số phận bị thương, gào khóc QAQ.)

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cưu Nhi là bảo bối của ta

Tổng Tuyết Y cười ngửa đến trường đua ngựa bắn cung, liền nhìn thấy bảo bối của hần bị vây giữa đám đông, bị một cô bé cùng tuổi chỉ vào mũi. Bảo bối của hần không hề đổi sắc mặt, cũng không phản kháng hay nhượng bộ, chỉ có khí chất thần nhiên không màng thắng thua.

Tuy Tổng Tuyết Y biết bảo bối của hần có chút thông minh, sẽ không dễ mắc người ta bắt nạt. Nhưng khi nhìn thấy một màn này, vẫn khiến mắt tối sầm lại, một con giận bốc lên từ đáy lòng.

“Tổng Tiểu Bạch.” Lúc Linh Cưu buồn chán ngẩng đầu lên liền thấy thiếu niên từ xa đi tới.

Nàng như sương mây, ánh mắt nhu hòa, nụ cười bông bênh như tuyết, đôi môi màu son khẽ nhếch lên.

Giờ khắc này, những người thấy nụ cười này của nàng đều hiểu rõ một chuyện - cái này mới là nụ cười từ đáy lòng nàng, người có thể khiến nàng cười như thế, nhất định là người quan trọng nhất của nàng.

Cái gì cũng phải có đối lập mới nhìn ra được cao thấp. Lúc này, Linh Cưu cười không ít, cũng không có ai nghĩ rằng đó là nụ cười giả tạo của nàng. Nhưng, đột nhiên bây giờ nàng lộ nụ cười từ đáy lòng, rõ ràng là không có xán lạn như trước kia, nhạt đến mức yên tĩnh, lại rất chân thật, có cảm giác ấm lòng, cuốn hút đến kì lạ.

Giang Vô Mị nhíu mày, trong lòng có chút ngọt ngat.

Hần không nghĩ rằng mình có hảo cảm đối với Linh Cưu.

Chỉ là có trước giờ hần đã quen với chuyện các cô gái si mê mình, chợt phát hiện cô gái nhỏ vốn coi mình như thần mà sùng bái, bỗng nhiên không còn mê luyến mình nữa, lại còn thể hiện sự vui sướng với nam tử khác, trái lại khiến lòng tự tin của hần có chút nhục nhĩ.

Giang Vô Mị quay đầu nhìn về phía Tổng Tuyết Y, trong mắt lóe lên kinh dị.

Chính là con ma ồm trong lời đồn, vì sao khí chất lại vô song, cử chỉ tao nhã như vậy, dáng người nhỏ bé yếu ớt ẩn dấu dưới trường bào trắng lại thẳng như trúc, lúc đi tay áo cũng lắc lư theo gió, mọi thứ đều khiến người ta có cảm giác như mây trời nước chảy, rất đẹp mắt.

Phản khí chất tao nhã vây quanh hần đã khiến người khác xem nhẹ, nhưng lại sinh ra hảo cảm với hần.

Không chỉ Giang Vô Mị kinh ngạc, Linh Cưu cũng ngạc nhiên.

Nàng nghĩ: Tổng Tiểu Bạch làm cái quái gì vậy? Đang yên lành tự nhiên lại ăn mặc phong phanh khoe sức quyến rũ làm gì? Có gắng phát huy học môn tiềm ẩn của mình à?

Nàng đâu biết là, hiếm khi Tổng Tuyết Y cố gắng phát ra cảm xúc tồn tại của bản thân, còn không phải vì nàng sao?

Trước đây, chỉ có một mình hần không thêm quan tâm cái nhìn của người khác, nhưng bây giờ vì muốn tốt cho bảo bối, không thể bị người xem thường bắt nạt được, lần đầu tiên hần biết cần phải thay đổi địa vị của mình.

Đang lúc mọi người nhìn lom lom, Tổng Tuyết Y đi vào đình tạ, đến trước mặt Linh Cưu.

Hần cúi người, thuận thực một tay ôm thắt lưng béo béo của bé, tay còn lại ôm hông bé, đem bé bế vào lòng, nhẹ giọng hỏi: “Không phải đến học cưỡi ngựa bắn cung sao? Vì sao bị mọi người lấp kín ở đây?”

“Ta có việc làm ăn.” Linh Cưu đáp. Nàng thoát nhìn có nhỏ bé như vậy không? Còn bị mọi người lấp kín?

Ở chung hơn một tháng, nàng đã có thói quen với chuyện được Tổng Tuyết Y ôm rồi, chủ yếu là vì nàng không cho hần ôm, hần sẽ bày vẽ mặt âm thầm cho nàng xem.

Trời mới biết, cái bản mặt đó của hần thật khiến người ta xót lòng!

Linh Cưu hơi điều chỉnh tư thế, thoải mái dựa vào ngực Tống Tuyết Y: “Ngươi tới tìm ta đi ăn cơm à?”

Tống Tuyết Y nghe nàng dòi đề tài, cũng không hỏi tiếp nàng làm ăn cái gì, nhẹ giọng nói: “Ừ, đi ăn cơm.”

Sau khóa học cười ngựa bắn cung chính là giờ nghỉ trưa, lúc này đúng lúc thời gian ăn cơm trưa của học viện Thanh Vân.

Tống Tuyết Y ôm Linh Cưu đi, không chút để ý tới mọi người.

“Sao chôi, ma ồm.” Khanh Linh Thước bấu môi, nhỏ giọng nói, càng ôm chặt cánh tay Giang Vô Mị. Nhưng mặc kệ làm cái gì cũng không che giấu được nội tâm đầy ghen tỵ vừa ả. Vì sao sao chôi được người khác dịu dàng ôm vào ngực như vậy? Mị ca ca chưa từng ôm ả như vậy, cũng chưa từng nói nhỏ nhẹ như vậy với ả!

ả tự cho là mình nói nhỏ không ai nghe thấy.

Linh Cưu liếc mắt nhìn chằm chằm Khanh Linh Thước, ngón tay nhẹ nhàng ma sát ống tay áo. Tay nàng ngứa.

Tống Tuyết Y lại dậm chân, xoay người nhìn về phía Khanh Linh Thước, hỏi Hà Nghiên: “Ả là ai?”

Hà Nghiên nói: “Tiểu thư dòng chính của Khanh gia, Khanh Linh Thước đại tiểu thư.”

Tống Tuyết Y nhẹ giọng nói với Khanh Linh Thước: “Ngươi có thể thu dọn tập sách về nhà đi.”

“Cái gì?” Khanh Linh Thước sững sờ, ánh mắt mờ mịt có chút si ngốc. Cái tên ma ồm này có giọng nói thật dễ nghe, mềm mại ấm áp khiến người ta thoải mái. Thì ra hẳn không chỉ đối xử như vậy với sao chôi, với ả cũng giống nhau.

Người bên ngoài đều nghe Tống Tuyết Y nói chuyện với Khanh Linh Thước, nhận ra âm thanh có nhu hòa nhưng thiếu phần cảm xúc.

Tống Tuyết Y lại nói: “Ngươi chính thức bị xóa tên khỏi học viện Thanh Vân.”

Khanh Linh Thước lập tức trợn trắng tròn mắt.

Tống Tuyết Y ngửa đầu, mặt nạ che lại không cho người ngoài nhìn thấy ánh mắt hằn, người ngoài chỉ có thể đoán hẳn không còn nhìn Khanh Linh Thước nữa, mà nhìn về mọi người, âm thanh nhu hòa như gió xuân: “Cưu Nhi là bảo bối của ta, bất kì ai cũng không được xúc phạm đến bảo bối của ta!”

Mọi người nghe vậy đều ngây ngô.

Tống Tuyết Y nói xong câu đó, liền ôm Linh Cưu xoay người đi lần nữa.

Ước chừng vài giây sau, người trong đình tạ mới hoàn hồn, Ôn Tử Ám chần chừ nói: “Vừa rồi Tống đại thiếu gia cảnh cáo chúng ta sao?”

“Này hiệp.” Thanh âm thanh lãnh của Giang Vô Mị vang lên.

Ôn Tử Ám run rẩy. Hẳn nghĩ Giang Vô Mị đã tức giận rồi.

Nhưng Tống Lưu Giác cười nhạt một tiếng, đi đến gần Giang Vô Mị, cười nói: “Không thoải mái đúng không? Rõ ràng là kẻ vô dụng còn kiêu căng như vậy, không coi ai vào mắt, ngay cả Giang đại thiếu gia cũng không nể mặt, thiên tài nổi danh của Ngự Hải Trần cũng như vậy.”

Giang Vô Mị dù không lên tiếng, nhưng ánh mắt lạnh lùng ai ai cũng thấy được. Tống Lưu Giác nói trúng tâm tư của hắn.

Tống Tuyết Y dám coi thường hắn! Đồng thời, còn uy hiếp tất cả bọn họ!

“Tam ca ca.” Tống Ly Yên không nhịn được lên tiếng: “Đó là đại đường ca của chúng ta.”

Ngươi làm sao có thể nói xấu sau lưng đại đường ca trước mặt người ngoài!

Mặc dù, xưa nay nàng cảm thấy đại đường ca rất vô dụng, nhưng vừa nãy nhìn thấy Tống Tuyết Y đi tới, nàng kinh ngạc phát hiện, đại đường ca không có thua kém thiên kiêu chi tử Giang Vô Mị, thậm chí còn xuất sắc hơn!

Đại đường ca... hình như có chút thay đổi!

Tống Lưu Giác hừ: “Ngươi xem hắn là đại đường ca, chưa chắc hắn coi ngươi là đường muội. Ngươi không thấy hắn đối với Tiểu Cưu Nhi còn tốt hơn mấy đường muội khác à?”

Tống Ly Yên hé miệng không nói.

Lại nói về Tống Tuyết Y và Linh Cưu đã đi xa.

“Còn chưa hoàn hồn?” Tống Tuyết Y nhìn Linh Cưu trong lòng mình cười nói.

Bé Linh Cưu của hần đã ngây ngô cả đoạn đường rồi.

Mắt Linh Cưu lóe lóe, nhìn nơi khác, lẩm bẩm: “Không có.”

Tống Tuyết Y nhìn chăm chú vào cái lỗ tai đỏ hồng của nàng, phía sau mặt nạ khóe môi nhếch lên cười sung sướng.

Lúc này, mặt Linh Cưu không chút thay đổi, trong đầu bé đang điên cuồng.

Bảo bối cái gì chứ? Thật là không đứng đắn!

Cái gì là bảo bối của hần...

Trẻ con đúng là nói chuyện ngốc nghếch!

Chắc! Nàng mới không thèm cảm động!

Tuyết đối không có!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bàn Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tổng đại thiếu gia xòe đuôi

“Ngươi nói cái gì?”

Khanh Linh Thuốc không dám tin nhìn nam tử trẻ tuổi trước mặt, khuôn mặt vì tức giận, uất ức, phẫn hận mà vận vẹo khó diễn tả.

Nam tử ước chừng hai mươi tuổi, mặc trường màu xanh nho nhã, đầu đội mũ phượng sĩ, cười ôn hòa nói: “Khanh tiểu thư, ngươi đã bị học viện Thanh Vân xóa tên, mời thu dọn hành lý rời khỏi đây trước khi mặt trời lặn.”

Bên cạnh Khanh Linh Cưu còn có đám người Tống Ly Yên và Giang Vô Mị.

Bọn họ mới vừa từ trường ngựa về, lại bị thị vệ gác cửa của học viện ngăn lại, kế tiếp liền thông báo cho Khanh Linh Thuốc biết ả bị đuổi học.

Giang Vô Mị bước về trước hỏi: “Lí do?”

Nét mặt vận vẹo của Khanh Linh Thuốc giảm bớt, nở nụ cười nhìn Giang Vô Mị. Quả nhiên, Mị ca ca thích Tiểu Thuốc nhất, vừa thấy Tiểu Thuốc có việc liền giúp đỡ.

Nam tử trẻ tuổi nói: “Khanh tiểu thư nhục mạ đệ tử đóng cửa của Triệu tiên sinh, cũng như đắc tội với Triệu tiên sinh.”

Mắt Giang Vô Mị hiện lên kinh ngạc: “Triệu tiên sinh có đệ tử đóng cửa từ khi nào?”

Nam tử trẻ tuổi nói: “Là Tống đại thiếu gia. Hôm nay, Tống đại thiếu vừa được Triệu tiên sinh nhận làm đệ tử đóng cửa cao cấp.”

Mặc kệ là Giang Vô Mị hay là những người khác, vừa nghe được chân tướng sự việc xong về mặt liền trở nên rất đặc sắc.

Trước đến nay, Triệu tiên sinh luôn rất thần bí, địa vị trong học viện Thanh Vân học viện cũng không thấp, thậm chí còn có người hoài nghi hần chính là viện trưởng của học viện Thanh Vân, hoặc là người đứng sau viện trưởng học viện Thanh Vân. Mặc dù tính cách của hần khiến học viên trong học viện Thanh Viên sợ đến mức ngại tránh né không, nhưng học thức lại cao thâm khiến người ta kính nể, y thuật khiến người ta phải khâm phục, một khi ông lên lớp dạy, không có học viên nào vắng mặt hết.

Đặc biệt Giang Vô Mị là người của đại gia tộc, luôn có mục đích không thể cho người khác biết với Triệu tiên sinh, biết rõ ông không phải là người dễ gần, nhưng vẫn cố gắng nghĩ nhiều biện pháp để tiếp cận, móc nối quan hệ với ông. Hi vọng có thể dựa hơi của ông.

Ai ngờ, Triệu Bích Chi Triệu tiên sinh là người dầu muối không tiến, làm cho hần phí nhiều công sức vẫn không thể lôi kéo được ông. Đột nhiên lại thu nhận Tống Tuyết Y làm đệ tử đóng cửa!

Giờ khắc này, trong lòng mọi người đều cảm thấy kì quái.

Bọn họ đều nghe qua danh tiếng của Tống Tuyết Y, chỉ biết hần là ma ồm, nếu một ngày truyền ra tin hần bệnh chết cũng không có gì đáng kinh ngạc. Bọn họ chín phần đều chưa gặp qua Tống Tuyết Y, cho đến nay đều ăn ý coi Tống Tuyết Y là người ẩn hình.

Nhưng, người vốn đang ẩn hình đột nhiên xuất hiện lại còn thể hiện rõ phong thái cho bọn họ nhìn xem. Quân tử như ngọc đẻo gọt, như trúc đứng thẳng giữ mưa tuyết.

Mới gặp đã bị kinh diễm chấn động thì thôi đi, hiện tại còn nghe được hần làm được chuyện mà bọn họ không làm được.

Còn có một màn vừa nãy, thái độ của hần nói chuyện với Khanh Linh Thước.

Cưỡng ép? Bá đạo sao?

Nếu là trước kia, bọn họ tuyệt đối không đem hai từ này để liên tưởng đến Tống Tuyết Y.

Tống Tuyết Y trông lòng bọn họ phải gầy yếu, u sầu, nhút nhát, có vẻ không vui, không có sức sống mới đúng!

Chính là cái loại cảm xúc tương phản mạnh mẽ này, khiến đám người Giang Vô Mị có cảm giác ăn phải hoàng liên, phun không được lại nuốt không trôi, đáng ghét làm người ta hoang mang.

“Người gạt người!” Khanh Linh Thước chờ một hồi không thấy Giang Vô Mị nói giúp cho mình, không khỏi vừa sợ hãi vừa nóng nảy, hướng nam tử trẻ tuổi hét to.

Nam tử trẻ tuổi lắc đầu, không để ý tới cô bé khóc lóc om sòm, xoay người rồi đi.

Lại nói, hần đã truyền lời xong rồi, những chuyện khác đương nhiên không liên quan gì đến hần.

“Mị ca ca! Mị ca ca!” Trong lòng Khanh Linh Thước hoảng sợ, người đầu tiên nghĩ đến chính là Giang Vô Mị.

Giang Vô Mị cảm thấy ả ta rất ồn ào, rút cánh tay khỏi hai tay ả, bỏ lại một câu: “Sauk hi trở về cứ nói thật với Khanh bá bá là được.”

“Mị ca ca!” Khanh Linh Thước trợn hai mắt nhìn Giang Vô Mị không chút lưu tình quay lưng bỏ đi, khổ sở đồng thời không khỏi nhớ tới trước kia, khi sao chổi bị đưa đi, Mị ca ca cũng từng nói ‘vậy thì cứ đi đi’. Có phải trong lòng Mị ca ca, mình và sao chổi đều như nhau?

Lúc đi dùng cơm trưa, Linh Cưu được Tống Tuyết Y ôm đến một tòa viện tên là Bách Thảo Viên.

Viện này đúng với tên của nó, mở mắt liền có thể nhìn thấy đầy đủ sắc hoa, cỏ lạ. phần lớn đều có dáng vẻ nhỏ nhắn, đều là dược mộc (cỏ làm thuốc), hương thơm có cây lơ lửng bay trong không khí, tươi mát khiến người ta dễ chịu.

Trên một mảnh đất trống lốt thảm, học viên của học viện Thanh Vân ngồi trên đó.

Linh Cưu nhận ra không ít người, không chỉ là người cùng lớp của nàng, Giang Vô Mị cũng có trong đó, lại thêm nam tử mười sáu mười bảy tuổi.

Bọn họ nghe tiếng động, liền nhìn về phía Linh Cưu và Tống Tuyết Y, từ trường cười ngửa bắn cung trở về, ánh mắt của bọn họ rất kì quái.

Linh Cưu suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói với Tống Tuyết Y: “Không phải là đệ tử của học viện Thanh Vân thì không được đến đây học sao?”

Tống Tuyết Y nhẹ nhàng gật đầu.

Linh Cưu dùng ánh mắt như muốn nói với Tống Tuyết Y --- Vậy người còn không buông ta xuống, mau rời đi trước khi đến giờ lên lớp?

Tống Tuyết Y coi như không thấy, cứ nhiên ôm nàng đến bên cạnh chỗ ngồi của giảng viên.

Linh Cưu cảm nhận được tầm mắt của mọi người đều tập trung lên người mình và Tống Tuyết Y, thù hận rào rào dâng lên, xâm nhập vào vùng đỏ X.

“Tống Tiểu Bạch, hôm nay người có chút kì quái.” Linh Cưu lại lộ ra thiên vị.

Ban đầu, Giản lão cho nàng ngồi vị trí hàng đầu đã khiến cho nàng nhận nhiều thù hận, nàng không hề áy náy âm thầm khinh bỉ ở trong lòng. Lúc này, Tống Tuyết Y còn bị người khác thù hận hơn nàng. Nàng không hề cảm thấy oán hận, ngược lại quan tâm đến trạng thái của đối phương hơn.

Tống Tuyết Y hỏi: “Có gì kì quái?”

Linh Cưu nghiêm túc nói: “Giống như một con khổng tước điên cuồng khoe sự lẳng lơ, biểu hiện cảm giác tồn tại của mình cho khổng tước khác phái chú ý.”

“...” Hình dung như vậy khiến cho Tống Tuyết Y dở khóc dở cười, suy nghĩ ngoan ngoãn xông lên, đưa tay véo gò má béo mập trắng mịn của nàng.

“Tống Tiểu Bạch!” Linh Cưu trừng mắt.

Tổng Tuyết Y được chiếm tiện nghi, không muốn chọc giận bé con tròn lòng, nhẹ nhàng buông tay, ánh mắt phía sau mặt nạ lộ ra vẻ nhu hòa, thanh u. Ánh mắt nhu hòa vây lấy Linh Cưu, nhẹ giọng nói: “Mặt của Cưu Nhi thật mềm.”

“!” Linh Cưu có muốn tức giận cũng không tức giận nổi, trề môi hừ một cái. Thật giỏi hoạt! Ánh mắt dịu dàng, giọng điệu dễ nghe, ai mà nổi giận với hắn được!?

Hai người coi như đang ở chỗ không người thân mật với nhau, những khán giả bất đắc dĩ có kinh ngạc, có mờ mịt, cũng có không thoải mái.

Ôn Từ Âm không nhận được xê dịch đến gần Tổng Lưu Giác hỏi: “Rốt cuộc người ta là ai?”

Tổng Lưu Giác âm dương quái khí nói: “Không phải đại đường ca của ta đã nói rồi sao? Đây chính là tâm can bảo bối của hắn!”

Hắn dùng loại giọng điệu này, không khỏi khiến người ta hiểu sai, trong nháy mắt liền liên tưởng đến --- Luyện sủng! (yêu thương cưng chiều.)

Khuôn mặt mập mạp bụ bẫm của Ôn Từ Âm run lên, hắn cảm thấy có gì đó không đúng. Thật sự muốn luyện sủng, cũng đâu cần làm lộ liễu như vậy, đưa người ta đến chỗ học? Huống chi, cô bé Linh Cưu kia mang lại cho hắn một cảm giác, không giống như là người làm chuyện luyện sủng!

Hắn vừa muốn phản bác, bóng dáng của Triệu Bích Chi từ xa đi tới, vội vã ngồi ngay ngắn lại.

Về mặt Triệu Bích Chi như cười như không, đến khi nhìn thấy Tổng Tuyết Y, chân liền lão đảo, suýt chút nữa đã ngã như chó gặm phân, bật thốt lên: “Người ôm bé con từ đâu ra vậy? À không phải! Sao người lại ôm một bé con?”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Hắn cố gắng

Edit: Tịch Ngừ

Trong ấn tượng của Triệu Bích Chi, Tổng Tuyết Y chính là quái thai, căn bản không có người có thể tiếp cận hắn, cho nên có thể tưởng tượng ra được, ông nhìn thấy Tổng Tuyết Y ôm bé con trong lòng, hơi thở vô cùng thân thiết và nhu hòa tản ra quan thân thể hắn, ngoài kích động thì chính là đã kích.

Phản ứng của Tổng Tuyết Y khi nhìn thấy ông xuất hiện rất bình thản: “Sur phụ, đây là Cưu Nhi, là bảo bối của học trò...”

“Bách Lý Linh Cưu, ngày hôm nay mới nhập học.” Linh Cưu nghiêm trang cắt ngang lời Tổng Tuyết Y.

Tổng Tuyết Y nhìn chằm chằm hai tai đỏ bừng của nàng chỉ cười mà không nói.

Rõ ràng là tấm lưng nàng cũng không xấu hổ, nhưng lại mắc cỡ vì một câu bảo bối, Cưu Nhi thật thú vị.

“Ừ, khụ khụ, Linh Cưu phải không, ừ... Không sai, không sai.” Triệu Bích Chi hoàn hồn. Nếu như không phải hiện tại điều kiện không cho phép, ông thật muốn đem Linh Cưu ra quan sát cẩn thận, muốn nhìn xem cô bé này có cái gì đặc biệt, có thể khiến Tổng Tuyết Y coi như bảo bối ôm trong lòng như vậy.

“Trước khi bắt đầu bài học ngày hôm nay, ta có chuyện muốn nói.” Triệu Bích Chi khôi phục lại vẻ mặt nghiêm khắc như thường ngày, nhìn về phía các học sinh bên dưới. Tay chỉ vào Tổng Tuyết Y nói: “Người bên cạnh ta chính là đệ tử đóng cửa của ta. Sau này, hắn nói hay làm gì cũng đều đại biểu ý của ta. Cho nên, khi nhìn thấy hắn các ngươi hãy đi đường vòng, nếu chọc giận hắn, các ngươi đừng nghĩ sẽ được sống yên trong học viện Thanh Vân.”

Đám người Giang Vô Mị há mồm tròn mắt.

Có người nào giới thiệu đồ đệ của mình như ngài không? Ngài xác định ngài là giáo viên của học viện, chứ không phải là đầu đảng của côn đồ chứ?

Cái này rõ ràng là uy hiếp!! Uy hiếp!!!

Linh Cưu cũng có chút kinh ngạc, đầu tiên nhìn lướt qua Triệu Bích Chi, sau đó lại nhìn về Tổng Tuyết Y, nghiêm túc hỏi: “Người ôm chân cây to từ khi nào vậy?”

Tổng Tuyết Y suy ngẫm lời nàng nói, một hồi lâu mới trả lời: “Trước kia.”

Linh Cưu gật đầu, hỏi hắn: “Hắn có làm khó dễ gì ngươi không?”

Tổng Tuyết Y híp mắt cười, nhéo nhéo cái mũi nhỏ nhắn của nàng: “Không có, về sau cũng không có người làm khó bảo bối nữa.”

“Bảo bối cái đầu nguoi!” Linh Cưu nghiêm túc: “Trước kia gọi như thế nào thì cứ gọi như thế ấy!”

“À.” Tổng Tuyết Y không nhịn được nữa, vươn tay xoa bóp cặp tai nhỏ nhắn đỏ ửng của nàng.

Linh Cưu bị hấn vùn về có chút nhột, trong lòng cảm thấy không được tự nhiên, lại không nỡ lớn tiếng với hấn, hoặc là đánh hấn, chỉ có thể uể oải làm bầm “Ta là bunn à? Bóp bóp khắp nơi! Đừng có tấy má tay chân nữa.”

“Không phải.” Bunn làm sao có thể so sánh với Cưu Nhi!

Hai người không coi ai ra gì hỗ động nhau, khiến bọn người Giang Vô Mị đang bị đe dọa hận đến nghiến răng --- Bọn ta bị Triệu tiên sinh uy hiếp, các nguoi lại ung dung ân ái ái ái với nhau! Khó trách bọn họ lại tràn đầy thù hận như vậy, tức giận đến đỏ mắt!

Kế tiếp, Triệu Bích Chi bắt đầu giảng bài.

Linh Cưu nghe hấn nói đến khóa trình dưỡng sinh liệu thần, lúc này liền hứng thú, bộ dạng lắng nghe cực kì nghiêm túc.

Tổng Tuyết Y nhìn nàng say mê lắng nghe, trong lòng có chút mất mát, nhưng không có ý quấy rầy nàng, chỉ khi nào cần thiết hấn mới mở miệng giảng tỉ mỉ về các loại dược liệu, hương liệu. Đem lời nói của Triệu Bích Chi diễn đạt lại bằng ngôn ngữ dễ hiểu cho Linh Cưu nghe.

Triệu Bích Chi nghe hấn thì thầm nói chuyện với Linh Cưu, khoe miệng không nhịn được giật giật mấy cái, thầm nghĩ: Thằng nhóc này giảng giải còn hoàn hảo hơn cả lão tử, nguoi kêu lão tử dạy sao đây há????

Hết giờ học, Triệu Bích Chi cảm giác chính mình quá sức mệt mỏi, phát tay cho học sinh ra về.

Trên đường từ học viện Thanh Vân học viện về Tổng gia, Linh Cưu không nhịn được hỏi Tổng Tuyết Y: “Y thuật của nguoi rất tốt sao?”

Mặc dù là câu hỏi, nhưng về mặt và giọng điệu của nàng rất chắc chắn.

Tổng Tuyết Y: “Còn được.”

Đây chẳng phải là hấn giả vờ khiêm tốn, cũng không phải cố tình giấu diếm, mà theo cảm nhận của hấn, y thuật của hấn chỉ có thể coi là mới nhập môn, chưa đạt tới mức ‘tốt’.

“Cái này là làm sao vậy?” Bỗng nhiên, Linh Cưu cảm thấy tay trái của mình bị cầm lấy.

Mỗi khi không có việc gì làm, Tổng Tuyết Y rất thích vuốt tóc, chỉnh sửa quần áo của nàng, thích nhất là thân mật da thịt với nàng (bóp tay, bóp chân, vuốt mũi, xoa tai, vẹo má...). Trong lúc nàng tự hỏi, nhất thời quên mất đem tay trái giấu vào trong tay áo, cuối cùng bị Tổng Tuyết Y bắt được.

Hành động của Linh Cưu thường khác xa người bình thường, hồ hững đáp: “Vào lớp học ngủ gật bị ngã.”

Tổng Tuyết Y ngăn ra, dựa vào lời của nàng có thể tưởng tượng ra được hình ảnh kia, bé con đi học lại ngủ gật, thân thể nho nhỏ của bé không có ý thức nghiêng ngã, cuối cùng ngã xuống mặt đất...

“Xi!” Không nhịn được cười, Tổng Tuyết Y nhẹ nhàng tháo khăn tay buộc trên tay nàng xuống, thấy trên tay bé đúng là có vết thương do bị ngã xuống đất tạo thành, không sâu lắm, đã có dấu vết liền da lại: “Quả nhiên, phải cùng nàng vào lớp học mới được.”

Linh Cưu thầm khen nguoi kỹ xảo diễn trò của mình, nghe được lời Tổng Tuyết Y liền kinh ngạc: “Cái gì?”

Tổng Tuyết Y đổi một cái khăn tay mới, băng bó lại vết thương cho nàng: “Sau này ta với Cưu Nhi học chung, Cưu Nhi muốn ngủ có thể dựa vào lòng ta ngủ là được.” Như vậy sẽ không sợ nàng ngủ gật mà té nữa.

“Đùa như vậy không hề vui chút nào.” Linh Cưu nghiêm mặt.

Tổng Tuyết Y nói: “Ta không nói chơi.”

Vừa về Tổng gia, Tổ La tự mình đến mời Tổng Tuyết Y và Linh Cưu đến Lan Uyển ăn cơm.

Lúc dùng cơm, Linh Cưu vẫn bị Tổng Tuyết Y bế lên đùi hấn ngồi, cầm đũa gấp thức ăn cho nàng, không cần nàng nhắc nhở, hấn luôn biết đem món ăn nàng thích bỏ vào chén nàng.

Một màn này, Tôn Cốc Lan thấy nhưng không hề nói gì, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi sầu lo. Bà cảm thấy không biết Tổng Tuyết Y có phải quá mức đề ý Linh Cưu hay không? Vốn dĩ, bà cho rằng Tổng Tuyết Y có thể thích Linh Cưu, nhưng chưa bao giờ lại nghĩ hấn có thể thích đến như vậy, từ đầu tới cuối không biết là tốt hay xấu.

“Tuyết Y, Tiểu Cưu không phải là không biết dùng đũa nha.” Tôn Cốc Lan trêu ghẹo.

Linh Cưu ngước mắt lên nhìn, Tổng Tuyết Y nói: “Con thích như vậy.”

Tôn Cốc Lan rất ít khi nghe thấy chữ thích từ miệng Tống Tuyết Y, lúc này nghe được vừa mừng lại vừa lo, nhẹ giọng nói: “Có phải con cưng chiều con bé quá mức hay không?”

Kì thật, bà cũng rất thích nha đầu Linh Cưu này, nhưng nuông chiều quá mức sẽ khiến con người ta sinh hư.

Tống Tuyết Y: "Có sao?" Hắn buông đũa xuống, ngược mắt nhìn thẳng Tôn Cốc Lan: “Con muốn cưng chiều hơn, nhưng Cưu Nhi không cho.”

Tôn Cốc Lan: ". . ."

Linh Cưu yên lặng tròn mắt. Ta nói, nghị luận chuyện này trước mặt ta như vậy cũng được à? Coi như ta bị điếc sao?

Vấn này, Tống Tuyết Y thắng.

Ăn cơm xong, Tôn Cốc Lan nói có chuyện muốn nói riêng với Tống Tuyết Y, kêu Tô La dẫn Linh Cưu ra ngoài vườn hoa đi dạo, nói là ở ngoài vườn có một loài hoa rất đẹp lại thơm, rất thú vị.

Linh Cưu rất biết điều đi theo Tô La, nhưng đi đến cửa quẹo đi. Bà không có đi vườn hoa gì đó, mà tiến vào một căn phòng nhỏ hẹp.

Linh Cưu nghi ngờ nhìn về phía Tô La, lại nhận được ánh mắt ra hiệu đừng lên tiếng của bà.

“Tuyết Y, sao con lại muốn đến học viện Thanh Vân.” Giọng nói mềm mại của Tôn Cốc Lan từ phòng cách vách truyền sang.

Mắt Linh Cưu lóe sáng sự kinh ngạc, vừa mở mồm đã bị Tô Lan che miệng, ánh mắt nghiêm túc, ý bảo nàng chỉ cần nghe không cần lên tiếng.

Linh Cưu ngoan ngoãn gật đầu, miệng mới được buông ra.

Trong lòng nàng đã hiểu rõ nguyên do.

"Học." Thanh âm mát như gió phất của Tống Tuyết Y nhẹ vang lên.

Tôn Cốc Lan: “Chuyện sản nghiệp của Tống gia thì sao? Trước đây con chưa bao giờ quản... Vì sao bây giờ lại tiếp nhận đột ngột như vậy?”

Tống Tuyết Y: “Con muốn nắm quyền lợi trong tay.”

Tôn Cốc Lan: “Con chưa từng để ý mấy thứ này...”

Tống Tuyết Y: “Bây giờ quan tâm ạ.”

"Bởi vì Tiểu Cưu?" Tôn Cốc Lan thốt ra, giọng điệu chắc chắn.

Không nghe thấy âm thanh trả lời của Tống Tuyết Y, khiến người ta hiểu không giải thích chính là ngầm đồng ý.

Giọng Tôn Cốc Lan có chút dồn dập: “Con biết rõ thân thể của mình không tốt, làm sao có thể ngày nào cũng đến học viện Thanh Vân được? Còn chuyện quản lí công việc của Tống gia tốn bao nhiêu hơi sức? Mẹ dễ chịu lắm sao? Chẳng lẽ con muốn phá hủy thân thể mình?”

“Con rất khỏe.” Thanh âm mềm mại, trong sạch của Tống Tuyết Y đơn giản nói vài chữ lại khiến người ta cảm thấy bình yên. “Có Cưu Nhi bên cạnh. Mặc kệ là tinh thần hay cơ thể đều rất tốt.”

Vỡ kịch nhỏ:

Má Tôn: Con có phải đã cưng chiều con bé hơi quá rồi không?

Tống Tiểu Bạch: Vỗ béo tốt để ăn.

Má Tôn: ... (Bà già này có ý nghĩ không thuần khiết sao???)

Ba giây sau.

Má Tôn: Con muốn phá hủy thân thể mình à?

Tống Tiểu Bạch: Cưu Nhi còn nhỏ, muốn phá cũng không sập được.

Má Tôn:... (Nhất định là bà bị ảo giác QAQ)

99: Ta nói, các người có thể chú ý tới sự hiện diện của đương sự là ta hay không?

Thủy (☉ □ ☉): Vì sao ta lại có loại cảm xúc bị phá vỡ nhỉ, cái tên này tuyệt đối không phải là Tống Tiểu Bạch của chúng ta!!!! Bạch Bạch nhà chúng ta mới không có nội hàm như thế!

Chương 32: Ta sẽ chăm sóc hấn

Edit: Tịch Ngừ

“Mẹ, người không cần khuyên con, con biết mình đang làm cái gì.”

“Trước khi gặp Cưu Nhi, con chỉ vì sống mà sống, không muốn mẹ khổ sở, lo lắng cho con. Nhưng sau này gặp được Cưu Nhi, con mới hiểu được những gì mẹ nói với con, cuộc sống đúng là có rất nhiều điều thú vị và là chuyện đáng để vui mừng.”

“Những điều này con tìm thấy trên người của Cưu Nhi, nàng rất thú vị, rất đáng yêu. Ha ha, con sẽ có chừng mực, sẽ tự chăm sóc chính mình thật tốt. Bởi vì con không muốn chết, cũng sợ chết, con muốn nhìn thấy Cưu Nhi trưởng thành.”

Giọng nói thuần túy dễ nghe giống như tiếng suối chảy róc rách, chậm rãi theo dòng, ôn nhu mà thư sướng.

Lúc Cưu Nhi được Tổ La dẫn ra khỏi căn phòng nhỏ, trong đầu đều là từng lời nói nhẹ nhàng phiêu đảng của thiếu niên, viên mắt cay cay.

Tổng Tiểu Bạch, người là cái đồ ngu ngốc hại chết người không chịu đền mạng!

“Đều nghe thấy hết rồi chứ?” Âm thanh của Tôn Cốc Lan từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

Linh Cưu ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn thẳng Tổ La: “Nghe được.”

Tôn Cốc Lan nói: “Lão phu nhân đồng ý để cho Tuyết Y tặng cho con một thân phận tôn quý, bởi vì Tuyết Y đã cam kết với lão phu nhân, trong vòng nửa năm sẽ khiến cho tiền lời của căn tiệm ở phố phía nam của Tổng gia tăng gấp đôi lên. Nhưng nếu không làm được, hấn đồng ý buông tha thân phận người kế thừa của Tổng gia.”

Lòng Linh Cưu căng thẳng, nàng cũng từng nghi ngờ, lấy chuyện Tổng Tuyết Y bị Tổng gia coi thường, làm sao hấn có thể nói một câu lại có thể đưa nàng đến địa vị cao như vậy. Vốn nàng còn nghĩ lão phu nhân yêu thương đứa cháu đích tôn này, còn có Tôn Cốc Lan giúp đỡ...

Tôn Cốc Lan giống như nhìn ra tâm tư của nàng: “Việc này về sau ta mới biết, còn chưa kịp nói chuyện với Tuyết Y, nó đã dẫn con đến học viện Thanh Vân rồi.”

Vốn nghĩ rằng sẽ nhìn thấy vẻ mặt lo sợ của cô bé, ai ngờ chỉ thấy cô bé kinh ngạc một chút, sau cùng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ. Tôn Cốc Lan không nhìn có chút kinh ngạc: “Nói thật, ta không hề đồng ý chuyện Tuyết Y cưng chiều con như vậy, bây giờ con còn quá nhỏ, nuông chiều quá mức nhất định sẽ sinh hư, coi chuyện Tuyết Y cố gắng hi sinh thành thói quen, chẳng biết ơn!”

Nói đến đây, Linh Cưu cảm nhận được ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của Tôn Cốc Lan, rất khó tin một nữ nhân ở khuê phòng sẽ có được ánh mắt đó.

“Tôi sẽ chữa bệnh cho hấn khỏe lại.”

Giọng điệu hồ hững khác với bình thường của bé khiến Tôn Cốc Lan ngẩn người.

Bà cau mày nhìn, trên nét mặt non nớt của bé không chút biểu cảm. Con người linh động, long lanh giờ khắc này xua tan mọi sương mù dày đặc, mê mông. Để lộ con người ngăm đen sáng sủa lại chân thành nhất.

Ánh mắt con bé tựa như con sói quen cô quạnh, kiệt ngạo bất tuân lại ẩn chứa sự kiên nhẫn, khiến người ta cảm thấy chỉ cần đúng lúc, bé sẽ dùng nanh vuốt sắc bén, đánh một đòn chí mạng.

Nhưng, giờ khắc này, ánh mắt cô bé để lộ nội tâm cô chấp và nghiêm túc.

“Ta sẽ chữa cho hấn khỏi bệnh.” Linh Cưu chậm rãi nói: “Bảo hộ hấn trưởng thành, cố gắng hết sức có thể!”

“Những thứ này... cũng đủ để cho ta có được sự nuông chiều độc nhất vô nhị của hấn hay không?” Linh Cưu ngẩng đầu, cố chấp nhìn chăm chú vào Tôn Cốc Lan.

Tôn Cốc Lan chớp mắt ngẩn người.

Mấy phen há mồm rồi ngậm miệng, vẫn không thể phát ra âm thanh.

Tôn Cốc Lan chợt phát hiện, cảm thấy có lẽ mình nhìn nhầm. Lại còn nhìn nhầm một đứa trẻ. Vốn tưởng đứa bé này thông minh, ngoan ngoãn, ai dè con bé còn có một mặt này.

Đối mặt với câu hỏi nghiêm túc của đứa trẻ, bà không có biện pháp trả lời.

Trong lúc vô ý, ánh mắt nhìn thấy tay bé đang nắm chặt khế run rẩy dưới ống tay áo, đột nhiên bà cảm thấy có chút tội lỗi, đứa bé này đang sợ, sợ bà cự tuyệt, không cho nó và Tuyết Y ở chung.

“Con lấy cái gì bảo vệ nó?” Tôn Cốc Lan nhẹ giọng hỏi. Còn chuyện trị hết bệnh cho Tổng Tuyết Y, bà coi như đây là lời nói vô tri của trẻ con.

Linh Cưu nói: “Ta nhớ lúc đi Tôn mua ta vào Tổng gia là vì nghe cao nhân nói ta có thể vượng cho hần.”

Chỉ dựa vào cái này sao? Tôn Cốc Lan khẽ nhủ mày, bà cảm thấy câu trả lời này có lí lẽ nhưng vẫn có chút thất vọng.

Sau đó, lại nghe Linh Cưu nói tiếp: “Lễ hội Hoa Đào vào tháng ba năm sau, Thiên Kiều Hội của tam trấn lục tộc, ta sẽ tham gia.” (N: ba trấn, sáu tộc tranh tài với nhau, coi như khoe ‘hàng’ đi.)

Hai mắt Tôn Cốc Lan tròn tròn, nhưng không nói gì. Một khắc trước vừa thất vọng, bây giờ là vì quá thất vọng.

Lúc này, một nơi khác, trong lúc đi về phía Hương Viện, Tổng Tuyết Y hỏi Hà Nghiên đi phía sau hần: “Vết thương trên tay Cưu Nhi là chuyện gì?”

Phản ứng đầu tiên của Hà Nghiên chính là, cáo trạng Cưu chủ nhân!

Tổng Tuyết Y nói: “Cưu Nhi nói là do ngủ gật trong giờ học nên té bị thương, nhưng ta nhớ hôm nay nàng ngủ rất ngon.”

Hà Nghiên nhỏ giọng: “Nô tỳ không biết...”

Tổng Tuyết Y hỏi: “Có phải hay không, ngày mai ta sẽ đến trường hỏi.”

Hà Nghiên bắt đầu dĩ, biết Tổng Tuyết Y nói được làm được. Vì vậy, nàng liền đem mọi chuyện kể lại cho Tổng Tuyết Y nghe. Bởi vì chuyện liên quan đến Linh Cưu, dù Linh Cưu nói không thể đem việc này nói cho Tổng Tuyết Y biết, nhưng chỉ cần Tổng Tuyết Y đến học viện dạo một vòng, cho nên nàng liền đem mọi chuyện nói hết cho Tổng Tuyết Y nghe.

“Là người của Khanh gia?” Tổng Tuyết Y khẽ hỏi.

Sau_khi nói câu này, hần không nói gì nữa, Hà Nghiên cũng im lặng theo đuôi.

Hai người đến Hương Viện không lâu thì thấy bóng dáng Linh Cưu và Tổ La đi tới.

Linh Cưu bung một chậu hoa trong tay, đi về phía hần.

Trong chậu là hoa ngọc lan, cánh hoa màu vàng, nở ra rất tao nhã động lòng người, nhụy hoa bên trong màu xanh biếc, đong đưa theo bước đi của cô gái nhỏ, màu sắc ấm áp lại thuần khiết, không hề dành là đồ quý hiếm.

Tổng Tuyết Y nhìn ngây người.

Trong mắt hần, đôi gò má béo mạp của bé dưới nắng chiều, tóc đen như gỗ mun được phủ thêm một lớp màu hồng nhạt, vàng sáng mông lung khuếch tán, hoa ngọc lan màu vàng cũng trở thành nền của nàng, càng tô thêm vẻ đẹp điềm tĩnh, ấm áp của nàng.

“Cưu Nhi, thật xinh đẹp.” Thiếu niên áo trắng tràn trẻ nụ cười, âm thầm thở dài trong đáy lòng.

Linh Cưu đang cầm chậu hoa đi tới cũng hơi ngừng chân, con người gọn sóng, cảm giận trừng mắt nhìn hần.

Hần có thể hay không đừng có động một chút liền khen nàng! Lại còn dùng giọng điệu dịu dàng ngọt chết người như vậy!

Nếu như không phải nàng còn bé, hần vẫn là thiếu niên chưa trưởng thành, nàng thật sự nghĩ rằng hần là hoa hoa công tử nha!

Suýt chút nữa nàng không nhận được phản xạ có điều kiện đem chậu S... à không, chậu hoa chụp lên đầu hần rồi.

Trên thực tế, Linh Cưu không có đem chậu hoa chụp lên đầu Tổng Tuyết Y, người tiếp nhận là Hà Nghiên. Còn nàng lại biến thành búp bê bị Tổng Tuyết Y bế vào Tuyết Viện, đoạn đường đi ấm áp lại vui thích, khiến nó bộc trên đường nhìn thấy đều cảm thấy vui vẻ.

Trong lúc Tổng Tuyết Y và Linh Cưu ôm nhau ngủ, đêm nay ngược lại có nhiều người khó ngủ.

Gần hai người nhất chính là Tổng Lưu Giác.

“Đừng tới đây! Buông... cái thứ quý!! A a a a.”

Bỗng nhiên Tổng Lư Giác ngồi thẳng dậy, cả người toát mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt.

"Tam thiếu gia? Tam thiếu gia? Người có khỏe không?" Âm thanh lo lắng của nô bộc từ bên ngoài truyền vào.

Tổng Lư Giác lạnh lùng nói: "Ta không sao."

Bên ngoài liên tục không có âm thanh gì cả, căn phòng im lặng đến dị thường. Tổng Lư Giác có thể nghe được tiếng thờ đóc nặng nề.

"Nha đầu đáng ghét! Đều do ngươi, đều tại ngươi!" Cái gì thấy vật kỳ quái, gạt ngươi, nhất định là gạt ngươi... Càng nghĩ càng không có cách nào quên được, Tổng Lư Giác bấu môi, đột nhiên nắm chặt lên trộm từ đầu đến chân, lộn vào giường ngủ tiếp.

Khoảng chừng một phút đồng hồ sau, trong căn phòng truyền ra tiếng kêu: "Lục An."

"Tam thiếu gia?" Rất hiếm thấy, âm thanh nhỏ như vậy, người bên ngoài cũng có thể nghe được.

"Vào đi."

"À?"

"Ngươi đứng ở bên ngoài rất lạnh, bản thiếu gia có lòng tốt, cho phép ngươi vào trong phòng."

"Tam thiếu gia, nô tài không lạnh. . ."

"Bản thiếu gia kêu ngươi vào thì cứ vào đi."

"...Dạ."

Đoạn kịch nhỏ:

Tổng Tiểu Ngọc: A a a a ngươi là thứ quý gì vậy?

Quý ảnh: Quạc quạc quạc quạc quát!

Tổng Tiểu Ngọc: Ngươi muốn làm gì? ~(>_Q

Quý ảnh móc ra một cái chén: Có chịu cất giấu hay không, địa phủ không dễ dàng lẫn lộn, cuộc sống của quý cũng vô cùng khó khăn, công việc cũng rất dễ bị biến thành bọt biển! (Giả bộ đáng yêu)

Tổng Tiểu Ngọc (tức giận): Mẹ nó! Sao ta có cảm giác bị lừa gạt tình cảm dốt la đi thuê? Ngươi có thể chuyện nghiệp thêm một chút được không?

Quý ảnh đập chén (hung ác): Đem cất giấu giao ra đây!

Tổng Tiểu Ngọc (nước mắt lưng tròng): Ta đưa! Ta đưa ta lập tức đưa mà!!!!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bản Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ngươi đã tới chậm

editor: Lư Nguyệt

Tổng Tuyết Y đến Thanh Vân học viện học đồng thời được Triệu Bích Chi thu làm nhập môn đệ tử, Khanh Linh Thước bởi vì một câu nói của hắn bị đuổi ra khỏi Thanh Vân học viện, việc này không có khả năng giấu diếm, rất nhanh lan truyền khắp Ngự Hải trấn. Trong thời gian ngắn, Tổng Tuyết Y trở thành đề tài bàn tán của tất cả mọi người.

Tuy nhiên, mặc kệ người khác nói như thế nào cuộc sống của Linh Cừu cùng Tổng Tuyết Y cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Bởi vì những gì nghe được ở chỗ Tôn Cốc Lan cùng với việc chính miệng hứa hẹn, Linh Cừu gần đây sửa đi tính lười nhác, thời gian rảnh rỗi đều tu luyện cùng nghiên cứu Thần Côn công pháp có được ở kiếp trước.

Sau sinh linh cảnh chính là tụ linh cảnh cùng Dưỡng Linh cảnh.

Linh Cưu gọi công pháp này là Thần côn công pháp cũng không phải không có đạo lý, không chỉ vì bên trong giảng giải cách vẽ bùa xem tướng mà vì phương pháp tu luyện Tự tiên cảnh cùng Sinh linh cảnh phi thường kỳ quái, đó là cần nguyên lực.

Nguyên lực là cái gì? Đó chính là một loại tín ngưỡng tinh thần của mọi người, cùng với công đức.

"Đây không phải Thần côn thì là cái gì?"

Linh Cưu sau khi biết được loại thăng cấp kỳ dị này, yên lặng cảm thán.

Chính là cảm thán thì cảm thán, Linh Cưu đối với quyết tâm tang trường thực lực không giảm tí nào, hơn nữa còn tràn ngập ý chí chiến đấu.

Tầng thứ nhất, sinh linh cảnh bởi vì hoàn cảnh đặc thù khiến nàng chỉ mất ba tháng đã đạt đến trình độ kiếp trước, sau đó thì không còn dễ dàng như vậy.

Điều đáng nói là khối thân thể quả thật là không có chút thiên phú nào, tu luyện thế nào cũng không ra loại năng lượng như nội lực, thảo nào bị Khanh Hàn Lâm mắng là phế vật vẫn vô không thành.

Đối với cái này, Linh Cưu không có chút tiếc nuối nào, bởi vì kiếp trước tu luyện Thần côn công pháp nàng cũng không luyện được nội lực, thân thể còn càng ngày càng yếu — bởi vậy mới có thể vì thức đêm xem tiểu thuyết mà thiếu máu vầng đầu, đập đầu vào máy tính chết á!

Công pháp có nói, đó là vì thay người nói ra thiên cơ chính là trái lại ý trời, nàng chưa tu luyện đến tự tiên cảnh, không có nguyên lực chống đỡ, vì vậy sẽ tiêu hao sinh mệnh lực của nàng. Chỉ cần tu luyện đến tầng sau, được đến càng nhiều nguyên lực, nàng đương nhiên có thể chống lại việc suy nhược cơ thể, kéo dài tuổi thọ, thậm chí trường sinh bất tử.

Kiếp trước nàng đối với tính mạng không quá để ý, hơn nữa ở hiện đại linh khí rất ít, cho nên đối với việc tu luyện không quá thích thú, khi phát hiện tình trạng cơ thể mình cũng không quá sợ hãi.

Lúc này hoàn toàn không giống như vậy, tuy nàng không để ý bản thân, nhưng phải vì Tổng Tuyệt Y mà suy nghĩ nữa.

Bởi vậy, nàng quyết tâm bằng mọi giá chữa khỏi bệnh của hấn, làm ví em chăm hấn trưởng thành (Má Thủy: người đủ chưa vậy?<-không phải Nguyệt nói đâu nhá, lời tác giả đó ^_____^). Linh Cưu nàng nhất định phải đi càng xa trên con đường Thần côn này, còn cuối cùng đi đến đâu, hiện tại không nói đến.

Hôm nay sau khi tan học trở lại Tổng gia, lúc Linh Cưu cùng Tổng Tuyệt Y dùng cơm, Hà Nghiên chợt truyền đến tin tức .

"Giang thiếu gia có việc tới chơi."

Thiếu gia của Giang gia không phải chỉ có một vị, nhưng ở Ngự Hải trấn nhắc tới khỏi Giang thiếu gia, cái thứ nhất mọi người nghĩ đến là Giang Vô Mị.

Lần này người đến cũng quả thật là Giang Vô Mị.

Hắn chờ ở phòng khách trong Tuyệt viện một lúc thì thấy Hà Nghiên quay lại. Sau đó theo nàng đến chỗ Tổng Tuyệt Y và Linh Cưu dùng cơm.

Lúc này hai người đã ăn xong bữa tối nhưng vẫn còn ngồi tại chỗ. Linh Cưu đang hưởng thụ Tổng Tuyệt Y dứt ăn điểm tâm tráng miệng.

Giang Vô Mị không chờ tiếp đãi đã tự động ngồi xuống ghế đối diện, động tác thông dong mang chút tự tại khiến người khác không thể cảm thấy bất ổn.

Hắn đi thẳng vào vấn đề nói:

"Ta đến là vì Mặc Vân Kiếm."

Mặc Vân Kiếm là chuỗi bảo kiếm bị Khanh Linh Thước cướp thua Linh Cưu.

Linh Cưu nghe vậy lộ ra biểu tình kinh ngạc. Tổng Tuyệt Y thức thời đem điểm tâm mềm ngọt dứt vào chiếc miệng có chút mở ra của nàng.

Để cho mỹ thực không bị rơi ra ngoài, Linh Cưu tự nhiên khép miệng lại, híp mắt thưởng thức, miam ăn ngon ~ ăn ngon a ~.

Tổng Tuyệt Y thấy bộ dáng hưởng thụ của nhóc con, bật cười.

Khóe mắt Giang Vô Mị giật giật, hấn lần đầu tiên cảm thấy chính mình thật dư thừa. Có điều bảo hấn cứ như vậy vô công mà về cũng không phải phong cách của hấn.

"Ta nhớ rõ Tiểu Cưu đồng ý bán Mặc Vân Kiếm cho ta lấy năm trăm lượng hoàng kim, nhưng ta chờ mấy ngày cũng không thấy Tiểu Cưu đến."

Linh Cưu vẻ mặt nghi hoặc, nuốt xong bánh ngọt mới nói:

"Người mới là người mua, nên hấn là người tới chỗ ta mua mới đúng nha. Ta còn tưởng rằng Giang thiếu gia không đủ tiền, hoặc là không muốn nữa cho

nên mới không tới tìm ta."

Lời này nghe như thế nào cũng thấy không sai, tâm tình Giang Vô Mị có điểm bị đè nén, từ trong ngực áo lấy ra ngân phiếu năm trăm lượng hoàng kim đặt ở trên bàn:

"Vậy bây giờ ta đã đến đây, Tiểu Cưu có thể đem Mặc Vân kiểm giao cho ta..."

Linh Cưu nháy nháy mắt sau đó cúi đầu:

"Ta đã nghĩ người không muốn mua nữa..."

Giang Vô Mị có chút dự cảm không tốt lắm:

"Cho nên...?"

"Ta nghe nói bảo bối đặt ở trường bán đấu giá, luôn bán được giá nhất, cho nên ta đem nó đến Thiên Bảo Hiền rồi."

Giang Vô Mị không nói gì, nhưng ánh mắt chợt lạnh như băng khiến người ta sợ hãi.

Linh Cưu giống như bị dọa đến, toàn bộ thân mình đều rút lui vào trong lòng Tổng Tuyết Y. Bánh ngọt nghẹn ở cổ họng, bắt đầu nấc liên tục, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở nên hồng hồng, mắt mèo đọng nước, bộ dáng vô cùng vô tội yêu sót.

Tổng Tuyết Y vội vàng đưa tay đặt bên môi nàng, tay khác vỗ nhẹ trên lưng:

"Nhỏ ra."

Linh Cưu vừa bắt đầu đi vừa cảm động liếc nhìn Tổng Tuyết Y một cái, lúc theo Tần ma ma học tập, nàng đã biết hân yêu sạch sẽ bao nhiêu, đến khi ở chung nàng lại càng hiểu được điều này nhưng bây giờ hân không chút do dự đem bàn tay của mình cho nàng mượn.

"Khụ khụ, thật Tiểu Bạch!" (Nguyệt: tiểu bạch ý chỉ ngây thơ nhé mọi người ^___~)

Dù có phun cũng không thể phun ra tay người nha! Linh Cưu cố gắng nuốt vài cái, sắc mặt dần dần khôi phục.

Tổng Tuyết Y giúp nàng lau khô miệng ướt át, thực không khéo là Linh Cưu vừa vặn vờn đầu lưỡi liếm môi, đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt đụng vào đầu ngón tay hân. Đầu ngón tay Tổng Tuyết Y dừng lại một chút, một chút cảm xúc khác thường dâng lên trong đầu, cũng không phải tà niệm mà là: đầu lưỡi Cưu nhi cũng thực mềm. @.@

Linh Cưu một chút tự giác cũng không có, liếm liếm khoé miệng vài cái, Tổng Tuyết Y cũng đã khôi phục. Lúc này hân mới ngẩng đầu nhìn về phía đầu sở lam cho bảo bối của hân khó chịu:

"Giang Vô Mị, người người cần oán trách, không phải là Cưu nhi."

Đây là lần đầu tiên Giang Vô Mị cùng Tổng Tuyết Y đối mặt nói chuyện, cũng là lần đầu tiên nghe được tên mình từ miệng Tổng Tuyết Y.

Một câu của hân khiến Giang Vô Mị á khẩu không nói được lời nào. Bởi vì lời của Tổng Tuyết Y hoàn toàn đúng, người hân cần trách tội xác thực không phải Linh Cưu. Hơn nữa trên người Tổng Tuyết Y như có loại khí thế đặc thù khiến hân không thể phản bác.

Giang Vô Mị chợt cảm thấy Tổng Tuyết Y giống như một tầng mây mù, sờ không được nhìn không thấu, liếc mắt một cái tưởng như ôn nhu mềm mại, lại không thể dễ dàng tới gần.

"Hà Nghiên, tiền khách."

Tổng Tuyết Y nói.

Không cần Hà Nghiên mở miệng, Giang Vô Mị đã lạnh mặt đứng lên, trước nhìn thoáng qua Tổng Tuyết Y, sau đó đem ánh mắt dừng ở trên người Linh Cưu, thành khẩn nói:

"Vừa mới là ta không đúng, làm cho Tiểu Cưu sợ hãi, khối ngọc bội này coi như vật bồi tội của ta."

Hân lấy xuống một khối lam ngọc trên người đưa cho nàng.

Linh Cưu có chút kinh ngạc, nghĩ rằng Giang Vô Mị không hổ là người nổi bật nhất của Giang gia, cảm được thì cũng buông được, còn tuổi nhỏ đã có kiêu ngạo của riêng mình. Có điều hân có tò sắc mặt cũng không có nghĩa là nàng sợ hãi.

"Cảm ơn Giang thiếu gia."

Kỹ thuật khóa mã của Linh Cưu đã lộ hòa thuận thanh (không chút khuyết điểm), chớp chớp mắt, điềm tĩnh nhu thuận mỉm cười, bày ra bộ dáng trẻ nhỏ tinh thuần đáng yêu đến mức cao nhất.

"Ba ngày sau Thiên Bảo hiên sẽ mở hội đấu giá, đến lúc đó Giang thiếu gia có thể đi mua lại Mặc Vân kiếm nha."

Đồng ngôn vô ky, đồng ngôn vô ky! (Nguyệt trẻ con khi nói không biết kiêng kị)

Giang Vô Mị cuối cùng hiểu được điều này, hơn nữa còn tự mình cảm nhận được ý nghĩa sâu nhất của thành ngữ này.

Thiên Bảo hiên cũng không phải sản nghiệp của bất cứ gia tộc nào trong Ngự Hải trấn, sau lưng nó có núi dựa không lồ, bởi vậy ba đại gia tộc ở Ngự Hải trấn cũng không thể dùng quyền thế áp bách bọn họ.

Hiện tại Mặc Vân kiếm ở Thiên Bảo hiên, hắn cũng chỉ có thể bằng quy củ của hội đấu giá mua về.

Tuy nhiên giá trị của Mặc Vân kiếm, hắn rất rõ ràng, mua về từ hội đấu giá tuyệt đối phải dùng gấp hai hoặc càng nhiều con số năm trăm lượng vàng.

Giang Vô Mị không thể trách cứ lời nhắc nhở "thiện ý" của Linh Cưu, chỉ có thể lạnh mặt, ghen một bụng tức giận rồi đi.

Linh Cưu nhìn bóng dáng hắn, nhỏ giọng thì thầm

"Hi giận không hiện ra mặt a."

Vốn nàng cũng không định xấu bụng như vậy, lấy năm trăm lượng hoàng kim bán thanh kiếm cho Giang Vô Mị là xong, ai bảo hắn kiêu ngạo, bày ra dáng vẻ ta đây là lão đại, còn muốn nàng chủ động đến cửa bán cho hắn? Hắn coi mình là miếng bánh ngọt ai đều muốn liếm một miếng sao?

Vừa đúng lúc nàng đau đầu chuyện thiếu bạc, Mặc Vân Kiếm, cùng Dao Lưu Nguyệt của Lưu Giác vừa hay trở thành công cụ vơ vét của nàng.

"A, đúng rồi, còn có cái này."

Linh Cưu nhướn mày, cầm lấy ngọc bội Giang Vô Mị vừa lưu lại.

"Cái này hắn cũng bán được không ít tiền nhỉ?"

Tổng Tuyệt Y thấy nhóc con không thêm đề ý thứ Giang Vô Mị đưa cho, trong lòng nhảy nhót, nhưng cũng có chút nghi hoặc.

"Cưu nhi thiếu tiền sao?"

Linh Cưu đáp: "Thiếu."

Tổng Tuyệt Y cười nói: "Cưu nhi có thể dùng của ta..."

Linh Cưu nhẹ nhàng ngắt lời hắn:

"Dùng tiền người ngoài đến mua đồ của mình mới thống khoái nhất."

Tổng Tuyệt Y nghe ra nàng không muốn dùng tiền của mình, lại vì lời của nàng mà vui vẻ. Trong lòng nàng, hắn không phải người ngoài, vậy là người một nhà rồi?

"Cưu nhi không cần khách khí với ta."

Dùng một chút, lại nói:

"Ta sẽ kiếm rất nhiều tiền cho Cưu tiêu."

(Lưu Nguyệt: *thình thịch* Nguyệt bị mạnh sát rồi: "> , làm sao đây?????)

Trên thực tế, hiện tại Tổng Tuyệt Y cũng chỉ tiêu tiền trên người Linh Cưu, ăn mặc của nàng đều là hắn một tay an bài chọn lựa, mỗi khi nhìn đến thứ tốt, điều đầu tiên nghĩ đến là thứ đó có thích hợp Linh Cưu không.

Trình độ đề ý hiện nay khiến kẻ làm mẹ như Tôn Cốc Lan đều phải ghen tỵ.

"Ừ."

Linh Cưu nghĩ nghĩ, cũng đáp ứng hắn.

Nàng vợ vét của cái là vì tăng lên thực lực, nàng muốn tăng lên thực lực cũng là vì sớm ngày chữa khỏi bệnh cho Tổng Tuyệt Y, cho nên nếu cần thiết, đương nhiên sẽ không từ chối sự giúp đỡ của Tổng Tuyệt Y.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Sóng gió trong hội đấu giá

editor: Luru Nguyệt

Ngày Thiên Bảo hiến tổ chức hội đấu giá luôn là một trong những ngày được mọi người trong Ngự Hải trấn chào đón nhất.

Tổng Tuyết Y cùng Linh Cưu lấy tư cách khách quý đến nên có phòng riêng, là phòng chữ thiên thứ sáu.

Sảnh dưới là hình tròn, ngoại trừ đài đấu giá ở giữa, toàn bộ chỗ ngồi xung quanh đã chật kín người.

Hà Nghiên bưng điểm tâm cùng nước trà vào, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, bẩm báo:

"Phòng số một không có người, Phòng số hai là Tổng Nhị gia, Phòng số ba là Phụng Vũ thành chủ, Phòng thứ tư là Giang thiếu gia, Phòng thứ năm là người Khanh gia..."

Tổng nhị gia chính là nhị thúc của Tổng Tuyết Y, nhị đương gia của Tổng gia: Tổng Quy Sinh.

Tổng Tuyết Y gạt đầu, cầm trong tay danh sách hạ nhân của Thiên Bảo hiến đã đưa lên lật cho Linh Cưu xem.

Trong này liệt kê những thứ Thiên Bảo hiến đấu giá, cả tác dụng cụ thể đều viết trong đó, so với khi bán đấu giá thoải phòng thì hữu ích hơn nhiều, cũng có thể cho khách quý trên lầu trước khi quyết định đấu giá có thể cân nhắc kỹ.

Tuy nhiên, vật cuối cùng cũng không viết ra, gọi nên lòng hiếu kỳ cho mọi người.

Khi Linh Cưu nhìn danh sách, hội đấu giá bên dưới đã mở. Mấy thứ bán đầu tiên nàng cũng không có hứng thú, cho đến một khúc gỗ hoa đào.

"Gỗ đào ít nhất ba trăm năm tuổi, mặt ngoài đã xuất hiện hoa văn hoa đào tự nhiên, là loại gỗ tốt nhất khắc tượng phật, có thể trừ tà, tránh nguy, bảo gia, trấn nghiệp."

"Giá quy định ba trăm lượng, không có hạn giá."

Linh Cưu nghe được lời người bán đấu giá nói cùng những gì ghi trong danh sách hầu như khoogn có gì khác biệt thì đã rõ bọn họ căn bản không nắm rõ giá trị của khối gỗ đào này. Không, phải nói gỗ hoa đào chỉ có chút giá trị ấy, nhưng với Linh Cưu có vốn Thần Côn mà nói, loại vật liệu trừ tà tránh hung, có chứa linh khí này nàng có thể khiến nó phát huy vài lần thậm chí vài chục lần tác dụng vốn có.

"Năm trăm lượng."

Linh Cưu nhẹ giọng mở miệng.

Hà Nghiên sáng tỏ, vận khí hướng phía dưới kêu giá,

"Năm trăm lượng!"

Giá này đối với gỗ đào trăm năm mà nói đã thuộc loại cao, dù sao khối gỗ này dùng làm đồ dùng thì quá nhỏ, điều khắc tượng phật cũng chỉ có thể là loại nhỏ, đối đại gia tộc mà nói thì có cũng được, không có cũng chẳng sao, đối với tiểu gia thì cũng không cần tiêu nhiều tiền như vậy mua nó để thêm phúc khí.

Linh Cưu muốn chính là kinh sợ, ngay từ đầu ra giá cao khiến vài người có chút động tâm lùi bước, nếu không dần dần tăng giá cũng đến giá, hơn nữa còn kích thích ý chí chiến đấu của một số người.

"Năm trăm năm mươi lượng"

Hóa ra cũng không phải không ai có hứng thú với khối gỗ đào này, chính là cùng đợi thời cơ chụp về.

Sau khi thanh âm này vang lên, lại liên tục truyền ra ba người kêu giá.

"Sáu trăm lượng"

"Sáu trăm linh một lượng"

Loại phương thức kêu giá này hiển nhiên là một kẻ tăng dưới, trong hội đấu giá chưa bao giờ hiếm thấy.

"Sáu trăm mười lượng."

Hà Nghiên thuận theo ý Linh Cưu, lại hô giá:

“Một ngàn lượng!"

"Một ngàn một trăm lượng."

"Một ngàn một trăm linh một hai ~ "

"Một ngàn năm trăm lượng!"

Hà Nghiên thật không rõ Linh Cưu vì sao lại hứng thú với một khối gỗ đào, tuy nhiên điều đó cũng không ảnh hưởng đến nàng nghe lệnh làm việc.

Một ngàn năm trăm lượng đối với khối gỗ đào này đã là giá trên trời, trong một thời gian ngắn, bốn thanh âm khác đều im lặng.

Người bán đấu giá đợi năm giây mới mở miệng hỏi còn có người ra giá hay không, nếu là không có thì định xuống.

Lúc này, có một thanh âm rất nhỏ vang lên:

"Một ngàn sáu trăm lượng!"

Bên dưới bắt đầu xôn xao, thật không ngờ một khối gỗ đào nho nhỏ có thể đạt tới giá này. Mọi người đều chờ Linh Cưu lại ra giá chèn ép, Hà Nghiên cũng chuẩn bị kêu giá, nhưng lại thấy Linh Cưu nhẹ nhàng nhún nhún mày một chút, rồi uốn éo thân mình chui vào lòng Tổng Tuyệt Y làm tỏ, nhắm mắt làm ngơ.

Hà Nghiên há hốc mồm. Đây là không cần nữa sao?

Tổng Tuyệt Y vuốt ve tóc nàng, nâng mắt liếc nhìn Hà Nghiên một cái.

Hà Nghiên sáng tỏ há mồm:

"Nhất..."

Mới vừa mở miệng, Linh Cưu liền mở to mắt, đánh gãy lời nàng:

“Không cần.”

Hà Nghiên cũng biết bỏ số tiền lớn như vậy để mua một khối gỗ là không đáng, cho nên cảm miệng rất nhanh.

Tổng Tuyệt Y hỏi:

"Không phải thích sao?"

Linh Cưu hừ nhẹ:

"Thích thì thích, lại không có nghĩa là ta muốn coi tiền như rác bị nhân lừa."

Về mặt Hà Nghiên mờ mịt không rõ, Tổng Tuyệt Y nhún mày sau mặt nạ, hai tròng mắt cong lên, tán thưởng cười :

"Cưu nhi của ta thật thông minh."

Của người của ta cái gì?! Linh Cưu trong lòng thì thầm, thực tế đối với chuyện hấn thường dùng lời nói biểu thị quyền sở hữu đã thành thói quen, thấp giọng nói:

"Người nếu cũng đã biết, vì sao còn muốn kêu giá?"

"Cưu nhi muốn." Tổng Tuyệt Y nói.

Chỉ cần nàng muốn, hấn sẽ dùng phương thức nhanh nhất đưa đến trước mặt nàng, tiêu chút tiền cũng đáng.

Linh Cưu bình tĩnh liếc hấn một cái, sau đó giống như bất đắc dĩ thở dài, đầu hạ xuống, lại lui vào trong lòng hấn.

Hà Nghiên đứng một bên mờ mịt không rõ, liên tục qua vài cái vật phẩm sau, nàng rốt cục không nhận được tò mò, thấp giọng hỏi:

"Thiếu gia, nô tỳ không rõ, Cưu chủ nhân không phải rất muốn sao? Vì sao không cho nô tỳ kêu giá?"

Linh Cưu lười giải thích, Tổng Tuyệt Y lại không buông tha cơ hội tuyên dương bảo bối của hấn, khẽ cười nói:

“Kẻ kêu giá cuối cùng là người bán gỗ đào, Cừu nhi đoán được , cho nên không muốn trúng kẻ có lòng tham.”

"Này..."

Hà Nghiên trừng mắt. Nàng cái gì đều nhìn không ra, Cừu chủ nhân làm sao nhìn ra được ? Chẳng lẽ, tâm trí chính mình còn không sâu sắc bằng một đứa nhỏ bảy tuổi ?! (Nguyệt: ha ha, tỷ không cần tự ti, sự thật chứng minh kẻ không bằng tiểu Cừu một kẻ nối tiếp một kẻ, đếm mãi không hết nhé :D3)

Tổng Tuyết Y lại nói:

"Cừu nhi không hề kêu giá, kẻ bán gỗ liền ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, vì cuối cùng không lỗ vốn, sau đó hẳn nhất định sẽ tìm đến người kêu giá cao nhất."

Nheo neho lỗ tai Linh Cừu đang khẽ run lỗ tai, khiến nàng đảo mắt lờm một cái, hẳn bật cười:

"Cũng liền là chúng ta."

"Cho nên..."

Tiếng cười réo rắt vô cùng dễ nghe, hẳn ôm lấy nhóc con, đem người nàng xoay lại, khẽ nhấc lên mặt nạ, hôn xuống hai má trắng nõn hồng hào.

“Thứ gì của Cừu nhi, nhất định về tay Cừu nhi, có điều cần Cừu nhi kiên nhẫn đợi chút .”

Thời gian chậm rãi trôi qua, vật phẩm đầu giá đã bán được hơn nửa, những vật phía sau đều là bảo bối hiếm có.

Tổng Tuyết Y dùng ba ngàn lượng bạc trắng mua về một gốc kim trân băng hoa, không chỉ có thể làm vật cất chứa nghiên cứu, còn có tác dụng rất lớn.

Lúc này, rốt cuộc Mặc Vân Kiếm cũng được đem ra bán đầu giá.

Trong gian phòng chữ thiên số bốn...

"Mị ca ca, xuất hiện , xuất hiện ."

Khanh Linh Thuốc đứng lên, giống như sợ Giang Vô Mị không biết kêu to.

Giang Vô Mị mặt không chút thay đổi nhẹ nhàng gật đầu, ý bảo nàng an tĩnh lại, sau đó liếc mắt nhìn hạ nhân bên cạnh một cái.

Người này tên là La Trí, đi đến nơi kêu giá, chuẩn bị chờ người chủ quản nói xong giá trị của kiếm xong thì báo ra thân phận Giang Vô Mị để những người khác nhượng bộ.

Có điều chủ quản hội đầu giá sau khi kể xong giá trị của Mặc Vân Kiếm lại cười vang:

“Người bán ra Mặc Vân Kiếm có nói, toàn bộ tiền tài bán ra Mặc Vân Kiếm đều dùng cứu tế người nghèo, bản thân khoogn lấy một xu. Điều này Thiên Bảo hiền có thể làm chứng, người bán đã lấy Mặc Vân kiếm làm vật gán, mua của một mảnh đất của Thiên Bảo hiền chuẩn bị xây dựng trường học cho nạn dân, đây chính là việc thiện khó có được. Tốt lắm, ta không nói lời vô nghĩa nữa, giá quy định của Mặc vân Kiếm là năm trăm lượng hoàng kim, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn mười lượng hoàng kim.”

"Này..."

La Trí nháy mắt há hốc mồm, nhìn về phía Giang Vô Mị.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Người là độc nhất vô nhị.

editor: Luru Nguyệt

Chén trà trong tay Giang Vô Mị vỡ nát, mảnh vỡ sắc nhọn cũng không đâm rách tay hắn, sau khi buông tay, mảnh vỡ rơi xuống rải rác trên bàn.

Giang Vô Mị bình tĩnh khoát tay với La Trí, ra hiệu cho hắn lui về sau.

Quản sự hội đầu giá đã nói, toàn bộ số tiền bán Mặc Vân Kiếm đều được đem đi làm từ thiện, bọn họ nếu còn dùng danh nghĩa Giang gia đến ép giá

nhất định sẽ bị dân chúng khinh bỉ. Hơn nữa, trong hội đấu giá còn có vài gia tộc không hề thua kém Giang gia, bọn họ không chỉ vì chút danh tiếng này còn vì có thể nhân cơ hội chiêm chọc Giang gia.

Giang Vô Mị đương nhiên không cho phép phát sinh tình huống như vậy. Hẳn hiện tại chỉ muốn biết chủ ý này là do Linh Cưu hay Tống Tuyết Y nghĩ ra.

Thật biết tính kẻ! Dùng tiền tại của người khác mua thanh danh cho mình.

Giang Vô Mị nhanh chóng loại bỏ Linh Cưu, dùng sao cũng chỉ là đứa nhỏ bảy tuổi, hơn nữa lúc trước sống ở Khanh gia cũng rất khó khăn, làm sao có thể có tâm kế như vậy?

"Nhất định là sao chổi kia giờ trở quý! Rất ti bỉ!"

Về mặt Khanh Linh Thước đầy tức giận.

Nàng cũng không rõ ảo diệu trong đó, chính là tức giận Linh Cưu lấy bảo kiếm của Giang Vô Mị xây dựng danh tiếng, đồng thời nàng làm cho Mị ca ca tức giận chính là lỗi của nàng ta.

Tuy rằng điểm xuất phát của Khanh Linh Thước là sai, cũng không biết được chân tướng sự việc nhưng lại đoán trúng được chủ mưu sau màn. Quả là chó ngáp phải ruồi!

Giang Vô Mị vốn phiền chán, nghe giá dần dần tăng cao, cùng với tên gia tộc được hô lên, hẳn càng thêm khổ sở, đương nhiên chẳng có tâm tư đi quản Khanh Linh Thước.

"Phượng Vũ thành ra một ngàn lượng hoàng kim!"

"Khanh gia ra một ngàn một trăm lượng."

"Hàn gia của Vạn Lý trấn ra một ngàn năm trăm lượng!"

Giá trị không ngừng tăng lên, chậm rãi lên đến hai ngàn lượng. Khóe miệng Linh Cưu cong lên, bộ dáng nho nhỏ ung dung bộc lộ sự tự tin nắm rõ toàn cục khiến Hà Nghiên giương mắt há mồm. Nàng càng xem càng thấy Linh Cưu thực cổ quái, trong ngày thường ngoan ngoãn nghe lời rõ ràng đều là giả bộ, mới bảy tuổi mà tâm cơ thật đáng sợ!

Thiếu gia, nha đầu kia rõ ràng chính là tiểu ác ma, ngài mau nhìn rõ ràng đi! Hà Nghiên yên lặng nhìn về phía Tống Tuyết Y.

"Ta còn chưa đủ hiểu biết Cưu nhi."

Tống Tuyết Y cúi đầu nhìn Linh Cưu, giọng nói nhẹ nhàng ấm áp.

Linh Cưu nhìn lại hẳn.

"Ta đã nói rồi..."

"Cưu nhi so với tướng tượng của ta còn thông minh thiện lương hơn nhiều."

Giọng nói của Tống Tuyết Y nồng đậm ý cười ngọt ngào:

"Mỗi ngày Cưu nhi đều khiến ta ngạc nhiên vui mừng. Mỗi ngày càng thêm hiểu biết Cưu nhi, điều này làm ta vô cùng vui sướng."

"Cách cách ——"

Hà Nghiên dường như nghe được tiếng vật gì đó vỡ vụn. Cúi đầu nhìn, hóa ra là Tam quan. (Nguyệt: Tam quan: thể giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan, chỉ cách nhìn nhận thế giới, giá trị, quan điểm sống)

Đừng nói Hà Nghiên bị lời Tống Tuyết Y là cho chàng vắng, ngay cả Linh Cưu cũng có chút ghê tởm ra, sau một lúc lâu mới mở miệng, hắt đầu:

"Người nghĩ sai rồi, ta nào có tốt bụng như vậy, bảo quản sự nói như vậy cũng chỉ để bán thêm chút tiền mà thôi. Tuy tiền này đem đi xây dựng trường học miễn phí, cứu giúp nạn dân là thật nhưng đều là có mục đích, nào phải vô tư kính dâng?"

Tống Tiểu Bạch, ta sớm nói bản thân không phải người tốt, người nhất định đừng coi ta là người tốt, ta sợ đến khi người biết chân tướng sau sẽ thất vọng khổ sở.

"Nhưng ta vẫn cảm thấy Cưu nhi thực thiện lương."

Linh Cưu trừng mắt:

"Người rốt cuộc hiểu hay không, làm việc thiện có mục đích là giả nhân giả nghĩa!"

Nói xong nàng ngẩn người, đối diện với một đôi con người đen như mực, trong đó như có ngọn sóng, ôn nhu bao dung nàng người ta không kiềm chế được sa vào.

"Mục đích của Cưu nhi sẽ làm hại đến thể xác và tinh thần của nạn dân sao?"

Linh Cưu cảm thấy Tổng Tuyệt Y so với giáo mục trong giáo đường còn thánh khiết hơn. Giọng nói của hắn như có thể thanh lọc lòng người, khiến người ta buông lỏng phòng bị, thú nhận với hắn hết thảy cũng như tình nguyện nghe hắn khuyên giải.

"Hình như... sẽ không."

Linh Cưu cẩn thận suy nghĩ, nàng cứu tế nạn dân là vì tăng lên tu vi, cần nguyên lực bọn họ, đạt được cảm kích của bọn họ cùng công đức, không hề thương tổn thể xác và tinh thần bọn họ.

"Cưu nhi cho rằng làm việc thiện có mục đích là giả nhân giả nghĩa, nhưng giả nhân giả nghĩa cũng là việc thiện. Khi một người đi đến đường cùng, bất luận là giả nhân giả nghĩa hay thực lòng làm việc thiện đối với họ đều không sao cả. Thậm chí giả nhân giả nghĩa càng làm họ yên tâm, vì ít nhất như vậy bản thân họ còn có giá trị, được người khác cần đến."

Trong mắt Linh Cưu hiện lên kinh dị, một bàn tay ôn nhu vuốt ve cái trán nàng.

"Huống chi mục đích của Cưu nhi không làm hại người khác, đối với nạn dân chỉ có lợi không hại, như vậy Cưu nhi còn nói chính mình giả nhân giả nghĩa, không dùng giả dối tô đẹp bản thân, không phải thuần khiết, lương thiện thì là gì?"

"Tổng Tiểu Bạch, người thật sự hết nói rồi."

Linh Cưu cảm thấy mỗi một từ của hắn như viên than nóng, khiến mặt nàng cháy sạch, bủn rủn:

"Nếu trước mặt không phải người, người nghĩ ta sẽ nói sao, đã sớm đem nhân lừa xoay quanh."

Tổng Tuyệt Y ngẩn ra, ngay sau đó không thể nhịn được bật cười, hai vai cùng ngực đều cười đến rung lên.

"Người lại sao vậy?"

Linh Cưu đôi khi cũng không hiểu nổi biểu hiện cùng suy nghĩ của Tổng Tuyệt Y.

Tổng Tuyệt Y ôm chặt nàng, giọng nói còn đậm ý cười run rẩy:

"Cưu nhi nói như vậy, ta lại càng cao hứng hơn. Cưu nhi chỉ đối ta thành thực, như vậy tốt lắm, thật tốt."

"Người rốt cuộc có hiểu trọng điểm hay không, ta không muốn người cho rằng ta rất tốt."

Bởi vì...ta sợ sẽ khiến người thất vọng.

"Trong mắt ta, Cưu nhi cái gì cũng tốt."

Tổng Tuyệt Y bỗng nhiên ngừng cười, đôi mắt nghiêm túc chuyên chú:

"Bất luận Cưu Nhi làm cái gì, giả nhân giả nghĩa cũng được, làm hại người cũng thế, ta đều đứng bên của Cưu Nhi."

Linh Cưu ngây người.

"Bởi vì Cưu nhi mới là Cưu nhi độc nhất vô nhị trong lòng ta, người khác so với nàng, hạt cát cũng không bằng."

"Đây không phải lời trẻ con nói nên nói."

Linh Cưu trốn tránh ánh mắt hắn, giọng nói cứng ngắt.

"Ta nhớ đã nói với Cưu nhi, ta cũng không tốt đẹp như trong tưởng tượng của Cưu Nhi."

Tổng Tuyệt Y cười nhẹ, vuốt ve khuôn mặt non mềm của nàng, cũng không buộc nàng đem lực chú ý đặt ở trên người mình. Bỗng nhiên, giọng nói có chút trêu đùa:

"Nếu chúng ta đều cho rằng chính mình không tốt, lại đều thấy đối phương tốt lắm, như vậy chỉ quan tâm đến đối phương, không cần đem chút lòng tốt đi quan tâm càng nhiều người khác, Cưu nhi có chịu không?"

"Cái gì tốt cùng không tốt, người đang nói loạn cái gì vậy?"

Linh Cưu nhịn không được bật cười, quay đầu nhìn Tổng Tuyệt Y.

Hắn như vậy thật sự vừa ngây thơ vừa đáng yêu!

Không thể phủ nhận, lời của Tống Tuyết Y làm cho Linh Cửu rục rịch, độc chiếm ôn nhu ấm áp của hắn sao? Có vẻ như rất có dụng hoặc nha! Rõ ràng ngay từ đầu không muốn càng nhiều, chính là chữa khỏi hắn bệnh, trước khi trưởng thành che chở hắn lớn lên, việc độc chiếm ôn nhu của hắn, nàng cũng không dám nghĩ đến.

Lòng tham sẽ khiến con người vạn kiếp bất phục!

Nàng đã sớm hiểu được đạo lý này.

Chỉ cần có thể có được cũng đã đủ rồi, độc chiếm quả thật là rất tham lam.

Tống Tuyết Y cười nhẹ không nói, nhân lúc Linh Cửu không nhìn thấy, đôi mắt xẹt qua chút âm đạm.

"Ba ngàn lượng."

Một giọng nói trong trẻo, lạnh lùng dễ nghe bỗng cất lên.

Trong phòng đấu giá chợt yên tĩnh.

Lực Chú ý của Linh Cửu lần nữa trở lại hội đấu giá.

Người ra giá này là Giang Vô Mị!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Nghiệt duyên

editor: Luru Nguyệt

Giá trị của Mặc Vân kiếm cùng lắm cũng chỉ trên dưới hai ngàn lượng hoàng kim, nhưng chỉ vì một câu “làm từ thiện” mà giá cứ thế lên cao.

Vốn chỉ gắng co ở hai ngàn năm trăm lượng nhưng thật không ai ngờ được Giang Vô Mị lại đột ngột tăng những năm trăm lượng hoàng kim.

Cách nghĩ của Giang Vô Mị cùng Linh Cửu giống nhau, nếu đã tăng thì phải tăng lớn, dè dặt khí thế kẻ khác.

"Mọi người trong Ngự Hải trấn đều ca ngợi Giang thiếu gia lan chi ngọc thụ, bất luận tấm lòng hay khí độ đều xứng danh Lan công tử. Bảo kiếm xứng quân tử, bỏ tiền cứu nạn dân, xem ra hôm nay chủ nhân của Mặc Vân Kiếm không ai khác ngoài Giang công tử rồi."

(Nguyệt: bình thường dùng “Ngọc thụ lâm phong” để chỉ bề ngoài tuấn tú đẹp mắt, ở đây dùng “lan chi ngọc thụ” để vừa chỉ bề ngoài tuấn tú vừa chỉ cử chỉ khí chất tao nhã, cao quý như lan nhé :-D)

Chủ quán cười lớn, tán thưởng nói.

Có điều, phần lớn mọi người trong thế gia vọng tộc ở đây đều biết Mặc Vân Kiếm vốn là của Giang Vô Mị nay hắn bỏ ra ba ngàn lượng hoàng kim chuộc về chẳng khác nào kẻ coi tiền như rác. Mặt ngoài họ đều không nói gì nhưng trong lòng đã cười nghiêng ngả.

"Cái này không chắc đâu."

Một giọng nói lười biếng thình lình vang lên.

"Ta đặc biệt yêu thích bảo kiếm này. Vừa có thể được vật yêu thích vừa làm việc tích đức, đúng là đẹp cả đôi đường... Cho nên, Giang thiếu gia, ngưng ngưng rồi."

Giọng nói vừa tan, thanh âm tăng gia vang lên:

"Thiếu chủ Phượng Vũ thành ra giá ba ngàn năm trăm lượng."

Các đại thế gia trong Ngự Hải trấn đều biết Phượng Vũ thành tài phú ngàn vạn, làm người ta liú lười. Lúc này nghe hắn nhẹ nhàng băng quơ tăng lên cả trăm lượng hoàng kim thì cảm thấy đồn đãi quả thật không giả, lòng vừa hâm mộ lại ghen tỵ.

Sắc mặt Giang Vô Mị hơi đổi, trong mắt lóe lên lạnh lẽo:

"Bốn ngàn lượng!"

"Ha ha ha."

Thanh âm từ tính lại vang lên:

“Không hổ là Giang thiếu gia, tấm lòng sẵn sàng làm việc thiện này khiến ta kính nể. Năm ngàn lượng.”

"Kỹ năng kéo cừu hận của người này thật đáng nể.”

Linh Cưu cảm thán, gương mặt đầy ý cười.

"Tiểu tham tiền."

Tổng Tuyệt Y nhéo nhéo cái mũi nhỏ của nàng bật cười.

Linh Cưu nghiêng đầu tránh đi ma trảo của hắn.

“Năm ngàn lượng không sai biệt lắm đã là giá cao nhất rồi, nếu Giang Vô Mị còn tiếp tục tranh...”

Qua chút thời gian tiếp xúc với Giang Vô Mị trước đây, nàng cảm thấy hắn là người cảm được thì cũng buông ra được. Quả nhiên Giang Vô Mị cũng không làm cho nàng thất vọng, thanh âm lạnh lùng vang lên trong đầu giá hộ:

“Thiếu chủ Phụng Vũ thành mới thật là thuần thiện.”

Chữ 'Thuần' (thuần khiết) bị hắn nhấn mạnh, nghe chẳng khác gì chữ “Xuẩn” (ngu xuẩn)

Linh Cưu bật cười thành tiếng, nghĩ ằng Tuy Giang Vô Mị trưởng thành sớm nhưng quả thật tuổi còn nhỏ, liên tục bị nhục nhã khiến hắn làm ra hành động vô cùng ngây thơ ấu trĩ này.

"Mị ca ca, Mị ca ca, người đừng đi nhanh như vậy mà."

Tiếng kêu của Khanh Linh Thước vang lên ngoài cửa, sau đó là một loạt tiếng bước chân. Cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Khanh Linh thước kêu nên một tiếng của phòng bị thân hình nho nhỏ đẩy ra.

Linh Cưu quay đầu, tầm mắt vừa hay đối diện với đôi mắt vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ của thiếu niên ngoài cửa, trong lòng nhìn không được nghĩ thầm: Đây là nghiệt duyên gì nha ~

Chẳng lẽ ông trời không muốn thấy hắn vui vẻ nên cố ý tạt thêm chút muối lên miệng vết thương của hắn sao?

Linh Cưu khẽ thở dài, sau đó vô cùng tự nhiên, mỉm cười thuần khiết chào hỏi hắn:

“Hi, Giang thiếu gia!"

"..."

Giang Vô Mị mỉm cười, sâu kín liếc nhìn hai người sau đó phát tay áo rời đi.

Khanh Linh Thước được tỷ nữ nâng dậy, hiển nhiên cũng thật không ngờ trong phòng này là Hai người bọn họ. Cái miệng nhỏ nhắn mở ra đóng vào sau đó hừ lạnh đuổi theo Giang Vô Mị.

Mặc Vân kiếm cuối cùng đương nhiên thuộc về thiếu chủ Phụng Vũ thành, vậy đầu giá tiếp theo là dao găm Lưu Nguyệt của Tổng Lưu Giác.

Giá trị của nó vốn thấp hơn Mặc Vân Kiếm lẽ ra nên đầu giá trước nhưng Linh Cưu lại cố ý an bài như vậy. Nếu đầu giá nó trước thì Mặc Vân Kiếm sẽ bán không được giá cao.

Chủ quán giới thiệu dao găm Lưu Nguyệt xong đương nhiên không quên gắn mác làm từ thiện vào. Tuy nhiên có Mặc Vân Kiếm phía trước chèn ép nên cuối cùng chỉ bán với giá tám trăm lượng hoàng kim.

Giá này đối với dao găm Lưu Nguyệt đã là không thấp. Chưa nói nói không bằng Mặc Vân kiếm, mà bề ngoài nó hoa lệ nhưng không quá hữu dụng thì dù chất lượng có tốt đây cũng đã là giá cao.

Có ddieufnguwowif ở trong phong số hai lại không thoải mái được.

“Tại sao dao Lưu Nguyệt của ta so với Mặc vân kiếm của Giang Vô Mị lại kém như vậy? Dựa vào cái gì mà của hắn bán được năm ngàn lượng hoàng kim còn của ta chỉ có tám trăm lượng?”

"Giác nhị, không phải dao Lư Nguyệt không đáng giá tiền mà do trình tự hai thứ khác nhau."

Tổng nhị đương gia, Tổng Quy Sinh an ủi hân.

Con dao này là hân tặng cho Tổng Lư Giác khi hân mười tuổi nên đương nhiên biết giá trị của nó.

Tổng Lư Giác bấu môi:

"Con biết."

Trong lòng hân lập tức nghĩ đến Linh Cưu, nha đầu kia quả nhiên giả dối, lấy tiền làm việc thiện? Lừa ai vậy!

Tổng Quy Sinh hề bất mãn với thái độ không tôn kính của hân còn tủm tỉm cười với hân:

"Được rồi, không nên tức giận, những thứ càng về sau mới là đồ tốt. Gần đây nhị bá thấy người không có tinh thần mới mang người đi giải sầu cũng không phải dẫn con đi tìm khó chịu."

"Vật đầu giá cuối cùng không biết là thứ gì, lần nào cũng thần bí như vậy."

Tổng Lư Giác oán giận, nhưng cũng vô cùng có hứng thú.

Sau khi một vận phẩm quý giá khác đầu giá xong, cuối cùng cũng đến vật cuối cùng.

"Vật đầu giá cuối cùng lần này là Ngũ Hoàn Đan."

Chủ quán vừa tự tin giới thiệu xong, vải đỏ bị hân mở ra, để lộ một bình nhỏ bên trong, bình sứ men xanh vô cùng tinh xảo.

Giờ phút này, mọi người đều nhìn chăm chú vào bình sứ này, ánh mắt nóng rực.

"Ngũ Hoàn đan là cái gì?"

Linh Cưu nghi hoặc hỏi.

Tổng Tuyết Y nói:

"Một loại đan dược phụ trợ nội lực thêm tinh thuần, tăng lên thực lực."

Hà Nghiên đứng một bên, sắc mặt có chút cứng ngắc, thầm nghĩ: thiếu gia, giải thích của người cũng quá đơn giản rồi. Ngũ hoàn đan, tuyệt đối là vật mơ ước của người tập võ dưới cấp sáu. Cho dù là người đã qua cấp sáu cũng không thể coi thường nó.

Linh Cưu không phải tiểu hài tử chân chính, chỉ cần nhìn biểu hiện khát vọng của mọi người nàng đã hiểu ngũ hoàn đan nhất định không đơn giản như vậy.

Nàng nhớ đến tri thức gần đây mới được bổ xung: Thế giới này chuộng võ học, còn có phân cấp đối với người tập võ, gồm chín tầng. Ba tầng đầu là có chút thành tựu, ba tầng giữa là đại thành, ba tầng cuối là viên mãn, chính là đệ nhất cao thủ trong mắt mọi người.

Hiện tại những người Linh Cưu nhìn thấy đều thuộc loại có chút thành tựu cấp bậc.

Khi những người bên dưới cùng những người trong phòng riêng ra giá. Tổng Tuyết Y dùng giọng nói trong trẻo cung cấp thêm tri thức cho Linh Cưu.

"Loại đan dược này chân chính tên là Cửu Hoàn Đan, lại có thể chia làm chín loại đan dược, từ một đến chín. Một một loại ứng với cấp bậc của người luyện võ, giúp bọn họ rèn luyện nội lực, đột phá cảnh giới."

Linh Cưu có chút suy nghĩ nhìn hân, sau đó tươi cười lộ ra hàm răng sữa trắng nõn đáng yêu:

"Tổng Tiểu Bạch, giờ thì ta tin tưởng người quả thật có rất nhiều tiền rồi."

"Cho nên Cưu nhị tương tiêu xài như thế nào đều được."

Tổng Tuyết Y cúi mắt mỉm cười.

Hai người nhìn nhau, nhiều thứ không cần nói ra cũng hiểu.

Hà Nghiên không hiểu ra sao, rõ ràng đối thoại của bọn họ nàng đều nghe được, vì sao lại có loại cảm giác mờ mịt như bản thân đã bỏ lỡ cái gì trọng yếu?

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bản Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Nụ cười của Cưu Nhi đáng giá ngàn vàng

editor: Luru Nguyệt

Người cuối cùng chụp được ngũ hoàn đan khiến mọi người rất kinh ngạc.

Không phải người của các gia tộc lớn trong Ngự Hải trấn, cũng không phải người của Phụng Vũ thành hay thế lực lớn nào ở trấn khác mà là một người rất bình thường vốn im lặng ngồi trong góc.

Mọi người chỉ thấy hắn lấy giấy bút, xoát xoát xoát viết xuống một hàng chữ đưa cho chủ quán đấu giá, sau đó dù người khác có đưa giá thế nào đều bị thông báo kém với người thần bí kia.

Sau khi đấu giá chấm dứt, có người gõ cửa phòng ba người Linh Cưu.

"Tổng đại thiếu, Bách Lý tiểu thư, ta là một trong những quản sự của hội đấu giá lần này, tên là Kha Mặc Tổ."

Thanh niên tươi cười ôn hòa, sau đó ngoắc tay ra hiệu cho cô gái đi phía sau bụng hộp gỗ đi đến trước mặt hai người.

Hộp gỗ mở ra, bên trong là Kim Trần Băng Hoa Tổng Tuyệt Y mua về cùng với số tiền Linh Cưu bán Mặc Vân Kiếm cùng dao Luru Nguyệt, đương nhiên là đã trừ đi tiền mua đất của Thiên Bảo Hiên.

Cô gái buông hộp gỗ sau lưng kính lui ra. Lập tức để lộ đôi nam nữ đi đằng sau, nam xấu hổ quần bách (không biết làm sao), nữ thì lo lắng khẩn trương.

Hai người này tuổi tác cũng không nhỏ, ước chừng cũng hơn ba mươi, được Kha Mặc Tổ dẫn đến:

"Hai vị này là người bán gỗ đào trăm năm. Bởi vì người cạnh tranh lúc trước đã đổi ý, đào mộc vẫn được giữ lại. Hai vị này nghe nói Tổng đại thiếu cùng Bách Lý tiểu thư hứng thú với gỗ đào nên muốn đến làm trao đổi với hai vị."

Tuy lời Kha Mặc Tổ cũng hỗ trợ che giấu như vậy, nhưng Linh Cưu vẫn chắc chắn người ra giá cuối cùng là hai người này, nhất là khi nam từ mở miệng thì mọi việc đã quá rõ ràng.

"Tổng đại thiếu gia, người thấy thế nào?"

"Năm trăm lượng."

Linh Cưu thần nhiên nói.

Nam tử nhún mày, lộ ra biểu tình khó xử, nữ tử bên người hắn ngay lập tức kêu lên:

"Làm sao có thể năm trăm lượng chứ? Lúc này rõ ràng các người rõ ràng ra giá một ngàn năm trăm lượng! Đây chính là gỗ đào trăm năm có thể tránh hung trừ tà"

"Im miệng!"

Hà Nghiên biết Tổng Tuyệt Y không thích ồn ào.

Nữ tử bị quát, sợ tới mức mặt trắng bệch, nhưng trên mặt vẫn tràn đầy không cam lòng.

Linh Cưu mặt mày tươi cười nhưng ánh mắt lạnh bạc không chút độ ấm, đầy châm chọc nói:

"Không bán thì thôi đi."

Nói xong, quay đầu dựa vào bả vai Tổng Tuyệt Y. Hắn tức thì vỗ nhẹ lên lưng nàng, nhìn hai người nhàn nhạt nói:

"Năm trăm lượng đã không phải giá thấp."

Thái độ hân nhàn nhạt nhu hòa khiến nữ tử cho rằng đang thoái nhượng:

"Sao lại không thấp chứ? Các người rõ ràng ra giá đến một ngàn năm trăm lượng! Nhìn thân phận các người cũng không phải không có tiền, sao lại nhỏ mọn như vậy?! Ít nhất cũng phải có lòng một tỷ, một ngàn bốn trăm lượng cũng được. Nếu không chúng ta sẽ đi tìm người khác, ta nhớ rõ còn có người khác cũng thực yêu thích gỗ đào của chúng ta."

"Tổng Tiểu Bạch."

Linh Cưu kẻ sát tại Tổng Tuyết Y nói nhỏ, giọng nói đầy tức giận. Đương nhiên không phải tức giận Tổng Tuyết Y, chính là nàng không thích nữ nhân khác ồn ào với Tổng Tuyết Y như vậy, hẳn chỉ có nàng mới có thể mắng, có thể nói.

Người như nàng ta nàng gặp nhiều rồi, chỉ cần người đứng đây, nàng ta sẽ ngoan ngoãn bán cho người. Cho dù không bán, nàng cũng chẳng hứng mua.

Tổng Tuyết Y khẽ rên một tiếng, lỗ tai nóng lên, hơi nghiêng đầu tránh hơi thở của nàng, sau đó ôm nàng đứng dậy, bàn tay còn vỗ về trên lưng nàng.

"Sẽ không có ai tranh giành một khúc gỗ đào với Tổng gia."

Giọng hân trong trẻo như nước suối, mát lạnh dễ nghe nhưng lại làm cho cả hai người biến đổi sắc mặt.

Linh Cưu trừng mắt nhìn, gần đây nàng phát hiện, Tổng Tuyết Y cũng không phải không có khí thế đại thiếu gia, nhưng hẳn cũng không giống kẻ khác huênh hoang đắc chí mà thái độ luôn ôn hòa nhã nhặn.

"Người đây là uy hiếp... ưm ưm!"

Nữ tử vẻ mặt giận dữ vừa muốn tiếng ồn ào, thì đã bị nam tử bên cạnh bịt miệng. Nam tử dùng bàn tay còn lại đem gỗ đào đưa cho Hà Nghiên, không ngừng nói:

"Tổng đại thiếu, ngài đại nhân đại lượng, không cần chấp nhặt với chúng tiểu nhân. Gỗ đào chúng ta bán cho ngài, năm trăm lượng thì năm trăm lượng! A!"

Hóa ra là nữ tử cần bị thương tay hẳn, vừa mở miệng đã mắng:

"Sao có thể năm trăm lượng được, bọn họ rõ ràng ra giá một ngàn năm trăm lượng! Dù thế nào cũng phải một ngàn lượng! Cứ như vậy, một ngàn lượng, các người nếu muốn thì..."

Linh Cưu lạnh lùng nhìn nàng ta:

"Vốn các người nhận được một ngàn năm trăm lượng, muốn trách liền tự trách mình lòng tham không đủ, không nên ở cuối cùng lại ra giá."

Hai người đồng loạt biến sắc, nữ tử còn định nói chối:

"Người đang nói cái gì, ta không..."

"Người câm miệng!"

Nam nhân hỗn hển:

"Ta đã nói đủ rồi, người không nên lại ra giá, hiện tại tốt rồi, mất đi cả nghìn lượng, còn muốn náo loạn ở đây?"

Nữ tử hai mắt đỏ bừng:

"Người trách ta? Ta làm vậy là vì ai? Còn không phải là vì người, vì đứa nhỏ! Thêm chút bạc, người có thể làm chút buôn bán. Người còn trách ta, ta có sai sao?"

Sắc mặt nam tử phức tạp, vừa áy náy lại bất đắc dĩ còn có tức giận. Thấy Hà Nghiên cầm năm trăm lượng ngân phiếu đưa cho, hẳn lập tức cảm lấy rồi lôi kéo nữ tử đi:

"Đi thôi, người biết hẳn là ai không? Còn dám ở trước mặt hẳn khóc lóc om sòm!"

Thân ảnh hai người đi đến ngoài cửa, tuy rằng giọng nói của nữ tử rất nhỏ nhưng Linh Cưu vẫn nghe thấy nàng ta dùng giọng điệu khinh bỉ chán ghét nói:

"Không phải một con ma ốm sắp chết sao?"

Tay nhỏ bé đang cầm vạt áo Tổng Tuyết Y bỗng nắm chặt, trong mắt Linh Cưu lóe lên tia sáng sắc lạnh.

Bỗng nhiên, chớp mũi người mũi gỗ đào thơm ngát, quay đầu thì thấy gỗ đào đã ngay trước mặt, bên cạnh chính là mặt nạ của Tổng Tuyết Y.

"Nhìn xem, thứ Cưu nhi muốn đã tới tay, làm sao còn không vui?"

Tổng Tuyết Y đầy ý cười nói.

Linh Cưu dờ khóc dờ cười, mặt không chút thay đổi nói:

"Lại dỗ ta."

Giọng nói dụ dỗ tiểu hài tử đáng ghét, khiến nàng cũng ngày càng trở nên ngây thơ rồi.

"Chỉ cần Cưu nhi cười cười, muốn cái gì, ta đều mang đến cho Cưu nhi."

Tổng Tuyết Y lắc lắc gõ đầu trong tay, lấy cái này làm chứng minh.

Linh Cưu thật sâu nhìn Tổng Tuyết Y, xuyên thấu qua hai cái lỗ thủng của mặt nạ, nhìn vào đôi mắt ôn nhu như nước của hắn.

Hắn dường như không nghe thấy, nếu vậy nàng cũng không cần phải nói.

"Phốc xuy."

Nàng nghe lời hắn, bật cười thật tươi, không nhận lấy gỗ hoa đào mà ôm lấy cổ hắn:

"Ta biết ngươi nhiều tiền, nhưng cũng không cần khoe khoang như vậy."

Tổng Tuyết Y ôm nàng đi ra khỏi hội đấu giá, Hà Nghiên thu thập hàng hóa cùng ngân phiếu theo sau.

Hai người lên xe ngựa ngồi xuống.

Linh Cưu đang nhắm mắt suy nghĩ chợt nghe thấy tiếng nói dịu dàng bên tai:

"Nếu Cưu nhi bởi vì chuyện của ta mà rầu rĩ không vui, ta sẽ chẳng biết làm sao."

"Hửm?"

Linh Cưu mở mắt. Khi hai người ở cùng nhau, Tổng Tuyết Y thường tháo mặt nạ xuống, lúc này cũng vậy.

Trong xe ngựa ánh sáng mờ nhạt, làm cho gân xanh trên má hắn rất rõ ràng, khuôn mặt ma mị tuyệt mỹ khiến người ta phải sở hãi than:

"Lời của nàng ta, ta ta không thèm để ý, Cưu nhi cũng không cần để ý tránh cho phiền lòng."

"Ngươi nghe thấy được."

Linh Cưu kinh ngạc, sau đó mím môi.

"Ừ, nếu mỗi lần nghe thấy đều để ý, ta chẳng phải là phiền chết sao?"

Tổng Tuyết Y cười nhẹ, vuốt ve gương mặt đứng đắn nghiêm túc khuôn mặt nàng. Giống như nặn bột, muốn đen gương mặt nàng xoa nắn thành khuôn mặt cười.

"Người khác nói như thế nào ta đều không thèm để ý cũng không tức giận, chỉ cần không phải Cưu nhi nói là được. "

Linh Cưu ngơ ngác, sau đó trong lúc thất thần khuôn mặt đã bị hắn chà đạp thảm. Một lúc sau vì gương mặt đỏ lên mới hoàn hồn, con ngươi ngập nước nhìn hắn:

"Ta biết tính tình ngươi rất tốt, ngươi không thèm để ý là tốt nhất, không đáng, ừ... Yên tâm, ngươi tốt lắm."

Nghe nàng nói từng chữ rõ ràng nhưng lời nói lại lộn xộn không rõ đầu đuôi, Tổng Tuyết Y lắc đầu bật cười, đôi tay ôm nhóc con càng siết chặt.

Tiểu Cưu Nhi của ta, nàng làm sao có thể đáng yêu như vậy chứ?

Nàng không hiểu, đây không phải là tính tình tốt, chính là ta chẳng để họ vào mắt thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bản Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Khanh Hàn Lâm tới chơi

Trong đại viện Tổng gia.

Tôn Cốc Lan hiếm có khi được nhân hạ đang ngồi thiền thừa, vừa thuận miệng hỏi Tổ La đang pha trà gần đó.

“Tuyệt Y với Cưu nhi đâu rồi?”

Tổ La thấp giọng trả lời:

" Họ đi khu nạn dân ở thành Nam. "

Tay cầm kim của Tôn Cốc Lan hơi dừng lại, môi đỏ mọng mấp máy nhưng cuối cùng không nói gì, lắc đầu thờ dài rồi chuyển tâm thêu hoa.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện tám gấm dưới tay nàng cùng hoa văn thường ngày tổng tuyệt Y đang mặc có phong cách giống nhau, như vậy có thể thấy thứ này sau khi thêu xong sẽ dùng để làm xiêm y cho hân.

Tổ La dụng cụ trong tay, hơi ngập ngừng nói:

“Phu nhân, nô tỳ cảm thấy, thiếu gia cùng Cưu chủ nhân có thiện tâm như vậy là tốt, tự mình đi một lần hai lần cũng đủ rồi, mọi người đều xem ở trong mắt cũng nhớ ở trong lòng, chuyện sau đó giao cho hạ nhân đi làm là được, đâu cần thiếu gia tự mình mệt nhọc, nếu thực mệt ...”

Tôn Cốc Lan cũng không ngẩng đầu lên, dùng rang cắn đứt sợi chỉ rồi đổi sợi khác, tiếp tục thuần thục thêu:

“Tuyệt Y có suy nghĩ của chính mình."

"Nô tỳ cảm thấy, còn là vì Cưu chủ nhân, nếu là Cưu chủ nhân không đi, thiếu gia cũng sẽ không đi. Nếu không... Nô tỳ đi nói nói với Cưu chủ nhân?"

Tôn Cốc Lan lắc đầu, dừng lại việc trong tay, ánh mắt tràn ngập tình thương của người mẹ, bắt đầu đi cùng cung chiều:

"Đứa nhỏ Tuyệt Y này thoát nhìn đối chuyện gì đều không sao cả, không có chút hứng thú, tính tình lại quật cường, người xem có chuyện gì hân muốn làm mà người khác khuyên được đây?"

"Vây..."

Tổ La nghĩ cũng đúng vậy, nhưng vẫn còn do dự:

“Nhưng cứ mặc thiếu gia như vậy có thể có hại với thân thể người hay không?”

Ánh mắt Tôn Cốc Lan lóe lên, trong đầu bỗng nhiên hiện lên hình ảnh tiểu nữ hài cao ngạo lại quật cường kiên định hứa hẹn. Rõ ràng thân mình nhỏ bé như vậy nhưng lại khiến người ta không tự giác tin tưởng.

"Không có việc gì, nếu thân thể Tuyệt Y thực có gì không tốt, không cần người cùng ta nói, Tiểu Cưu nhi là người đầu tiên trông coi Tuyệt Y."

Tổ La kinh ngạc mở mắt. Một nha đầu bảy tuổi sao lại được phu nhân tin tưởng như vậy?

Kỳ thật chính Tôn Cốc Lan cũng không biết tại sao chính mình lại tin tưởng như vậy, đành nghĩ rằng dù sao cũng ngăn không được, chẳng thà tin bọn họ.

Khe khẽ cười, nàng lại nói:

"Huống chi, ta thấy thân thể Tuyệt Y gần đây tốt hơn không ít, cũng không còn đạm mạc vô tình như trước, cười cũng nhiều hơn. Hân như vậy mới giống đứa nhỏ bình thường, ta thấy cũng vui mừng.

"Phu nhân nói phải."

Tổ La nhớ lại bộ dáng Tổng Tuyệt Y mấy ngày nay, không thể không thừa nhận, thiếu gia có sức sống hơn trước nhiều.

Nạn dân ở thành Nam cũng không phải là người của Ngự Hải trấn, mà là các thôn dân xung quanh Ngự Hải trấn gặp phải thiên tai. Tổng số cũng hơn ngàn người, họ tụ tập với nhau xây dựng thành khu nạn dân ở thành Nam.

Lúc này chỗ này không còn vắng lặng buồn thiu như trước mà vô cùng vui sướng nhộn nhịp.

Mỗi người trưởng thành đều làm việc trong khả năng của mình, chuyên gỗ, vật liệu ai ai cũng vui vẻ đến xây dựng trường học. Bọn họ làm như vậy không chỉ để nhanh chóng hoàn thành việc xây dựng trường học mà còn có thể nhận được tiền công bình thường cùng thức ăn hằng ngày.

"Thùng thùng thùng"

Tiếng chiêng vang lên, mọi người đều bỏ xuống công việc đang làm, dựa theo quy củ xếp hàng đi lĩnh cơm.

Nơi phát cơm có vài nam nhân cường tráng đứng đó, nhưng khiến người ta chú ý nhất là cô gái, không phải nói là tiểu nha đầu đang đứng trên ghế cùng với thiếu niên một mực che chở bên cạnh nàng.

Cô gái đem từng phần cơm thơm ngào ngạt đã đem xong chia cho mỗi người, đồng thời tặng kèm nụ cười sạch sẽ tươi mát khiến mỗi người không khỏi

cảm thấy cảm động cùng ấm áp, cho dù kẻ bản tính hung thần ác sát làm không ít việc xấu cũng tươi cười hàm hậu, an phận vô cùng, không muốn lộ ra bản tính hung ác trước mặt cô gái.

Sau khoảng một canh giờ (2 tiếng), Linh Cưu mới rời khỏi vị trí phát com, được Tống Tuyết Y ôm đến nơi dừng trại tạm thời.

"Thật vui về?"

Tống Tuyết Y đặt nàng trên giường nhỏ mềm mại, giúp nàng vuốt ve hai bắp tay nhỏ nhỏ của nàng, cùng với mười đầu ngón tay non mềm (Nguyệt: Ách, sao ta cứ thấy Y Y đang ăn đậu hũ Cưu Cưu nhỉ? :3)

"Vui về"

Linh Cưu vứt bỏ bộ dáng chăm chỉ phát com vừa rồi, cả người như không xương nằm xuống lớp đệm mềm mại, ánh mắt lấp lánh lóe sáng.

Có lẽ một người cảm kích không đáng gì, nhưng hơn ngàn người lại khác, nàng có thể cảm nhận được thân thể mình đang nóng lên, bình chương cao nhất của sinh linh đang dần buông lỏng, nàng có tin tưởng, trước tháng ba năm sau nhất định có thể đột phá tị tiên cảnh, đến lúc đó không chỉ có nắm chắc tham gia thiên kiều hội mà chứng bệnh của Tống Tuyết Y càng thêm có hiểu biết.

Nghĩ đến điều này, Linh Cưu hí mắt nhìn thiếu niên yên tĩnh ngồi bên người mình, ôn nhu giúp nàng xoa bóp tay.

Nhìn nhìn...bất giác nhìn đến ngáy người, cho đến tận khi đầu ngón tay truyền đến cảm giác ướt át, hơi đau.

"Ngao."

Linh Cưu khẽ kêu lên, mắt tròn tròn:

"Ngươi đói bụng?"

Vừa nói xong, mặt nàng chợt 囧, không nói gì nhìn hung thủ cắn đầu ngón tay út của nàng trước mặt:

"Đói bụng cũng không thể ăn thịt tươi."

Mặt nạ của Tống Tuyết Y đã được lấy xuống, lúc này đôi mắt hần hơi khép, đáy mắt đầy ý cười mềm nhẹ, cùng với chút vô tội, rang nanh tiếp tục tại đầu ngón út của nàng khẽ cắn lần nữa mới buông ra, nhìn đầu ngón tay đã hồng hồng nói:

"Không có hương vị, nhưng cũng rất mềm."

Linh Cưu không nói gì, cầm nín nhìn trời:

"Vì chứng minh điều này, ngươi cắn ta?"

"Nhìn rất muốn cắn thử xem."

Giọng điệu Tống Tuyết Y vẫn nhẹ nhàng thân thiện, cầm tay giúp nàng lau ngón tay, ánh mắt không rời khuôn mặt nàng.

Rõ ràng ánh mắt ôn nhu không có chút áp bách nào lại khiến Linh Cưu có cảm giác ngứa ngáy tê dại, tựa như mặt mình bỗng chốc biến thành chiếc bánh bao nnon mềm, tùy thời đều bị cắn gặm một cái. (Nguyệt: há há chết cười=))

"Tống Tiểu Bạch, ngươi như vậy là không đúng."

Nàng nghiêm túc giáo huấn.

Ánh mắt Tống Tuyết Y dừng lại ở đôi môi đỏ hồng, mềm mại của nàng hai giây, thất thần gặm đầu. Môi của Cưu nhi còn xinh đẹp hơn đóa hoa, hẳn là cũng thực mềm, ngày ngày ăn điểm tâm ngọt, có phải cũng có vị ngọt hay không nha? (=))

"..."

Hắn rốt cuộc có nghe hay không? Linh Cưu đảo mắt xem thường. Nàng gấp dài, tay sờ soạn bên cạnh.

Tống Tuyết Y nhanh chóng đem gối mềm trên giường bỏ sang chỗ khác, cầm tay nàng để lên đầu vai mình, một tay dùng lực nâng đỡ mông nàng chớp mắt ôm nàng vào trong ngực, điều chỉnh tư thế cho nhóc con thoải mái, nói:

"Nghỉ ngơi đi."

"..."

Thân ái, ngươi thật là quá sẵn sàng rồi! Làm cho người ta ngượng ngùng cực tuyệt a!

Linh Cưu mấp máy miệng, giống như lợn chết không sợ nước sôi vùi đầu vào trong lòng hân , nhắm mắt ngủ.

Tổng Tuyết Y cầm mặt nạ đội lên, đem sổ sách trên bàn cầm lên xem, tay khác vỗ về Linh Cưu dỗ nàng ngủ.

Thời gian yên tĩnh, chậm rãi trôi qua, cho đến khi thanh âm của Hà Nghiên vang lên bên ngoài.

"Thiếu gia, người của Khanh gia đến ."

Phản ứng đầu tiên của Tổng Tuyết Y là xem động tĩnh của nhóc con trong lòng, thấy nàng giống như đã ngủ say, không nghe thấy gì mới nhẹ nhàng nói:

“Đuổi đi.”

Bên ngoài không còn thanh âm, hân là Hà Nghiên nghe lệnh đi làm việc . Chẳng qua sự tình dường như không thuận lợi như vậy, trong chốc lát, bên ngoài truyền đến một chuỗi tiếng cười sang sảng:

"Tổng hiền chất, chỗ này của ngươi cũng thật là nhộn nhịp, náo nhiệt!"

Rèm che cửa trại bị xốc lên, Khanh Hàn Lâm bước vào, ánh mắt đầu tiên đảo qua một vòng trên người Tổng Tuyết Y, dừng ở trên người Linh Cưu vài giây rồi ung dung mỉm cười nhìn lại Tổng Tuyết Y

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bàn Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Người còn chưa đủ tư cách

Editor: Luru Nguyệt

Hà Nghiên đi sau Khanh Hàn Lâm, sắc mặt lạnh như băng, lúc nhìn về phía Tổng Tuyết Y thì đầy hồ thẹn, khom người hành lễ vì làm việc thất trách. Nàng cũng chuẩn bị làm theo lời Tổng Tuyết Y nói khéo đuổi hân đi, nhưng ai biết Khanh Hàn Lâm không đợi nàng nói chuyện đã đi đến, bước vào lều trại.

Khanh Hàn Lâm giống như không nhận ra không khí khác thường, tùy ý ngồi đối diện Tổng Tuyết Y.

“Hiện nay trong Ngự Hải trấn ai cũng đều biết Tổng hiền chất thiện tâm, túc trí. Quả thật không lên tiếng thì thôi, lên tiếng thì lập tức nổi tiếng, khiến đám trưởng bối chúng ta cũng cảm thấy không bằng.”

Toàn lời vô nghĩa.

"Ngô."

Linh Cưu khê kêu một tiếng giống như vừa tỉnh lại, từ trong lòng Tổng Tuyết Y thò đầu ra, híp mắt nhìn Khanh Hàn Lâm.

Con người mộng lung trong suốt khiến người ta nhìn thấy không khỏi thấy trong lòng mềm mại, Khanh Hàn Lâm kinh ngạc nhìn Linh Cưu. Nha đầu kia thay đổi rất lớn, ăn mặc tí mỉ sau cũng mang bộ dáng tiểu thư khuê các, bộ dạng đáng yêu như vậy được người sủng ái cũng không có gì lạ.

"Khanh lão gia."

Ở sau mặt nạ, Tổng Tuyết Y khê cau mày, hân không thích ánh mắt Khanh Hàn Lâm nhìn Cưu nhi.

"Người chắc hân cũng không phải đến chỉ để khen ngợi ta?"

Âm thanh mềm nhạ hòa nhã, lời nói quá mức trực tiếp dù khiến người ta xấu hổ nhưng lại không thể trách cứ. Giống như Khanh Hàn Lâm lúc này dù bị hân nói toạc ra mục đích đến nhưng cũng chỉ cười nhạt, không hề tức giận.

"Ha ha, kỳ thật ta tới nơi này, vẫn là muốn nói chuyện hợp tác làm ăn giữa hai nhà.”

Tổng Tuyết Y vuốt cằm:

"Khanh lão gia muốn hỏi vì sao ta muốn ngưng hân việc hợp tác giữa hai nhà, chọn một nhà khác?"

"Tổng hiền chất sáng khoái."

Khanh Hàn Lâm cười to.

"Ta đã biết sản nghiệp ở phố Nam Phong do Tống hiền chất quản lý, mọi việc làm ăn cũng do Tống hiền chất quyết định. Có điều không biết vì sao Tống hiền chất vừa nắm quyền quản lý đã cắt đứt làm ăn với Khanh gia? Là có ai đó nói linh tinh hay có chỗ nào không biết? Lần này ta tự mình tới đây muốn Tống hiền chất cho câu trả lời thỏa đáng."

Linh Cưu nghe lời này của Khanh Hàn Lâm cảm thấy hẩn bễ ngoài giống như thiện người am hiểu ý nhưng thực chất bên trong rõ ràng cậ già lên mặt, lấy thân phận trưởng bối áp người khác. Trong lời nói hoàn toàn không hề cân nhắc đến hàng hóa Khanh gia có sai sót gì không, chỉ nói Tống Tuyết Y làm việc không rõ ràng. Hơn nữa cố ý nhấn mạnh "tự mình đến đây", giống như nhắc nhở Tống Tuyết Y hẩn đích thân đến là cho hẩn (Tống Tuyết Y) mặt mũi vậy.

"Khanh lão gia nghĩ sai rồi."

Giọng Tống Tuyết Y vẫn ôn hòa như trước:

"Ta đã cẩn thận so sánh, hàng hóa nhà khác chất lượng tốt hơn Khanh gia, giá cả cũng hợp lý hơn, bởi vậy ta mới có thể chọn nhà khác."

"Phi..."

Linh Cưu bật cười. Quả thật vô cùng trực tiếp nha.

Tống Tuyết Y vừa nghe thấy nàng cười, trong mắt cũng hiện lên ý cười.

Chỉ có sắc mặt Khanh Hàn Lâm lúc xanh lúc trắng, cuối cùng đen kịt.

"Tống hiền chất thật sự biết so sánh sao? Đừng để bị kẻ có ý đồ lừa gạt, ta nghĩ Tống hiền chất vẫn nên học hỏi Trương bối sẽ tốt hơn, tránh làm hỏng việc."

Tống Tuyết Y nói: "Khanh lão gia yên tâm, ta đều có cân nhắc."

Khanh Hàn Lâm không nhẫn được tức giận nói:

"Không nói cái khác, chỉ bằng giao tình nhiều năm hợp tác giữa hai nhà chúng ta, Tống hiền chất nói thay đổi liền thay đổi, như vậy có phải rất không thỏa đáng?"

"Giao tình giữa thương nhân với nhau là từ lợi ích mà thành, nếu nhà khác có thể cho ta nhiều lợi ích hơn Khanh gia, ta đương nhiên lựa chọn bọn họ."

Tống Tuyết Y rất tự nhiên dùng giọng nói ôn hòa, nhả nhận nói xong lời nói tràn đầy lợi ích lạnh lùng.

Khanh Hàn Lâm thật không ngờ Tống Tuyết Y mềm rắn đều không ăn như vậy. Hẩn thật là Tống đại thiếu đồn đãi thân thể yếu đuối nhiều bệnh tật sao? Lời đồn quả thật chín phần là giả không thể tin.

Hẩn nhìn về phía Linh Cưu trong ngực Tống Tuyết Y, bỗng nhiên cười nói:

"Tiểu Cưu nhi, còn nhớ rõ phụ thân sao?"

Người bên ngoài không biết thân phận Linh Cưu, hẩn không tin Tống Tuyết Y không biết.

Khanh Hàn Lâm không phải chưa từng nghĩ xúi giục Linh Cưu nói với Tống Tuyết Y, nhưng lại nghĩ một nhóc con thì biết cái gì. Hẩn nhớ rằng tuy bọn họ trước đây có chút mâu thuẫn nhưng chỉ cần hẩn tỏ ra bộ dáng người cha hiền từ đối tốt với nàng một chút, nàng sẽ cảm động vô cùng, ngoan ngoãn nghe lời, lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

Không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt phật, nếu Tống Tuyết Y yêu thích nha đầu này như vậy, nàng nói vài lời hẩn cũng có tác dụng.

Linh Cưu làm sao có thể nhìn không ra ý đồ của hẩn, nàng còn không có tìm đến hẩn, hẩn lại tự đưa lên cửa.

"Phụ thân?"

Biểu tình nghi hoặc không chút sơ hở.

Khanh Hàn Lâm mỉm cười từ ái:

"Đúng vậy, mới một đoạn thời gian không gặp, Tiểu Cưu nhi thoát nhìn sống rất tốt, phụ thân cũng có thể yên tâm."

Linh Cưu chớp chớp mắt, ánh mắt nhìn Khanh Hàn Lâm tràn ngập đồng tình cùng kinh ngạc, bỗng nhiên nghiêng đầu nói thầm bên tai Tống Tuyết Y.

"Khanh lão gia thật đáng thương, mới lớn như vậy đã mắc bệnh đăng trí của người già, rõ ràng ta họ Bách Lý, hẩn họ Khanh, làm sao có thể là phụ thân ta đâu?"

Khanh Hàn Lâm lần đầu tiên thống hận thích giác của mình sao tốt như vậy, đem lời của nàng nghe rành mạch không sót chút nào.

"Có lẽ là bởi vì Khanh lão gia có cái tiểu nữ nhi vừa vặn cùng tên với Cưu nhi đi."

Tổng Tuyết Y tự nhiên cùng Linh Cưu diễn trò, giọng nói mềm nhẹ bao dung.

Linh Cưu giống như có chút suy nghĩ gập đầu.

"Khanh lão gia cùng Khanh Linh Thước thật không hổ là cha con ruột, trọng tình nghĩa giống nhau như đúc, đều nhận nhầm ta nha."

"..."

Rõ ràng giọng nói trẻ con vô cùng ngọt ngào, bề ngoài cũng là khen ngợi nhưng Khanh Hàn Lâm lại cảm thấy bên trong ẩn chứa khinh bỉ, trào phúng khiến da mặt hắn không khỏi co giật.

"Tổng hiền chất!"

Khanh Hàn Lâm bỗng nhiên vỗ bàn đứng lên:

"Ta đem Tiểu Cưu nhi giao cho ngươi là nể mặt giao tình giữa hai nhà, lại không biết ngươi sẽ làm ra loại chuyện này! Ngươi rốt cuộc đã cho Cưu nhi ăn thuốc gì khiến nàng ngay cả cha ruột cũng không nhận ra."

Thật sự là khả năng diễn trò của Linh Cưu rất thành công, hơn nữa tuổi của nàng còn rất nhỏ, rất có tính lừa gạt khiến Khanh Hàn Lâm nghĩ nát óc cũng đoán không được tất cả đều là của nàng nguy trang, còn cho rằng nàng nhớ không nổi thân phận của mình là do Tổng Tuyết Y cho nàng uống thuốc mất trí nhớ hoặc giả trò gì đó.

Bộ dạng người ch này đúng không tồi. Trong mắt Linh Cưu trở nên lạnh lẽo, nàng ghét nhất là tình thân dối trá này. Liếc mắt một cái nhìn thấy trên bàn có bình trà, vươn tay cầm lấy ném về phía Khanh Hàn Lâm.

Hành động này xảy ra quá bất ngờ, Khanh hàn lâm muốn tránh cũng tránh không kịp, bị ném trúng mũi, khắp người đều là nước trà.

May mắn là nước trà đã pha một lúc nên không còn nóng.

Khanh Hàn Lâm trừng mắt to, hung thần ác sát nhìn chằm chằm Linh Cưu.

Gương mặt Linh Cưu đầy quật cường, không yếu thế nói:

"Không cho phép ngươi bắt nạt Tuyết Y ca ca!"

"Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta bắt nạt hấn !"

Sắc mặt Khanh Hàn Lâm dữ tợn, giống như nói xong muốn ra tay.

Hà Nghiên cảnh giác buộc chặt thân hình, chuẩn bị tùy thời ứng phó.

"Hai con mắt!"

Linh Cưu còn sợ không khiến người tức chết, trừng mắt nhìn hấn.

Khanh Hàn Lâm: "..."

"Khanh lão gia, nếu không có việc gì khác, mời ngài trở về đi đi thôi."

Tổng Tuyết Y ra lệnh đuổi khách.

"Chuyện làm ăn..."

Sự tình phát triển hoàn toàn khác xa suy nghĩ của Khanh Hàn Lâm khiến hấn vô cùng ghen ghét.

Tổng Tuyết Y lạnh nhạt nói:

"Chuyện này ta đã quyết định rồi."

"Tổng hiền chất thật sự muốn khư khư cố chấp như vậy? Phải biết rằng không nghe lời trưởng bối, chịu thiệt ở trước mắt!"

"Khanh lão gia."

Tổng Tuyết Y hơi ngẩng đầu, mặt nạt trắng chẳng chút hoa văn quý mị che đi biểu tình của hấn nhưng lại che không được giọng nói mỏng nhẹ, lạnh lùng:

"Bằng thân phận đứng đầu Khanh gia của ngươi còn chưa đủ tư cách giáo huấn ta, ngươi thật sự muốn chọc giận ta?"

Sắc mặt Khanh Hàn Lâm lập tức đen như đất nòi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bàn Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tổng nhị thiếu gia trở về

Editor: Chibinguyen1412

Beta: Luru Nguyệt

Khanh Hàn Lâm khi đến thì tiêu sái, đến khi chạy về thì tiêu điều.

Khi Linh Cưu đang ngẩn người suy nghĩ, bên tai chợt nghe được tiếng thiếu niên cười khế:

“Ta nghe thấy Cưu nhi gọi Tuyệt Y ca ca.”

>O<, ngươi không nhìn ra đó là chiến thuật hy sinh sao?!

“Ngươi muốn đổi phó Khanh gia?”

Nàng đành nói sang chuyện khác. Tổng Tuyệt Y không lên tiếng cam chịu thừa nhận khiến Linh Cưu khó hiểu:

“Không đúng nha, ngươi không phải là người có dã tâm lớn như vậy mới đúng.”

“Như vậy mà nàng cũng dám nói.”

Tổng Tuyệt Y bật cười, nhóc con ở trước mặt hắn cả gan làm loạn, thẳng thắn hắn lại càng vui vẻ. Điều này chứng minh nhóc con đối với hắn không còn phòng bị, cũng ngày càng tin nhiệm hắn.

“Cưu nhi, ta có dã tâm.”

“Có dã tâm thì có dã tâm đi.”

Linh Cưu nghiêm túc nhìn hắn, bỗng nhiên nàng nhớ đến lời hắn nói với Tôn Cốc Lan ở Lan Uyển.

Hắn làm như vậy chẳng lẽ đều là vì nàng? Mặc dù cách một lớp mặt nạ quý dị, nhưng nàng vẫn cảm nhận được ôn nhu vô tận, trái tim đập mạnh lại không dám tìm tòi nghiên cứu quá sâu. Bất luận có phải vì nàng hay không, nhưng nếu là vì nàng thì càng nên yêu quý mạng sống của bản thân.

“Đúng lúc ta cũng nhìn Khanh gia không thuận mắt, ta sẽ giúp ngươi.”

Khi nói nàng cố ý nhấn mạnh “đúng lúc”, cho thấy nàng không phải cố ý giúp hắn mà chỉ là tiện tay.

Tổng Tuyệt Y vuốt mái tóc mềm mại của nàng:

“Vậy hiện tại Cưu nhi giúp ta một chuyện đi.”

“Nói đi.”

Linh Cưu thực hào khí đáp.

Tổng Tuyệt Y vốn tính nói chính sự nhưng vừa thấy nhóc con ngẩng đầu, trên mặt là bộ dáng: trắng sỡ ra trận không ngại hi sinh, nháy mắt có cảm giác bị cái gì đó bắn trúng. Hắn lại không biết, loại cảm giác này tên là “Manh sát”! (Nguyệt: “manh sát” là từ ngữ giới trẻ TQ hay dùng, nói về cảm giác bị thu hút bởi cái gì đó quá đáng yêu.)

Cảm giác điện gập trong nháy mắt khiến hắn vô thức vươn bàn tay ngọc đặt lên cánh môi hồng nhuận của nhóc con:

“Miệng Cưu nhi cũng cho ta nếm thử hương vị đi.”

“...”

(□○□) là nàng vừa mới nghe lầm phải không? Vừa mới nghe lầm phải không? Là vừa mới nghe lầm đi!

Tổng Tuyết Y hoàn hồn, ngón tay cứng đờ, khuôn mặt bị mặt nạ che lại nhìn không thấy biểu cảm, nhưng hai lỗ tai đã đỏ rực như có thể bốc hơi nước.

Hắn chậm rãi thu hồi ngón tay, động tác thông thả, nếu chỉ nhìn một cách đơn thuần thực nhìn không ra chút khác thường:

“Môi Cưu nhi thoạt nhìn thật mềm, ta thấy giống như cánh hoa, không biết có ngọt hay không.”

“...”

(□○□) ta kháo, đừng giải thích, thực sự không cần! Càng giải thích càng băng phổi a! Tính cách hoa hoa công tử lời ngon tiếng ngọt thực sự không thích hợp với người đâu ~!

Tổng Tuyết Y giống như cũng phát hiện điểm này, phần lộ duy nhất bên ngoài là hai lỗ tai đã đỏ rực như máu.

Hai người lâm vào một trận trầm mặc, Hà Nghiên ở một bên còn chưa có rời đi đã sớm hóa đá trong gió.

“Cưu nhi mệt nhọc sao?”

Con người Tổng Tuyết Y tự do nhìn.

“A...” Tay trái xoa tay phải! Đúng vậy, ngủ là cách tốt nhất giải quyết sự tỉnh:

“Buồn ngủ!” . Giọng nói vô cùng dứt khoát.

Nhóc con trong lòng vừa nói xong liền vùi đầu nhắm mắt ngủ.

Tổng Tuyết Y nhìn thấy vậy không còn kìm trương, thấp giọng bật cười.

Cười cái lông ý!

“Sau khi Cưu nhi tỉnh ngủ thì giúp ta viết một tờ danh sách đi.”

Đây mới là chính sự hắn muốn nói ngay từ đầu.

Linh Cưu rồi rầm đi rồi rầm lại vẫn là than thở lên tiếng:

“Danh sách gì?”

“Những người của Khanh gia làm cho Linh Cưu không vui, vô luận là tiểu thư hay là hạ nhân.”

“...”

Có người giúp chính mình hả giận, mặc dù có điểm kỳ lạ không được tự nhiên, nhưng cảm giác quả thật rất tốt.

Lỗ tai Linh Cưu run lên, không nói một lời tiếp tục vùi đầu giả chết, không đứng, là giả ngủ.

Một tháng sau, trường học dành cho nạn dân được xây dựng xong, nhóm nạn dân kiên trì gọi là Tuyết Cưu học viện. Hiệu trưởng học viện là danh sư từ Thanh Sơn học viện đi ra, nghe nói nhất thời cao hứng có lòng hướng thiện liền chủ động xin đi giết giặc, nhưng chân tướng có phải như vậy không thì không có mấy người biết.

Giải quyết xong chuyện trường học, Linh Cưu cùng Tổng Tuyết Y dần dần rảnh rỗi chút, lại bắt đầu mỗi ngày đến trường, làm việc, luyện công.

Cứ như vậy mà yên tĩnh trôi qua hơn một tháng, Trung thu tới gần, Tổng gia nghênh đón một chuyện lớn – Tổng gia nhị thiếu gia Tổng Thu Hiền đã trở lại.

Sau khi trở về theo tin tức truyền ra, toàn bộ Tổng gia cơ hồ đều đang bàn luận về vị nhị thiếu gia này, Linh Cưu biết được Tổng Thu Hiền chỉ sinh sau Tổng Tuyết Y chậm một canh giờ, từ nhỏ liền biểu hiện là một tiểu thần đồng, chín tuổi liền đạt tới võ giả tầng thứ ba, làm cho người nhà Tổng tổ ở Tổ Tuyết thành nhìn trộm.

Đi một chuyến gần gần năm năm, đến khi trở lại khiến Tổng gia cùng toàn bộ Ngự Hải trận đều náo nhiệt một phen.

Linh Cưu vốn tưởng rằng chuyện này cùng chính mình, Tổng Tuyết Y không có quan hệ gì nhiều, nhưng sau đó nàng cũng thấy được mọi chuyện không đơn giản như vậy. Tổng Lưu Giác khí điểm kiêu ngạo, bên Tổng tam thiếu gia khí thế như mặt trời ban trưa, hạ nhân Tổng gia cùng với đệ tử học viện Thanh Vân thỉnh thoảng dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tổng Tuyết Y.

“Đoạt quyền hay là tranh tài? Của Tổng Tiểu Bạch chính là của hắn, ai cũng đừng mong cướp.”

Tâm lý bao che khuyết điểm của Linh Cưu ngày càng tăng trưởng.

Trước Trung thu một ngày, Linh Cưu rất cục cựa cũng gặp được người làm Ngự Hải Trần ồn ào huyên náo – Tổng gia nhị thiếu, Tổng Thu Hiền.

Khi hắn trở về phủ không lớn nhưng cũng được rất nhiều người chú ý.

Giữa trưa, Linh Cưu vừa được Tổng Tuyết Y ôm vào cửa đại viện tổng gia không bao lâu, xa xa chợt nghe tiếng nô bộc kích động thét chói tai:

“Nhị thiếu gia trở về, nhị thiếu gia đã trở lại! Con sói thì cao lớn, chim ưng thật mạnh mẽ nha!”

Tiểu tử, người xác định mình là một nam nhân mà không phải một sắc nữ đàn độn sao?”

Linh Cưu bị tiếng hét này làm ồn, đành mở mắt ra khinh bỉ một trận, nhưng vừa mở mắt ra nhìn thấy hình ảnh làm nàng chói mắt, chợt cảm thấy kẻ vừa bị nàng khinh bỉ kia đáng yêu cỡ nào nha!

Kẻ trước mắt này mới thật phong cách, trang phục X, đề cao lên cấp bậc!

Con sói cao lớn uy mãnh màu xanh thông thả đi về phía này, vẻ mặt hung thần ác sát thỉnh thoảng thờ dõc. Càng khiến người ta chú ý là thiếu niên áo lam ngồi trên lưng nó. Thiếu niên diện mạo tuấn tú nhưng không che được ánh mắt lạnh lùng, mày kiếm xé lên như đao như kiếm, hai mắt lấp lánh sáng ngời, một đầu tóc đen rối tung sau đầu, khoe miệng kiêu ngạo giương lên.

“Cô!”

Một kêu kéo dài, mọi người thấy một con chim ưng lượn vòng giữa không trung rồi đậu trên đầu vai thiếu niên nam tử, ánh mắt lợi hại cao ngạo nhìn quét qua mọi người trước mắt.

“Hiền nhi!”

Tam gia Tổng Thăng Vân là người đầu tiên kích động kêu to.

“Đại ca.”

Tiếp theo là tiếng kêu của Tổng Lưu Giác, Linh Cưu lại cảm giác được tầm mắt của hắn không có dừng ở trên người Tổng Thu Hiền, mà dừng lại chỗ nàng, liếc mắt chống đối một cái rồi dời đi, giống như dự kiến phát hiện trong ánh mắt Tổng Lưu Giác dạt đặc ý cùng ẩn ẩn không có ý tốt.

Linh Cưu hướng hắn nghiêng đầu cười xán lạn như hoa tươi tắm nắng mặt trời.

Về mặt Tổng Lưu Giác ngăn ra.

Linh Cưu cười đến càng thuần khiết – tiểu tử, người tốt nhất không cần hành động thiếu suy nghĩ, nếu không tỷ sẽ làm cho người biết rất nhiều chuyện “tuyệt vời”.

Vô luận Tổng Lưu Giác có tiếp thu tin tức trong tươi cười của nàng hay không Linh Cưu đều thu hồi tầm mắt, yên lặng nhìn về phía Tổng Thu Hiền.

Hơi thở trên người hắn có điểm kỳ quái!

Đêm đó, Tổng gia vì Tổng Thu Hiền bày yến tiệc, gia yến long trọng chẳng khác là bao so với tiệc sinh nhật.

“Tuyết Y, nghe nói người được Triệu tiên sinh của học viện Thanh Vân nhận làm nhập môn đệ tử, thực sự chúc mừng!”

Tổng Thu Hiền kính trưởng bối xong rồi, người kính tiếp theo chính là Tổng Tuyết Y.

Hắn rõ ràng là đường đệ của Tổng Tuyết Y nhưng không gọi Tổng Tuyết Y là ca ca mà hô thẳng tên một cách tự nhiên, trên bàn tiệc ngoại trừ Tôn Cốc Lan biến sắc người khác giống như đều không chú ý đến, ngay cả Tổng gia lão phu nhân cũng không có giáo huấn xem như ngầm đồng ý.

Linh Cưu nâng mắt nhìn Tổng Thu Hiền.

Hắn cùng Tổng Tiểu Bạch cùng tuổi, nhưng đáng người vạm vỡ hơn nhiều. Dinh dưỡng quá mức! Thoạt nhìn giống như thanh thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, nội tiết tố mất cân đối, thời kỳ trưởng thành phản nghịch, tâm lý không ổn định, đi cả phụ đến nhà, người không biết quả thật đều cho rằng hắn là ca ca. (Nguyệt: “đi cả phụ”, giống như chị em chúng ta mỗi tháng có vài ngày “đi cả mẹ” đến thăm, một nửa thế giới kia mỗi tháng cũng có vài ngày tâm lý táo bạo không ổn định nhé, mấy ngày đó được cư dân mạng TQ gọi là “đi cả phụ” đến thăm, hớ hớ, Nguyệt còn thấy quảng cáo BVS cho nam trên đó, ha ha)

Linh Cưu nhìn bề ngoài, bắt đầu đánh giá Tổng Thu Hiền, đừng tưởng rằng ánh mắt nàng mù hoặc là thương thức có vấn đề mới đem một thanh thiếu niên hiếm có xem thành rác rưởi. Ai bảo nàng vốn thiên vị, chỉ bằng đã tâm không hề che giấu của Tổng Thu Hiền, cùng với việc hắn coi rẻ Tổng Tuyết Y, xem sự tồn tại của hắn là up hiệp đều khiến Linh Cưu nhìn hắn thế nào cũng không thấy vừa mắt.

“Đã lâu không tùy hứng phát tiết nếu biến lớn thì phải làm sao đây?!”

Linh Cưu nhìn chăm chăm vào Tống Thu Hiền, vẻ mặt còn thực sự vô tà thì thảo

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Dã tâm của Tống Thu Hiền

Editor: Miêu Tử

Beta: Luru Nguyệt

Tống Tuyết Y nâng mặt nạ lên, lộ ra một nửa khuôn mặt, uống vào ly rượu.

“Triệu tiên sinh là người tài nổi danh xa gần, người có thể lọt vào mắt của hắn không có mấy ai, Tuyết Y cần phải quý trọng thật tốt đó.”

Tống Thu Hiền lại rót đầy một ly rượu, hướng Tống Tuyết Y kính rượu.

“Có lão sư là Triệu tiên sinh, bệnh của Tuyết Y cũng càng có khả năng chữa khỏi.”

“Thu Hiền, đại ca ngươi hắn không uống được rượu.”

Tôn Cốc Lan cất giọng dịu dàng chen ngang.

Tống Thăng Vân cười nói:

“Đại tẩu, Hiền nhi năm năm mới trở về, thấy huynh đệ không khỏi vui mừng, bất quá là mấy ly rượu nước mà thôi, có thể xảy ra chuyện gì đây?”

“Tam đệ nói đúng.”

Tống Quy Sinh cười nhìn về phía Tống Tuyết Y.

“Tuyết Y, ngươi chẳng lẽ một chút mặt mũi này cũng không cho Thu Hiền?”

Tôn Cốc Lan mặt không đổi sắc, nhưng ánh mắt đã lạnh như băng.

“A…… coi đầu óc ta này.”

Tống Thu Hiền để ly rượu xuống, mặt cười nhìn về phía Tống lão phu nhân.

“Bà nội, xem ra Tuyết Y cũng không chuyển biến tốt như trong thư, ngay cả uống cùng ta vài ly rượu cũng không được.”

Tống lão phu nhân mặt lạnh nhạt nói với Tuyết Y:

“Tuyết Y, gia quy lễ nghĩa của ngươi đâu hết rồi?” (Nguyệt: Đập bàn, cái gì lễ nghĩa, gia quy, bà già này quá thiên vị mà!!!!!!!!!!!!!!)

“Thu Hiền một đường chạy xe mệt nhọc, tối nay không nên uống quá nhiều rượu mới phải.”

Tống Tuyết Y nhàn nhạt nói, ngón tay nắm mép mặt nạ, vốn định kéo mặt nạ xuống, nhưng vì Tống Thu Hiền dũa dưa mà dừng lại.

“Ha ha, điểm này Tuyết Y có thể yên tâm, thân thể của ta rất tốt, dù là mấy đêm không ngủ cũng chẳng sao.”

Tống Thu Hiền cười lớn, bung ly rượu lên mời Tống Tuyết Y.

Tống Tuyết Y trầm mặc hồi lâu.

“Ngươi có nhã hứng, ta liền uống với ngươi.”

Nói rồi chậm rãi gỡ mặt nạ xuống trong. Mọi người trong chớp mắt im lặng.

Trong ánh đèn sáng rực, gương mặt của hắn yêu dị mà quỷ dị. Chợt vang lên âm thanh của vật gì đó rơi xuống đất, một tỷ nữ sợ hãi quỳ xuống đất.

“Đi xuống.”

Tồn Cốc Lan quát lạnh. Tỳ nữ vội vàng lui ra ngoài .

Tổng Tuyết Y giống như không có chút cảm giác , bùng lên ly rượu trước mặt định uống. Bỗng một bàn tay nhỏ bé trắng nõn ngăn tay hắn lại làm Tổng Tuyết y ngẩn ra , con ngươi thanh tĩnh không chút gợn sóng trong chớp mắt hóa thành dịu dàng như nước nhìn bé gái trong ngực.

“Tuyết Y ca ca , uống rượu ngon lắm à ? ”

Linh Cưu mặt ngây thơ , đem ly rượu trong tay hắn cướp đi , đặt dưới chóp mũi ngửi ngửi , chân mày liền nhíu chặt thành núi nhỏ,

“ Phì , mùi vị thật khó ngửi, nhất định là khó uống . ”

Nói xong liền đem ly rượu trả lại cho Tổng Tuyết Y .

Tổng Tuyết Y buồn cười , nhận lại ly rượu , uống một hơi cạn sạch .

Ừm? Mùi vị này?

Trong mắt Tổng Tuyết Y thoáng qua kinh ngạc , nhìn vào Linh Cưu đang nằm trong ngực .

Linh Cưu nháy mắt với hắn mấy cái , con ngươi bên trong linh quang lóe lóe ,

“Tuyết Y ca ca thật là lợi hại , đồ khó uống như vậy mà cũng có thể uống hết ! ”

“Cưu nhi mới lợi hại . ”

Rượu mà lại không có chút mùi rượu , nguyên nhân nhất định là do bé con giờ trò quỷ .

Linh Cưu thấy mặt hắn không biến sắc, ánh mắt nhìn mình như thường lệ , trong lòng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm . Lần nào biểu hiện khác thường trước mặt hắn, nàng cũng đều lo lắng hắn sẽ nhìn mình như quái vật , nhưng mỗi lần hắn đều không có để cho nàng thất vọng .

“Thật dứt khoát ! ”

Tổng Thu Hiền cười to .

“Uống, tôi nay không say không về ! ”

“Tuyết Y ca ca , để Cưu nhi rót rượu cho ngươi . ”

Linh Cưu tự xưng phong làm việc, cầm bầu rượu lên rót rượu cho Tổng Tuyết Y .

Không ai nhìn thấy trong tay nàng đang nắm một hình nhân bằng giấy , trong khi rót rượu , cồn rượu đã bị hình nhân hấp thu hết .

Tổng Thu Hiền lúc này cũng chú ý tới Linh Cưu ,

“Bé con đáng yêu thật biết điều . ”

Tổng Tuyết Y nâng tầm mắt , bùng lên ly rượu do Linh Cưu rót mời Tổng Thu Hiền ,

“Đừng tranh với ca ca . ”

Tổng Thu Hiền mâu quang lóe lên bức người , cười cười cụng chén với Tổng Tuyết Y

“Năm năm không gặp , Tuyết Y vẫn là một người keo kiệt, chỉ là đứa bé gái mà thôi , ta nếu muốn , Tuyết Y sẽ không cho ta sao ? ”

Tổng Tuyết Y uống rượu xong, nói:

“Không cho . ”

“Ha ha ha , ta thích cãi nhau , cuộc sống có tranh đấu mới có thể tiến bộ . ”

Tổng Thu Hiền lắc đầu , một sợi tóc không bị trói buộc đừng đưa theo , thoát nhìn vô cùng phóng đảng .

“Hiền nhi vẫn còn thích đùa giỡn . ”

Tổng Thăng Vân cười tươi như hoa cúc. (Nguyệt: ha ha, chết cười chỗ này, Miêu Tử muội dịch là cười nhăn như hoa cúc, khiến Nguyệt liên tưởng đến mấy thứ không được trong sáng lắm>O<)

Phách lối ! Thật là phách lối !

Trong lòng Linh Cưu lạnh như băng, lặng lẽ nhìn Tôn Cốc Lan, phát hiện sắc mặt nàng không có thay đổi, nhưng tay áo nhẹ nhàng run rẩy, có thể tưởng tượng bàn tay bên trong ống tay áo đang nắm chặt, giận đến tứ chi đều phát run.

Một đêm này, Linh Cưu ở đây rót rượu cho Tống Tuyết Y, thấy Tống Thu Hiền đã nửa tỉnh nửa say, nàng cố ý dụi dụi con mắt, còn chưa mở miệng nói chuyện, đã bị Tống Tuyết Y tỉ mỉ phát hiện ra.

“ Bà nội, các vị chú bác, ta có chút choáng váng, xin cáo lui trước ạ . ”

“ Đã nói không say không về, Tống Tuyết Y ngươi bỏ đi, đây là đang nhận thua? ”.

Mặt Tống Thu Hiền ngông cuồng

Tống Tuyết Y không đáp lời, cầm mặt nạ trên bàn lên, ôm Linh Cưu xoay người rời đi.

Trong đêm tối, Hà Nghiên xách đèn lồng dẫn đường cho hai người đi phía sau.

“Gừ gừ. ”

Đi nửa đường chợt thấy một con sói xanh nằm ở trên đường, thấy ba người thì ngẩng đầu lên, mặt hung ác gầm nhẹ. Linh Cưu nhẹ nhàng hừ một cái, có trách thì nên trách người đã nhận lầm chủ nhân.

Tống Tuyết Y dừng bước, cũng nhìn thấy con sói kia.

Linh Cưu hát tay, đem hình nhân giấy đã biến thành màu vàng do hấp thu quá nhiều càn rượu vứt xuống người nó.

“Được rồi. ”

Tống Tuyết Y không hỏi nàng làm cái gì, Hà Nghiên lại cho rằng nàng đang đùa bỡn, ném rác loạn xạ.

Sáng sớm hôm sau, Linh Cưu cùng Tống Tuyết Y đi Thanh Vân học viện, nghe Hà Nghiên nói tối qua có vụ án một con ác thú đã thương người của Tống gia.

Nghe nói đêm khuya tối hôm qua, sói xanh chợt nổi điên gặp người liền cắn, không chỉ cắn chết hai người ở, còn cắn bị thương Tống Tam thiếu sau đó sùi bọt mép rồi chết.

“ Chết ? ”

Linh Cưu ngạc nhiên. Nàng dùng tử quỷ phù, chỉ khiến cho nó say rượu nổi điên, không bị chết mới đúng.

Hà Nghiên gật đầu, không có nhiều lời.

Linh Cưu cũng không có hỏi nhiều, tiếp tục điêu khắc.

Vật nàng đang cầm trong tay chính là gỗ đào trăm năm mua ở trong buổi đấu giá Thiên Bảo hiên, kích thước chỉ có một phần ba chiều dài ban đầu, tay cầm một chuỗi đao khắc, một đao lại một đao chuyên tâm mài dũa.

Ánh mắt của Tống Tuyết Y luôn nhìn vào hai tay nàng, sợ nàng sẽ bị thương.

Hai người đều yên tĩnh mà đi đến Thanh Vân học viện, tiết đầu tiên là môn Địa lí cùng tiết thứ hai là môn Võ học, Tống Tuyết Y bị Triệu Bích Chi một mình mang đi nơi khác, lưu lại Hà Nghiên đi theo Linh Cưu, cả hai đang ngồi trong một đình nghỉ mát.

“ Bách Lý Linh Cưu ! ”

Tiếng kêu thanh thúy vang lên.

Linh Cưu kinh ngạc quay đầu sang bên phải, thấy một khuôn mặt mập mạp đầy thịt, đôi mắt tròn xoe đang nhìn nàng.

“ Ôn Từ Ám? ”

“Ta tìm được người rồi. ”

Ôn Từ Ám nhìn chung quanh, phát hiện không có người nào theo sau mới chui từ trong bụi cỏ ra, chạy thật nhanh đến trước mặt Linh Cưu,

“ Không nhiều lời vô nghĩa, ta tới là vì giao cái này cho người, làm phiền người giao lại cho Tống Đại thiếu gia. ”

Hắn nói xong, lại xoay người chuẩn bị bỏ chạy.

Linh Cưu cũng không nhận phong thư trong tay hắn ,

“Tại sao không tự mình giao cho hắn ? ”

“Điều này”

Khuôn mặt béo múp múp ra vẻ nghiêm trang, Ôn Tử Âm nghiêm túc nói:

“Ta cùng Tổng đại thiếu không quen! Thật ra thì cái này là cha ta kêu ta chuyển giúp, Linh Cưu tốt bụng đáng yêu , ngươi giúp ta một chút đi ! ”

— _ —|||

Hai vai Linh Cưu run lên, nhận lấy phong thư trong tay Ôn Tử Âm, không đợi hắn vui mừng , liền tự mình mở ra .

“Ngươi biết nội dung bên trong? . ”

Nội dung trong thư này khiến Linh Cưu kinh ngạc .

Ôn Tử Âm muốn phủ nhận , bất quá vẻ mặt bé con điềm đạm đáng yêu làm cho hắn không cách nào nói láo được, ừm khuất thừa nhận ,

“Ừm. ”

Tiểu tử , rốt cuộc tại sao ngươi lại ừm khuất!

chỉ đăng tại ddanlequydon

Linh Cưu không nói gì, vẻ mặt ngây thơ điềm tĩnh xen lẫn tò mò nói:

“Tất cả mọi người đều coi trọng Tổng nhị thiếu , sao cha ngươi lại coi trọng Tổng Tiểu Bạch ? ”

Ôn Tử Âm nín thở:

“Bởi vì thế lực của Ôn gia hơi kém một chút so với Khanh gia , mà tất cả mọi người đều chọn Tổng nhị thiếu , chúng ta đi góp một chân cũng chỉ dư thừa . Quan trọng hơn chính là việc làm ăn Tổng đại thiếu đang quản lý cùng sản nghiệp của Ôn gia vừa đứng chống lại Khanh gia, chúng ta chẳng qua là hợp tác làm ăn , cũng không phải là phân chia trận doanh gì. ”

“Ngươi thật thông minh . ”

Độ thông minh của tiểu chính thái (trẻ con, hoặc những thanh thiếu niên có gương mặt trẻ con) này làm cho Linh Cưu kinh ngạc không dứt , hài tử của những gia tộc này mỗi một người đều không thể khinh thường nha.

Ôn Tử Âm mới tỏ ra chút xiu đắc ý , liền nghe giọng nói của bé gái lạnh lùng mà mềm mại vang lên .

“Có điều ta nghe không hiểu . ”

“.....”

Nghe không hiểu mà nói ta thông minh ! ? Vẻ mặt đắc ý của Ôn Tử Âm tức khắc hóa thành buồn bực .

Tâm tình Linh Cưu tốt lên liền bật cười , nói với cái người đang buồn bực :

“Ngươi lựa chọn thật đúng . ”

“Hả? ”

Ôn Tử Âm ngẩng đầu , thấy nụ cười của bé gái thân nhiên mà tươi mát, đột nhiên cảm giác được có chút quen thuộc , trong đầu liền hiện ra một tràng khung cảnh cuộc thi cười ngựa bắn cung ngày đó từ bại chuyển thành thắng .

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Editor: Luru Nguyệt

Bầu trời trong sáng, gió thu mát mẻ dễ chịu.

Ôn Từ Nhiễm nhìn thấy đáng người đang đi đến từ xa rất nhanh tinh táo xoay người bỏ chạy, lao đảo vài cái liền nhảy vào trong bụi hoa rồi biến mất.

Linh Cưu dường như nghe thấy tiếng rên khê của hắn, có vẻ như vừa bị cành hoa đâm bị thương.

"Đợi lâu rồi."

Tổng Tuyết Y đi vào trong đình, lập tức ôm lấy nhóc con vào lòng, vùi đầu vào cổ nàng ngửi mùi hương thơm mát trên đó.

Tuy rằng cách một lớp mặt nạ nhưng qua tiếng cười nhẹ cùng thở dài thỏa mãn của hắn cũng đủ biết hắn vô cùng vui vẻ thỏa mãn.

"..."

“...”

Bộ dạng này quả thật giống như hút thuốc phiện đó! (')

Linh Cưu có cảm giác cầm nín, tay nhỏ bé vỗ vỗ tay Tổng Tuyết Y như an ủi, mở miệng hỏi:

"Triệu tiên sinh nói với ngươi cái gì?"

"Tiên sinh nghiên cứu loại dược mới, muốn ta ở lại học viện Thanh Vân vài ngày làm trợ thủ cho ngươi."

Tổng Tuyết Y theo thói quen nắm lấy tay nhỏ bé đang đặt trên mu bàn tay hắn đùa nghịch.

Lúc nào không nghiên cứu lại nhằm đúng lúc Tổng Thu Hiền trở về thì nghiên cứu? Hơn nữa còn muốn Tổng Tiểu Bạch ở lại học viện? Xem ra ngay cả Triệu Bích Chi cũng biết Tổng Thu Hiền lai giả bất thiện, sợ tổng Tiểu Bạch gặp hãm hại mới có thể đưa ra ý kiến này.

"Ta không đáp ứng."

Tổng Tuyết Y lên tiếng đánh gãy suy nghĩ của Linh Cưu.

"Nga."

Linh Cưu ngẩng đầu nhìn Tổng Tuyết Y, nàng biết thiếu niên trước mắt cũng không phải đóa hoa trong nhà ấm cái gì cũng không biết, hắn ôn nhu nho nhã nhưng cũng không yếu đuối, làm việc không e ngại, lại có nguyên tắc của chính mình, là một người thông minh tài chí ỉ tại sánh bằng.

"Cái này cho ngươi."

Linh Cưu đem thư của Ôn Từ Nhiễm đưa cho Tổng Tuyết Y.

"Ôn Từ Nhiễm đưa tới."

Thư tín đã bị mở ra nhưng Tổng Tuyết Y không có chút vấn gì. Hắn xem thư xong, câu đầu tiên hỏi không phải chính sự mà là...

"Cưu nhi cùng Ôn Từ Nhiễm rất quen thân sao? "

Linh Cưu nhất thời không nghĩ gì nhiều, lười biếng đáp:

"Mỗi ngày đi học ngươi đều ở cạnh ta, quan hệ giữa ta và hắn thế nào, ngươi chẳng lẽ không rõ ràng?"

Tổng Tuyết Y hơi nghiêng đầu sang phía khác, che giấu cảm xúc khác thường trong con ngươi. Hắn cũng không rõ vì sao chính mình muốn hỏi điều này, chính là nhìn nhóc con một mình ở cùng nam tử khác còn cười vui vẻ, trong lòng liền vô cùng khó chịu.

Nếu Hà Nghiên biết suy nghĩ Tổng Tuyết Y, nhất định sẽ khóc không ra nước mắt. Một người lớn như nàng đứng ở đây, rốt cuộc vì sao đại thiếu gia cho rằng Cưu chủ nhân "một mình" ở cùng nam tử khác? Cho nên nói, cảm giác tồn tại của nàng đã càng ngày càng nhỏ bé sao.

"Hửm?"

Linh Cưu bất giác nhận thấy có chút không bình thường, nâng mắt hồ nghi nhìn Tổng Tuyết Y.

Tổng Tuyết Y:

"Ôn gia cùng Khanh gia giống nhau, chủ yếu kinh doanh thuốc cùng vải vóc, nếu hợp tác cùng bọn họ quả thật nhất cử lưỡng tiện, vừa có thể làm suy sụp Khanh gia nhanh hơn, cũng có thể nâng đỡ Ôn gia."

"... Nga."

Linh Cưu mê mòng nháy nháy mắt, sao lại nói đến chính sự rồi?

Tổng Tuyết Y cười nhẹ:

"Việc này không cần Cưu nhi lo lắng, Cưu nhi chỉ cần ăn được ngủ ngon, dưỡng béo mập đáng yêu là được rồi."

Nếu đã không cần ta lo lắng, người còn nói với ta làm gì? Suy nghĩ của Linh Cưu rất nhanh đã bị Tổng Tuyết Y xoay loạn thành một vòng, ánh mắt to tròn trừng hân, hừ hừ nói:

"Người coi ta là lợn để nuôi sao?"

Nàng một chút không có phát hiện, bộ dáng lúc này của mình giống đứa nhỏ ngạo kiều cỡ nào. (Lư Nguyệt: "Ngạo kiều" chỉ tính cách thường miêu tả những đứa nhỏ kiêu ngạo lại có chút không được tự nhiên, ví dụ như trong lòng rất cảm động nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra kiêu ngạo không thêm để ý)

Tổng Tuyết Y còn thật sự nói:

"Cưu nhi đáng yêu nhất."

"Chắc."

Linh Cưu không nói gì, vui đầu vào lòng hân.

Chuyện Tổng Tuyết Y lơ đãng lộ ra bộ dáng ghen tuông cứ thế bị dời đi không còn một mảnh.

Hôm sau, Tổng Tuyết Y cùng gia chủ Ôn gia - Ôn Khi gặp mặt, hai người trao đổi nửa canh giờ trong sương phòng ở lầu rồi ra về.

Lại sau vài ngày, lễ trung thu đã đến trong sự mong chờ của mọi người, nhà nhà giăng đèn kết hoa, không khí náo nhiệt vui mừng.

Trung thu lần này, lấy Tổng gia làm chủ, Giang gia là phó, còn có Khanh gia, Ôn gia, Lâm gia cùng nhau chuẩn bị sự kiện Trung Thu.

Sự kiện được tổ chức trên sông Lư Ly, thuyền hoa tinh xảo, mỹ nhân đánh đàn tấu nhạc, công tử tiểu thư học đòi văn vẻ, ngâm thơ đối đáp, cườ đùa không ngừng.

Hiện tại mấy nhà Tổng, Giang, Khanh, Ôn, Lâm đều ở trên chiếc thuyền hoa lớn nhất.

"Chu chọa! Đường ca, huynh phục vụ nàng giống như công chúa hay sao? Cho dù là Ly Yên cùng Họa tỷ cũng không xa xỉ như nàng đâu."

Tổng Lư Giác nhìn thấy hai người Tổng Tuyết Y cùng Linh Cưu ở một góc ít người trên thuyền, hí mắt đánh giá Linh Cưu:

"Chẳng lẽ Đường ca dùng toàn bộ tiền tài kiếm được từ sản nghiệp trên người nàng sao?"

Lời hân cũng không phải vô cớ nói bừa.

Hôm nay Linh Cưu quả thực ăn mặc vô cùng xa xỉ. Thân mình nhỏ nhỏ được bọc trong trang phục trắng, trần váy thêu hoa văn màu bạc, lấp lánh sống động tựa như ánh trăng ngưng tụ mà thành.

Dung mạo tươi mát đáng yêu của nàng được trang phục tôn thêm vài phần khiến người ta nhìn thấy ngỡ như tiên đồng cung trăng hạ phàm.

Tổng Tuyết Y đang ôm nàng cũng mặc quần áo như vậy. Ngoại trừ hình dáng khác nhau, hoa văn, chất liệu lại hoàn toàn tương tự, đáng tiếc gương mặt bị che lại, nhưng cũng không che được khí chất tao nhã như ánh trăng kia.

Sự kiện này tuy nói kỷ niệm lễ trung thu nhưng tất cả mọi người đều biết là vì Tổng Thu Hiên.

Tuy nhiên, cách ăn mặc của Tổng Tuyết Y cùng Linh Cưu lại cướp đi phong thái của tổng Thu Hiên không phải chỉ một hai phần, khiến người ta không khỏi cảm thấy hai người mới là nhân vật chính của yến hội này.

Dưới đủ loại ánh mắt của mọi người xung quanh, linh Cưu ngây thơ vô tội nhìn hân một cái rồi quay đi không thêm để ý tới.

Hôm nay nàng vừa tỉnh dậy được Tổng Tuyết Y mặc cho bộ quần áo này nàng cũng ngây người trong chớp mắt, trong lòng có chút sung sướng, bởi vì rất lâu rồi nàng không được nếm trải cảm giác lễ tết được mua quần áo mới.

Có điều, vì sao Tổng Tuyết Y lại mặc quần áo giống hệt nàng?

Trong đầu Linh Cưu rối rắm, Trang phục tình nhân? Chắc là không phải đâu! Trang phục người thân? Càng không thích hợp!

Hai người không nhìn khiến tươi cười trên mặt Tống Lưu Giác biến mất, hắn đang muốn phát tác thì nghe thấy tiếng gọi của Tống Thu Hiền,

"Tiểu đệ, lại đây."

Tống Lưu Giác hừ nhẹ một tiếng, dùng ánh mắt “coi như người may mắn” nhìn Linh Cưu, rồi quay đầu đi đến chỗ Tống Thu Hiền.

Đầu nhỏ của Linh Cưu gác ở trên vai Tống Tuyết Y, nhìn không khí náo nhiệt chỗ Tống Thu Hiền. Lúc này Tống Thu Hiền đang bị mọi người ồn ào đòi đánh đàn, tiếng đàn vang lên, sắc mặt Tống Thu Hiền cao ngạo, thấp giọng nói:

"Cũng bình thường thôi."

Tống Tuyết Y cười nhẹ, ôm nàng đi về chỗ ít người, càng đi, tiếng ồn bên tai càng nhỏ, chỉ còn tiếng nói mềm nhẹ như tiếng suối của Tống Tuyết Y vang lên bên tai nàng.

“Trung thu trăng tròn có rất nhiều chuyện xưa, trong đó có một chuyện nổi tiếng liên quan đến tình yêu. Nghe nói trăng có sáng có tối. Sáng có Nguyệt Tiên quân, tối có một đại yêu họa thể. Hai người có thể cảm nhận được nhau, cùng nhau vượt qua cô đơn nhưng không cách nào gặp mặt, sớm chiều ở chung dần dần nảy sinh tình cảm.”

“Sau đó thì sao?”

Tuy rằng nàng cùng chàng mấy đề ý chuyện tình yêu thật giả này nhưng nghe giọng nói thiếu niên mềm nhẹ bên tai cũng vô cùng thoải mái.

Tống Tuyết Y vừa vuốt lại mái tóc bị gió thổi tung của nhóc con, vừa tiếp tục kể:

“Nguyệt Tiên Quân trái với chính đạo, ngày mười năm tháng tám làm phép cứu Đại Yêu ra. Trên đường bị chúng tiên chặn lại, trong đại chiến, Nguyệt Tiên Quân cùng Đại yêu không địch lại, cuối cùng trước khi chết dùng hết lực lượng đuổi đi chúng tiên cũng lập ra hồn khế, thân thể biến thành tro tàn, hồn phách lưu lại cung trăng, mỗi dịp mười năm tháng tám mới có thể gặp gỡ.”

"Nghe đồn ánh trăng chiếu sáng khắp nơi này đều là phép thuật của Nguyệt Tiên Quân cùng Đại yêu cùng kết thành.”

Linh Cưu ngẩng đầu nhìn lại, đằng sau mặt nạ, hai mắt thiếu niên ánh sáng dao động đủ để khiến bất luận kẻ nào trầm luân. Nàng ngẩn ngơ, lời nói ra khỏi miệng không hề suy nghĩ:

“Tiểu hài tử thì biết gì tình yêu.”

Bộ dạng người lớn giáo huấn trẻ nhỏ này của nàng khiến Tống Tuyết Y cười ra tiếng, ánh mắt thâm tình cùng biến thành sung sướng thuần túy của thiếu niên.

"Ách... Tống Tiểu Bạch, người có vẻ có tiềm chất làm thần côn nha."

Linh Cưu ngẩn ra ngẩn ra nhìn ánh sáng trắng chớp động nói chân trời. Nàng bỗng nhiên biến sắc, ôm chặt lấy Tống Tuyết Y.

"Mau hít sâu, nhảy xuống sông!"

"Hả?"

Tống Tuyết Y ngẩn ra.

----- đề lời nói với người xa lạ -----

Chuyện xưa a ~ thỉnh bình tĩnh đi ~O(∩_∩)O

P/s: Thần côn là gì Nguyệt đã giải thích rồi nhé, không nhắc lại nữa nha ^ _____ ^

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bàn Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Tình ngộ trong lúc bị ám sát

Editor: Miêu Tử

Beta: Lưu Nguyệt

Nhìn xa xa bầu trời như có vài tia bạch quang, trong chớp lát chiếu xuống sông Lưu Ly làm cho mọi người đều không kịp phản ứng.

Sau một tiếng vang thật lớn, sóng to gió lớn làm đổ tất cả thuyền hoa.

Thuyền hoa mà Linh Cưu cùng Tống Tuyết Y đang đứng bị đánh xui xẻo, gần như bị bạch quang đụng phải, thuyền hoa tình cờ to lớn lập tức chia năm xẻ bảy, mọi người đều rơi xuống nước.

Nước sông vào mùa thu lạnh như băng, sông Lưu Ly không tính là rộng nhưng lại rất dài và sâu.

Linh Cưu nghe thấy tiếng rên của Tống Tuyết Y cũng biết là hắn không kịp thời nín thở, một tay ôm lấy hông của hắn, cố sức khống chế thăng bằng của hai người, đồng thời đạp hai chân ngoi lên mặt nước.

Thật may là trong nước có lực đẩy với lại thân thể Tống Tuyết Y cũng không cường tráng, Linh Cưu đỡ hắn cũng không quá khó khăn.

Chợt Linh Cưu cảm thấy hai chân giống như bị vật gì đó giữ lại, kéo thân thể của nàng xuống dưới nước.

Linh Cưu quay đầu nhìn lại phát hiện Khanh Linh Thước mặt đầy ý cười phía sau, mái tóc của nàng ở trong nước bông bênh, lúc này đang giương nanh múa vuốt như một ác linh, làm cho người ta phần hận.

Tâm tình chán ghét và tức giận nổi lên càng làm cho Linh Cưu thêm tỉnh táo, một đôi mắt ở trong nước không có chút gọn sóng.

Khanh Linh Thước hừ nhẹ một tiếng, dưới lỗ mũi tỏa ra bọt khí, ánh mắt độc ác cùng chăm chọc nhìn về phía Linh Cưu, miệng không tiếng động mắng “sao chó”, “tiện nha đầu đáng chết” các loại.

Nàng ta hưng phấn cười lên, chợt buông bàn tay đang nắm chân Linh Cưu ra, đưa tay về bên hông rút ra một thanh đao nhỏ bén nhọn không chút chần chừ đâm về phía Linh Cưu.

Bỗng nhiên có một bóng dáng ngăn trước người Linh Cưu, làm cho mặt nàng (Linh Cưu) vốn đang bình tĩnh đột nhiên biến sắc.

“Tống..... ục ục ! ngộ..... khục ục ục ! ”

Nàng đã quên mất mình đang ở trong nước không thể nói chuyện, bị nước làm sặc khiến đôi mắt rung rung.

Tống Tuyết Y không nói gì, hai tay ôm nàng giống như trấn an vỗ vỗ sau lưng nàng, sau một khắc (15 phút) liền buông ra, nhào tới Khanh Linh Thước.

“ ! ”

Linh Cưu tròn tròn mắt, con ngươi co rút lại.

Khanh Linh Thước có một nỗi sợ hãi kì lạ đối với Tống Tuyết Y, nỗi sợ hãi này là do lời đồn tạo nên, mỗi lần thấy mặt nạ quý mị của hắn thì tâm liền sợ đến phát run. Đồng thời đối với hắn còn có một phần hận thù, vừa nghĩ tới chuyện mình bị Thanh Vân học viện đuổi học sẽ trở thành trò cười cho cả Ngự Hải trấn, ánh mắt của Khanh Linh Thước liền trở nên giận dữ, cầm dao nhỏ đâm tới Tống Tuyết Y.

Cánh tay Tống Tuyết Y bị đâm đến chảy máu, nhưng hắn không lùi lại mà tiến tới bắt lại tay đang cầm dao của Khanh Linh Thước, một tay khác bịt mũi miệng nàng ta.

Khanh Linh Thước tròn to hai mắt, ánh mắt từ hoảng sợ, sau đó hóa thành cầu khẩn cùng hận thù, hai tay hai chân dần dần mất đi lực khống chế.

Tống Tuyết Y dường như không để ý đến ánh mắt của nàng ta, hắn buông tay ra, nhìn thân thể của nàng từ từ chìm xuống đáy sông.

Một màn này xảy ra quá nhanh làm Linh Cưu không kịp phản ứng, lúc bừng tỉnh lại thì đã thấy Khanh Linh Thước chìm xuống đáy sông, toàn thân Tống Tuyết Y cũng nhuộm một màu đỏ, hắn đưa tay đến chỗ cổ họng mình, hai vai khẽ run.

Thiếu đường khí ! ?

Linh Cưu bỗng nhớ tới hắn giống mình, đều không luyện được nội lực, thân thể so với người bình thường càng yếu hơn, thời điểm bị rơi xuống nước không chuẩn bị sẵn sàng, lại bị đâm bị thương còn phản kích, không chừng lúc này đã bị ngộp thở.

Linh Cưu quyết định thật nhanh ôm lấy Tống Tuyết Y, tháo mặt nạ của hắn ra, không kịp để ý về mặt người nào đó liền áp môi mình vào bờ môi của hắn.

“.....”

Mặt Tống Tuyết Y ngẩn ngơ.

Tuy không am hiểu võ nghệ, nhưng hắn lại biết rất nhiều kỹ thuật, nín thở chính là thứ học đầu tiên.

Nhược điểm duy nhất của hấn bây giờ chính là thể lực, cũng không phải thiếu đường khí như Linh Cưu nghĩ.

Đôi môi bé con mềm mại, đầu lưỡi nho nhỏ đang cố gắng đẩy hàm răng hấn ra..... (Miêu: hú hú!!Hôn rồi hôn rồi :))

Tổng Tuyết Y biết bây giờ không phải lúc phân tâm cho chuyện khác, nhưng hấn vẫn không nhịn được mà thất thần.

Đôi mắt hấn đang gần trong gang tấc với mặt của bé con, da thịt trắng nõn ở trong nước trong suốt, đôi lông mi khẽ run, từng giọt nước trên đó không rõ là nước sông hay nước mắt.

Lúc này trong lòng nàng tràn ngập hình bóng của hấn, chỉ sợ hấn sẽ bỏ mạng, nàng không muốn hấn gặp chuyện không may.

Trong đầu Tổng Tuyết Y khẽ than một tiếng, hé mở hàm răng, mặc cho đầu lưỡi cùng hơi thở của bé con xâm chiếm khoang miệng mình.

Một cảm giác khác thường lan tỏa ra toàn thân hấn lúc môi của hai người chạm vào nhau.

Xưa nay hấn cũng không có nghĩ đến chuyện tình yêu nam nữ, nhưng cũng biết hôn nhau không phải là chuyện ai cũng có thể làm, trong đầu chợt nhớ tới lời nói lưỡi biếng của nhóc con trên thuyền – tiểu hài tử thì biết tình yêu là gì?

Lúc ấy hấn không có suy nghĩ nhiều nhưng bây giờ lại có loại cảm xúc đó.

Cưu nhi, ta không hiểu, nhưng nếu người bị giam giữ đó là nàng, ta cũng nguyện dùng tất cả cứu nàng ra.

Đó có được gọi là tình yêu không?

Nếu không phải thì cũng không sao, dù sao cõi đời này của ta sẽ không ai có thể thay thế được vị trí của nàng trong lòng ta.

Linh Cưu lúc này không biết nội tâm Tổng Tuyết Y đang rung động, nàng cố gắng truyền khí cho hấn, phát hiện hơi thở Tổng Tuyết Y dần trở lại bình thường mới yên tâm.

Sau đó nàng thấy mấy bóng dáng đang đánh tới chỗ hai người.

Linh Cưu rời khỏi đôi môi của Tổng Tuyết Y, ánh mắt chất chứa tâm tình, chỉ còn dư lại đôi đồng tử đen thuần túy.

Nàng phát hiện ra bản thân đã sai lầm rồi.

Cho tới nay cũng đều là nàng sai.

Tổng Tuyết Y sủng ái và dịu dàng với nàng, nhưng lại che giấu không để cho nàng thấy một mặt kiêu ngạo cùng lạnh lùng của hấn, đối với sự khiêu khích của Khanh Linh Thước và Tổng Lưu Giác hấn luôn khinh thường đáp lại, đối với sự trả thù của bọn họ nàng cũng chẳng thêm để ý. Vọng tưởng muốn tiếp tục ước mơ của kiếp trước, trải qua những ngày bình thân.

Lúc này nàng mới đột nhiên tỉnh ngộ, tất cả đều là nàng tự lừa mình dối người, cũng bị Tổng Tuyết Y bảo vệ quá tốt, cho nên không để ý tới. Nơi này không phải thời hiện đại ở kiếp trước, cái thế giới này cũng không ấm áp như Tổng Tuyết Y, đây là thời đại so với hiện đại còn tàn nhẫn hơn, mạng người bị coi rẻ.

Ở nơi này chỉ một đứa trẻ cũng đã biết sử dụng thủ đoạn tàn khốc, hiểu âm mưu quỷ kế, giết người lại càng không chút do dự!

Kiếp trước nàng không thể làm người bình thường thì kiếp này cũng giống vậy!

“Khanh Linh Thước, ta thật nên cảm ơn ngươi.”

Bởi vì hành động của ngươi làm cho ta hiểu được, nếu không thể làm người bình thường, vậy thì tiếp tục bước tiếp con đường làm thiên nhân đi.

Các ngươi ác độc, ta sẽ càng ác độc hơn các ngươi, tuyệt không lưu lại hậu họa!

Tổng Tuyết Y nhạy cảm nhận ra khí chất của bé con bên cạnh đã thay đổi, vẻ mặt không chút biểu cảm của bé con càng làm cho khí chất của nàng trở nên thần bí, đôi mắt như có linh quang, so với nước sông còn đẹp đẽ, lạnh lẽo hơn.

“Cầm.”

Linh Cưu không tiếng động hô ra một câu thần chú, vận chuyển linh lực tụ lại trong lòng bàn tay, không chế thủy linh phản kích lại.

Mọi vật đều có linh (hồn), lúc nàng gặp Tổng Tuyết Y lần đầu tiên, cây cỏ xung quanh đều là Huỳnh hỏa linh (Nguyệt: đom đóm ạ, nhưng trước đó ghi là linh, nên để thế cho liên mạch), trong nước cũng không ngoại lệ. Loại linh này nhỏ yếu gần như không có lực công kích, cũng không có trí khôn, nếu không có người khống chế nó thì đều vô hại. Nhưng khi có người biết cách khống chế thì nó sẽ rất lợi hại, giống như người tu hành có thể điều khiển hỏa linh thì sẽ trở thành lửa thật, vì thủy linh là chất lỏng, nàng không thể sử dụng thuật pháp đó, nhưng lại có thể khống chế thủy linh khiến nó nghe theo mệnh lệnh của nàng.

Thế giới trong mắt nàng cùng thế giới của người khác không giống nhau, thiên nhân của nàng nhìn rõ một đám linh đang bơi về bốn người tập kích, chui vào mắt, mũi bọn chúng, trói buộc tay chân bọn họ.

Trình độ này chưa hoàn toàn vây khốn được Võ giả cấp ba nhưng lại đủ để cho bọn họ phiền toái, càng làm cho bọn họ sợ hãi

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Kí ức khó quên của Giang Vô Mị

Giang Vô Mị và tất cả mọi người đều không nghĩ tới ngày đó sẽ xảy ra biến cố lớn như vậy.

Lực lượng to lớn đem thuyền hoa phá hủy, cũng làm thuyền hoa phân tán ra xung quanh, Giang Vô Mị ở gần đó cũng xui xẻo lây, lúc sự cố xảy ra đúng lúc hấn đứng cách chỗ đột phát rất gần, ngực bị đánh đau đến ho ra búng máu, cả người cứng đờ, qua một hồi lâu mới nhận thức ra thân thể đã chìm xuống đáy sông.

Giang Vô Mị mở ra đôi mắt căng đau, tỉnh táo điều chỉnh lại hơi thở ngoi lên mặt nước.

Vừa nãy hấn đã nhìn thấy một màn Khanh Linh Thước đánh lên Linh Cưu cùng Tống Tuyết Y, cũng nhìn thấy kết quả của nàng ta và bốn người nữa tập kích hai người.

Nhìn trang phục của bốn người này thì xem ra đều là hộ vệ của Tống gia, nhưng tại sao họ lại muốn tập kích bọn người Tống Tuyết Y? Giang Vô Mị tâm tư nhảy bén nghĩ thầm. Nhất định là sau khi Tống Thu Hiền trở về, Tống Tuyết Y liền bị Tống gia vớt sang một bên.

Có lẽ đám người Tống Thu Hiền vốn không tính giải quyết Tống Tuyết Y sớm, trận biến cố này lại ngẫu nhiên cho bọn họ cơ hội tốt như vậy, bỏ lỡ thì thật là đáng tiếc.

Giang Vô Mị hé môi, liếc nhìn hai người đang hôn nhau kia, không có ý giúp đỡ.

Hấn và bọn họ dù sao cũng chẳng có tình cảm sâu đậm gì, người sáng suốt đều nhìn ra được tài năng của Tống Thu Hiền cao hơn Tống Tuyết Y, hấn không muốn phí sức đi cứu người.

Một đứa bé bảy tuổi vô dụng, một con ma ốm lại còn bị thương đang chống lại tầng tầng lớp lớp võ giả, kết cục ra sao cũng có thể tưởng tượng được.

Nhưng hấn đang nhìn thấy chuyện gì đây?

Người tỉnh táo như Giang Vô Mị giờ phút này cũng không kiểm được mà giật mình.

Trong nháy mắt bé gái buồng thiếu niên đang ôm ra, linh hoạt như cá bơi đến bốn nam nhân đột nhiên bất động, nàng rút thanh bảo kiếm đang treo bên hông ra đâm vào cổ họng bốn người nọ, máu đỏ tươi hòa trộn vào nước sông, bốn nam nhân lúc chết cũng không có hành động gì vô lực chìm xuống đáy sông.

Chuyện gì đang xảy ra? Giang Vô Mị cau mày

Linh Cưu lúc này quay đầu lại liền thấy bóng dáng của Giang Vô Mị, tầm mắt hai người giao nhau.

Giang Vô Mị cả người run lên, chợt thất thần.

Đây là một đôi mắt thật thuần túy đến khó tin, lại thâm thúy giống như vực sâu không đáy, từ trong đôi mắt lộ ra một chút linh quang, làm cho người ta không kiềm chế được mà muốn hăm sâu, trầm luân trong đó, tâm trí hỗn phách đều giống như bị hút vào không cách nào nhúc nhích

Nếu như nước sông này có lời nguyện của yêu linh thì bé con trước mắt tuyệt đối là hóa thân của yêu linh, cả cơ thể đều chứa một cổ hơi thở thần bí, vốn gương mặt cũng không tính là tuyệt sắc khuynh thành, nhưng bởi vì cô khí chất thần bí này càng làm tăng thêm mười hai phần vẻ đẹp.

“Róc rách——”

Âm thanh của nước chảy cuối cùng làm thức tỉnh Giang Vô Mị, trong nháy mắt trán hấn đầy mồ hôi, bắt quá bơi vì đang ở trong nước nên cũng không ai nhìn thấy.

Hấn tròn tròn hai mắt nhìn về phía Linh Cưu không biết từ lúc nào đã tới bên cạnh Tống Tuyết Y, hai người mượn lực lẫn nhau hướng phía trên bơi đi.

Trong lúc chăm chú nhìn bóng hình hai người kia, có một bàn tay đập lên bả vai hấn, quay đầu lại thì thấy gương mặt của Tống Lưu Giác

Sắc mặt Tổng Lưu Giác có chút phức tạp, hần lúc tới thấy được bốn người hộ vệ đã chìm xuống đáy sông cùng với vài tia máu chưa phai bớt còn đang lơ lửng trong nước. Hiện giờ những người có mặt ở đây chỉ có Linh Cừu, Tổng Tuyết Y và Giang Vô Mị. Làm cho hần hiểu lầm là Giang Vô Mị đã cứu Linh Cừu cùng Tổng Tuyết Y.

Giang Vô Mị cũng không mở miệng giải thích, suy nghĩ bây giờ của hần đã hoàn toàn bị Linh Cừu chiếm cứ —— hần mơ hồ hiểu ra nguyên nhân bốn người hộ vệ Tổng gia vì cái gì mà không cử động để Linh Cừu giết chết một cách dễ dàng như vậy.

Bởi vì hần vừa nhớ lại đôi mắt trong suốt của bé gái đó!

“Roạt!”

Linh Cừu cùng Tổng Tuyết Y trôi lên mặt nước.

Linh Cừu liếc mắt nhìn khoảng cách giữa bờ sông với chỗ đang đứng, ôm lấy hông của Tổng Tuyết Y, mượn lực thúc đẩy từ thủy linh, khiến cho hai người nhanh chóng đến gần bờ sông.

“Đại thiếu gia, Cừu chủ nhân!”

Cách đó không xa truyền tới tiếng kêu vui mừng của Hà Nghiên.

Linh Cừu không để ý đến nàng ta, đỡ Tổng Tuyết Y lên bờ, thấy hần lạnh đến mức mặt trắng bệch, cùng với vết thương sau lưng và cánh tay đều nhuộm đỏ bộ y phục, nàng cảm thấy tim đau như bị co rút.

“Ngươi là sợ mệnh quá dài sao?”

“Ta chỉ sợ ta sống còn chưa đủ lâu.”

Tổng Tuyết Y cười khẽ, bởi vì nụ cười nhu hòa của hần mà giảm bớt đáng vẻ chật vật.

“Cừu nhi đừng sợ, ta sẽ không chết đâu.”

An ủi Linh Cừu xong, Tổng Tuyết Y từ trong ngực móc ra một bình sứ, bình sứ bịt lại rất chặt, cũng không có bị vào nước. Hần đồ ra một viên đan dược cho vào miệng rồi cho Linh Cừu một nụ cười trấn an, đem bình sứ đưa cho nàng.

Linh Cừu ngửi mùi hương của bình sứ, biết đây là thuốc tốt.

“Cho dù có thuốc đi nữa, thân thể của ngươi cũng không tốt đến mức để ngươi làm loạn như vậy, ngươi không biết một lần bị thương của ngươi muốn khôi phục nhanh như người bình thường khó khăn gấp mấy lần sao!”

“Phì.”

Tuy bị rầy la nhưng Tổng Tuyết Y lại bật cười, đối với Linh Cừu đang nhìn hần chăm chăm nói:

“Cách quan tâm người khác của Cừu nhi thật đáng yêu.”

“Ngươi...”

Gò má Linh Cừu hiện lên phỉếm hồng, đây tuyệt đối không phải là xấu hổ, đây là lúng túng.

Nàng rõ ràng là đang hăng mẫn hần đó, rốt cuộc đáng yêu chỗ nào?!

Không muốn nói nhiều nữa, Linh Cừu từ trong tay áo lấy ra một hình nhân giấy dán vào sau lưng Tổng Tuyết Y, hấp thu cả người toàn nước của hần. Nếu như không phải là không muốn cho người khác chú ý, nàng thậm chí còn muốn dùng hỏa phù làm cho Tổng Tuyết Y ấm áp.

Mấy lá bùa tùy thân mà nàng mang theo đều là dùng chất liệu đặc thù và cách chế tạo đặc biệt, dùng linh lực tạo thành, dù là ở trong nước cũng không sợ bị hư.

Tổng Tuyết Y ngăn ra, hơi nhíu mày.

“Cừu nhi đừng trước đi.....”

Về mặt Linh Cừu không chút biểu tình trờ hần một cái.

Lời Tổng Tuyết Y nói ra bị phớt lờ, hần lộ ra nụ cười dung túng, nghĩ thầm cách quan tâm người của Cừu nhi hơi không được tự nhiên, đây là không am hiểu việc quan tâm người khác sao.

“Tuyết Y!”

Sau khi thấy Tống Tuyết Y lên bờ Tôn Cốc Lan liền chạy về hướng này .

Lúc này xiêm y của Tống Tuyết Y cũng đã khô, Linh Cưu đem hình nhân giấy thu vào lòng bàn tay, ngẩng đầu lên nhìn đám người Tôn Cốc Lan cùng Hà Nghiên đã chạy tới trước mặt .

Gương mặt Tôn Cốc Lan tái nhợt, búi tóc cũng rối tung, nàng tựa như không có phát hiện, tâm tư hiện giờ đều tập trung vào Tống Tuyết Y.

“Tuyết Y, đây là”

Nhìn thấy tay áo Tống Tuyết Y có vết máu, mặt Tôn Cốc Lan tái xanh, đôi môi bị cắn đến trắng bệch .

Thông minh như nàng làm sao sẽ không nghĩ ra chuyện gì, vừa nhìn về phía Linh Cưu, thấy nàng tuy hơi chật vật nhưng không có thương tích, ánh mắt liền lộ ra mấy phần khiển trách .

Linh Cưu mím môi, không nói gì .

“Mẹ, không có Cưu nhi, ta đây sợ là đã bỏ mạng ở đáy sông.”

Giọng nói của Tống Tuyết Y đầy nghiêm túc .

Nghe vậy mặt Tôn Cốc Lan liền biến sắc, ánh mắt nhìn Linh Cưu cũng hóa thành lúng túng cùng áy náy .

“Tiểu Cưu, là ta quá quan tâm hấn nên bị loạn, trách lầm con.”

Linh Cưu lắc đầu, đúng là Tống Tuyết Y vì nàng mà bị thương, nàng cam kết sẽ bảo vệ cho hấn nhưng lại không làm được. Há miệng định nói chuyện lại bị hành động nắm tay của Tống Tuyết Y cắt đứt .

Quay đầu nhìn lại thấy Tống Tuyết Y cười yếu ớt,

“Cưu nhi, đỡ ta trở về thôi.”

“Ta cũng ngại.”

Người đang bị thương lại lạnh đầu có thể đi bộ được !

Tống Tuyết Y cố nín cười.

Linh Cưu không rõ chuyện gì xảy ra nên Tôn Cốc Lan bắt đầu dĩ cười nói:

“Tiểu Cưu, con quá nhỏ.”

“.....”

Ách, sao nàng lại quên mình bây giờ là một nhóc con cơ chứ ?(๖ _ ๖)

Nhóc con quả nhiên lại nhăn nhó thành hình chữ xuyên 囧.

Tống Tuyết Y nhìn về mặt của Linh Cưu, đột nhiên cảm giác vết thương không còn đau đớn nữa, nhéo tay bé con một cái, ôn nhu nói:

“Cưu nhi chỉ cần đỡ ta là tốt rồi.”

Linh Cưu yên lặng cam tâm tình nguyện, tận tâm tận lực làm cây gậy hình người cho hấn dựa vào.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Thẳng thắn với nhau

Khi đoàn người Linh Cưu trở lại Tống gia thì trời đã khuya, Tống Tuyết Y lại không để thái y chữa thương cho mình, nói là sẽ tự xử lý vết thương .

Tình huống như thế xảy ra cũng không phải Tôn Cốc Lan lần đầu thấy, cho nên mặc dù trong lòng bắt đầu dĩ nhưng cũng phải tùy theo Tống Tuyết Y, vì không tiện làm trở ngại hấn trị thương nên liên tục dặn dò mấy câu mới rời đi .

Lúc nàng rời đi, Linh Cưu thấy được sắc mặt của nàng, liền hiểu chuyến đi này sẽ được lên kế hoạch, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ chủ mưu làm Tổng Tuyết Y bị thương.

Tôn Cốc Lan vừa đi, Tổng Tuyết Y liền đuổi Hà Nghiên ra khỏi phòng, để lại một mình Linh Cưu.

Linh Cưu lẳng lặng nhìn hắn, mặt ngoài thì bình tĩnh, trên thực tế trong lòng lại thấp thỏm không yên. Một hồi sau mới lắp bắp mở miệng,

“Bất kể người muốn hỏi cái gì, trước tiên trị xong vết thương đã, thuốc thoa ngoài da để ở đâu, ta đi lấy cho người.”

Vừa mới mở miệng ra, Linh Cưu liền phát hiện giọng nói của mình lại bởi vì khản trương mà nghẹn ngào, giống như đứa trẻ phạm sai lầm vô cùng đáng thương.

Một bàn tay êm ái đặt trên đầu nàng, theo tóc nàng trượt dần đến sau ót, sau đó hơi dùng sức liền đem đầu của nàng áp vào trong lồng ngực không tính là rộng rãi,

“Cưu nhi, đừng sợ.”

Tiếng tim đập thình thịch vang lên liên tục, Tổng Tuyết Y dùng giọng nói vô cùng dịu dàng chui vào trong lỗ tai Linh Cưu khiến cổ họng nàng càng trở nên ngứa ngáy khó chịu.

Sau đó thân thể nàng bị nhấc bổng lên, rơi vào trong lồng ngực thiếu niên đang bị thương.

Linh Cưu cả kinh, cũng không dám giãy giụa, chỉ có thể dùng ánh mắt phản đối nhìn chằm chằm Tổng Tuyết Y.

Tổng Tuyết Y làm như không có nhìn thấy, đi tới bể tắm trong phòng, đẩy một cái nút ở trên vách tường hồ tắm, sau đó vách tường mở ra một lối đi vừa tầm người lớn.

Căn phòng này lại có mật đạo! Linh Cưu kinh ngạc nhìn khung cảnh xung quanh.

Tổng Tuyết Y ôm nàng đi vào, lại đẩy một cơ quan nữa ở chỗ mật đạo, cửa tường đóng lại, ở trong lối đi dấy lên ánh nến.

Đây là một cái mật đạo thông với lòng đất, ước chừng đi khoảng nửa nén hương (30 phút), bọn họ đi tới một gian phòng rộng rãi..... là phòng thuốc?

Linh Cưu nhìn bố trí của căn phòng, xác định đây chính là một gian phòng chế thuốc, bốn phía trừ mùi thuốc nồng nặc cùng ngăn đựng thuốc, còn lại chỉ có một bộ bàn ghế, cùng với một lò luyện đan, một đồng dụng cụ chế thuốc, cái bao tay, một chum đựng thuốc và cái cân dược liệu.

“Thuốc trị ngoài da là thuốc nào?”

Bất kể nơi này đại biểu cái gì, trước tiên nên xử lý vết thương của Tổng Tuyết Y.

Tổng Tuyết Y tiện tay lấy một hộp dược cao từ trong ngăn đựng thuốc.

Từ hành động thuần thục của hắn có thể nhìn ra nơi này rất quen ra nơi này rất quen thuộc với hắn. Linh Cưu nhận lấy dược cao, từ trong ngực Tổng Tuyết Y nhảy xuống, để cho hắn ngồi ở trên ghế, không chút chậm trễ cõng y phục của hắn ra. (Miêu: Ít da, ngại quá đi à *đỏ mặt-ing*. Nguyệt: *liếc mắt khinh bỉ* thế này đã là gì, chờ đi nhóc, trò hay còn ở phía sau)

Tổng Tuyết Y đối với hành động của nàng không có chút phản kháng, bất quá nhìn kỹ lại thì thấy vành tai của hắn có màu hồng khá ngời.

Từng món y phục rơi xuống, lộ ra đường cong sống lưng hoàn mỹ, bên vai trái có một vết thương giống như hoa mai, đẹp để khiến người ta muốn chà đạp.

Linh Cưu bây giờ không cảm giác được nửa điểm mỹ cảm, chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt, động tác thô lỗ lấy thuốc, nhưng khi lau vết thương cho Tổng Tuyết Y lại nhẹ nhàng êm ái đến không thể tin được, chỉ sợ làm đau hắn.

Cảm giác êm ái truyền tới Tổng Tuyết Y, làm cho hắn cong môi lộ ra nụ cười thỏa mãn hạnh phúc.

“Cưu nhi, nơi này là do lúc ta chín tuổi xin Triệu lão sư xây dựng lên.”

“Ừm.”

Linh Cưu đang thoa thuốc cho hắn, động tác dừng lại một giây.

“Những năm trước Triệu tiên sinh cũng là một trong những thái y giúp ta xem bệnh, mỗi một vị thái y xem bệnh cho ta, ta cũng luôn học hỏi bọn họ.”

“.....”

Linh Cưu vừa lấy vải trắng băng bó vừa bôi thuốc bên hông cho hắn.

“Triệu tiên sinh là nhìn ra ngộ tính của ta tốt, liền ở lại một vài ngày dạy ta , nể mặt mũi của hấn nên giáo viên của Thanh Vân học viện cũng sẽ thỉnh thoảng tới Tổng gia dạy ta học, từ lúc ta bảy tuổi đến mười tuổi cũng không tới dạy nữa . ”

“Đưa tay qua đây . ”

Linh Cưu lại thoa thuốc lên cánh tay phải của hấn .

Lúc này Tổng Tuyết Y không còn quay lưng với nàng, Linh Cưu lặng lẽ ngược mắt nhìn lên đã thấy ánh mắt ôn nhu của hấn yên lặng nhìn mình.

“Y học cùng được học là hứng thú duy nhất của ta, người của Tuyết viện đều do ta dùng được bồi dưỡng ra. ”

Sau khi cột lên cánh tay Tổng Tuyết Y một cái nơ bướm, Linh Cưu mới ngẩng đầu nhìn hấn chăm chú.

Tổng Tuyết Y cười nhìn nàng, cặp mắt cong thành hình bán nguyệt , lộ ra một chút gian xảo :

“Cưu nhi, người hiểu ý của ta đúng không . ”

Linh Cưu không khỏi ảnh hưởng bởi không khí do hấn tạo nên, tâm tư dần dần bình tĩnh , thấp giọng nói :

“Đôi mắt của ta , có thể thấy vật kỳ quái . ”

“Ừm . ”

Lúc này đổi lại Tổng Tuyết Y nghe nàng kể chuyện .

“Yêu ma quỷ quái, vận xui cùng may mắn.”

Linh Cưu đem thuốc cầm trong tay để lên bàn , đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm Tổng Tuyết Y.

“Ta tu luyện một môn công pháp cổ quái, nó không giống nội lực của Võ giả , lại giống như yêu thuật trong truyền thuyết. ”

Dù là ánh mắt của Tổng Tuyết Y vô cùng dịu dàng , không làm cho nàng nhạy cảm nhận ra một chút gì, nhưng nàng cũng không nguyện ý dò đi tầm mắt , không muốn bỏ qua một biểu hiện của hấn .

Chỉ cần Chỉ cần đôi mắt này lộ ra một chút sợ hãi cùng ghét bỏ, nàng

“Phì . ”

Thiếu niên chột nở nụ cười ấm áp như nắng mùa thu.

“Cho nên lúc mới gặp nhau Cưu nhi không thèm nhìn ta , là coi ta như quỷ quái ? ”

“.....”

Về mặt nghiêm túc của bé con bị phá vỡ biến thành 囧, đột nhiên thân thể bị ôm lấy, Linh Cưu ngẩn ngơ, lỗ tai nho nhỏ bị hơi ấm như có như không lướt qua, giọng nói thiếu niên chui vào lỗ tai.

“Cưu nhi nhìn thấy những thứ đó chắc là rất sợ đi. ”

“.....”

Linh Cưu há miệng một cái lại tức cười .

“Sau này ta sẽ một mực chăm sóc cho Cưu nhi có được không . ”

Tổng Tuyết Y thấp giọng nói .

Linh Cưu mấy phen há mồm, qua mấy giây mới khạc ra âm thanh .

“Đừng tùy tiện hứa hẹn. ”

Từ ‘ Một mực ’ này là không thể tùy tiện dùng , phải biết rằng ta sẽ nghiêm túc , ta một khi nghiêm túc sẽ rất khó làm .

Ở nơi Linh Cưu không nhìn thấy, Tổng Tuyết Y không tiếng động thở dài một cái , không tính toán cưỡng cầu bé con hôm nay phải cho hấn câu trả lời.

Điều hấn muốn là có một số việc không cần cam kết , chỉ cần làm tốt là được . huống chi bé con còn nhỏ , hấn có thể từ từ chờ , làm cho bé con nhìn thấy.

“Sau này Cưu nhi phải làm gì cũng có thể ở chỗ này làm, cần gì thì nói với ta, ta mua giúp Cưu nhi.”

Tổng Tuyết Y quay người, mặt đối mặt nhìn Linh Cưu.

“Được.”

Linh Cưu không có cự tuyệt.

Cho tới nay nàng đều cất giấu khả năng đặc biệt của mình, vì để tránh phiền toái, cũng vì không muốn làm Tổng Tuyết Y sợ hãi.

Nàng cũng đã nghĩ tới làm như vậy không phải là biện pháp lâu dài, không ngừng suy tính nếu có một ngày mọi chuyện bị bại lộ, không bằng từng chút từng chút lộ ra, cho Tổng Tuyết Y thời gian thích ứng.

Ai biết được ngày này lại đến nhanh như vậy.

Hai người thẳng thắn với nhau càng làm xúc tiến nhanh tình cảm.

Linh Cưu không nghĩ tới điểm này, lại làm cho nàng mừng rỡ.

Thái độ của Tổng Tuyết Y làm cho nàng cảm thấy dù bên ngoài có thái độ như thế nào cũng không quan trọng bằng hân, vấn đề luôn làm nàng lo lắng trước giờ đã không còn, bất luận như thế nào hân cũng sẽ bao dung, sủng ái nàng.

Thiếu niên mười ba mười bốn tuổi đã xuất hiện một chút trưởng thành, thậm chí có tấm lòng bao dung ngay cả người trưởng thành cũng khó có được.

Linh Cưu còn chưa hiểu, Tổng Tuyết Y rất keo kiệt, chút bao dung dịu dàng này chỉ là đối với rất ít người hân mới biểu hiện ra.

“Cưu nhi.” Tổng Tuyết Y chợt có chút chần chờ.

“Hả?”

Linh Cưu nghi ngờ.

Bây giờ nàng mới phát hiện ra Tổng Tuyết Y so với người trưởng thành còn ung dung hơn, nhưng bộ dáng lúc này của hân lại giống một thiếu niên mười ba tuổi, lộ ra một tia bối rối cùng chần chờ, nhẹ giọng nói:

“Ta đã giết người.”

Linh Cưu là người xuyên không mà tới nên trí tuệ so với người thường ở nơi này không giống nhau, phản ứng đầu tiên của nàng là thần kinh Tổng Tuyết Y phản xạ quá chậm, bây giờ mới biết sợ.

“Không cần sợ, ngươi đã làm đúng!”

Linh Cưu mặt nghiêm trang liên tục gật đầu.

“Ngươi không giết nàng, nàng liền giết ngươi, cho nên ngươi không có sai! không cần có chướng ngại tâm lý!”

Tổng Tuyết Y một trận buồn cười, sau đó bật cười,

“Ta không có sợ, chẳng qua là không muốn ngươi…… ghét bỏ ta.”

Linh Cưu 囧, nàng cũng lo lắng vấn đề này nha!

“Ta còn giết bốn người.”

Nàng lắp bắp nói.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, sau đó ăn ý bật cười thành tiếng

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Ngươi như vậy là không đúng.

Editor: Miêu Từ

Beta: Luru Nguyệt

Khi Linh Cưu cùng Tống Tuyết Y vui vẻ do khúc mắc được cởi bỏ, tình cảm tăng tiến, thì người khác cũng không được vui vẻ như vậy.

Khanh Hàn Lâm vừa lên bờ thì phát hiện không thấy bóng dáng Khanh Linh Thước, trong lòng có dự cảm không tốt, lập tức nghe theo lời thúc dục của Giang Ly Dã phái toàn bộ người của Khanh gia xuống dưới sông tìm.

Giang Ly Dã là tiểu thư chi thứ hai của Giang gia, luận bối phận cũng là bác của Giang Vô Mị, bởi vậy Khanh Linh Thước cũng hẳn cũng có quan hệ biểu huynh muội.

Giang Vô Mị nhận lấy khăn trong tay hạ nhân lau tóc, lạnh đạm nhìn tình trạng hỗn loạn trên bờ sông. Bỗng nhiên hắn nhận thấy có ánh mắt sắc bén quét trên người mình, quay đầu nhìn lại thấy hai người Tống Luru Giác cùng Tống Thu Hiền.

Chắc là Tống Luru Giác đã nói gì với Tống Thu Hiền, bởi vậy ánh mắt hắn mới đầy thâm ý như vậy.

Giang Vô Mị không có ý định đi giải thích, quay đầu lại chợt nhìn thấy một vị phu nhân ôn nhu đang khóc nghẹn ngào đi tới.

Người này nhìn qua còn khá trẻ, nhưng lại có chút thành thực quyền rũ mà thiếu nữ không thể có được, Giang Vô Mị biết nữ tử này đã hai mươi lăm tuổi, đúng là người đã gả đi Khanh gia, Giang Ly Dã.

"Vô Mị, lúc này ở phía trước thuyền hoa, Thước nhi cách ngươi gần nhất, khi ngươi rơi xuống nước có nhìn thấy Thước nhi không?"

Trên mặt Giang Ly Dã tràn đầy sốt ruột hỏi.

Giang Vô Mị hơi khép mắt.

"Không thấy."

Giống như lúc hắn nhìn thấy Tống Tuyết Y cùng Linh Cưu bị hại không có hứng thú đi giúp đỡ. Khanh Linh Thước bị hại, hắn cũng không có hứng thú tham dự, chỉ rước thêm phiền toái.

Giang Ly Dã không nhân ra điều gì bất thường, dự cảm bất an càng ngày càng rõ, ánh mắt cũng càng độc ác.

Nữ tử này nhìn qua thì dịu dàng nhưng thủ đoạn cùng tâm tư chưa bao giờ hiền hòa.

"Giang Vô Mị, ta trước giờ vẫn cho rằng ngươi là người thông minh."

Bóng dáng Tống Thu Hiền đến gần, sang sang cười nói:

"Xem ra ta đây cũng có lúc nhầm lẫn."

Giang Vô Mị ngẩng đầu, mày kiếm nhíu lại.

"Mỗi vị thiếu gia của Tống gia đều thật kiêu ngạo."

Nhớ lại lúc Tống Tuyết Y ở Thanh Vân học viện nói lời cảnh cáo, đối trá ngạo mạn cũng không bằng Tống Thu Hiền, làm cho người ta sinh ghét.

"Cũng không phải chỉ có Tống gia ở Tô Tuyết thành có tổ tiên phong vương phong hầu, Tống nhị thiếu không cần lấy bộ dáng tài trí hơn người cùng ta nói chuyện, cho dù ngạo mạn cũng cần phải có thực lực."

Tống Thu Hiền mặt cười không thay đổi, trong chớp mắt biến thành khuôn mặt lạnh như băng.

"Vô Mị, ngươi hơi quá lời rồi."

Giang Ly Dã đứng ra hoà giải.

Bất kể là Giang Vô Mị hay là Tống Thu Hiền đều không thèm liếc nhìn nàng một cái, Giang Vô Mị lạnh lùng bỏ lại một câu.

"Tống nhị thiếu, không cần nhìn bất luận kẻ nào, đôi khi người hành động không chớp mắt càng làm ngươi bất ngờ."

Trong đầu lại hiện lên đôi mắt đen tuyền thâm sâu thần bí của cô gái giống như yêu tinh dưới sông, hắn hít sâu một hơi.

"Ngươi còn chưa thắng đâu."

"Ha ha."

Tổng Thu Hiền nhìn theo thiếu niên như lan như ngọc rời đi, mới nghiêng đầu nói với Giang Ly Dã:

"Người của Giang gia thật là lớn lối nha."

Giang Ly Dã nằm cũng trúng đạn, sắc mặt có chút vận vẹo, muốn giải thích hai câu đã thấy Tổng Thu Hiền không chút nề mặt xoay người bước đi.

Nữ nhi duy nhất còn chưa tìm được, lại bị một tiểu bối mười ba bốn tuổi giận chó đánh mèo, Giang Ly Dã chưa bao giờ bị uất ức như vậy, cố tình thân phận hai thiếu niên này đều cao hơn nàng, nàng có tức cũng chỉ có thể chịu đựng.

"Tôi nay nếu không tìm được Thước nhi, không ai được rời đi!"

Giang Ly Dã đem sự uất ức phát tiết lên người gia nhân Khanh gia.

Một đêm tìm kiếm ở trên bờ và dưới nước cũng không tìm được bóng dáng Khanh Linh Thước, cuối cùng Khanh Hàn Lâm thống khổ hạ lệnh: Xuống sông để tìm!

Mệnh lệnh này có thể nói là đã xác nhận Khanh Linh Thước bất hạnh rồi.

Đến khi bình minh lên, cuối cùng thi thể của Khanh Linh Thước cũng nổi lên mặt sông.

Giang Ly Dã thất thanh khóc rống lên ngay tại chỗ, vẻ mặt Khanh Hàn Lâm cũng bi thương. Phải biết rằng bởi vì thủ đoạn độc đoán lạnh lùng của Giang Ly Dã, huyết mạch còn sót lại của hân rất ít, chỉ còn lại có hai nữ nhi là Khanh Linh Thước và Linh Cưu, một đứa con trai đều không có.

Hiện tại Linh Cưu bị đưa đến Tổng gia, cũng đã đoạn tuyệt quan hệ, Khanh Linh Thước lại chết, đến giờ này hân chẳng còn đứa con nào.

Khi Linh Cưu biết được tin tức Khanh Linh Thước chết đã là giữa trưa ngày hôm sau, nghe xong cũng không có biểu cảm gì.

Tâm tư hiện tại của nàng đều dồn vào Tổng Tuyết Y, nào có thời gian rảnh rỗi đi lãng phí tình cảm vì người khác.

Từ khi cùng Tổng Tuyết Y thăng thần nói ra bí mật, đồng thời có Tổng Tuyết Y phối hợp cùng duy trì, nàng luyện công chế bùa cũng không còn bó tay bó chân, tiến độ so với trước kia nhanh hơn rất nhiều, đối với chứng bệnh của Tổng Tuyết Y cũng có chút hiểu biết.

"Nguồn gốc chứng bệnh của ngươi không ở trên thân thể, mà là ở trên hồn phách!"

Trong phòng tối, hai tay Linh Cưu sờ soạn lên thân thể Tổng Tuyết Y, hình ảnh rất dễ khiến người ta liên tưởng lệch lạc, tuy nhiên khuôn mặt nghiêm túc của bé con lại không có chút ám muội nào.

"Ta cũng từng đoán tới phương diện này."

Tổng Tuyết Y thấp giọng nói, con ngươi thỉnh thoảng liếc qua bé con, lại nhìn về phía nơi khác.

Ngộ tính của hân đối với y học ngay cả Triệu Bích Chi nhìn thấy cũng sợ, đã sớm biết tình trạng thân thể của mình, thì nhìn ra bệnh trạng căn bản không có vấn đề. Bởi vậy, hân vẫn đều biết, bệnh của mình không có thuốc chữa.

"Ta có thể cảm giác được trong hồn phách của ngươi có hơi thở của một loại trận pháp, tuy nhiên với thực lực hiện tại của ta còn chưa thể thăm dò được, chẳng những thế còn có khả năng làm ngươi bị thương, đã thảo kinh xà."

Linh Cưu nghiêm trang nói, ngón tay dính chu sa đỏ, vẽ ký hiệu lên ngực Tổng Tuyết Y.

"Trước kia ta sợ ngươi sẽ sợ hãi, cho nên vẫn không làm, ký hiệu này có thể bảo hộ dương khí của ngươi, phòng ngừa âm khí cùng xui xẻo dính vào ngươi."

"Thật thú vị."

Tổng Tuyết Y cười nói.

Câu trả lời này so với nói 'Không sợ' càng làm cho người ta thoải mái.

Một bức đồ văn màu son hiện ra trên da thịt như tuyết, liếc mắt nhìn qua nhưng lại không thấy một chút quỷ mị, ngược lại trang nghiêm thánh khiết. Linh Cưu vừa lòng với kiệt tác của mình, linh lực bị rút đi làm trán nàng phủ một tầng mồ hôi, đôi mắt so với bình thường càng lóe sáng, ngẩng đầu nhìn Tổng Tuyết Y.

Nghi hoặc phát hiện ra tuần mỹ thiếu niên luôn luôn thong thả thể nhưng nhìn chung quanh, ánh mắt tự do tiêu sái có thần thái bối rối không rõ.

"Ách."

Bỗng nhiên có loại cảm giác bị phanh sát làm sao bây giờ?

Linh Cưu mà xui quẻ khiến đưa tay nhỏ bé trắng trẻo chạm tới nơi nào đó đang nhô lên của hắn.

"Đừng!"

Hai má Tống Tuyết Y bỗng nhiên đỏ rực.

Haha! Thật là thẹn thùng nha! Phản ứng đầu tiên của Linh Cưu không phải xấu hổ, hay là thẹn thùng, ngược lại thái độ giống như phát hiện ra đại lục mới ngạc nhiên nhìn Tống Tuyết Y, cẩn thận nhìn hắn giống như muốn đem hắn nhìn thấu.

"Tống Tiểu Bạch, ngươi cảm thấy thế nào?"

Tống Tuyết Y: "..."

Linh Cưu sợ hãi than.

"Ngươi mới mười ba... Không đúng, tuổi mụ là mười bốn."

Sau đó giống như bùng tỉnh hiểu ra:

"Tuổi này chắc là có thể được."

Tống Tuyết Y: "..."

Linh Cưu không phát hiện ra Tống Tuyết Y đang rối rắm, nàng bình tĩnh xoay người đưa tay đến hộp thuốc cùng băng vải, giúp Tống Tuyết Y thay thuốc mới lên miệng vết thương, mặt nghiêm trang, tận tình khuyên bảo nói với hắn:

"Tống Tiểu Bạch, làm việc đó quá sớm cũng không tốt, ngươi không nên để nửa người dưới điều khiển!"

Tống Tuyết Y: "..."

Hai má thiếu niên càng ngày càng đỏ, ngay cả lỗ tai cũng nóng rùng rục, ánh mắt kia tựa như bắt đắc dĩ mà cũng tựa như một cái gì khác. Linh Cưu tự kiểm điểm lại, có phải mình nói quá mức trực tiếp hay không, nói thế nào đối phương cũng là người cổ đại, tuổi cũng không lớn...

"Tống Tiểu Bạch."

Linh Cưu nghiêng đầu, dùng vẻ mặt thuần khiết, giọng nói dịu dàng nói ra tính nghiêm trọng của vấn đề:

“ Chuyện đó nếu làm quá sớm sẽ không cao được nữa nha ~ “

Ba.

Tống Tuyết Y rốt cục cũng động đậy, động tác có chút thô lỗ ôm lấy bé con, cúi đầu cắn một cái lên cái miệng nhỏ nhắn của bé, sau đó có chút giận dữ quay mặt đi,

"Gia giáo của Khanh gia thật không ra gì!"

Tống Tuyết Y khẳng định bé con ở Tống gia cùng Thanh Vân học viện cũng chưa tiếp xúc nhiều, cho nên làm bé con biết được chuyện đó duy nhất chỉ có Khanh gia.

Khanh gia liền như vậy nằm cũng trúng đạn, lại bị Tống Tuyết Y nhớ thêm một khoản nợ cần tính.

Linh Cưu ngẩn ra, liếm liếm môi mình, sau đó tặc lưỡi cười nói:

"Tống Tiểu Bạch, bộ dáng ngươi thẹn quá hóa giận thật là đáng yêu."

Nàng cho rằng Tống Tuyết Y hôn, là biểu hiện của thẹn quá hóa giận.

Tống Tuyết Y cúi đầu lặng yên liếc mắt nhìn bé con một cái, tâm tình có chút kì diệu, tựa hồ cũng có chút may mắn lại có chút... Thất vọng? Tình cảm ngây ngô kì quái lan tràn trong lòng hắn, hắn cũng không có ý kiểm lại.

Ai cũng không biết tình cảm ngây ngô này trưởng thành đến mức nào, lại trưởng thành ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bàn Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thân tuy tàn nhưng chí không tàn

Editor: Miêu Tử

Beta: Luru Nguyệt

Hôm nay Linh Cưu cùng Tống Tuyết Y dậy từ rất sớm, mặc xiêm y màu nhạt lên xe ngựa đi Khanh gia, đồng hành còn có những người khác của Tống gia.

Bước xuống xe ngựa, Linh Cưu nhìn cổng lớn của Khanh gia, còn nhớ rõ ngày đầu tiên nàng đến thế giới này chính là đi ra từ Khanh gia, đến bây giờ cũng đã gần nửa năm, nàng vẫn chưa nhìn rõ nơi này.

Ai sẽ nghĩ tới lần đầu tiên gặp lại, sẽ là cảnh tượng thê lương, khăn trắng treo lên, đèn lồng trắng leo lắt trong gió?

Linh Cưu cùng Tống Tuyết Y được gia nhân của Khanh gia dẫn đến linh đường ở đại viện. Giang Vô Mị vừa thấp hương xong, Giang Ly Dã về mặt tiền tụy nhìn hấn.

"Thước nhi khi còn sống thích nhất là Vô Mị ca ca, ô... Vô Mị, sau này có thể dành một khoảng thời gian đến Khanh gia bồi bác được không?"

Giang Vô Mị về mặt lạnh lùng, nhẹ nhàng vuốt cằm, nghiêng đầu liền thấy hai người Linh Cưu cùng Tống Tuyết Y đi vào, bước chân đang định trực tiếp rời đi tức thì dừng lại.

Sau khi hạ nhân báo thanh danh xong, Linh Cưu cùng Tống Tuyết Y cùng tiến lên phía trước thấp nén hương cho Khanh Linh Thước.

Ai cũng không chú ý tới nén hương của hai người lúc sáng lúc tối, tựa như lúc nào cũng có thể tắt, so với nén hương bình thường càng cháy mau hơn.

Ánh mắt Linh Cưu chợt lóe, nhẹ nhàng quét mắt đến quan tài của Khanh Linh Thước, đem ba nén hương cắm vào lư hương. Sau đó xoay người đi tới chỗ Khanh Hàn Lâm, ngẩng đầu lên lộ ra khuôn mặt trắng nõn tươi mát.

"Khanh lão gia, người chết không thể sống lại, người không cần quá đau buồn."

Tiếng nói thuần túy mềm mại của nữ nhi làm cho người ta không khỏi mềm lòng, Khanh Hàn Lâm trong chớp mắt cảm thấy nữ nhi dường như nhìn thuận mắt hơn nhiều so với trước kia.

"Ngoan."

Bàn tay hấn muốn vỗ vỗ lên đầu cô gái.

Linh Cưu nghiêng đầu né tránh, lộ ra nụ cười thuần túy với hấn.

"Nếu vì chút chuyện ấy mà đau lòng khổ sở, về sau gặp chuyện càng bị thảm, nếu không chịu nổi đã kích, đi đòi nhà ma thì làm sao bây giờ?"

Tươi cười trên mặt Khanh Hàn Lâm phút chốc biến thành dữ tợn.

Mọi người trong Linh đường, có người mê hoặc, có người hiểu ra, cũng có người không hề xúc động.

"Khanh lão gia, ta thấy trong sách có một câu tên là thiện có thiện báo, ác có ác báo. Khanh lão gia có hai nữ nhi, một đứa trùng tên với ta ngoài ý muốn qua đời, không đến nửa năm Khanh Linh Thước lại chết..."

Linh Cưu về mặt khó xử nhìn Khanh Hàn Lâm, im lặng một hồi lâu, mới đồng ngôn vô ký (trẻ nhỏ nói năng không cần kiêng kị) cảm thán.

"Ai làm nữ nhi của người thật đáng thương."

"Người cái nữ nhi bất hiếu này!"

Khanh Hàn Lâm giận dữ, gơ tay muốn đánh.

Lúc này Linh Cưu trốn tránh thật sự đúng lúc, linh hoạt trở lại bên cạnh Tống Tuyết Y, quay đầu lưu lại cho Khanh Hàn Lâm một ánh mắt lạnh nhạt quý dị.

Khanh Hàn Lâm nhìn thấy,đáy lòng không hiểu sao nổi lên một cảm giác sợ hãi.

"Hà Nghiên."

Tống Tuyết Y khom người kéo bé con đang “sợ hãi” ôm vào trong lòng,

"Đưa lễ vật lên."

Hà Nghiền mặt không chút thay đổi đưa một cái bình sứ đến trước mặt Khanh Hàn Lâm.

"Đây là?"

Khanh Hàn Lâm tức giận chưa tiêu tan, cũng không cự tuyệt Hà Nghiền đưa lễ, trong lòng kỳ quái: đang lúc tế linh hồn người chết lại tặng lễ, đây là cái quy củ gì?

Tổng Tuyết Y ôm Linh Cưu đứng thẳng.

"Đây là ba viên linh an thân."

Dù là lúc này không thích hợp, nhưng khi Khanh Hàn Lâm nghe được tên của đan dược vẫn là nhin không được kinh hi, có chút lộ ra tươi cười, đang muốn nói lời cảm tạ với Tổng Tuyết Y, lại nghe Tổng Tuyết Y nói:

"Mấy ngày gần đây Khanh lão gia đau lòng tang nữ, khó tránh khỏi tinh thần khác thường, không khỏi bệnh tình nghiêm trọng, mời dùng viên đan dược này."

"..."

Khanh Hàn Lâm hết sức kiềm chế mới không đem bình sứ ném đi.

Tổng Tuyết Y không hề dừng lại, xoay người rời đi.

Trên xe ngựa.

Linh Cưu lại bắt đầu điều khắc khúc gỗ đào, cũng không ngẩng đầu lên nói:

"Chỉ vì khiến hấn tức giận mà đưa đồ tốt như vậy, thật lãng phí."

Tổng Tuyết Y nói:

"Hấn nếu có chút ngao khí không dùng là tốt nhất, nếu dùng..."

Động tác của Linh Cưu dừng lại một chút, dao nhỏ quẹt qua ngón tay, Tổng Tuyết Y sợ tới mức vội vàng bắt lấy tay nàng, không thấy bị thương gì mới thở phào một hơi. Linh Cưu nhìn thấy cảnh này liền cảm động không nói nên lời, hỏi hấn:

"Người giờ trò trong thuốc?"

Tổng Tuyết Y không nói gì cam chịu.

Linh Cưu nhìn đôi mắt của hấn sau tấm mặt nạ, thất thần nghĩ: sự việc ngày ấy xảy ra ở Sông Lưu Ly, giống như không chỉ làm nàng tỉnh ngộ, ngay cả hấn cũng thay đổi.

"Cưu nhi cảm thấy ta thật tàn nhẫn?"

Linh Cưu không trả lời ngay, hỏi lại hấn.

"Vì sao muốn làm như vậy?"

Tổng Tuyết Y nói:

"Khanh gia là tai hoạ ngầm, hủy đi Khanh gia có thể nâng Ôn gia lên, càng thêm nhiều lợi ích cùng trợ lực."

Lý do trọng yếu hơn hấn cũng không nói, đó là hấn phát hiện ra, trong lòng bé con muốn phá hủy Khanh gia, trả thù đám người Khanh Hàn Lâm.

Ngôn ngữ ích lợi lạnh lùng nói ra từ miệng thiếu niên, hiền hòa giống như vừa đi dạo công viên vừa nói chuyện phiếm, làm cho người ta xem nhẹ sự tàn khốc trong đó.

Trong trí nhớ không biết bắt đầu từ khi nào, thiếu niên dịu dàng hiền hòa giống như không nhiễm khói lửa nhân gian đã muốn đi vào thế tục, dùng tâm kế của hấn bố trí hết thảy, dùng y thuật của hấn giết người... Có lẽ chính là một khắc ở trên sông dùng dùng giết chết Khanh Linh Thuộc kia.

Linh Cưu không có một chút cảm xúc chán ghét thất vọng nào, ngược lại vui mừng và thương tiếc, cùng với một phần an tâm khôn kể——vốn dĩ, thiếu niên quá mức sạch sẽ, sẽ làm nàng bất an, không muốn ở trước mặt đối phương lộ ra biểu hiện tàn khốc, sợ mất đi sự dịu dàng của hấn, sợ hấn nhìn nàng bằng ánh mắt bài xích chán ghét.

"Linh Cưu, người thật sự là không có một chút tiến bộ nào!"

Linh Cừu ở trong lòng tự nói với chính mình, bình thường thì cả gan làm loạn, ở phương diện nào đó lại nhất gan đến không thể tin được.

Thật lâu không thấy bé con đáp lại, Tống Tuyết Y cúi đầu vuốt ve mái tóc nàng.

"Cừu nhi không cần nghĩ ngợi nhiều."

Linh Cừu ngẩng đầu, đột nhiên nói:

"Thế giới này vốn không có sự thuần khiết chân chính, cho dù có cũng quá yếu ớt, yếu ớt đến không thể chịu được một chút suy sụp cùng ngoài ý muốn, một người dù được bảo vệ tốt như thế nào cũng có lúc sơ xảy, cho nên bảo bối càng quý giá càng phải biết bảo vệ chính mình, có như vậy mới khiến càng nhiều người thương thức và quý trọng."

Tống Tuyết Y lắng lặng nhìn nàng, trong mắt nhộn nhạo ý cười.

Hắn (nàng) sẽ không vì chính mình có một mặt đen tối mà bài xích chán ghét.

Lúc này tâm tư hai người đều giống nhau, tâm trí thỉnh thoảng bất an giờ đây càng ngày càng ổn định.

Ngày hôm sau, Linh Cừu cùng Tống Tuyết Y bị mời đi Trữ Xa Cừ.

Hai người vừa vào cửa, cửa đã đóng lại, không khí trong đại đường vô cùng nặng nề.

Hai bên chỗ ngồi trái phải lần lượt là Tam gia Tống gia, Tống lão phu nhân, Nhị gia Tống Quý Sinh, Đại gia tiểu bối Tống Thu Sinh.

Đây là ý thế hiếp người?

Linh Cừu mặt ngoài ngây thơ, nội tâm một mảnh rõ ràng.

Tống lão phu nhân mở miệng câu đầu tiên chính là:

"Tuyết Y, đem sản nghiệp trong tay ngươi giao cho Thu Hiền đi."

(Miêu: grừ, cái bà già thiên vị này, bà là cái thá gì mà đòi sai bảo Y ca)

Biểu tình của Tống Tuyết Y đều giấu ở sau mặt nạ, ai cũng không nhìn thấy, bất quá hơi thở của hắn chưa từng có một tia thay đổi, giọng điệu an hòa lạnh nhạt như thường, chỉ hỏi một câu.

"Vì sao?"

Tống lão phu nhân ra vẻ chính nghĩa, hiền từ nói:

"Thân thể của ngươi không tốt, vốn là không nên vì vậy mà hao tâm tổn sức. Ngươi trước kia chưa từng học qua này đó, ngay từ đầu ta không nên đáp ứng thỉnh cầu của ngươi, nhìn xem mấy tháng qua ngươi đã làm gì? Xóa bỏ hợp tác nhiều năm với Khanh gia, còn ký hiệp nghị với Ôn gia..."

Tống Tuyết Y:

"Bà nội đã nhìn qua sổ sách tiền lời tăng chưa?"

Một câu này làm cho Tống lão phu nhân tức thì im miệng.

Tống Quý Sinh mở miệng chắn ngang,

"Tuyết Y, tiền lời nhất thời không thể đại biểu về sau. Loại chuyện phí sức phí công này ngươi vẫn là đừng làm, miễn cho đến lúc tráng niên sớm bị... Nhị thúc cũng là quan tâm ngươi mới nói nói trắng ra như thế."

"Đúng vậy, Tuyết Y."

Tống Thăng Vân tươi cười đầy mặt,

"Trước kia ngươi chưa bao giờ quản việc này, còn không phải thoái mái tự tại? Đòi người gần như vậy, sao không làm chính mình thoái mái? Tống gia cho ngươi hưởng vinh hoa phú quý vài năm vẫn được."

"Đủ rồi!"

Tôn Cốc Lan vẻ mặt lạnh như băng quyết tuyệt đứng ra, ngửa đầu nhìn Tống lão phu nhân.

"Mẹ, người thật sự phải làm như vậy sao?"

Tổng lão phu nhân về mặt âm trầm, lại không để ý tới nàng, nói với Tổng Tuyết Y:

"Tuyết Y, buông tha cho sản nghiệp trong tay đi, chuyện ta đáp ứng ngươi sẽ không thay đổi, ngươi cùng đứa nhỏ trong lòng ngươi đều sống rất tốt."

Linh Cưu chú ý tới ánh mắt của nàng như cố ý mà cũng vô tình dừng ở trên người mình. Đây là tính lợi dụng mình làm cho Tổng Tiểu Bạch đi vào khuôn khổ sao?

"Ta không tin lời bà nói."

Câu trả lời của Tổng Tuyết Y như đánh sâu vào Tổng lão phu nhân, nhìn mọi người xung quanh, ánh mắt cũng không dừng lại trên người của ai.

"Theo như lời bà nội nói là bảo ta buông tha sản nghiệp trong tay, sự thật là làm cho ta buông tha thân phận người thừa kế. Một trưởng tử Tổng gia đã bị đái ngộ gì mà lại bị hủy bỏ thân phận, bà nội có thể nói rõ không?."

Nét mặt già nua của Tổng lão phu nhân đỏ lên.

"Tuyết Y, sao ngươi lại nói như vậy? !"

Tổng Thăng Vân vỗ án đứng lên.

Tổng Tuyết Y vẫn bình tĩnh như trước,

"Sống trong sự khinh thường của mọi người, lúc nào cũng có thể bị Thu Hiền, Lưu Giác bọn họ giẫm lên thật sự rất tui khuất."

Hắn sao có thể chịu được bảo bối trong lòng hắn sống ở hoàn cảnh như vậy.

Hắn muốn tất cả mọi người đều không dám trêu chọc khi nhục nàng!

"Ha ha ha."

Tổng Thu Hiền cười to, đứng lên đi tới chỗ Tổng Tuyết Y,

"Tuyết Y, giờ ta mới biết được ngươi thật thú vị, thật sự là thân tuy tàn nhưng chí không tàn! Nguyên lai trong thân thể yếu đuối bệnh tật này còn có thể sinh ra dã tâm lớn như vậy, ta thật không biết là nên bội phục ngươi, hay là nên thương hại ngươi."

Tổng Thu Hiền cười ngạo mạn, bỗng nhiên sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt đầy châm chọc coi rẻ, một chương chụp đến Tổng Tuyết Y.

Linh Cưu nâng tay lên, lại bị Tổng Tuyết Y nhận thấy được ôm chặt lấy.

"Tổng..."

Phanh!

Thân thể của Tổng Thu Hiền bị đánh bay ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: So với ai khác càng bá đạo hơn

Tất cả mọi người đều bị biến cố trước mắt làm cho sững sờ.

Linh Cưu cũng ngẩn ra, thấy một lão già mặc áo đen không biết xuất hiện trước mặt Tổng Tuyết Y khi nào.

Đúng là hắn đã tập kích Tổng Thu Hiền.

"Tuyết Y, ngươi muốn mưu hại Thu Hiền sao!"

Tổng Thăng Vân vội vàng đi đỡ Tổng Thu Hiền, thấy khóe miệng Tổng Thu Hiền chảy máu, chỉ vào Tổng Tuyết Y mắng.

"Tổng Tiểu Bạch, hôm nay ta cuối cùng cũng hiểu được ác nhân cáo trạng trước là như thế nào."

Sự tình phát triển đến mức này, cục diện căng co đã rõ ràng, Linh Cưu cũng không sợ gây chiến thêm một phen nữa.

Tổng Thăng Vân cả giận nói:

"Thu Hiền chẳng qua là đùa giỡn, cũng không có ý động thủ thật, ngươi lại làm hấn bị thương, thật sự là hẹp hòi giống lão đại!"

"Thăng Vân!"

Tổng lão phu nhân bắt mắt quát lớn.

Tổng Thăng Vân vẫn không chịu thu liễm, đều nói mẹ nhờ con quý, hiện tại hấn xem như bằng hai đứa con xuất sắc mà địa vị tăng vọt.

"Nương, người không thể nhìn Tuyết Y thân thể không tốt liền chiều theo hấn, vì ngài phóng túng như vậy, mới làm cho hấn trở nên không có quy củ, không thể nói lý!"

Tổng lão phu nhân làm sao có thể nhìn không ra ai đúng ai sai, bởi vì Tổng Thu Hiền có tài hơn nữa Tổng Lưu Giác là tôn tử nàng yêu thích khiến nàng cũng thiên vị phía Tổng Thăng vân. Con người một khi bắt công, đạo lý cái gì đều là hư ảo.

"Tuyết Y, lần này ngươi làm quá lên rồi."

Tổng lão phu nhân nói:

"Còn không mau lại đây xin lỗi Thu Hiền?"

Tôn Cốc Lan sao có thể chịu được đứa con duy nhất của mình bị ủy khuất như vậy, thanh âm đã lạnh như băng.

"Nương, người quá thiên vị..."

"Họ Tôn kia, ngươi nói vậy là ý gì?!"

Tổng Thăng Vân khẩu khí kiêu ngạo, hèn mọn nói:

"Ta nhìn mặt mũi của nương mới gọi ngươi một tiếng chị dâu. Ngươi nhìn bộ dáng hiện tại của mình đi, tam tông tứ đức đã học đi nơi nào rồi! Nếu ngươi không muốn làm đương gia chủ mẫu thì để cho Thiên Thiên làm đi."

Tôn Cốc Lan không để ý tới tiếng huýt sáo của Tổng Thăng Vân, nàng vẫn nhìn Tổng lão phu nhân, thấy lão phu nhân nghe Tổng Thăng Vân nói xong mặt nhăn mày nhíu, cũng không lên tiếng phản đối. Nàng không khỏi trào phúng cười.

"Được, ta sẽ không làm đương gia chủ mẫu nữa, xem ra hiện tại một đám các ngươi đều hận không thể đem ta cùng Tuyết Y đuổi ra khỏi Tổng gia!"

"Cốc Lan, ngươi đang nói cái gì đấy!"

Tổng lão phu nhân vẻ mặt bất mãn, dù nàng vô tình, cũng sẽ không thật sự để con dâu cùng cháu trai lưu lạc đầu đường, đây là tổn hại thanh danh Tổng gia.

Tôn Cốc Lan vung tay lên, quyết tuyệt nói:

"Chia nhà đi."

Hai chữ 'chia nhà' này, làm đầu óc đám người Tổng lão phu nhân mờ mịt không rõ.

"Tôn Cốc Lan, ngươi là người bên ngoài, có tư cách gì đòi chia nhà!"

Tổng Thăng Vân là người nổi bão đầu tiên. Ở trong mắt hấn, Tổng gia nhất định sẽ rơi vào trong tay Tổng Thu Hiền, toàn bộ gia nghiệp Tổng gia đều sẽ là tài sản của hấn, không thể bị Tôn Cốc Lan chia ra.

"Ngươi muốn rời khỏi Tổng gia, tốt! Một người cút đi, nhưng đừng hòng mang đi một đồng tiền của Tổng gia!"

"Đại tẩu tử, ngươi cũng đừng kích động."

Tổng Quy Sinh luôn đứng ngoài xem diễn này giờ về mặt ôn hòa cười

"Chúng ta đang bàn chuyện nhà, sao có thể nháo đến mức chia nhà."

Lại nhìn về phía Tổng Thăng Vân.

"Tiểu đệ, ngươi cũng thật là, cùng đại tẩu tử nói chuyện cho tốt, tặc xấu vội vàng vàng khi nào thì mới sửa được đây?"

Tổng Thăng Vân một mặt châm chọc.

"Ta đây là đang nói chuyện tốt, nhưng người ta lại nghe không hiểu lời hay, nhìn bộ dáng nàng ta kiêu ngạo đi? Thật cho là mình có thể làm chủ Tổng gia sao? Một người phụ nữ như nàng ta suốt ngày thò mặt ra ngoài, thật không có chút liêm sỉ nào, vì muốn chiếm lấy sản nghiệp Tổng gia, tâm địa thật rắn rết..."

"Tiểu thúc, câm miệng."

Tiếng nói không nóng không lạnh của thiếu niên đột nhiên đánh gãy lời Tổng Thăng Vân.

Tổng Thăng Vân sững sốt một giây sau cười to:

"Câm miệng? Ngươi bảo ta câm miệng thì ta phải câm miệng sao? Dựa vào cái gì? Chỉ bằng thân thể ma ồm của ngươi?"

Một đạo bóng đen lướt qua ánh mắt của mọi người, đi đến trước mặt Tổng Thăng Vân, hung hăng dùng tay rút lưỡi hăn.

"A ——!"

Cùng với tiếng kêu thê lương của Tổng Thăng Vân, lực đạo của bóng đen giống như đem gốc lưỡi hăn cũng đứt đoạn, sau đó nhìn về phía Tổng Tuyết Y khinh thường nói:

"Ánh mắt của bọn người này thật thiên cận, không thấy được tài năng của ngươi."

Thấy Tổng Tuyết Y không nói lời nào, liền ghét bỏ buông đầu lưỡi hăn ra, lại đánh một quyền làm gãy mất mấy cái răng của Tổng Thăng Vân.

"Hai lần, nhớ rõ đó."

Tổng Tuyết Y vuốt cằm.

"Võ giả ít nhất đã ngoài cấp năm."

Tổng Thu Hiền gắt gao nhìn chằm chằm kẻ mặc áo đen.

Lão ta hừ nhẹ một tiếng, hiển nhiên là cam chịu.

Tổng Thu Hiền cười nói:

"Chỉ là một võ giả cấp năm liền nghĩ mình là thiên hạ vô địch? Trong nhà Tổng gia ta ở Tổ Tuyết thành còn rất nhiều người như thế."

Trong đôi mắt của lão ta lóe lên ánh sáng lạnh.

"Trước khi Tổng tổ gia phái người đến, ta giết ngươi không thành vấn đề."

Tổng Thu Hiền thực quý trọng mạng sống, nghe xong những lời này liền an phận, có điều ánh mắt nhìn lão ta rõ ràng đầy không cam lòng.

Choang!

Một ly trà vỡ trên mặt đất.

Tổng lão phu nhân giận dữ.

"Ầm ỹ đủ rồi!"

Tầm mắt quét qua một trận lên người mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Tổng Tuyết Y, một miệng đầy từ ngữ dạy dỗ.

"Tuyết Y, tùy tiện đem người ngoài vào Tổng gia, còn làm bị thương đệ đệ và thúc thúc của mình... Ngươi thật làm cho bà nội thất vọng! Ngày mai ta sẽ đem sản nghiệp trên danh nghĩa của ngươi đưa cho Thu Hiền quản lý, ngươi không cần lo lắng, hôm nay phạt ngươi đi quỳ ở từ đường, trước mặt toàn tổ tông nhận sai, chờ khi nào nghĩ thông suốt rồi thì mới được ra."

"Lão phu nhân, Cưu nhi thấy ấn đường của người đã biến thành màu đen, trong mắt phỉếm hồng, môi tím tái, răng nanh ó vàng, tâm thần không yên nha."

Linh Cưu giống như thấy chuyện lạ hô lên, nhìn Tổng lão phu nhân sắc mặt vẩn vọ, cười đến sưng mắt thành khảm.

"Thật sự nếu không đem tâm thần đặt vào đúng chuyện, sợ rằng thu hút tà linh, ác linh quán thân nha."

"Người đâu, tới và miệng nó cho ta!"

Tổng lão phu nhân sẽ không khách khí với Linh Cưu.

Tổng Tuyết Y không chút do dự ôm chặt bé con vào lòng lui từng bước về phía sau, ý muốn bảo vệ thật rõ ràng.

Tôn Cốc Lan đi tới chỗ hắn, đứng bên cạnh hắn.

"Lão phu nhân."

Lúc này, Tổng Tuyết Y không hề gọi Tổng lão phu nhân là bà nội nữa, giọng nói nghe không ra vui giận, chỉ có không nóng không lạnh nhàn nhạt nói.

"Ngài đã già rồi."

Bất cứ một nữ nhân nào cũng đều không thích nghe từ “già”, Tổng Tuyết Y nói một câu như mũi tên đâm trúng vết thương lòng của bà ta.

"Nurong, chúng ta đi thôi."

"Nghịch chương này!"

Tổng lão phu nhân tức giận đến nổi đứng bật dậy, chỉ vào bóng lưng đang rời đi của đám người Tổng Tuyết Y.

"Hồn lão! Thiên Ảnh, bắt bọn họ lại, xử phạt theo gia pháp!"

Bỗng nhiên có mấy bóng đen từ trong chỗ tối xuất hiện, vây lấy đám người Linh Cửu.

"Lão phu nhân, gia quy Tổng gia có nói, trừ phi làm ra chuyện lục thân không nhận, khi sư diệt tổ, giết cha giết huynh, mới có thể sử dụng Thiên Ảnh xử lý người trong nhà."

Tôn Cốc Lan sau khi sững sốt, lập tức xoay người nhìn về phía Tổng lão phu nhân, rớt cuộc trên mặt không che dấu được ánh mắt lạnh thấu xương.

"Ngài đã già đến mức thần chí không rõ rồi!"

Bị tiểu bối bắt kình nhiều lần, Tổng lão phu nhân tức giận đến sắc mặt xanh mét.

"Bắt lấy bọn họ, chỉ cần lưu lại một hơi thở!"

Chát!

Âm thanh va chạm da thịt vang lên rất đột nhiên.

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh phát ra, thấy đầu Tổng lão phu nhân bị nghiêng sang một bên, trên khuôn mặt được bảo dưỡng kĩ càng hẳn lên dấu năm ngón tay.

Tổng lão phu nhân cũng ngẩn người, thậm chí quên cả đau.

Nội lực ngưng hình chỉ có vỏ giả ngoài cấp sáu mới có thể làm được, dấu năm ngón tay trên mặt của Tổng lão phu nhân rất rõ ràng.

"Lão phu nhân, nó ở phía sau ngươi kia."

Giọng bé con mát lạnh, bang quơ vang lên, ý cười nhẹ nhàng làm người ta sợ hãi.

Mặt Tổng Lưu Giác trắng bệch lại, đột nhiên nhìn sau lưng Tổng lão phu nhân, thậm chí còn lui về phía sau hai bước ngày thường hẳn nguy trang rất khá, nhưng thật sự nội tâm đã sớm bị con ác mộng hơn một tháng kia tra tấn đến nỗi thần kinh yếu ớt.

"Ha, ngay cả nó cũng không thể nhìn được việc bất công đến thế."

Về mặt Linh Cửu tui cười thuần khiết .

"Chát!"

Má phải của Tổng lão phu nhân lại nhiều thêm dấu năm ngón tay.

Một cái tát này so với một chương còn mạnh hơn, làm hai má Tổng lão phu nhân sưng tấy lên, răng nanh buông lỏng.

Tổng lão phu nhân trừng hai mắt, trong lòng tràn ngập sợ hãi cùng phẫn hận, bị ngôn ngữ ma lực của bé con nào đó tràn ngập tâm thần.

"Nếu ngươi không biết hối cải, sẽ chết rất thảm đó nha?"

Ngôn ngữ ngây thơ chất phác, so với nguyên rửa ác độc gì đó càng làm cho lòng người lạnh ngắt.

"Ngươi là người của thượng giới! ?"

Tổng Thu Hiền bỗng nhiên sợ hãi kêu lên.

Thượng giới?

Linh Cưu nhớ lại kiến thức đã học được, cái gọi là thượng giới chính là tầng phía trên Cửu Châu đại lục, đồn là có tiên, yêu tồn tại. Nghe giọng điệu của Tổng Thu Hiền, dường như đối với chuyện này rất hiểu biết, không giống như là tin vĩa hè không rõ thật giả. Hơn nữa trên người hắn có hơi thở của Linh Cưu, Linh Cưu lúc này bày ra vẻ mặt buồn rầu giận chó đánh mèo.

"Ai kêu ngươi nói ra thế! Đều tại ngươi nhóm, lần đầu lịch lãm của ta

vốn dĩ có thể bình yên trời qua, hiện tại lại không thể không bại lộ thân phận!"

Một đồng lửa bùa nổ tung trước mặt Tổng Thu Hiền.

Tổng Thu Hiền hoảng sợ, khuôn mặt đen lại. Vốn là trong lòng hắn còn có điểm hoài nghi, thấy Linh Cưu sử dụng chiêu thức ấy liền tin chín phần.

Loại thủ đoạn tàng bí này này, hắn chỉ thấy vài người ở chỗ tổ gia sử dụng qua, đúng là thuật pháp thượng giới.

Ở đây ngoại trừ Tổng Tuyệt Y ra, tất cả mọi người đều giật mình nhìn Linh Cưu, trong ánh mắt mơ hồ còn có tò mò, kính sợ cùng với tham lam.

Linh Cưu kiếp trước là Thần Côn, giả trang tàng bí, lãnh khốc gì đó đều là kỹ năng cơ bản.

Bởi vì Tổng Thu Hiền ngắt lời, khiến cho nàng đột nhiên nghĩ ra kế hoạch khác, lông mày nhíu lại, vẻ mặt nhỏ nhắn tức giận.

"Chuyện xảy ra hôm nay không ai được nói ra ngoài, nếu làm lớn... Ta tuyệt đối, sẽ, không, tha, cho, các, ngươi!"

Lúc này Tổng Tuyệt Y ôm nàng cùng Tôn Cốc Lan rời đi, không một ai dám ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Sẽ không bỏ qua cho các ngươi

Editor: Miêu Từ

Beta: Lư Nguyệt

"Cho dù các ngươi có nghe lời, ta cũng nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi."

Đây là sau khi ra khỏi Trữ Xa Cưu, Linh Cưu thật thà nói, đáng tiếc đám người Tổng Thu Hiền không nghe thấy.

Nghe được mấy lời này cũng chỉ có Tổng Tuyệt Y có thể giữ bình tĩnh, Tôn Cốc Lan khẽ nhíu mày không nói gì, còn vẻ mặt Hà Nghiên lại co quắp bất an.

Nàng nhớ lại hành động trước kia của mình đối với Linh Cưu, hình như là không có đổ thêm dầu vào lửa, phát hiện mình cũng không có làm chuyện gì quá đáng, mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu Cưu, con còn nhỏ, vẫn chưa hiểu những tranh chấp trong gia tộc lớn, cho nên chuyện của Tổng gia để di Tôn xử lý là được rồi."

Trở lại Tuyệt viện, Tôn Cốc Lan mới khuyên bảo, thành khẩn nói với bé con.

"Di Tôn không cầu gì khác, cũng không cần biết con là người phương nào, chỉ cần con có thể trị hết bệnh cho Tuyệt Y, di Tôn cho dù mất mạng này cũng chắc chắn sẽ bảo vệ con."

Linh Cưu ngẩng đầu.

"Ta không cần mạng của ngươi, ngươi cũng không cần chắn ở trước mặt ta, ta không muốn lại phải bảo vệ thêm một người."

Tôn Cốc Lan ngăn ra.

Tổng Tuyệt Y cười khẽ.

"Cruu nhi không quen nói lời quan tâm người khác, nương hiểu ý nàng là được rồi."

"Phi."

Tâm tình buồn bực lúc trước đã tiêu đi một nửa, Tôn Cốc Lan hiền hòa nhìn Tống Tuyết Y, lại nhìn Linh Cruu, tâm trạng vừa mừng vừa lo. Hai đứa nhỏ này rất thân mật với nhau, nếu vẫn tiếp tục như vậy cũng không có vấn đề gì, chỉ sợ tương lai một người có tình một người lại vô ý...

"Haiz."

Hiện tại lo lắng cho tương lai cũng vô dụng, Tôn Cốc Lan âm thầm thở dài.

Sau khi ba người ở Tuyết viện dùng bữa tối xong, Tôn Cốc Lan lại cùng Tống Tuyết Y nói dự tính sau này —— hôm nay biểu hiện của Tống Tuyết Y làm cho Tôn Cốc Lan cảm thấy hần đã trưởng thành. Nàng phát hiện ra hần thật sự hạ quyết tâm bộc lộ tài năng, cho nên có một số việc có lẽ nên nói với hần.

Lúc hai người đang nói chuyện với nhau, Linh Cruu lặng lẽ thả ra ba cái hình nhân giấy.

Hình nhân giấy nhỏ nhỏ màu trắng, trên người vẽ ký hiệu màu vàng quý dị, theo gió tung bay, chia ra bay đến Trữ Xa Cư, Thu viện cùng chỗ Tống Quy Sinh đang ở.

Trong Thu viện, hình nhân nhẹ nhàng, không một tiếng động theo khe hở của cửa sổ bay vào, như có linh trí dán tại mặt trái của một bình hoa gần cửa sổ.

Ký hiệu trên thân hình nhân tác dụng tuy nhỏ nhưng lại rất thực dụng, đó là dùng để nghe trộm.

Lúc này có ba người đang ngồi trong phòng là Tống Thu Hiền, Tống Thăng Vân và Tống Lưu Giác.

Ba người sắc mặt khác nhau, lại có một điểm giống nhau đó là mắt húng.

Tống Thăng Vân một bụng đầy tức giận, cũng không dám phát tác trên người Tống Thu Hiền. Liên tục mở miệng rồi lại đóng miệng không nói gì, khoảng nửa nén hương sau (chắc 7,8p gì đó), hần rốt cục không chịu nổi áp lực găm nhẹ nói:

"Thu Hiền, người đàn bà họ Tôn cùng ma ồm kia đang nắm trong tay phần lớn sản nghiệp Tống gia, nếu bọn họ có chết cũng không chịu giao ra, lão thái bà lại đang bị dọa đến thất kinh không giúp đỡ chúng ta, chúng ta muốn chiếm lấy Tống gia thật khó!"

Bởi vì bị gây mất mấy cái răng, giọng nói của hần bỗng trở nên có chút kỳ quái.

Lúc này Tống Thu Hiền không còn khí chất sang sảng như thường ngày.

"Chuyện đó không có gì quan trọng, quan trọng là cái con nhóc ở thượng giới kia!"

Tống Thăng Vân nhú mày.

"Con xác định nàng là người thượng giới thật sao? Thân phận lúc đầu của nàng khi vừa tới Tống gia là nha hoàn đó!"

"Linh thuật nàng luyện rất quen thuộc, lại nhỏ tuổi như vậy, không có khả năng là người nơi này. Cho dù có phải đi nữa, chuyện đó cũng chỉ có thể chứng minh gia tộc sau lưng nàng rất khổng lồ, lại ví dụ như nàng không có gia tộc, sau lưng nàng nhất định có sư phó chỉ dạy, mà vị sư phó dạy linh thuật cho nàng này cũng không phải người chúng ta có thể đắc tội được."

Tống Thu Hiền nêu ra một loạt phân tích, làm cho Linh Cruu ở Tuyết viện xa xa nghe đến thú vị, nghĩ rằng: mấy kẻ đa nghi chính là mấy tên dễ bị lừa nhất"

"Theo như lời con nói, nàng có bối cảnh tốt như vậy tại sao còn muốn ở nơi này tự tìm khổ làm gì!"

Tống Thăng Vân phiền não nói.

Tống Lưu Giác chen miệng nói một câu.

"Ta cảm thấy bây giờ nàng đang rất hưởng thụ."

Ma ồm kia không phải cưng chiều nàng như bảo bối sao, nói không chừng hần đã sớm biết thân thế của nàng cho nên mới có thể đối xử tốt nàng như vậy! Hừ! Mặt ngoài thì giả bộ thanh cao, thực ra trong nội tâm lại đầy mưu kế!

(Miêu: Cái tên đầu heo chết tiệt, dám chửi lên Tống Tiểu Bạch, kì này sắp bị Cruu tỷ hành chết rồi, ha ha~)

Tống Thu Hiền phiền não nói:

"Các ngươi cái gì cũng không biết, nơi hẻo lánh chính là nơi hẻo lánh!"

Giọng điệu coi thường khiến Tống Thăng Vân cùng Tống Lư Giác vô cùng khó chịu.

"Ca! Huynh cũng là người được sinh ra ở đây, huống chi bây giờ huynh còn muốn đoạt cái chỗ hẻo lánh này!"

Tống Lư Giác ý mình còn nhỏ liền nhận hết sủng ái không chịu nhẫn nhịn phản bác, kể cả người khiến hắn khó chịu là Tống Thu Hiền. Quan trọng hơn là, hắn cảm thấy bọn họ là thân huynh đệ, không cần che giấu tình cảm của mình.

"Chát!"

Tống Thu Hiền không chút do dự tát cho Tống Lư Giác một cái làm hắn ngã lăn ra đất.

"Vài năm không thấy, tiểu đệ ngươi thật là càng ngày càng không làm người ta thích."

Tống Lư Giác tròn tròn hai mắt, không thể tin nhìn Tống Thu Hiền, nước mắt tràn đầy cả khóe mắt. Thân ca ca là người hắn tin tưởng nhất, thế nhưng lại vì một câu nói mà lần đầu tiên ra tay đánh hắn! Đây là ca ca mà hắn từng kính ngưỡng nhất sao?

"Này... Ai, Lư Giác, ngươi cái đứa nhỏ này, ngươi đang nói gì với ca ca của ngươi vậy, còn không mau xin lỗi ca ca ngươi?"

Tống Thăng Vân là người thương yêu Tống Lư Giác nhất, nhưng lúc này cũng hướng về phía Tống Thu Hiền.

Tống Lư Giác mạnh mẽ nhìn về phía Tống Thăng Vân, dường như thật không ngờ hắn sẽ nói như vậy.

"Chắc, không cần."

Tống Thu Hiền không kiên nhẫn vẫy tay,

"Ta ở tổ gia này vài năm biết được không ít bí ẩn, thượng giới đã phái đệ tử xuống bản giới lịch lãm cũng không phải hiếm gặp, chủ yếu là vì tôi luyện tâm tính của bọn họ, nhưng người nhỏ như Bách Lý Linh Cừu thật ra không nhiều lắm, lại đều là thiên tài có thiên phú dị bẩm(trời sinh đã có)!"

Cho nên, hắn mới càng thêm kiêng kỵ thân phận đứa nhỏ kia.

"Không biết cũng là một cái phúc nha."

Linh Cừu không phúc hậu thờ dài. Nếu không phải Tống Thu Hiền biết nhiều như vậy, cũng sẽ không suy đoán nhiều như vậy cũng sẽ không tự sa vào hố sâu như vậy.

"Này..."

Tống Thăng Vân càng phiền chán, bỗng nhiên hai mắt phát ra một tia sáng.

"Thu Hiền, ngươi ở tổ gia này vài năm hẳn là kết giao với nhiều người. Ngươi xem có thể làm cho tổ gia bên kia phái người tới đây hỗ trợ không? Chỉ cần tổ gia bên kia nói một câu, còn sợ bọn người ma ốm không theo sao?"

Đề nghị này không làm cho Tống Thu Hiền cao hứng mà ngược lại làm cho sắc mặt của hắn càng khó coi hơn.

Sau khi Tống Thăng Vân nhìn thấy vẻ mặt đó, trong lòng 'bộp' một tiếng,

"Chẳng lẽ... Thu Hiền, lần này ngươi trở về, chẳng lẽ là ở tổ gia đắc tội người nào rồi?"

"Cha, người đang nói cái gì vậy!"

Tống Thu Hiền cố kiềm nén, cũng còn biết hiếu đạo không có phát tiết lên người Tống Thăng Vân, lại đá một cước vào Tống Lư Giác.

"Ở tổ gia bên kia ta vẫn an phận thủ thường, làm sao có thể đắc tội với người khác."

Tống Thăng Vân thấy hành vi của hắn, tuy đau lòng cho Tống Lư Giác, nhưng vẫn mấp mảy môi không nói gì, làm bộ không chú ý hỏi Tống Thu Hiền:

"Vì sao lại không được?"

Tống Thu Hiền rồi rầm một hồi, phiền não nói:

"Tổ gia bên kia thiên tài nhiều vô số, thiên phú của ta ở nơi đó chỉ có thể đứng hàng chót. Tài nguyên của tổ gia rất phong phú, dùng ở trên người ta cũng không nhiều, cho nên ta mới nghe lệnh trở về."

Rất nhanh hắn lấy lại vẻ mặt ngạo mạn.

"Dựa vào thiên phú của ta, khuyến đào tài nguyên của Tống gia ở Ngự Hải trấn đến bồi dưỡng, nhất định có thể trở thành một người tuyệt đỉnh thiên tài như Tống Nguyên Thanh ở tổ gia!"

"thà làm đầu gà còn hơn làm đuôi phượng."

Tổng Lưu Giác bỗng nhiên đứng lên, chầm chọc nói với Tổng Thu Hiền:

"Nhưng chính người thật không ngờ, chỉ làm một cái đầu gà mà đã làm khó người như vậy!"

"Người!"

"Giác nhi, người..."

"Hừ!"

Tổng Lưu Giác sẽ không ngây ngốc đứng làm cái bao cát lần nữa để cho Tổng Thu Hiền đánh, hắn vừa nói nói xong liền xoay người bỏ chạy. Một đường chạy khỏi Thu viện, hai mắt mông lung, hai má ướt đầm nước mắt, cuối cùng ở địa phương vắng người nhìn không được khóc rống lên.

"Đại đường ca (Tổng Tuyệt Y), ta bỗng nhiên có chút hiểu được cảm giác của người."

Về mặt Tổng Lưu Giác ghen ngào ảm đạm.

Hóa ra làm kẻ bị bỏ qua khó chịu như vậy!

Nguyên lai người lớn không nói đạo lý bất công làm cho người ta khó chịu đến như vậy!

Hắn vốn tưởng thân ca ca là người quân tử võ nghệ cao cường lại yêu thương đệ đệ, hóa ra đều là mình hắn tưởng tượng ra mà thôi."

Hắn vẫn luôn khát vọng nhìn thấy đại ca, nhưng đại ca lại là tính tình như vậy!

Trải qua một đêm trao đổi, Tổng Thu Hiền cùng Tổng Thăng Văn cuối cùng quyết định, trước hết nhìn tình huống mà làm, nếu thật sự không có biện pháp thì có thể viết thư đến Tổng tổ gia xin giúp đỡ.

Tổng Thu Hiền nói là:

"Ta ở tổ gia có biết vài vị võ giả trường bối trên cấp năm, chỉ cần trả một cái giá làm cho bọn họ động tâm, bọn họ nhất định sẽ chấp nhận đi hỗ trợ."

Sau khi hai người tách ra, không có phát hiện ra hình nhân giấy đang dán ở mặt trái của bình hoa tự động cháy lụi, hóa thành đồng tro tàn.

Chỉ có ở Thu viện là có tin tức nhiều nhất, Linh Cửu thông qua hình nhân giấy, còn nghe được tin tức ở Trữ Xa Cư cùng chỗ của Tổng Quy Sinh. Nhưng so với bên Tổng Thu Hiền, Trữ Viễn Cư bên kia rất yên tĩnh, Tổng lão phu nhân đã sớm uống thuốc an thần đang chìm vào giấc ngủ còn Tổng Quy Sinh tính ngời ngời ông đặc lợi nên cũng chẳng có hành động gì.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Bố trí trong âm thầm

Những ngày kế tiếp rất yên tĩnh, tựa như tranh tranh cãi ngày đó ở Trữ Xa Cư chưa từng xảy ra, tuy nhiên sau đó lại truyền ra tin tức Tổng lão phu nhân bị bệnh, làm cho không khí ở Tổng gia càng trở nên áp lực hơn.

Áp lực này không chút nào ảnh hưởng đến Linh Cửu, những chuyện nàng phải làm đều tự sắp xếp rõ ràng ở trong đầu nhưng mặt ngoài không để lộ gì cả.

Hôm nay, Tổng Tuyệt Y cùng Ôn Kỳ hẹn gặp mặt ở khách sạn Tuyệt Cửu.

(Nguyệt: hix, cái từ khách sạn này Nguyệt tưởng xảy ra vấn đề chỗ nào nhưng tra bản gốc vẫn là khách sạn nhé, hóa ra từ khách sạn được dùng từ cổ đại sao)

Khách sạn này được xây dựng sau khi học viện Tuyệt Cửu xây xong, nhân công đều là nạn dân lúc trước. Ngoài khách sạn này ra, còn có quán trà, phổ bán tạp hoá, đất đai, tuy rằng không lấy tên như vậy nhưng cũng luôn có dấu hiệu Tuyệt Cửu.

Những công trình đó đều do các nạn dân xây dựng lên, sau khi Linh Cửu cùng Tổng Tuyệt Y biết được cũng không ngăn cản.

Lúc này, Linh Cửu đang ngồi trên ghế mềm khắc gỗ đào, lỗ tai lắng nghe nội dung nói chuyện của Tổng Tuyệt Y và Ôn Kỳ, chủ yếu là nghe Tổng Tuyệt

Y nói.

Tiếng nói của thiếu niên nhẹ nhàng ôn hòa, lời nói đạo lý rành mạch, rõ ràng đang nói tới ích lợi trên thương trường, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác phong nhã như đang thưởng trà.

Thật không hổ là thiếu niên nòng coi trọng nha! OVO

Linh Curu nhếch môi, hưởng thụ giây phút ấm áp này.

Nàng bỗng nhiên nghĩ thông suốt, kiếp trước đến chết vẫn chưa hiểu ra đạo lý, đôi mắt của nàng vừa là họa vừa là phúc, chỉ cần có đủ thực lực, có thể tự mình tạo ra bình thân cùng ấm áp. Nếu không cho dù nàng không có đôi mắt này đi nữa, ấm áp sung sướng bình thường cũng bị người khác làm cho biến mất.

Sau khi giải quyết được khúc mắc, Linh Curu nhất thời cảm thấy trong đầu đột nhiên sáng tỏ, ranh giới đột phá tự nhiên cảnh cũng dần buông lỏng.

"Cốc cốc"

Tiếng gõ cửa vang lên.

Hà Nghiên đẩy cửa đi vào, nói với Linh Curu:

"Curu chủ nhân, người ngài muốn tìm đã đến."

Tổng Tuyệt Y cùng Ôn Kỳ đang nói chuyện thì dừng lại.

Linh Curu buông dao khắc trên tay xuống.

"Đưa ta đi xem."

"Ta có thể cùng đi không?"

Ôn Kỳ lộ ra vẻ mặt tò mò không kiêng kị nói.

Ánh mắt Linh Curu chột lóe, gật gật đầu.

"Được."

Rõ ràng là bé con tươi cười thật đáng yêu, nhưng trực giác sâu sắc của thương nhân lại làm Ôn Kỳ thấy bất an, có một loại cảm giác tự mình nhảy vào hố!

Hà Nghiên đẩy cửa phòng chữ Giáp số ba để Linh Curu cùng Tổng Tuyệt Y tiến vào, Ôn Kỳ không nhanh không chậm đi theo ở phía sau.

Sương phòng bố trí rất mộc mạc, một bóng dáng tinh tế đứng trong phòng, yếu điệu như liễu, tóc đen như thác.

Nghe sau lưng có tiếng động, nữ tử xoay người, ngoái đầu lại cười như hoa đào nở rộ.

Nhìn qua hình dáng của nàng chỉ như mười lăm mười sáu tuổi, mặt trái xoan lớn bằng bàn tay, da thịt trắng nõn mê người, mi thanh mục tú, mắt như nước hồ mùa thu, lông mi đen tuyền cong vút, bộ dáng cúi mắt nhìn thật dịu dàng vô tội, môi màu son ướm ắt, nhướn mày cười lộ lên đôi mắt như hoa đào, quả là vưu vật khiến người phạm tội.

"Tiểu nữ tử Hoa Tri Ngừ."

Nữ tử cúi đầu chào.

Linh Curu thu hồi ánh mắt đang đánh giá trên người nàng, đi thẳng vào vấn đề nói:

"Ta muốn người cùng Tổng Thu Hiền làm chuyện... Khụ."

Đột nhiên nhớ tới còn một thiếu niên ngây thơ đứng bên cạnh, nơi này cũng không phải hiện đại, cứng nhắc sửa miệng.

"Ái ă?"

Bộ dáng cứng nhắc của nàng trong mắt những người khác, tựa như đứa nhỏ thẹn thùng ngại ngùng.

Hoa Tri Ngừ khẽ cười nói:

"Tổng nhị thiếu là thiên chi kiều tử *(con cưng của trời), sợ là chương mất nữ tử như ta."

Linh Cưu quăng cho nàng một cái hình nhân giấy đã gấp thành hình tam giác.

"Tìm thời gian thích hợp, đem thứ này đi gặp hân."

Hoa Tri Ngừ nhận được bùa giấy, trong mắt thoáng qua một tia nghi hoặc.

"Xuất ra thủ đoạn của ngươi."

Linh Cưu nhột nhột nhếch môi, tươi cười điềm tĩnh thân nhiên, âm thanh trẻ con có thể tỉnh lọc lòng người.

"Tốt nhất là ở trước mặt mọi người, càng nhiều người biết thứ ngươi đạt được càng nhiều, phải làm cho Tổng Thu Hiền thứ ngươi làm Tổng gia nhị thiếu phu nhân. Ngươi làm được không?"

Hoa Tri Ngừ xưa nay ngay cả chết còn không sợ, nhưng lúc này lại ngây đại, trước đôi mắt của bé con không hiểu sao sinh ra một tia sợ hãi.

Đây là đứa nhỏ như thế nào nha! Rõ ràng có vẻ mặt ngây thơ vô tội, lời nói ra lại hoàn toàn tương phản!

"Dạ."

Nàng ngoan ngoãn đáp, bộ dáng càng thêm nhu thuận nghe lời.

Người bàng quan với mọi chuyện như Ôn Kỳ cũng ngây người, ánh mắt nhìn phía Linh Cưu không như ban đầu.

Ý của Linh Cưu hân hiểu được, để hân thấy một màn như vậy, khảo nghiệm quyết tâm của hân.

Vẫn luôn nghĩ mình già dặn thông minh hơn, ai biết được Tổng Tuyết Y càng yêu nghiệt, người duy nhất giống người bình thường là bé con kia, lúc này mới phát hiện ra cũng là một người không bình thường! Ôn Kỳ đau đầu nhắm mắt, bỗng nhiên có một cổ ưu thương như thấy mình già đi! Nhưng trên thực tế, hân mới không đến ba mươi tuổi nha!

Vài ngày này Tổng Thu Hiền an phận thủ thường ngoài ý muốn, thường đi tặng lễ cho Linh Cưu.

Linh Cưu ai đến cũng không từ chối, một gốc cây được thảo tứ phẩm Nguyệt Lan Hoa rốt cục cũng làm nàng động tâm, ngày đó mang theo lễ vật đến cửa thăm hỏi.

Tổng Thu Hiền tự mình ra cửa nghênh đón, dâng nước trái cây cùng điểm tâm.

Linh Cưu hai chân nhẹ nhàng ngồi ở ghế trên, cầm điểm tâm vui vẻ ăn, nói với Tổng Thu Hiền ở đối diện:

"Thật ra ngươi cũng không phải người xấu."

"Vì sao Cưu nhi cho rằng ta là người xấu?"

Tổng Thu Hiền cười sáng lạn như mặt trời. Cũng chỉ là một tiểu hài tử mà thôi, quả nhiên đưa đồ này nọ, tỏ ra sùng ái chút sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Chỉ cần khiến nàng rời khỏi Tổng Tuyết Y, Tổng Tuyết Y còn có vốn mà đấu cùng hân sao?

Về mặt Linh Cưu khó xử, bộ dạng như muốn nói lại không nói ra.

Tổng Thu Hiền tự nhiên cho rằng là do Tổng Tuyết Y ở bên tai nàng nói huyền thuyên gì đó, hân lại đưa nàng một ly nước trái cây.

"Cưu nhi có chuyện không thể nói thì đừng nói, chúng ta nói chuyện khác đi."

"Được!"

Linh Cưu vui vẻ đồng ý.

Kế tiếp hai người nói chuyện với nhau đến nửa canh giờ* (1 giờ), một người có tâm lý lòng, một người có lòng ham học hỏi, toàn bộ quá trình nói chuyện với nhau có vẻ hoà thuận vui vẻ.

"Cưu nhi còn nhỏ như vậy mà đã xuống hạ giới lịch lãm, vạn nhất... A, Hiền ca ca cũng không có ý xem thường Cưu nhi."

"Nơi này có thể có nguy hiểm gì, trên người ta còn có bảo bối bảo mệnh!"

Hiền ca ca? Ngươi cũng không biết xấu hổ,

"Ta cảm giác được có cổ hơi thở quen thuộc ở trên người A Hoàng ngươi, có người hạ thuật pháp với ngươi."

(Miêu: A Hoàng nghe cứ như cậu Vàng trong Lão Hạc ấy ==)))

Xung hô A Hoàng làm cho sắc mặt Tống Thu Hiền có chút vặn vẹo, lại chịu đựng, về mặt kính ngạc.

"Trên người ta bị hạ linh thuật? Cái này chẳng lẽ..."

Linh Cưu thấy điệu bộ của hắn không giống làm bộ, lại nói lái sang chuyện khác.

Tống Thu Hiền dù thế nào cũng không thể nghĩ đến đối phương là một con cáo già trong xác trẻ con, lại càng không thể nghĩ đến nghề nghiệp của nàng là thần côn, lừa người không hề thay đổi chút sắc mặt nào. Ngược lại càng tin tưởng thân phận đối phương, nàng hỏi gì đều trả lời không hề giấu giếm, bất tri bất giác đem toàn bộ chuyện mình ở Tống tổ gia đều kể cho nàng nghe.

Hai người đều cười đến vui vẻ, đến khi bên ngoài có người truyền lời, nói là Tống Tuyết Y tới đón người.

Linh Cưu nhìn chằm chằm Tống Thu Hiền.

Tống Thu Hiền nghĩ thầm chắc nàng sẽ ở lại, nhưng lại nghe bé con nói:

"Nói chuyện phiếm với người thật sự rất vui vẻ, lần sau ta lại tới tìm người!"

"Thật ra Cưu nhi có thể ở lại."

Tống Thu Hiền thâm tình chân thành nhìn nàng nói.

Ngu ngốc!

Linh Cưu nghe đến đó hai vai run lên, Tống Thu Hiền thấy vậy tự động nghĩ thành nàng xúc động mà do dự.

"Đúng rồi, Nguyệt Lan Hoa mà A Hoàng đưa cho ta rất tốt, ta rất thích. Nhưng mà chỉ có một gốc thật ít, A Hoàng đưa thêm cho ta thêm mười mấy hai mươi gốc nữa đi."

Linh Cưu ngẩng đầu, hé ra khuôn mặt tươi cười đáng yêu lại thân thiết.

Tống Thu Hiền thiếu chút nữa nghẹn họng, biểu tình thâm tình chân thành duy trì không nổi nữa, hóa thành thành khẩn khó xử.

"Cưu nhi có điều không biết, Nguyệt Lan Hoa không phải vật bình thường, rất trân quý..."

"À, đây là quà đáp lễ của ta."

Linh Cưu đem hộp gấm vẫn ôm trong ngực đưa cho Tống Thu Hiền, tựa như mới phản ứng lại, hồ nghi nói:

"Sao? A Hoàng người vừa muốn nói gì?"

"Không, không có gì!"

Người ở thượng giới đưa vật gì đó nhất định là vô cùng trân quý, mười mấy hai mươi gốc Nguyệt Lan Hoa tuy trân quý, lại so ra kém lễ vật trân quý của người thượng giới còn có thể cùng người thượng giới hữu nghị! Tống Thu Hiền tiếp nhận hộp gấm, trong mắt không che dấu được vui sướng.

"Cưu nhi quá khách khí rồi."

"Đây là người nên có."

Linh Cưu xua đi nghi hoặc, trừng mắt nhìn hắn.

"Nhớ rõ mỗi ngày phải đeo trên người, đối với việc luyện công của người mới có lợi."

Linh Cưu ra khỏi sương phòng nhìn thấy thiếu niên không nhiễm bụi trần đứng đó, chợt cảm thấy bất luận là ánh mắt hay là tâm linh đều được tinh lọc sạch sẽ.

Hai người rời khỏi Thu viện, đi trên con đường đá xanh đã trải qua bao mưa nắng.

Tống Tuyết Y cúi đầu nhìn bé con trong lòng.

"Cưu nhi không chia sẻ với ta một chút thành tựu sao?"

"Chuyện xấu đều bị người nói thành thành tựu."

Linh Cưu cười một tiếng.

"Lễ vật ta đưa cho A Hoàng là dương phù trong âm dương đoàn tụ phù."

"Hửm?"

Tổng Tuyết Y muốn biết hiệu quả của lá bùa kia.

"Chính là... Ách!"

Ta xin, thiếu chút nữa đắc ý vênh váo mà nói ra ! Linh Cưu khó khăn đem nụ cười tà ác trên khóe miệng giấu đi, ngại thơ vô tội nói:

"A, có thể cường kiện thân thể, tăng dương khí, khiến thân thể hần trở nên rất tốt."

Nàng nói vậy cũng đúng, đúng là có tác dụng này.

Đáy mắt Tổng Tuyết Y hiện lên ý cười ào ạt, cùng với sầu lo. Cưu nhi giống như là đứa trẻ trưởng thành sớm, như vậy cũng không biết là tốt hay xấu. Thấy trong mắt bé con là ảo não bối rối, hần không hỏi tới vấn đề về lá bùa nữa, chuyển sang hỏi vấn đề khác:

"A Hoàng là ai?"

"Người không thấy cái tên ấy rất giống tên cầu sao?"

Đôi mắt Linh Cưu sáng chói.

"Ừm... Phi."

Hần không biết có nên nói cho Cưu nhi, bộ dạng nàng lúc này thật giống con mèo trắng của nương lúc đòi ăn không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Trò khôi hài khi đưa tang

Ngày hai mươi hai tháng tám, Khanh Linh Thước được hạ táng, dân chúng Ngự Hải trấn tùm tùm lại đứng đầy hai bên đường vây xem hai nhà Tống, Giang đưa tang.

Đội ngũ áo tang màu trắng bước đi chậm rãi, vừa đi vừa rắc tiền giấy bay đầy trời tạo thành khung cảnh thê lương.

Linh Cưu cùng Tổng Tuyết Y cũng mặc quần áo màu trắng, cách đó không xa còn có đám người Tống Thu Hiền, Tống Lưu Giác.

Khanh Hân Lâm cùng Giang Ly Dã sắc mặt thật tiều tụy, Linh Cưu có lòng đi an ủi bọn họ hai câu, nhưng mà nàng vừa mới lộ ra tươi cười, đã bị bọn họ dùng ánh mắt như nhìn thấy ôn thần mà xua đuổi. Điều này khiến Linh Cưu không khỏi buông tay tỏ vẻ nếu người ta chờ mong như vậy, nàng không thể làm cho đối phương thất vọng mới đúng đi?

Phần mộ tổ tiên của Khanh gia nằm trên một khối phong thủy ở phía đông nam trên núi, khoảng thời gian đi đường ước chừng một canh giờ* (2 giờ).

Khi Linh Cưu ngồi trong xe ngựa vén rèm nhìn đường xá phong cảnh sơn thủy, ngoài ý muốn trông thấy một bóng dáng quen thuộc.

"Làm sao vậy?"

Tổng Tuyết Y phát hiện bé con bỗng nhiên nở nụ cười.

Linh Cưu buông rèm, không giấu diếm nói:

"Ta nhìn thấy Hoa Tri Ngừ ."

Tay ngọc khẽ vuốt mái tóc mềm mại của bé con, Tổng Tuyết Y cười khê không nói gì.

Bên ngoài này, Tống Thu Hiền đang cười ngựa bỗng nhiên có chút giật mình quay lại nhìn địa phương nào đó, vừa nẩy đáy lòng hần mới sinh ra một cảm giác rất kỳ quái, giống như nơi đó có một cái gì đó rất quan trọng với hần.

Nhiều mày nhìn tình huống trước mắt, tự tiện rời đi bây giờ thì quá thất lễ, Tống Thu Hiền kìm nén tò mò nghi hoặc ở trong lòng

Một lúc sau đã tới phần mộ tổ tiên của Khanh gia, mọi người đều tắt tả xuống ngựa.

"Lưng dựa núi cao, trái phải có hai núi long hổ bảo vệ, bên ngoài tránh gió, bên trong khí thế, trung tâm rộng lớn.... Là nơi có địa thế tốt."

Linh Cưu đề Tổng Tuyết Y buông nàng xuống, nhìn cảnh tượng xung quanh mồ mả Khanh gia. Sau đó vừa chuyển mắt, nhìn về phía Khanh Hàn Lâm đang vội vàng hạ táng cho Khanh Linh Thước theo quy củ, cúi đầu nhàn nhạt thờ dài, âm thanh này chỉ có Tổng Tuyết Y đang đứng bên người nàng nghe thấy.

"Đáng tiếc sau hôm nay liền không còn."

Không đúng, phải nói còn có một người nghe thấy được.

Bóng dáng của Giang Vô Mị đứng ngay tại địa phương không xa hai người, ánh mắt hần thình thoảng dừng lại trên người nữ nhân áo trắng cùng thiếu niên đeo mặt nạ, không có cảm xúc gì trên khuôn mặt, lúc nghe thấy lời nói nhỏ của Linh Cưu mới hiện ra chút cảm xúc.

"Tổng Tiểu Bạch, ta đi nơi này một chút."

Linh Cưu nói với Tổng Tuyết Y.

"Ừm."

Tuy rằng rất muốn nói hần muốn đi theo nàng..

Linh Cưu thấy được trong đôi mắt thiếu niên một chút chờ mong nhưng nhanh chóng âm đạm, tâm can cũng có chút run rẩy, cứng rắn xoay người đi không nhìn lại. Nếu còn nhìn tiếp, ai biết có thể bị sắc đẹp mạnh sát không!

Ai, Tổng Tiểu Bạch dù đeo mặt nạ hay không đeo cũng đều quyến rũ người khác, nếu về sau khuôn mặt khôi phục lại còi mặt nạ ra, còn không khuynh đảo chúng sinh?

Linh Cưu vừa đi vừa nghĩ, khoe miệng gọi lên một chút tươi cười tự hào, có một loại cảm giác rất thành tựu như con trai nhỏ nhà mình đã trưởng thành.

May mắn Tổng Tuyết Y không biết ý tưởng của nàng lúc này, bằng không dù hần có thay đổi tính tình, cũng muốn chà đạp tiểu hài tử nào đó một phen.

Quá trình hình thành một bảo địa phong thủy cần hơn mười năm thậm chí là mấy trăm năm thời gian, nhưng muốn phá hủy một cái bảo địa phong thủy lại chỉ cần một nén nhang, một khắc, thậm chí có thể trong một cái chớp mắt.

Linh Cưu liên tục tìm kiếm điểm đến của địa mạch phong thủy, đóng từng cái đỉnh gỗ đã sớm chuẩn bị xuống đất.

Một trận gió lạnh thổi qua cây cối, làm sương đọng trên lá cây diệp đều rơi xuống.

Khanh Hàn Lâm đang an bài nghi thức hạ táng bị gió thổi qua, rừng mình một cái, nhúu nhúu mảy có loại dự cảm bất an không rõ.

"Người đang làm chuyện quỷ quái gì ở đây thế?"

Linh Cưu đóng xong cây đỉnh gỗ cuối cùng, hai ngón tay trái phải đều kẹp một lá bùa màu vàng, mặt mang mỉm cười nhìn về địa phương không có bóng người.

"Muốn hóa thiêu hồn thể sao?"

Một câu vừa nói ra, bên tai liền truyền đến một tiếng nói quen thuộc.

Quay đầu nhìn lại, thấy Tổng Lư Giác ăn mặc giản dị không biết vụng trộm đi theo phía sau nàng lúc nào.

Linh Cưu cơ bản không để ý tới hần, ai biết Tổng Lư Giác không chịu buông tha.

"Người gạt được đại ca bọn họ, nhưng không gạt được ta đâu! Ta biết người là ai, người là Khanh Linh Cưu, căn bản không phải người thượng giới!"

"Người thật thông minh."

Đôi mắt Linh Cưu chột lóe, khuôn mặt tươi cười trong suốt đi đến trước mặt hần.

"Người muốn làm gì!"

Tổng Lư Giác chân kinh đi lui về phía sau từng bước, lập tức thấy được cô gái ngạc nhiên nháy mắt nhìn hần, giống như đang nói 'Người đang sợ cái gì? Ta có đáng sợ đến vậy sao?'. Một cảm giác xấu hổ tràn ngập trong lòng, lại bước nhanh về phía trước đi hai bước trở lại vị trí ban đầu.

"Người lại muốn giả thần giả quỷ!"

"Người thật sự rất thông minh."

Linh Cưu càng kinh ngạc , hé ra lá bùa màu vàng đang ở trong tay nàng, một giọt máu ở đầu ngón tay chảy ra vẽ một hình hoa văn trên bùa . "Oành" một tiếng, lá bùa tự cháy hóa thành một đồng tro tàn.

Tổng Lưu Giác không kịp kinh ngạc, chỉ thấy nữ nhân trước mặt phúi tro lên người mình.

"Oái! Người... chết tiệt!"

Tro bùa bay vào mắt, một trận nóng rất đau đớn làm cho Tổng Lưu Giác cảm thấy mình bị lừa dối, nổi giận đùng đùng mở to mắt trừng nữ nhân kia.

"Đừng tưởng rằng có đại đường ca che chở người liền... A? A a a! Đây là cái gì?!"

Mặt đỏ dần lên lại biến thành tái nhợt, hầu như đã tái xanh.

"Chẳng phải người biết ta ,đang, già, quý, sao?"

Linh Cưu nhếch miệng, lộ ra hàm răng nhỏ trắng nõn đáng yêu .

Mà nụ cười đáng yêu ngây thơ này, trong mắt Tổng Lưu Giác lại thấy tà ác vô cùng, răng nanh trắng của đôi phương dày đặc giống như chuẩn bị cắn hấn một ngum.(Miêu: tên này nhìn Cưu tỷ cứ như nhìn mẹ Quý dạ xoa á ==)))

Làm cho hấn sợ hãi hơn là lúc này tầm mắt của hấn mơ hồ thấy sau lưng nữ nhân trôi nổi một đám hư ảnh.

Này... Này... Cái này thật giống với ác mộng một tháng nay của hấn.

"Ê, trên bả vai của người có thứ gì đó đang ngồi kia."

Linh Cưu có lòng tốt nhắc nhở.

"A! ?"

Tổng Lưu Giác phản xạ có điều kiện rung mạnh hai vai, bàn tay dùng sức xua đuổi.

"Yêu quái! Yêu quái biến đi!"

Thiếu niên bị hoảng sợ quá độ kêu lên sợ hãi, xoay người bỏ chạy.

"Hừ."

Linh Cưu im lặng nhìn bóng dáng của hấn, yêu quái cái gì, nàng nghe đã thấy ghét. Quay đầu nhìn về phía oán linh còn chưa tu thành, một chút công kích cũng không bằng quỷ linh.

"Oan có đầu nợ có chủ, ta cũng không thật sự muốn các người hông phi phách tán, bắt quạ các người không nên gây phiền toái cho ta thêm nữa..."

Tổng Lưu Giác một đường chạy thẳng về bên người Tổng Thu Hiền, còn chưa kịp thở ra, chợt nghe âm thanh Tổng Thu Hiền quát lớn:

"Có chuyện gì mà hô to gọi nhỏ?"

Tổng Lưu Giác ngẩng đầu muốn giải thích hai câu, nhưng hấn càng không thể tưởng tượng được lúc đang mặt mặt trước mặt Tổng Thu Hiền, lại nhìn thấy hình ảnh trước mắt cách đó không xa, sợ hãi hé ra khuôn mặt trắng bệch từ từ chuyển thành xanh mét, đôi mắt trừng lớn đến nỗi muốn lòi ra.

"Khanh, Khanh... Linh Thước! Quý! Quý!"

Trong tầm mắt hấn, một hư ảnh phiêu đảng ngồi trong cổ quan tài dưới hố, còn không phải hình dáng của Khanh Linh Thước sao? !

Vẫn là quần áo mặc trong đêm trung thu, tóc dài tán loạn, sắc mặt trắng bệch, bởi vì gương mặt oán hận dữ tợn khiến cho nàng thoát nhìn phi thường khủng bố.

Có lẽ là nghe được tiếng kêu của Tổng Lưu Giác, 'Khanh Linh Thước' nhìn qua chỗ hấn, ánh mắt trống rỗng cổ tình làm cho Tổng Lưu Giác cảm nhận được oán hận đập vào mắt hấn.

"Người đang nói chuyện ngu ngốc gì vậy!"

Nếu không phải tình huống không cho phép, Tổng Thu Hiền phỏng chừng muốn trực tiếp đánh cho Tổng Lưu Giác một trận. Chú ý tới Khanh Hàn Lâm bất mãn nhìn sang, cùng với ánh mắt khiển trách của mọi người xung quanh, tâm tình Tổng Thu Hiền càng thêm phiền chán, nghĩ thầm một đám người bên cạnh hấn ai cũng vô dụng như vậy, giúp không được gì thì đã đành, lại còn luôn cản trở!

"A."

Đây là ảo giác... Nhất định nha đầu kia giả quý! Không! Nói không chừng là thật, nàng thấy được, chuyện này là sự thật! Tổng Lư Giác cả người run run, hần từ nhỏ nhận hết sung ái nhưng trên thực tế tâm tính so với đệ tử bình thường của đại gia tộc còn đơn thuần, tùy hứng lại yếu ớt.

Nói cũng không có người tin, không có người tin! Nghĩ như vậy Tổng Lư Giác chỉ có thể kìm nén sợ hãi trong lòng, cúi đầu không dám đi lại xung quanh xem loạn, ở sâu trong nội tâm bắt đầu sợ hãi Linh Cừu, cùng với sự không cam lòng khó có thể nói hết, tình cảm phức tạp khắc sâu trong lòng đứa nhỏ, thật khó để dứt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bản Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Vất vả

Linh Cừu nhìn Tổng Lư Giác trở về, thờ ơ nghe tiếng kêu sợ hãi của hần, thoải mái để Tổng Tuyết Y ôm lấy mình.

Chuyện phá hủy phong thủy phần mộ tổ tiên thoát nhìn đơn giản, trên thực tế cần rất nhiều pháp lực, nhất là loại phong thủy có tới cả trăm năm giống nơi này.

Quan trọng nhất là, phong thủy của người thiếu đạo đức, đối với công pháp tu hành của Linh Cừu mà nói, tăng thêm rất nhiều nghiệp lực, nhưng lại tổn thọ. Nếu là trước kia Linh Cừu sẽ không dám tùy tiện làm đến mức như vậy, nhưng bây giờ có thể cố gắng bỏ trí Tuyết Cừu học viện một phen, có công đức khổng lồ chống đỡ, chút chuyện thiếu đạo đức này, đối với nàng không có chút ảnh hưởng gì.

Lúc này, phần mộ Khanh Linh Thước đã đào xong, lại làm thêm một nghi thức nữa.

Đến lúc Linh Cừu tiến lên đồ ly thanh tửu xuống, nâng mắt nhìn khuôn mặt dữ tợn gần trong gang tấc, ngẩng đầu hỏi:

"Người cô đơn sao? Khanh lão gia cùng Khanh phu nhân thương người như vậy, nếu biết người cô đơn, nhất định nguyện ý đi cùng người?"

Loại quý linh có oán khí giống Khanh Linh Thước nếu ở lại dương gian, không thể rời khỏi thi thể trong quan tài của bản thân mười thước, một chút tính công kích đều không có, giết chết nàng so với giết chết cha mẹ nàng còn đơn giản hơn.

Nhưng Linh Cừu cũng không tính làm vậy, đôi khi 'còn sống' so với 'đã chết' càng thêm tra tấn người khác.

Câu nói trực tiếp của nàng làm cho Khanh Hàn Lâm cùng Giang Ly Dã đen mặt, nhưng bọn họ lại không thể phản bác.

Bởi vì Linh Cừu còn nhỏ, ngôn ngữ có sai cũng không phải vấn đề lớn, giải thích hoàn mỹ nhất chính là 'Đồng ngôn vô kỷ'.

Thân là người trưởng thành, người lại so đo với lời nói của một đứa nhỏ sao? Lại còn là lời nói nghe qua cũng không phải nói bậy.

Thực hiển nhiên là không thể được! Cho nên Khanh Hàn Lâm cùng Giang Ly Dã chỉ có thể nuốt khổ vào bụng!

*truyện chỉ đăng tại ddlequydon_Lư Nguyệt ta căm thù những nhà nào đạo Truyện của ta *

Sau khi lễ tang chấm dứt, mọi người phải đi đến một thôn nhỏ dưới núi cách nơi này không xa dùng thức ăn chay.

Trong thôn chủ yếu kinh doanh dược liệu và lá trà, sản nghiệp hơn phân nửa đều của Khanh gia, lúc trước Khanh Hàn Lâm đã cho người chuẩn bị tốt bữa trưa.

Thức ăn chay trong thôn làm cho phần lớn người sống an nhàn sung sướng ăn không quen, Tổng Thu Hiền chính là một trong số đó.

Hần ăn mấy miếng liền mượn cớ rời đi, một mình tản bộ ở trong thôn trang sơn dã, gặp thôn dân ngẫu nhiên đi ngang qua đều nhìn hần bằng ánh mắt kính sợ, tâm tình chẳng những không tốt lên, ngược lại cảm thấy bị thôn dân sơn dã địa vị thấp nhìn chăm chăm là một loại sỉ nhục, hơn nữa còn bị tiểu hài tử chảy nước mũi làm xiêm y dơ bẩn, đã thế còn không biết sợ chạy đến trước mặt hần nói linh tinh "Đại ca ca, cho kẹo kẹo...".

Hần chán ghét tránh qua một bên, lại bị thẳng nhóc bám chân, liền chịu không nổi nữa đá đứa bé một cước.

"A!.."

Truyền vào trong tai không phải là âm thanh của tiểu hài tử đang thống khổ, ngược lại là một nữ tử yêu kiều.

Mềm mại, dịu dàng còn có một tia kiều mỵ uyển chuyển, cùng với quật cường nhện đau.

Một cổ cảm giác mãnh liệt xao động cùng hấp dẫn truyền từ thân tới đáy lòng khiến Tổng Thu Hiền chấn động, bước chân đang muốn xoay người rời đi không nhìn được mà dừng lại, xoay người cúi đầu nhìn lại nữ tử trước mặt đang hai tay che chở cho hai tiểu hài tử té ngã trên mặt đất.

Trên người nữ tử mặc quần áo mộc mạc màu xanh, một đầu tóc đen mềm nhẵn đơn giản búi lên, trâm hoa màu xanh nhạt thanh nhã động lòng người. Không cần nữ tử quay đầu lại, chỉ nhìn lướt qua dáng người tinh tế thướt tha này, cùng với khí chất mềm mại động lòng người liền biết nữ tử này nhất định là mỹ nhân.

Nữ tử quay đầu lại, da thịt trắng nõn mê người, lông mày khẽ chau lại, đôi mắt như nước hồ thu, môi đỏ hơi mím, xinh đẹp không khiến Tống Thu Hiền thất vọng.

"Công tử, bọn chúng chỉ là đứa nhỏ, vì sao lại nặng tay như vậy?"

Tiếng nói mềm mại đáng yêu lộ ra vài phần quật cường khiến trách, rất nhanh mắt đẹp thoáng qua một chút hối hận, rồi mi nhìn về phía nơi khác, nói với Tống Thu Hiền:

"Bọn họ có gì không phải với công tử, tiểu nữ tử thay mặt bọn họ xin lỗi công tử, hy vọng công tử đại nhân đại lượng, tha cho bọn họ."

Câu sau câu xin tha thứ hiển nhiên là nghĩ một đằng nói một nẻo, chính là ngại Tống Thu Hiền có khả năng có thân phận cao quý, tránh phiền toái mới hạ thấp như vậy.

Ánh mắt Tống Thu Hiền gắt gao nhìn chăm chăm thiếu nữ, cả người đều nóng rực khó chịu, ngay cả lời nói của nữ tử cũng không nghe rõ ràng, nhưng xem biểu tình của nữ tử này hẳn đại khái cũng đoán được tâm tư của nàng. Gần đây mọi chuyện đều không thuận lợi làm sao hẳn có dư thừa lòng khoan dung.

"Người tên là gì?"

Mở miệng câu đầu tiên, ngay cả chính Tống Thu Hiền cũng phải kinh ngạc vì giọng nói khàn khàn của mình.

"... Tiểu nữ tử tên Hoa Tri Ngữ."

Thì ra nữ tử thuần khiết giống hoa lê trắng này tên Hoa Tri Ngữ. Nàng nghe được thanh âm của Tống Thu Hiền, cũng có chút kinh ngạc, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn hán. Nghe đồn là thiếu niên mới mười ba bốn tuổi nhưng lại có bộ dáng mười sáu bảy tuổi, khuôn mặt cũng khá tuấn lãng, vừa nhìn làm cho người ta thích.

Nhưng cặp mắt đang nhìn mình, nóng rực tràn ngập tà ác cùng với coi rẻ và cao cao tại thượng, làm cho nội tâm Hoa Tri Ngữ đang có một tia do dự biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Người này giống hạng phá gia chi tử ăn trôi trác táng, chẳng qua là vẻ ngoài phong quang bên trong thối rửa!

"Hoa Tri Ngữ?"

Tống Thu Hiền tràn ngập dục vọng, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc. Hẳn mơ hồ cảm thấy trạng thái hiện tại của mình có điểm kỳ quái, lại thật sự không tìm ra kì quái ở chỗ nào. Nữ tử trước mắt rất xinh đẹp, tuy không phải đẹp nhất trong các nữ tử hắn từng gặp qua, nhưng nàng lại hấp dẫn hắn.

"Người muốn xin lỗi ta thay bọn họ?"

Hắn đi về phía trước hai bước, thanh âm mờ ám tràn đầy nguy hiểm.

Trong lòng Hoa Tri Ngữ có một tia kỳ quái, bộ dáng của tên Tống Thu Hiền này đại diện cho cái gì nàng rất rõ ràng, nhưng nàng cũng không cho rằng sức quyến rũ của mình lớn đến nỗi làm cho cái thiên chi kiêu tử này vừa nhìn thấy mình liền không khống chế được đến như vậy. Trong đầu bỗng nhiên nhớ tới hình ảnh bé con tươi cười, trong lòng không khỏi run lên, tay nhanh nhẹn âm thầm nắm lấy túi thơm—— Phản ứng này chắc là do miếng bùa hình tam giác mà bé con đưa cho nàng.

Không nghe thấy nữ tử trả lời, làm cho Tống Thu Hiền đang bị dục vọng tra tấn dần mất kiên nhẫn. Hắn bỗng nhiên kéo nữ tử đi đến vườn trà cách đó không xa, hai mắt đỏ ngầu cười nói.

"Không phải người muốn thay bọn họ xin lỗi ta sao? Được, ta cho người cơ hội này!"

"Người làm cái gì vậy? Buông ta ra!"

Về mặt Hoa Tri Ngữ kinh hoàng có giấy dựa, động tác lại vô cùng mập mờ, mỗi khi động đậy lại kích thích Tống Thu Hiền.

Số tuổi của Tống Thu Hiền không lớn, ở Tô gia vì để tranh thủ làm trưởng bối yêu thích, cũng rất duy trì bộ dáng giữ mình trong sạch. Nhưng việc này không có nghĩa là hắn cái gì cũng không hiểu, về phương diện kia hắn đã sớm rõ ràng, mấy năm gần đây làm cũng làm vài lần, đúng là thiếu niên nào sa vào loại chuyện này cũng đều thấy mới mẻ.

Lúc này người làm ở vườn trà cũng không nhiều lắm.

Tống Thu Hiền cảm thấy càng ngày càng không thể nhẫn nại, đem Hoa Tri Ngữ đang giấy dựa trong lòng hắn kéo vào chỗ cây cối rậm rạp nhất.

Nếu lúc này Tống Thu Hiền hơi có chút thanh tỉnh, nhất định có thể nhận ra động tác của Hoa Tri Ngữ khi giấy dựa giống như nữ tử thanh lâu mà hắn hay

đến, nhìn qua giống như giấy dựa nhưng trên thực tế chính là mời gọi, thủ đoạn này cũng không tính là cao minh.

Chỉ tiếc hiện tại thần trí Tống Thu Hiền không tỉnh táo, càng không hay ho là vì mấy ngày gần đây toàn không thuận theo ý hấn làm cho hấn buồn phiền, vốn dĩ định tìm cô nương sạch sẽ để phát tiết, chính là vì chuyện xảy ra gần đây, ánh mắt hấn lại cao, cho nên tạm thời không tìm được người thích hợp .

Hoa Tri Ngừ xuất hiện, giả dạng sạch sẽ thuần khiết, hơn nữa trên người nàng có âm phù trong âm dương đoàn tụ phù đối với dương phù trên người hấn có lực hấp dẫn rất lớn , mới làm cho hấn bị ảnh hưởng nhanh như vậy, mất đi lý trí.

Nếu không phải gần đây Tống Thu Hiền có cảm xúc rất buồn bực, bình tĩnh cùng lý trí đều quăng qua một bên, cũng sẽ không bị âm dương đoàn tụ phù cấp thấp ảnh hưởng sâu như vậy, ngay cả cảnh giác võ giả đều biến mất không còn một mảnh.

Nguyên nhân chuyện này thật ra cũng là một tay Linh Cưu bày ra, cho Hoa Tri Ngừ âm dương đoàn tụ phù.

Trong vườn trà, hai người rất nhanh liền dây dưa với nhau.

Bất luận là Hoa Tri Ngừ hay là Tống Thu Hiền đều không chú ý tới, bọn họ một người đặt âm phù trong túi thơm, một người đặt dương phù trong túi áo ngực giống như bị thiêu hủy, một lát sau hóa thành tro tàn, bay ra một mùi hương ngọt ngào phiêu đảng trong không khí.

Thời gian dần dần đi qua, Tống Thu Hiền đang trầm mê thoải mái không có chú ý tới tình huống chung quanh, Hoa Tri Ngừ lại mơ hồ nghe được tiếng bước chân từ đằng xa truyền tới, nàng cười lạnh trong lòng, cố ý kêu lớn tiếng làm nhiễu loạn thính giác của Tống Thu Hiền.

"A a ——!"

Thời điểm tiếng kêu bén nhọn vừa truyền vào lỗ tai Tống Thu Hiền, phản ứng đầu tiên của hấn là phiền muộn khó chịu bị người khác quấy rầy chuyện tốt. Về mặt hung ác quay đầu nhìn người phá hỏng tâm tình của hấn, nhưng lại thấy một đám người đứng ở cách đó không xa, trong đó còn có Khanh Hân Lâm, Tống Lưu Giác cùng với đám người Tống Tuyết Y.

"Các người..."

Lời nói bất mãn dừng lại, Tống Thu Hiền càng tỉnh táo lại tròn tròn mắt, trong đầu như có một tiếng nổ lớn.

Hấn.. Đang làm cái gì thế này! ?

Tống Thu Hiền nhìn xung quanh, lại nhìn về mặt đầy nước mắt của nữ tử dịu dàng phía dưới.

Trước ánh mắt của công chúng, đã chiến tại vườn trà.

Cảm giác mất mặt mãnh liệt chưa bao giờ có xuất hiện, như tràn ngập trong lòng Tống Thu Hiền, khiến cho khuôn mặt hấn trương lên đỏ bừng, giống như có thể phun ra máu.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Bạch Liên Hoa được gả vào

Linh Cưu bị Tống Tuyết Y ôm vào ngực, còn chưa xem rõ ràng chuyện xảy ra trong vườn trà , tầm mắt đã bị Tống Tuyết Y che lại.

Nàng không có tránh né bàn tay của Tống Tuyết Y, khi mới tới cũng đã mơ hồ nhìn thấy chuyện gì xảy ra, nếu sự tình phát triển theo kế hoạch của mình, thậm chí kết quả so với kế hoạch còn hoàn hảo hơn, như vậy cũng thật là may mắn.

Tống Thu Hiền lờ mờ, nàng cũng không có hứng thú nhìn.

Hiện tại người mà Linh Cưu chú ý đầu tiên là Khanh Hân Lâm, nhìn sắc mặt hấn xanh mét cơ hồ có thể bốc hơi nước.

Khi hạ táng Khanh Linh Thước, mời tất cả bằng hữu tới thể nhưng lại có người giữa ban ngày, trước mắt bao người tăng tị đã chiến với nhau. Chuyện xảy ra bực này như giáng cho Khanh Hân Lâm một bạt tai, làm mặt mũi hấn mất hết, hơn nữa còn hung hăng đá một cái!

Gia đình Tống gia thông minh lập tức đi trước che dấu cho Tống Thu Hiền, lúc này Khanh Hân Lâm cũng bùng tình, cố gắng kìm lại xúc động muốn mắng cho tề tát, còn giờ ra về mặt tươi cười làm cho người vây xem ở đây lui bước.

Trời biết hiện tại hấn tươi cười vắn vẹo cỡ nào, làm cho người xem sợ nổi cả da gà.

Hoa Tri Ngừ là một nữ tử thông minh, vì tránh cho sau khi mọi người thôi lui, Tống Thu Hiền lại nhất thời tức giận giết nàng. Trong lúc Tống Thu Hiền

mặc quần áo, nằng cũng nhanh chóng nhấc quần áo mình lên, bất chấp đã mặc chỉnh tề hay chưa liền trốn đi.

Sau khi Tống Thu Hiền từ trong nỗi giận cùng hổ thẹn khôi phục lại, mới phát hiện ra nữ nhân vật chính cùng hần điên loạn đảo phương đã không thấy đâu.

"Tiện nhân!"

Hai hàng lông mày hần nhú chặt, trong mắt tràn ngập sát khí, có thể đoán được Hoa Tri Ngũ ít nhiều có dự kiến trước.

Tống Thu Hiền thật ra cũng không có muốn giết Hoa Tri Ngũ, trong lòng hần càng hoài nghi là vì sao có phản ứng với Hoa Tri Ngũ lớn như vậy, thậm chí có chút tâm tính hoài nghi của thiếu niên, chẳng lẽ mình thật sự nhất kiến chung tình với nữ tử đó sao?

Suy nghĩ trong đầu mới toát ra đã bị hần dập tắt.

Một nén nhang sau (15').

Tống Thu Hiền trở lại nơi nghỉ chân trong thôn, có cảm giác ánh mắt mọi người xung quanh nhìn mình rất phức tạp, khiến kẻ luôn cao ngạo như hần giống như bị kim châm.

Lúc này mọi người đã chuẩn bị trở về, Khanh Hàn Lâm nhìn về phía hần, ánh mắt đầy áp lực cùng bất mãn, dường như cũng có một tia chờ đợi—— hần đang chờ đợi Tống Thu Hiền xin lỗi.

Nếu hôm nay người làm hần mất mặt là người khác, Khanh Hàn Lâm nhất định sẽ không phải chỉ cần một lời xin lỗi của đối phương. Ai bảo Tống Thu Hiền có thân phận bất phàm, làm ra chuyện đáng giận như vậy, hần cũng chỉ cần đối phương lại đây nói lời xin lỗi, làm cho hần có chút mặt mũi trước người khác, trong lòng cũng dễ chịu hơn một tí.

Nhưng Khanh Hàn Lâm không thể tưởng tượng được hiện tại tâm tình của Tống Thu Hiền cũng là cực kém, vẫn là một người cực kì sĩ diện lại tự phụ tự mãn.

Tống Thu Hiền không phải không thấy ánh mắt của Khanh Hàn Lâm, cũng không phải không rõ ý tứ của hần, lại liếc mắt đảo qua một cái sau đó làm bộ không có phát hiện, nhảy lên tuần mã của mình.

Khanh Hàn Lâm thì tính là cái gì? Gia tộc trăm năm nho nhỏ ở Ngự Hải trấn, căn bản không phải đối thủ của Tống gia! Chỉ bằng hần cũng mơ tưởng mình đi hạ mình xin lỗi? Không có cửa đâu!

Nếu là Tống Thu Hiền ngày thường cũng không có cao ngạo cực đoan như vậy, ai kêu tâm tình hiện tại của hần không tốt, cực kỳ không tốt, sợi dây lí trí đều đã bị đứt rồi.

Tro mắt nhìn Tống Thu Hiền coi như không có chuyện gì xảy ra lên ngựa rồi đi, Khanh Hàn Lâm tức giận đến nỗi muốn hôn mê bất tỉnh, cúi đầu nghiêng răng cắn hận mắng.

"Tống gia, Tống Thu Hiền, được, được lắm!"

Thôn này là sản nghiệp của hần, mọi người trong thôn đa phần là công nhân của hần, bị công nhân của mình nhìn thấy mặt mũi đều bị mất sạch, lại không thể phản bác phản kích, bây giờ uy vọng của hần đã bị tổn hại. Trình độ mất mặt này lại càng không phải một hai câu là có thể nói hết đơn giản như vậy!

Lúc này đang xuất hành lễ tang Khanh Linh Thước, trừ đoàn người Linh Cừu không bị ảnh hưởng từ bên ngoài ra, tâm tình những người khác đều biến hóa thất thường.

Từ khi phản mộ tổ tiên của Khanh gia trở lại Ngự Hải trấn, mặt trời đã xuống núi, mọi người ai về nhà nấy.

_truyện chỉ đăng tại ddanlequydon,Luru Nguyệt ta căm thù nhà nào đạo truyện của ta :shoot: _

Một ngày này, bên phía Tống Thăng Vân kia nhất định một đêm mất ngủ.

Nhưng mà hết thầy không có chấm dứt đơn giản như vậy, ngày hôm sau Ngự Hải trấn liền truyền ra tin tức có liên quan đến chuyện xảy ra ở sơn thôn của Tống Thu Hiền, tình yêu của Tống nhị thiếu lập tức trở thành đề tài bàn tán của dân chúng Ngự Hải trấn . Có tình bọn họ ngoài miệng nói dễ nghe không phải khen Tống Thu Hiền tuổi trẻ phong lưu thì là hần tiêu sái không kèm chế được, trên thực tế trong lòng không biết cười nhạo đến thế nào đâu.

Tình huống như vậy bọn người Tống Thu Hiền cũng không ngờ đến, không phải không hoài nghi Tống Tuyệt Y giờ trò quỷ, nhưng chuyện này thật sự xảy ra, Tống Thu Hiền cũng không thể phản bác.

Sau khi Tống lão phu nhân đang bệnh nặng biết được chuyện này, lại lần nữa bị chọc cho tức giận đến mức bệnh tình tăng thêm, kêu Tống Thăng Vân đến.

Khi Tống Thăng Vân đến gặp Tống lão phu nhân đang ốm đau trên giường, vẻ mặt tiêu tụy giống như già đi mười tuổi, trong lòng 'Lộp bộp' một tiếng, nghĩ nương hay là sắp đi rồi! ? Nàng vừa đi, còn không phải là người đàn bà họ Tôn kia nắm thế lực trong tay? Khoogn thể dễ chuyện này xảy ra!

"Nương, ngài phải giữ gìn sức khỏe nha!" (Miêu: câu này nguyên văn là “hào bảo mang thai a”, mà miêu nghĩ tác giả có lộn gì không??sao lại nói là bà già này mang thai =.=)

Tổng Thăng Vân vội vàng đi đến bên giường, cầm tay Tổng lão phu nhân, làm vẻ mặt con trai có hiếu. Hắn nhủ thầm, cho dù có chết, cũng phải kéo theo nữ nhân họ Tôn kia xuống đài, đem tài sản chuyển cho hắn mới được !

Tổng lão phu nhân không biết tâm tư của tiểu nhi tử, nếu biết sợ là sẽ không lộ ra biểu tình vui mừng cảm động. Nàng vỗ vỗ tay tiểu nhi tử, thở dài:

"Nương biết con hiếu thuận. Lần này kêu con tới, là vì chuyện của Thu Hiền."

Tổng Thăng Vân chính là vì chuyện này mà phiền não, vừa nghe Tổng lão phu nhân nhắc tới liền phản ứng có chút kịch liệt,

"Nương, chuyện này chúng con sẽ xử lý, ngài cũng đừng quan tâm ! Tính tình của Thu Hiền chẳng lẽ ngài không biết sao? Việc này nhất định là người đàn bà họ Tôn ác độc kia bày ra! Lão tử sớm muộn gì cũng giết chết nàng!"

" Cái tật vội vàng của con tới khi nào thì mới sửa được đây."

Tổng lão phu nhân lắc đầu, thật không biết tiểu nhi tử đời trước tích phúc gì mới có được hai đứa con tài giỏi đây, bằng không dựa vào tính tình vội vàng cùng suy nghĩ đơn giản của hắn, thật không có tiền đồ.

"Nay Thu Hiền vừa trở về không bao lâu, liền bị chuyện ác thú đả thương người cùng lần này hủy hoại thanh danh, bây giờ không thể để chuyện này truyền ra ngoài nữa. Con hãy sai người đi tìm nữ tử đã làm chuyện đó với Thu Hiền, đưa chút tiền bạc để nàng làm sáng tỏ, nếu nàng không muốn, liền..."

"Con hiểu rồi!"

Tổng Thăng Vân vẻ mặt hung ác, đáy mắt tràn ngập sát ý.

"Con hiểu được cái gì!"

Tổng lão phu nhân thiếu chút nữa tức đến ngạt thở.

Tổng Thăng Vân làm bộ “con làm việc ngài cứ việc yên tâm” sau đó để tay Tổng lão phu nhân vào trong chăn gấm.

"Nương, ngài dưỡng thân mình cho tốt, con đi trước."

Sau đó không chút do dự xoay người, cũng không phát hiện ra biểu tình Tổng lão phu nhân đang rối rắm bất an.

Bốn ngày sau, Linh Cưu từ miệng Hà Nghiên nghe kết quả của sự việc—— thân thể Hoa Tri Ngữ được làm sáng tỏ, sau khi quen biết Tổng Thu Hiền lúc nhỏ, nàng rất cảm mến hắn, mấy năm sau gặp lại nhất thời không kìm được lòng mới kẻ đơn hắn.

Tổng Thăng Vân còn nói Hoa Tri Ngữ tuy rằng thủ đoạn không đơn thuần, nhưng bởi vì nàng một lòng say mê lại trao thân cho Tổng Thu Hiền, người Tổng gia khoan dung không cùng nàng so đo , sẽ đồng ý phụ trách với nàng, để Tổng Thu Hiền nạp nàng làm thiếp.

"Ha ha ha ha!"

Nghe xong chân tướng sự việc, Linh Cưu ở trong lòng Tổng Tuyết Y cười đến lăn lộn, nếu không phải Tổng Tuyết Y dùng hai tay che chở, nàng có khi đã lăn xuống dưới đất rồi.

"Không sợ đấu với đối thủ thông minh, chỉ sợ đồng đội heo liên lụy! Có đồng đội heo như Tổng Thăng Vân , Tổng Thu Hiền còn không nỡ chết!"

Hành động khoa trương của bé con làm Hà Nghiên trợn mắt há hốc mồm, nhưng cũng không khỏi nở nụ cười ra tiếng, bật thốt lên nói:

"Ý Cưu chủ nhân muốn nói, theo như nô tỳ thấy, rõ ràng là Tam lão gia bị nữ tử kia dụ dỗ mê hoặc tâm thần, muốn phá hư chuyện, mới có thể để loại người này nạp vào Tổng gia."

Tổng Tuyết Y liếc mắt nhìn nàng một cái. Lời này sao có thể nói với Cưu nhỉ?

Hà Nghiên bị liếc như vậy, cũng thấy mình đắc ý vênh váo , vội vàng cúi đầu nhận sai.

Linh Cưu chỉ cười một tiếng, đáy mắt hiện lên một chút ánh sáng.

"Quả thật là như người nói, cuối cùng bị kịch xảy ra cũng chỉ có thể trách sắc tâm của chính hắn quá nặng!"

Nói xong nàng lập tức xoay người, nhìn về phía Tổng Tuyết Y, hai mắt híp lại cong như vầng trăng khuyết, nhìn qua hoàn toàn là đứa trẻ ngây thơ, ai có thể tưởng tượng được lời của nàng lại là:

"Này, Tổng Tiểu Bạch, nếu chiếu theo lời Tổng Thăng Vân, Tổng Thu Hiền bị tính kẻ, nhưng chẳng những hào phóng tha thứ còn nạp người vào Tổng gia. Về sau Tổng Thu Hiền còn có thể ra khỏi cửa sao? Có thể lại bị nữ tử thích hắn cưỡng bạo lần nữa không? Nếu mỗi lần đều là mỹ nhân thì tốt rồi,

nhưng lỡ là một cụ bà tám mươi tuổi thì sao?"

"Ngươi nha."

Tổng Tuyết Y bất đắc dĩ bật cười, ngón tay trở thon dài điểm lên mũi nàng.

Bé con ngày thường thoạt nhìn tươi mát nhu thuận, nhưng khi ngẫu nhiên hứng lên một cách tinh quái làm cho người ta ăn không tiêu.

Linh Cưu cau mũi thờ ra, khóe miệng vẫn cong cong.

"Đưa Bạch Liên Hoa mang độc vào nhà kẻ thù, mới thật là trả thù giải hận lại dùng ít sức nha."

Tiếp theo, nàng chỉ cần bàng quan xem bọn hắc chó cắn chó, đến khi chết mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Gây chuyện

Khi Hoa Tri Ngữ vào Tổng gia rất đơn giản, là trực tiếp đi cửa sau.

Tổng Thu Hiền không thích Hoa Tri Ngữ, điểm này tất cả mọi người trong Tổng gia đều biết, Linh Cưu dùng hình nhân giấy để giám thị Tổng Thu Hiền, không chỉ một lần nghe được Tổng Thu Hiền chửi mắng ngược đãi Hoa Tri Ngữ.

Thế nhưng Hoa Tri Ngữ vẫn chịu được, ở trước mặt người khác luôn tỏ ra ngoan hiền dịu dàng, làm cho Linh Cưu cũng sinh ra một chút bội phục nàng.

Chính là ai cũng có vận mệnh của mình, mệnh của Hoa Tri Ngữ không còn bao nhiêu. Linh Cưu tính được điểm này nhưng cũng khoogn tất yếu vì chút quan hệ lợi ích này mà giúp đỡ đối phương.

Hoa Tri Ngữ tiến vào Tổng gia gần một tháng, lần đầu tiên chủ động tìm tới đám người Linh Cưu.

Trời đêm ít sao, Hoa Tri Ngữ mặc quần áo tỳ nữ đứng trước mặt Linh Cưu cùng Tổng Tuyết Y, giọng nói khàn khàn:

"Ta muốn các ngươi hứa với ta một chuyện, giúp ta an toàn rời khỏi Tổng gia."

"Được."

Người đáp ứng là Tổng Tuyết Y.

Linh Cưu chú ý tới âm thanh khác thường của nàng, hỏi:

"Không giấu được nữa sao?"

Hoa Tri Ngữ nhẹ nhàng gật đầu, chần chờ một giây, vươn tay trước mặt hai người Linh Cưu, vén ống tay áo lên. Cánh tay xuất hiện trong tầm mắt mấy người, trên da thịt tinh tẻ trắng nõn, những chấm đỏ nhỏ vô cùng chói mắt chói mắt.

"Tổng Thu Hiền, Tổng Thăng Vân, Liễu Thiến Thiến, còn có mấy nô tài."

Hoa Tri Ngữ dùng giọng điệu thản nhiên kể tên những người bị nàng lây nhiễm, khóe miệng gợi lên lộ ra một nụ cười có thể nói là đáng yêu xinh đẹp, độc ác nói:

"Một người lây một người, hiện tại toàn bộ người của Tổng tam gia kia hẳn là đều bị nhiễm bệnh."

Hà Nghiên rùng mình một cái, ánh mắt nhìn Hoa Tri Ngữ thoáng qua vài tia chán ghét cùng kiêng kỵ.

Hoa Tri Ngữ hồ hững hờ liếc mắt nhìn nàng một cái, lại nhìn về phía bé con cùng thiếu niên, vốn có chút thất vọng nhưng lại may mắn phát hiện bọn họ cũng không có lộ ra một tia bài xích hoặc là cảm xúc sợ hãi. Thu hồi cánh tay, tiếc nuối thờ dãi:

"Chỉ có Tổng Lưu Giác có vẻ như rất chán ghét ta, nên không thể tới gần."

"Ngươi đã làm rất tốt rồi."

Linh Cưu chân thành nói.

Kế hoạch lúc đầu của nàng chỉ có Tống Thu Hiền, ai biết Hoa Tri Ngừ có thể tự do phát huy đến như vậy, làm cho cả một gia đình đều bị bệnh.

"Đừng nói với ta là ngươi không đành lòng nha."

Hoa Tri Ngừ cười nhẹ.

Linh Cưu lắc đầu, thân nhiên nói:

"Thà đắc tội tiểu nhân, không thể đắc tội nữ nhân, câu này đã là chân lý."

Hoa Tri Ngừ ngoan độc như vậy, không chỉ vì những gì nàng đã phải trải qua, còn là vì đám người Tống Thu Hiền ác độc đối đãi.

Không biết có phải hay không biết rõ mình sắp chết, cho nên lá gan lớn hơn nhiều, Hoa Tri Ngừ nhìn bộ dáng bé con nghiêm trang trước mắt, nhin không được cười duyên, đùa nói:

"Hừm ~ ta đây cảm thấy, ngươi so với nữ nhân càng không thể đắc tội, cả đầu đều là chủ ý xấu!"

Tống Tuyết Y nhìn nàng một cái, phản bác.

"Cưu nhi là tốt nhất."

Hoa Tri Ngừ ngẩn ra, sau đó thoải mái cười to.

"Ha ha ha, đó là bởi vì nàng chỉ đối tốt với ngươi, đối với người khác, thật là xấu xa đến chết!"

Trong lúc lơ đãng, đôi mắt nhìn đến chỗ thiếu niên cùng bé con đang ngồi, có chút hâm mộ cùng ghen tị.

"Hà Nghiên, đưa nàng rời khỏi Tống gia."

Tống Tuyết Y không cùng nàng tán gẫu nữa ra lệnh.

Hoa Tri Ngừ cũng thu lại nụ cười, dịu dàng thi lễ,

"Tiểu nữ cáo lui."

Sáng sớm ngày thứ hai, truyền ra tin tức Hoa Tri Ngừ mất tích nhưng lại bị Tống tam gia kia che dấu rất tốt.

Sắc mặt Hà Nghiên có chút phức tạp nhìn Linh Cưu cùng Tống Tuyết Y đang dùng đồ ăn sáng, bầm báo.

"Sau khi Hoa cô nương rời khỏi Tống gia, nô tỳ đã giúp nàng chuộc bốn tiểu nha đầu cùng hai nam hài trong Xuân Loan Viện ra, đem số tiền còn lại đưa cho sáu người bọn họ, nói muốn đưa bọn họ đi học viện Tuyết Cưu đăng ký. Sau đó thừa dịp nô tỳ không chú ý đã nhảy xuống sông."

Linh Cưu nhẹ nhàng gạt đầu, không có phản ứng quá lớn.

Điều này khiến Tống Tuyết Y lo lắng sợ nội tâm nàng sinh ra áy náy, có chút không yên lòng, nhưng vẫn chờ đến khi hai người ăn sáng xong, nhẹ giọng nói với nàng:

"Về sau việc này cứ giao cho ta làm."

"Thiên hạ nhiều người đáng thương như vậy, không ai có bốn phận phải giúp người khác."

Câu trả lời của Linh Cưu giống như ông nói gà bà nói vịt.

"Lại nói tiếp, lần này Hoa Tri Ngừ giúp chúng ta, chúng ta cũng đã giúp nàng. Nếu không có số tiền này, tâm nguyện trước khi chết của nàng cũng không có cách nào hoàn thành. Đây là một giao dịch đôi bên cùng có lợi, không ai thiếu ai."

Sự lí trí đến lạnh lùng này lại từ trong miệng của một đứa nhỏ bảy tuổi nói ra, làm cho Tống Tuyết Y có chút kinh ngạc, cũng càng an tâm nhiều hơn.

Tiểu hài tử có thể nhìn thấu mọi chuyện như vậy, sẽ không vì buồn phiền mà hao tổn tinh thần, lại càng không tùy tiện bị người khác lừa gạt tổn thương. Nữ nhân có thể nhìn thấu mọi sự một cách lí trí đến vậy, nhưng lại đối với mình xử trí theo cảm tính, không hề có chút phòng bị nào, còn không phải nói lên địa vị của mình ở trong lòng bé con là độc nhất vô nhị sao.

Hà Nghiên ở một bên lại không nghĩ nhiều như vậy, nàng cảm thấy là, trước kia mình thật sự quá coi thường Cưu chủ nhân, dần dần phát hiện ra càng nhiều, càng cảm thấy Cưu chủ nhân rất giống đại thiếu gia, sự thông minh này không giống như là một đứa trẻ bảy tuổi.

"Oái! Tống Tiểu Bạch, không cho phép néo mũi ta!"

Bé con tức giận hét lên.

Hà Nghiên thấy nàng gương nanh múa vuốt trong lòng thiếu niên, vẻ mặt lập tức trở nên buồn bực không biết nói gì. Mới nói không giống tiểu hài tử, nhưng đôi khi Cưu chủ nhân lại làm cho người ta cảm thấy thật sự là một đứa trẻ bình thường.

...

Trong mật thất tại Tuyết viện của Tổng Tuyết Y, căn phòng đã sớm không còn trống trải như lúc đầu, khắp nơi đều là dược liệu. Một cái màn ngăn cách hai phòng, bên trong không chỉ có cái bàn đựng dụng cụ pha trà, còn đặt một cái giường lớn, bên trên phủ chăn gấm cùng vài cái gối đầu mềm mại.

Lúc này nằm trên giường là một thiếu niên cời trần nửa người trên, ngồi bên cạnh là nữ hài đáng yêu, đôi tay nhỏ bé sờ mó trên lưng cùng thất lưng hắn.

"Ừm, được rồi."

Kiểm tra vết thương do Khanh Linh Thước đâm sau lưng Tổng Tuyết Y, bây giờ đã hoàn toàn khép lại, ngay cả vết sẹo cũng không thấy. Linh Cưu hài lòng gật đầu, lại vẽ thêm một cái bùa hộ thân cho hắn.

Sau khi làm xong, Linh Cưu đưa tay gỡ mặt nạ của thiếu niên xuống.

Gương mặt sau mặt nạ đã phiếm hồng, đôi mắt đen như mực sâu thẳm, lẳng lặng nhìn lại, giống như mùi hương của hũ rượu lâu năm làm người ta say mê khó có thể kháng cự.

Linh Cưu đã ngắm vẻ đẹp này nhiều lần, nhưng vẫn không khỏi thất thần, Tổng Tiểu Bạch thật sự là càng ngày càng đẹp, về sau lớn lên còn không biết mê hoặc chết bao nhiêu người! Sẵn có suy nghĩ có tiện nghi tội gì không chiêm trong đầu, nàng liền đưa tay ra nheo mắt thiếu niên một cái, cười đến thực vui vẻ.

"Quả nhiên đúng như ta nghĩ, dấu vết trên mặt người là do đích phải quá nhiều xui xẻo, trải qua thời gian chống cự đã phai nhạt rất nhiều rồi."

Tổng Tuyết Y chỉ cười không nói gì.

Linh Cưu nghĩ hắn không tin, nhảy xuống giường đi lấy gương đặt tới trước mặt hắn cho hắn xem.

"Người xem, cứ đà này qua hai tháng nữa, hắn là có thể hoàn toàn tiêu tan."

Trong gương, mái tóc dài của người thiếu niên rối tung lên, hé ra khuôn mặt tuấn nhã, mày kiếm tối đen hữu thần lộ ra vẻ anh khí oai vệ mà ngày xưa không có, mắt phượng tựa hoa đào, cặp lông mi đen dày che đi con ngươi mông lung mà dịu dàng, hai má đượm hồng khiến hắn càng thêm nhu hòa, liếc mắt một cái nhỏ nhắn như ngọc, nhìn lại càng thấy kinh tâm động phách, tao nhã khôn cùng. (Nguyệt: chép.. đẹp thì đẹp thật nhưng khổ thân người dịch như ta quá >_____<)

Những tia hắc tuyến xanh đen giống như mạng nhện quả nhiên đã nhạt dần đi. Khuôn mặt này trước kia nếu bị người thấy, bị chú ý đầu tiên là mạng nhện xanh đen quỷ dị, hiện tại làm người chú ý nhất là ngũ quan dung mạo tinh xảo vô song.

Tổng Tuyết Y đảo mắt qua một cái liền dời đi. Minh đồ mặt đã bị Cưu nhi phát hiện rồi sao?

Linh Cưu không biết nội tâm thiếu niên đang rối rắm, nghi hoặc nói:

"Làm sao vậy? Không vui sao?"

"Cưu nhi thích không?"

Tổng Tuyết Y hỏi lại.

"Thích."

Khuôn mặt nữ nhân càng thêm cảnh đẹp ý vui nha!

"Vậy là tốt rồi."

Tổng Tuyết Y nhếch môi.

"Tê."

Linh Cưu hít một hơi, bỏ gương xuống, vẻ mặt rối rắm nhìn Tổng Tuyết Y.

Ồ trong mắt Tổng Tuyết Y, biểu tình đặc biệt của bé con đáng yêu đến nỗi làm cho người ta muốn cắn một cái. Hắn quả thật làm như vậy, cắn một cái lên hai má phúng phính của bé con, lưu lại một dấu răng nhọt nhọt. Như vậy còn chưa đủ, lại cắn thêm một cái lên môi, cuối cùng còn nheo nheo đầu ngón tay mềm mại đầy thịt của bé con, mới đứng dậy đi mặc quần áo.

Sau khi bị chà đạp xong, Linh Cưu còn đang trong trạng thái mơ màng, lúc hồi thần lại, đối phương đã mặc xong quần áo ôm nàng trở về sương phòng, truy cứu cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

"Ta đã nói ta không phải trẻ con."

Nàng thấp giọng than thở. Động một chút là ôm, hôn khiến uy nghiêm của trưởng bối như nàng hoàn toàn tiêu tan rồi.

Cho nên mới nói, Tiểu Cưu Cưu ngươi vẫn so đo chuyện này sao? Ngươi xác định ngươi có cái uy nghiêm của trưởng bối sao? Từ sớm đã biến thành tro bụi không phải sao??!

Đối mặt với kẻ ngu ngốc chậm chạp không biết là may mắn hay bị kịch của Tống Tuyết y đây.

"Ta đi bàn chuyện làm ăn với nương, Cưu nhi không muốn nghe thì có thể ngủ."

Tống Tuyết Y đóng cửa mặt thất lại.

Linh Cưu không quan tâm gật gật đầu.

Khi hai người tới Lan Uyển đã thấy bên trong ồn ào hỗn loạn, xa xa chợt nghe Tống Thăng Vân chửi bậy, cùng với âm thanh binh khí chạm vào nhau.

"Đại thiếu gia, Cưu chủ nhân, các người đến đây làm gì! Mau, mau đi trốn đi!"

Về mặt Tân ma ma gấp gáp ngăn lại hai người.

Linh Cưu từ trong lòng Tống Tuyết Y nhảy xuống, liếc mắt với Tống Tuyết Y, bước nhanh chạy vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Người thừa kế duy nhất

"Tiện nhân! Hôm nay lão tử mà không giết được người đàn bà tâm địa rắn rết như ngươi, lão tử không phải họ Tống!"

Khi Linh Cưu cùng Tống Tuyết Y đi vào đại sảnh liền thấy một màn Tôn Cốc Lan bị dồn vào trong góc, Tống Thăng Vân cầm trường kiếm, từng chiêu độc ác đánh tới Tôn Cốc Lan. Nếu không phải có mấy người chống đỡ cho Tôn Cốc Lan, chỉ sợ hiện tại nàng đã gặp nguy hiểm.

Đối mặt với tình huống như vậy, Tôn Cốc Lan vẫn có vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt nhìn Tống Thăng Vân lộ ra vài phần đùa giỡn.

Nhưng mà khi thấy Linh Cưu cùng Tống Tuyết Y đến, nàng liền hoảng hốt,

"Tuyết Y, Tiểu Cưu, các người đi trước đi!"

Lời cảnh báo của nàng vẫn chậm một bước, một đạo hàn phong đánh úp lên hai người.

Tống Thu Hiền đang đánh lên lại một lần nữa bị người chặn lại đánh cho bay ngược ra ngoài.

Hắn nổi giận gầm một tiếng, nâng lên khuôn mặt dữ tợn, gắt gao nhìn chăm chăm hai người, cuối cùng ánh mắt hoài nghi oán hận dừng lại trên người Linh Cưu.

"Là ngươi làm phải không?!"

"Cái gì?"

Linh Cưu khó hiểu.

"Là ngươi giờ trò quỷ đúng không? Bùa ngươi cho ta có vấn đề đúng không?!"

Sau khi hắn từ sơn thôn trở về thì không thấy tám bùa đâu nữa, còn tưởng rằng thời điểm điên loạn đảo phượng rơi xuống, vì thế phiền chán mất hứng một thời gian, sau lại phát hiện thân thể của mình có vấn đề, liền nhịn không được mà nghỉ ngơi.

Linh Cưu nhú mày.

"Người nói vậy là có ý gì?"

Bộ dáng bé con không giống làm bộ làm tịch, Tổng Thu Hiền biến sắc, hóa thành bị phần cùng khăn cầu.

"Cứu nê, mau rời khỏi Tổng Tuyết Y đi, người này chính là đồ ngụy quân tử mặt người dạ thú, người sẽ không biết hấn muốn làm gì, âm mưu cái gì đâu?!"

Bây giờ hấn chỉ có thể đặt hy vọng lên người nữ nhân thượng giới này, người thượng giới thần kỳ như vậy, nhất định có thể trị hết bệnh cho hấn!

"Người mới là mặt người dạ thú, cả nhà người đều là mặt người dạ thú!"

Linh Cứu lập tức mắng lại.

"..."

Về mặt Tổng Thu Hiền ghen ghét.

"Đang xảy ra chuyện gì vậy! ? Đừng náo loạn nữa! Có chuyện gì tới Trữ Xa cư giải quyết, nương có chuyện muốn nói!"

Tổng Quý Sinh không biết xuất hiện ngoài cửa từ lúc nào. Ở phía sau hấn còn có đám người Thiên Ảnh, có thể thấy được Tổng lão phu nhân cũng đoán trước là sẽ xảy ra chuyện lớn gì, cho nên mới phái ra Thiên Ảnh.

Lại một lần nữa, mọi người Tổng gia đều tập trung ở Trữ Xa cư.

Tổng lão phu nhân ngồi trên ghế về mặt tiểu tụy, sắc mặt nghiêm khắc nhìn mọi người, nhất là dừng lại trên người Linh Cứu, Tổng Tuyết Y và Tôn Cốc Lan vài giây, ánh mắt bất mãn cùng phiền chán hiện rõ .

"Lần này lại xảy ra chuyện gì? Ta nghe Tổ Đông nói các người động đao động thương ? Lão thân còn chưa có chết, một đám các người liền không đem gia quy Tổng gia để vào mắt , nếu lão thân đã chết, các người chẳng phải là ngang ngược tới trời sao? !"

Lời này nghe như nói với mọi người ở đây, nhưng ánh mắt của bà như có như không đảo qua ba người Linh Cứu, ý tứ không cần nói cũng biết.

"Nương!"

Tổng Thăng Vân nhìn ra Tổng lão phu nhân nghiêng về phía hấn , lập tức mở miệng nói:

" Cái người phụ nữ ác độc này không thể ở lại Tổng gia , ngài không biết nàng đã làm gì đâu! Tiễn nhân lúc trước hãm hại Thu Hiền là do bọn họ đặt bẫy, trên người tiễn nhân kia có bệnh, nàng..."

"Cha, đủ rồi!"

Tổng Thu Hiền bỗng nhiên đánh gãy lời nói kịch liệt của Tổng Thăng Vân.

Nếu như bị người khác biết bọn họ nhiễm cái loại bệnh này, thanh danh cùng tiền đồ của hấn liền bị hủy hoàn toàn! Cho dù bà nội xem trọng hấn, nếu biết mình bị loại bệnh này, nhất định sẽ không quan tâm mình nữa, đến lúc đó Tổng gia sẽ rơi vào tay ai?

"Xoẹt!"

Một tia sáng lướt qua trong đầu Tổng Thu Hiền, hấn thốt nhiên quay đầu nhìn Tổng Lưu Giác.

Nếu mình rơi dài, mà ốm Tổng Tuyết Y kia cũng không kiên trì được bao lâu, người được lợi cuối cùng chẳng phải là hấn sao? Chẳng lẽ nói, cái bẫy này là do hấn đặt?

Tổng Lưu Giác bị ánh mắt của hấn làm cho sợ tới mức lui về phía sau từng bước, sau đó gất gao nhúu mà.

"Ca, huynh nhìn ta như vậy là có ý gì?"

"Không có gì, ta cảm thấy đệ thật sự là nam nhi tốt, không bị sắc đẹp mê hoặc."

Tổng Thu Hiền càng nghĩ càng cảm thấy đúng, vì sao ai cũng đụng vào nữ nhân kia, nhưng chỉ có Tổng Lưu Giác lại không chạm vào tiễn nhân kia dù chỉ một lần! ?

"Kỳ quái!"

Tổng Lưu Giác lạnh mặt, đối với thân ca ca này, hấn thật sự là càng ngày càng thất vọng rồi, thất vọng đồng thời cũng không còn chút tình cảm nào.

" Thăng Vân, người vừa mới nói bệnh là có ý gì?"

Phía trên truyền đến tiếng Tống lão phu nhân hỏi.

Lúc này Tống Thăng Vân đang nóng giận nhất thời mới phục hồi một chút ý thức, không khỏi sợ run người, vội vàng phủ nhận.

"Bệnh gì? Nương đang nói cái gì vậy? Đúng rồi! Nương, tiện nhân Hoa Tri Ngữ là thích khách do một nhà người phụ nữ họ Tôn kia phái tới, muốn hại tánh mạng bọn ta! Nương, không thể để bọn họ ở Tống gia nữa, người nên xử tử họ, nên..."

"Thăng Vân!"

Tống lão phu nhân đau đầu đánh gãy lời nói ồn ào của Tống Thăng Vân. Trong lòng bà ảm ảm có dự cảm không lành, là chuyện gì mới làm cho Thăng Vân luống cuống như vậy? Có cảm giác đáp án này sẽ làm bà không thể thừa nhận, cho nên không hỏi dồn hấn nữa, mà là nói:

"Chắc ta đã già rồi, có lẽ là nên lui khỏi đây."

"Bà nội, ngài không có già, sẽ sống lâu trăm tuổi."

Tống Lưu Giác vội vàng nói, chạy đến bên người bà an ủi.

Tống lão phu nhân vui mừng vỗ về tay hấn, dùng ánh mắt bảo Tổ Đông. Tổ Đông đi tới, đưa tay lấy hộp gấm đưa cho Tống Lưu Giác.

Về mặt Tống Lưu Giác nghi hoặc không rõ.

Một màn này ở trong mắt Tống Thu Hiền, càng cảm thấy thân đệ đệ là một người nóng vội thâm trầm, thì ra là sớm có dự tính trước.

Tống lão phu nhân nói:

"Về phương diện này gia chủ Tống gia đã ấn định, hôm nay ta đem chức vị này giao cho Thu Hiền, sản nghiệp ta quản lí lúc trước, cũng do Thu Hiền chiếu cố."

"Nương."

Người thứ nhất đứng ra không phải là Tôn Cốc Lan, mà là Tống Quy Sinh.

"Chuyện này có phải quá vội vàng rồi không?"

Tống lão phu nhân không phải không thấy cảm xúc phẫn nộ trong mắt đứa con thứ hai, không khỏi ngoảnh đầu lại đã thấy một đám người thuộc chi thứ hai kia nhất là hai cháu gái hiện lên sắc mặt đen kịt. Ánh mắt của đứa nhỏ này làm cho trong lòng bà không thoải mái, ai bảo chi thứ hai không có nam chi sinh được vài đứa nhí. Lốp trẻ này có ai sánh được với Hiền nhi cùng Giác nhí?

Bà làm như vậy đều là vì suy nghĩ cho tương lai của Tống gia!

"Việc này ta đã sớm cân nhắc, cảm thấy làm như vậy mới là tốt nhất."

Tống lão phu nhân đã hạ quyết tâm, sau khi cân nhắc liền bắt mắt nhìn Tống Quy Sinh, cảm thấy hấn đã không giúp đỡ cho Tống Thăng Vân, ngược lại còn đứng ra phản bác việc làm của mình, thật sự là rất đáng lo lắng!

Tam nhi (Tống Thăng Vân) là huynh đệ của người, Thu Hiền cũng là một đứa nhỏ hiếu thuận, kính trọng nhị bá người, sau này làm gia chủ còn có thể bạc đãi nhị bá người sao? Hiện tại người nên cùng Tam Nhi bọn họ đứng chung một chỗ, đối phó với nghiệp chương nhà Tôn Cốc Lan mới đúng!

Tống Quy Sinh đã hiểu ý tứ trong mắt Tống lão phu nhân, lửa giận đốt cháy gan ruột hấn, đưa tay đề lại thê tử Kha Xảo Âm đang định đứng lên.

"Nếu nương đã lo liệu hết, con tự nhiên không còn ý kiến gì!"

Sau đó ngồi trở lại vị trí của mình, im lặng là vàng là câu trả lời hợp lý nhất.

"Không có chuyện gì nữa thì các người đi đi, Thu Hiền còn có Giác nhí, các người ở lại trò chuyện với bà nội."

Tống lão phu nhân gọi bọn họ tới, chủ yếu vì việc này, chủ ấn quản gia đã giao ra, bà cũng có thể thật sự nghỉ ngơi, không cần xen vào những chuyện mệt mỏi như thế này nữa. Tin tưởng lấy bản sự của Thu Hiền, hơn nữa có chủ ấn cùng sản nghiệp Tống gia đè nặng nhất định có thể kiềm hãm lại bọn người Tôn Cốc Lan, nắm giữ toàn bộ Tống gia.

"Tống lão phu nhân!"

Tôn Cốc Lan sao có thể rời đi dễ dàng như vậy, về mặt nàng lạnh như băng đi về phía trước từng bước, muốn nói gì đó, lại bị Tống Tuyết Y ngăn cản.

"Lão phu nhân, ta mới là người thừa kế duy nhất của Tống gia."

Tống Tuyết Y đem lời Tôn Cốc Lan muốn nói nói ra, giọng điệu nhẹ nhàng.

"Người thừa kế Tổng gia là do ta chọn ra mới được tính!"

Giọng Tổng lão phu nhân lạnh lùng nói.

Tổng Tuyết Y ngẩng đầu, biểu cảm đều bị che lấp sau tấm mặt nạ,

"Cho dù Tổng Thu Hiền nhiễm bệnh hoa liễu (Nguyệt: hix, từ nhạy cảm, mọi người tự hiểu : ">), ngài vẫn kiên trì như trước?"

"Ngươi... Ngươi nói cái gì! ?"

Tổng lão phu nhân tròn mắt lên, cả người xụi lơ.

"Cách cách —— "

Hộp gấm trong tay Tổng Lưu Giác rơi xuống đất, nắp hộp mở ra, bên trong đựng dấu ấn của gia chủ Tổng gia cùng với giấy tờ đất đai đều rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tổng Tam Gia rút đài.

"Quả nhiên là chuyện này do súc sinh ngươi làm ra! ?"

"Ngươi cho là vu tội vô căn cứ có thể đạt mục đích sao?"

Hai câu nói đồng thời vang lên, lời nói của người trước so với lời nói người sau càng kịch liệt hơn rất nhiều, đủ để cho mọi người ở đây nghe được rành mạch.

Nguyên bản Tổng Thu Hiền luôn có sắc mặt cao ngạo nháy mắt biến sắc, vẻ mặt trắng bệch phần hận nhìn Tổng Thăng Vân.

Linh Cưu cảm thấy lúc này nhất định hẳn ngay cả tâm giết cha cũng có , vỗ trán thở dài,

"Quả nhiên đều là đồng đội heo!"

"Ngươi... Các ngươi, các ngươi làm sao lại... Phốc!"

Tổng lão phu nhân khó thở công tâm, mỗi một chữ trong miệng đều không nói nên lời, ức chế phun ra một búng máu.

"Bà nội! Bà nội! Ngươi đừng tức giận, bảo trọng thân mình!"

Nếu nói về người thật tình quan tâm Tổng lão phu nhân cũng chỉ có Tổng Lưu Giác, cũng không uổng Tổng lão phu nhân yêu thương hẳn.

Ngực Tổng lão phu nhân phập phồng kịch liệt, coi như ngay sau đó có thể giảm bớt tức giận. Trong nháy mắt bà giống như già đi mười tuổi, nương theo Tổng Lưu Giác, thong thả ngồi thẳng, ánh mắt nhìn quét toàn cảnh, đau lòng nhìn Tổng Thu Hiền cùng Tổng Thăng Vân, thời điểm nhìn ba người Tổng Tuyết Y, chỉ còn lại nồng đậm lửa giận cùng chán ghét.

"Tổng gia đã tạo nghiệt gì mới cưới con dâu tâm địa ác độc như ngươi đây, chẳng những khắc chết Chân nhi, lại còn cùng Chân nhi sinh ra một con sói mặt trắng như vậy (Nguyệt: Sói mặt trắng chỉ những kẻ vong ân bội nghĩa ạ.)! Còn nhỏ thì chiếm lấy vị trí trưởng tôn, sau khi lớn lên lại gây tai họa cho thúc bá huynh đệ! Sớm biết như thế này ta sẽ không mềm lòng, không nên rước người ác độc bại hoại, không nhà không cửa như ngươi vào cửa!"

Về mặt Tôn Cốc Lan lạnh lùng, thời điểm duy nhất khi nghe hai chữ Chân nhi, sắc mặt mới thoáng qua một chút cảm xúc biến hóa.

"Ai biết hẳn có phải đứa nhỏ của đại ca hay không, nói không chừng là mụ la sát này cùng..."

Tổng Thăng Vân trào phúng xen mồm.

"Tổng Thăng Vân!"

Tôn Cốc Lan quát khế một tiếng, đánh gãy lời vũ nhục của hẳn,

"Ngươi có thể chửi ta mắng ta, cũng không được làm bẩn trong sạch của Chân ca cùng Tuyết Y!"

"Người nói không được thì không được sao?"

Tổng Thăng Vân về mặt dữ tợn đứng lên, giống như tùy thời đều có thể ra tay.

Trong mắt Tôn Cốc Lan toát ra một tia cười nhạt.

"Chỉ là một cái gia tộc trong trần nhỏ thôi, các người thật sự cho rằng ta hiếm lạ gì điểm ấy của các người? Nếu không phải bởi vì nơi này là nhà của Chân ca , gốc của Chân ca..."

"Tốt, người không hiểm lạ, người nói không hiểm lạ, nhưng vì sao tranh đoạt nhiều như vậy? Đừng làm kẻ trộm còn muốn lập đền thờ trình tiết..."

Tổng Thăng Vân vốn định nói càng nhiều, nhưng khi mặt nạ Tống Tuyết Y chuyển hướng đến hắn, làm hàm răng của hắn lại đau nhức, không khỏi ngừng miệng.

Lúc này Tôn Cốc Lan đã thu lại cảm xúc bị Tống Hòa Chân dẫn phát ra, cười lạnh nói:

"Ta tuy không hiếm lạ, nhưng không có nghĩa là ta sẽ trở mất nhìn đồ vật gì đó của Tuyết Y bị người khác cướp đi! Nếu Tuyết Y không cần cũng thôi, nay nếu Tuyết Y muốn, ta liền vì hân hạnh giành lại!"

Linh Cửu không khỏi nhìn về phía Tôn Cốc Lan.

Nữ tử có dung mạo ung dung đoan trang ,có tính cách cương liệt tinh tế này yêu Tống Tuyết Y hơn so với bất kì kẻ nào, có thể tưởng tượng ra nàng yêu nam nhân tên Tống Hòa Chân kia đến mức nào.

"Tôn Cốc Lan, Tổng gia là nơi người muốn làm gì thì làm sao!"

Tổng lão phu nhân lớn tiếng mở miệng,

"Hôm nay lão thân nhất định phải thanh lý môn hộ!"

Đây là hoàn toàn phá rách da mặt rồi! Linh Cư nghĩ, không chút tiếng động bước đi, đến đứng ở bên người Tống Tuyết Y, tùy thời chuẩn bị ứng phó tình huống đột phát.

"Thiên Ảnh! Bắt bọn họ lại, lấy tội sát hai người thân đến xử lý."

Những lời này của Tổng lão phu nhân ngang với việc đoạn tuyệt quan hệ cùng bọn Tổng Tuyệt Y, bức Tổng Tuyệt Y đến cùng đường—— Tổng gia gia quy, sát hại người thân, nhốt vào trong thủy lao để sám hối.

"Có phải người muốn đánh rớt Tổng Tiểu Bạch, để Tổng Lưu Giác thừa kế, có thể một mình không lo quản lý Tổng gia?"

Linh Cưu thờ ơ nói một câu, chứng minh cảm giác tồn tại của mình với người ở đây.

"Ê, thiếu gia tốt? Người muốn cùng ta làm địch đúng không?"

Con người Linh Cưu chuyển động, đôi mắt thuần túy nhìn Tổng Lưu Giác.

Tổng Lưu Giác cả người run lên, bản năng bắt giác lui về phía sau từng bước.

"Thiên Anh! Bắt! Đều bắt bọn họ lại, còn đứa nhỏ này! Giết nàng, liền xử quyết!"

Tổng lão phu nhân cũng là người ngoan độc, nghĩ đến lời Tổng Thu Hiền từng nói, không để Tổng gia rước thêm phiền toái, đã nghĩ trực tiếp giết người diệt khẩu.

"Bà nội.."

Tổng Thu Hiền còn trông cậy vào Linh Cưu có thể cho hắn hy vọng sống sót.

"Câm miệng!"

Tổng lão phu nhân âm lệ nhìn hẩn.

Tổng Thu Hiền biến sắc, sắc mặt dần dần âm trầm, ánh mắt đảo qua bàn tay đang nắm chặt tay Tổng Lưu Giác của Tổng lão phu nhân, đáy mắt sát ý cùng lửa giận không ngừng bốc lên.

Người của Thiên Ảnh rất nhanh vây lại đám người Linh Cư.

Trong tay Linh Cưu đã xuất hiện mấy tấm bùa vàng, khi tinh thần đang tập trung cao độ, lưng áo bỗng nhiên bị người ôm lấy.

Hơi thở quen thuộc làm nàng không kháng cự, quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Tổng Tuyết Y, chống lại con người nhu hòa yên tĩnh của hắn, sau đó thả lỏng tay chân.

"Lời nói của gia chủ Tổng gia mới là mệnh lệnh cao nhất của Thiên Ảnh."

Tổng Tuyết Y ôm lấy Linh Cưu, bình tĩnh nhìn cảnh tượng trước mắt,

"Thủ lĩnh Thiên Ảnh, bắt đầu từ hôm nay ta chính là Tổng gia gia chủ, người có dị nghị gì không?"

Một gã cả người bận đồ đen, diện mạo nam tử trung niên bình thường không tiếng động quỳ gối xuống đất.

"Tổng đại thiếu có thể làm chủ Tổng gia, là phúc của Tổng gia."

Một quỳ này của hắn, kéo theo mọi người của Thiên Ảnh cũng quỳ xuống đất.

Đây là chuyện gì xảy ra? Bọn người Tổng Thăng Vân bị một màn trước mắt làm cho ngơ ngác.

"Các người phản ! Phản rồi!"

Mặt Tổng lão phu nhân trắng bệch, nếu không phải Tổng Lưu Giác chống đỡ bên cạnh, chỉ sợ sớm đã ngồi trên mặt đất,

"Đương gia Tổng gia há để một con sói mất trắng nói muốn làm thì làm? Vạn Nhất... Không, người không phải Vạn Nhất, Vạn Nhất thật sự ở đâu! ? Người cùng với hắn thông đồng làm vậy! ?"

"Mỗi đời thủ lĩnh Thiên Ảnh đều tên là Vạn Nhất, lão phu nhân gặp qua vị Vạn Nhất kia đã chết."

Tân nhậm Vạn Nhất đứng lên, bình tĩnh nói.

"Không! Giác nhi, Giác nhi, mau đưa ấn của gia chủ lên, người mới là gia chủ Tổng gia, người mới là hy vọng của Tổng gia!"

Tổng lão phu nhân thúc giục Tổng Lưu Giác.

"..."

Mọi Tổng Lưu Giác run lên, mím chặt không lên tiếng cũng không có động tác gì.

Khoảng cách của hắn gần với chủ ấn Tổng gia như vậy, ngay tại bên chân hắn, nhưng hắn không dám đi lấy, thật sự không dám.

"Bắt đầu từ hôm nay, giam lỏng bọn họ ở trong viện."

Tổng Tuyết Y nhẹ nhàng nói.

"Người không thể làm như vậy!"

Tổng Thăng Vân vẻ mặt điên cuồng xông lên.

Nửa đường bị Vạn Nhất đánh lui.

Tổng Tuyết Y ôm Linh Cưu, nói với Tôn Cốc Lan đang có chút thất thần:

"Nương, chúng ta đi thôi, ta còn có chuyện muốn nói với người."

"Được, đi thôi."

Tôn Cốc Lan phức tạp nhìn Tổng Tuyết Y.

Thân ảnh Vạn Nhất quay lại như gió, cùng với tiếng thét chói tai của Tổng lão phu nhân, nhặt lại những thứ rơi ra bỏ vào hộp gấm đưa đến tay Linh Cưu.

"Ấn gia chủ nên đưa cho gia chủ giữ."

Linh Cưu nhận lấy. Hai tay Tổng Tuyết Y đều ôm nàng, dĩ nhiên là nàng nhận.

"Tuyết Y, nhị thúc vẫn không đối đầu với người, càng không làm tổn hại gì đến chuyện của Tổng gia, người cũng không thể giam lỏng nhị thúc chứ?"

Tổng Quy Sinh đứng lên, vẻ mặt mỉm cười nói với Tổng Tuyết Y, tay trong áo đã sớm nắm chặt.

Tổng Tri Họa cùng Tổng Ly Yên tái nhợt nhìn Tổng Tuyết Y.

Ai mà nghĩ đến, vận mệnh của các nàng sẽ có một ngày bị phé vật ma óm trong mắt các nàng nắm trong tay?

"Ừm."

Bước chân của Tống Tuyết Y cũng không dừng lại, âm thanh trong lúc cúi đầu vang lên.

Tống Quy Sinh thờ ra một hơi, nhìn theo đám người Tống Tuyết Y rời đi, một hồi sau mới thu lại ánh mắt nhìn đám người Tống Thăng Vân, cười nhẹ nói:

"Ta không chiếm được, các ngươi cũng không chiếm được."

Từ khi sinh ra đến giờ, hần thủy chung không phải người xuất sắc nhất cũng không phải được sủng ái nhất, nhưng tồn tại ở Tống gia vững vàng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tranh quyền kết thúc

Trong thư phòng của Lan Uyển.

Tôn Cốc Lan nhìn Tống Tuyết Y đem giấy tờ đất đai cùng với sổ sách đưa đến trước mặt mình, có điểm không rõ, lại dường như hiểu được chút gì đó, hỏi:

"Tuyết Y, ngươi muốn làm gì vậy?."

"Nương không cần tiếp tục cố gắng vì Tống gia."

Tống Tuyết Y ngẩng đầu, mặt nạ trắng đầy hoa văn đồ quý dị che đi biểu cảm của hần, nhưng không ngăn được âm thanh trong trẻo dễ nghe, khiến người ta biết được nhất định lúc này hần đang cười nhẹ, làm người ta như tắm trong gió xuân.

"Nương nên suy nghĩ cho bản thân mình rồi."

Tôn Cốc Lan ngây người, ánh mắt nhìn Tống Tuyết Y vừa phức tạp lại vui mừng. Trong chốc lát, ra vẻ trên ghẹo nói:

"Tuyết Y đây là muốn đuổi ta ra khỏi Tống gia sao?"

"Nương."

Tống Tuyết Y nói:

"Người vốn không nên chịu uất ức của Tống gia nữa."

Linh Cưu ở trong lòng hần ngẩng đầu lên, nhìn cái cằm trắng nõn cắt dấu sau mặt nạ, có chút hiểu được chuyện khôi hài tranh quyền của Tống gia lần này rốt cuộc vẫn làm Tống Tiểu Bạch xúc động, tâm tình hiện giờ của hần cũng không bình tĩnh như mặt ngoài.

"Tuyết Y, ngươi không hiểu..."

Tôn Cốc Lan muốn nói lại thôi, khẽ cau mày lộ ra một tia ưu sầu, như là có đầy bụng suy nghĩ lại không biết diễn đạt thế nào.

Tống Tuyết Y nói:

"Ta sẽ làm cho Tống gia phát dương quang đại."

(phát dương quang đại: phát triển rực rỡ/lớn mạnh)

Tôn Cốc Lan ở phía đối diện kinh ngạc tròn tròn mắt.

Tống Tuyết Y cúi đầu, ánh mắt dừng lại trên ngón tay của bé con đang ngồi trong lòng mình, dường như đang nghiên cứu gì đó, giọng nói rất nhỏ,

"Nương là vì cha mới tận tâm tận sức nâng đỡ Tống gia, từ giờ ta sẽ vì nương cùng Cưu nhi, đem Tống gia phát triển lớn mạnh."

"Một phần gia nghiệp Tống gia này vốn nên là của nương."

Tống Tuyết Y lại lần nữa ngẩng đầu, đem giấy tờ đất đai và sổ sách trên bàn đưa đến trước mặt Tôn Cốc Lan.

"Bắt đầu từ hôm nay, nương không cần phải nhìn sắc mặt của bất luận kẻ nào của Tổng gia, ngài là đại phu nhân Tổng gia, là gia chủ Tôn gia đầu tiên ở Ngự Hải trấn."

"Nương, ngài không nợ gì Tổng gia, lại càng không thiếu cha."

"..."

Tôn Cốc Lan trầm mặc thật lâu.

Nàng luôn nghĩ mình hiểu con nhất, nay lại phát hiện ra căn bản mình vẫn không biết được hết. Vẫn nghĩ đến tính tình hướng nội của hần, không quen giao tiếp, hóa ra là hần không thèm để ý tới. Lại nghĩ đến hàng năm hần luôn đóng cửa không ra ngoài, tính tình lạnh nhạt không hiểu ích lợi thế tục, ai ngờ một khi đứng lên liền thuận buồm xuôi gió, thủ đoạn mạnh mẽ vang dội, làm cho người ta khó lòng phòng bị. Vốn tưởng rằng hần không hiểu tâm tư bản khoán của mình, nhưng giờ lại bị hần một lời nói toạc ra...

Muôn vàn suy nghĩ, tất cả cảm thán, cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng than vui mừng.

"Tuyệt Y, người thật sự là để cho nương nhìn với cặp mắt khác xưa."

"Nhưng muốn nắm giữ một gia nghiệp không lồ, cần hao phí tâm lực rất lớn, người..."

Nàng vẫn lo lắng cho thân thể của hần.

Tổng Tuyệt Y đưa tay gỡ mặt nạ xuống.

Khuôn mặt tái nhợt hàng năm không thấy ánh mặt trời lộ ra trước mặt Tôn Cốc Lan, làm Tôn Cốc Lan vừa kinh ngạc vừa vui mừng tròn mắt.

Ấn tượng mới nhất về khuôn mặt Tổng Tuyệt Y của nàng chỉ dừng lại ở lúc Tổng gia tổ chức bữa tiệc mừng Tổng Thu Hiền trở về kia, liếc mắt một cái liền nhìn ra những đường hắc tuyến trên khuôn mặt hần đã giảm bớt, sau đó cũng thấy vẻ mặt lạnh nhạt bày ra trên khuôn mặt thiếu niên, đó là vẻ mặt làm cho nàng vừa quen thuộc lại xa lạ, so với tự tin bữa bãi thì phong thái lạnh nhạt càng dễ dàng làm cho người ta tin phục.

"Tiểu Cưu, Tôn di thật không biết nên cảm tạ người như thế nào."

Tôn Cốc Lan cúi đầu, cười cảm thán với bé con trong lòng thiếu niên.

Khóe miệng Linh Cưu nhếch lên, tự nhận là mình có phong thái tà mị của nhân vật phản diện cười nói.

"Cái gì ta cũng không muốn, chỉ bằng...để Tổng Tiểu Bạch lấy thân báo đáp đi." (Miêu:Cưu Cưu thiết tình =)))

Tôn Cốc Lan đầu tiên là ngẩn ra, sau đó...

"Phốc."

Vẻ mặt không thể nhìn cười nhìn Tổng Tuyệt Y.

Ánh mắt Tổng Tuyệt Y lóe lên tia sáng, biểu tình lạnh nhạt cũng hóa thành khuôn mặt tươi cười,

"Cưu nhi thực đáng yêu."

"Ha ha."

Tôn Cốc Lan cười đến bất đắc dĩ,

"Nhìn bộ dáng người cao húng này, xem ta khen Cưu so với khen người còn vui vẻ hơn."

"Các người cũng không nghĩ tới đương sự như ta có cao húng hay không."

Linh Cưu vẻ mặt đứng đắn. Ta nói này, biểu tình các người giống như ta là đồ gốc là chuyện gì đây! ? Nhân vật phản diện cười tà mị đều bị các người bỏ qua ! Không giống kịch bản sao! ?

Tôn Cốc Lan: "Phi."

Linh Cưu: "..."

Được rồi, nể người là mẫu thân đại nhân của Tổng Tiểu Bạch, tha cho người !

Quay đầu lại.

"Bẹp ~"

Một cái hôn cắn dán trên mặt Linh Cưu.

Về mặt Linh Cưu không cam lòng quay đầu về, thấy khuôn mặt Tống Tuyết Y dịu dàng tươi cười sáng lạn.

"Ta thua các ngươi rồi!"

Nàng cắn răng.

Tôn Cốc Lan cười đến đôi mắt híp lại thành một đường, khóe mắt nổi lên nước mắt. Nếu không phải dưỡng thành thói quen phong cách quý phái đã lâu, chỉ sợ hiện tại nàng đã bật cười ra tiếng.

"Tiểu Cưu thật sự là đứa nhỏ làm người yêu thích."

Hóa ra đứa nhỏ này còn có bộ dáng thú vị như vậy, khó trách làm cho Tuyết Y yêu thích.

"Hôm nay Tiểu Cưu cùng Tuyết Y ở lại Lan uyển dùng cơm trưa đi."

Linh Cưu cùng Tống Tuyết Y tự nhiên vui vẻ đồng ý.

Tôn Cốc Lan đứng lên thu thập lại khế đất cùng sổ sách trên bàn, dùng hành động của nàng cho Tống Tuyết Y đáp án.

Dùng xong bữa trưa, Tôn Cốc Lan lại dặn dò Tống Tuyết Y nói:

"Không cần để thân thể quá mệt nhọc, có gì không hiểu nhớ đến thương lượng với nương. À, Tuyết Y, chuyện của bọn người Tống lão phu nhân, người tính xử trí thế nào?"

"Tự làm bậy không thể sống."

Tống Tuyết Y về mặt không thay đổi.

Tôn Cốc Lan mấp máy môi, cuối cùng cũng không nói ra lời cầu tình, sau đó nhẹ nhàng gạt đầu với Tống Tuyết Y cười nói,

"Tuyết Y đã trưởng thành rồi."

"Vẫn chưa."

Tống Tuyết Y cúi đầu.

"Ách."

Về mặt vui mừng của Tôn Cốc Lan bỗng chốc sừng sốt. Cái này là loại trả lời gì.

Tống Tuyết Y không có giải thích với nàng, sau khi cùng nàng nói lời từ biệt, ôm Linh Cưu đi Tuyết viện.

Hắn vừa đùa nghịch bàn tay nhỏ đầy thịt mềm mại giống như không có xương của tiểu hải tử, một bên trong lòng nghĩ: Cưu nhi từng nói muốn che chở hắn lớn lên, khi hắn lớn làm bạn bên người hắn. Sau khi lớn lên, nàng có còn tiếp tục ở lại với hắn không, hay là một mình đi nơi khác?

Nếu lớn lên sẽ cách biệt, giữ lại không được...

Hắn thà không lớn lên, hoặc lớn chậm hơn một chút, để thời gian nàng ở lại cạnh hắn nhiều hơn.

Suy nghĩ của Tống Tuyết Y giờ khắc này không thể nghi ngờ là rất ngây thơ, còn có chút bốc đồng. Đây là tâm tình thuần túy của thiếu niên mười ba bốn tuổi, cũng là mong ước chân thành tha thiết đơn thuần của thiếu niên.

Chỉ có ở phương diện tình cảm quan hệ đến Linh Cưu, mới làm cho người ta cảm thấy hắn chưa thật sự trưởng thành.

"Này, Tống Tiểu Bạch, ngươi đang được một tác lại muốn tiến thêm một thước sao!"

Đột nhiên bị thiếu niên dùng sức ôm lấy, mặt dán mặt ma sát, cảm giác da thịt tiếp xúc làm trong lòng Linh Cưu không được tự nhiên, mặt không chút thay đổi cứng nhắc kêu lên.

Ở trong tầm mắt của nàng là biểu tình mờ mịt lại vô tội của thiếu niên, cùng với đôi mắt đen láy mỉm cười. Thừa dịp nàng đang ngẩn người, Tống Tuyết Y đã đeo mặt nạ lên mặt, lông mi đen dày chớp chớp, đáng yêu đến mức mặt Linh Cưu đỏ bừng, thấp giọng ra vẻ rộng lượng nói:

"Không cùng ngươi so đo."

Đáp lại nàng là tiếng cười trong sáng của Tống Tuyết Y .

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Khanh Hàn Lâm cầu cứu

Trong nháy mắt, thời gian trôi qua đã mấy tháng.

Ở trong mắt dân chúng bình dân, mấy tháng nay Ngự Hải trấn rất bình yên, nhưng trong mắt một vài đại gia tộc lại là liên tiếp xảy ra chuyện biến lớn.

Không còn thấy bóng dáng Tống Thu Hiền cùng Tống Thăng Vân xuất hiện trong tầm mắt con cháu các đại gia tộc ở Ngự Hải trấn, hóa ra sản nghiệp Tống gia bị thay đổi trở thành sản nghiệp của Tôn gia. Tôn Cốc Lan biến hóa nhanh chóng, lấy thân phận gia chủ Tôn gia cường chế thân phận con dâu Tống gia, lại có Tống Tuyết Y thủ đoạn mạnh mẽ vang dội yểm trợ, nhanh chóng đứng vững chân ở Ngự Hải trấn.

Sau chuyện này cũng làm cho các đại gia tộc ở Ngự Hải trấn chân chính biết được chỗ lợi hại của Tôn Cốc Lan —— thì ra nàng lấy thân phận con dâu Tống gia quản lý mọi chuyện, nhưng vì Tống lão phu nhân luôn chèn ép, lại vì làm việc luôn luôn điều thấp ở Tống gia, khiến cho rất ít người biết thủ đoạn chân chính của nàng.

Trong các gia tộc ở Ngự Hải trấn lại có thêm Tôn gia. Tống Tuyết Y cùng Ôn gia chặt chẽ hợp tác, không chút che giấu chèn ép công kích Khanh gia, khiến cho thế cục Khanh gia nghiêng về một bên, không thể không hướng Giang gia cầu cứu.

Mấy ngày tiếp theo, Khanh Hàn Lâm đều làm việc đến sứt đầu mẻ trán, liên tục truyền tin tặng lễ cho Giang gia, ám chỉ ý tứ hàm xúc rõ ràng, Giang gia dù có đáp lại nhưng vẫn dao động không ngừng.

Hôm nay, khi Khanh Hàn Lâm đang dùng bữa, ngoài cửa truyền đến tiếng người hô to,

"Lão gia! Không tốt rồi !"

" Lão gia ngoại vẫn rất tốt!"

Gần đây Khanh Hàn Lâm không thích nghe nhất chính là loại nói không tốt này, vừa nghe liền trực tiếp hất đồ cả chén cơm, vẻ mặt dữ tợn.

Về mặt Giang Ly Dã ngồi bên cạnh hần biến sắc, nhú mày muốn khuyên hần vài câu, có thể thấy được sắc mặt hần khó coi dọa người đến thế nào, lại nghĩ rằng trong khoảng thời gian này phát sinh nhiều chuyện, rốt cuộc vẫn là ngậm miệng, về mặt cũng tối tăm buông chén cơm xuống, nhìn về phía nam nhân trung niên đang bước nhanh tới.

Người này nàng biết, là chủ hiệu thuốc bắc, tên là Ngô Đức.

Ngô Đức vẻ mặt cuồng quật sốt ruột, chạy đến đại sảnh liền quỳ xuống trước mặt Khanh Hàn Lâm, thanh âm nghẹn ngào giống như muốn khóc nói,

"Lão gia, tiểu nhân vừa lấy được tin tức, lần này ba chiếc thuyền chở hàng hóa đều gặp tai nạn, toàn bộ người và hàng hóa đều bỏ mình nơi đáy biển!"

Àm ——

Khanh Hàn Lâm chỉ cảm thấy trong đầu một trận nổ vang, làm đầu óc hần choáng váng, sắc mặt trắng bệch. Một giây sau, hần đột nhiên đứng lên, không để ý dùng sức gạt mạnh chiếc ghế dựa đang ngồi, đi nhanh đến trước mặt Ngô Đức bóp cổ hần, kêu lên như điên.

"Không phải đã tìm người quan sát sao trời, đoán trước thời tiết sao? Rõ ràng trong khoảng thời gian này mặt biển gió êm sóng lặng, làm sao có thể gặp được tai nạn trên biển! Người dám gạt ta? Lão tử cho một nhà ngoại chiu không nổi!"

"Trời không hề dự báo có mưa bão..."

Ngô Đức bị bóp cổ về mặt đỏ bừng, khó khăn nói.

"Lão gia, trước tiên cứ thả người ra đã."

Giang Ly Dã không hiểu buồn bán, còn cảm thấy Khanh Hàn Lâm chuyện bé xé ra to .

"Ngoại thì biết cái gì! ?"

Hiện tại Khanh Hàn Lâm chính là cái thùng thuốc nổ, ai đụng vào là nổ.

"Xong rồi, toàn bộ xong rồi. Ba thuyền hàng hóa này là hi vọng cuối cùng! Chưa tính tổn thất hàng hóa, không có cách nào chờ được đến sự giúp đỡ của Lạc Thiên Thành, chỉ việc làm sao đền bù ba thuyền hàng hóa này đã là cả một vấn đề rồi. Ôn gia... Ôn gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội trí mạng này, Tống gia chết tiệt, Tống Thăng Văn chết tiệt, lại còn cái gì mà Ngự Hải trấn đệ nhất thiên tài Tống Thu Hiền? Ta nhỏ vào! Ngay cả một ma ồm đã bước nửa chân vào quan tài cũng đâu không lại!"

Giang Ly Dã nghe không nổi nữa, sắc mặt cũng lộ ra khiếp sợ, sự tình nghiêm trọng đến vậy sao?

"Lão gia, trước tiên người cứ tỉnh táo lại nghĩ biện pháp!"

"Biện pháp? Có thể còn biện pháp nào sao! ? Đó là Tống gia đó, trong trấn này chỉ có Giang gia mới có bản lĩnh đối đầu với Tống gia!"

Khanh Hàn Lâm kịch liệt quát to, bỗng nhiên hấn biến sắc, như là bất được cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, mừng rỡ nói:

"Đứng rồi! Giang gia, còn có Giang gia! Ly Dã, theo ta đến Giang gia nào!"

"Hà?"

"Đi mau!"

Khanh Hàn Lâm không cho Giang Ly Dã thời gian phản ứng, liền vội vàng kéo nàng đi nhanh.

Lúc này Giang gia đang chiêu đãi một vị khách quý.

Trong đại sảnh có ba người đang ngồi, đương nhiệm gia chủ Giang gia Giang Bá Nguyên cùng Giang Vô Mị, người còn lại là một lão giả mặc đồ đen.

Nếu Linh Cưu ở trong này, nhất định có thể nhận ra hắc bào lão giả này, đây rõ ràng chính là người lúc trước bảo vệ Tống Tuyết Y, đánh bay Tống Thu Hiền, đánh gãy răng Tống Thăng Văn.

Trên mặt bàn trước mặt ba người là bình rượu ngon, mỗi người một ly.

Trong lúc tỳ nữ rót rượu cho lão giả, Giang Bá Nguyên cười nói:

"Đầu giá hội lúc trước ở Thiên Bảo hiền, món đồ cuối cùng - ngũ hoàn đan là bị Liễu huynh mua được, không biết Liễu huynh đã hứa hẹn gì, mới thắng được toàn bộ những người mua hôm đó? "

"Không phải hứa hẹn gì."

Liễu Tinh Hành nói:

"Một gốc cây trăm năm thất phẩm toái tinh thảo."

"A?"

Giang Bá Nguyên kinh ngạc , rất nhanh thu lại biểu tình,

"Không nghĩ tới Liễu huynh còn có thứ tốt bực này."

"Dù có là dược thảo hiếm cũng so ra kém đan dược thành phẩm."

Liễu Tinh Hành tự nhiên nghe ra tia cảm khái trong lời nói của hắn, thất phẩm toái tinh thảo giá trị đích thực so với ngũ hoàn đan cao hơn một chút, bất quá cũng phải đến cấp đại sư thậm chí là cấp tông sư luyện đan sư mới có thể sử dụng dược thảo này luyện ra đan dược, nếu không giữ một gốc cây dược thảo có ích lợi gì.

"Cũng phải nói, lúc trước Liễu huynh đang ở tầng bốn cao nhất, ngũ hoàn đan đối với Liễu huynh thật ra cũng rất quan trọng."

Giang Bá Nguyên cũng không phải không rõ đạo lý này.

"Lần này ngươi mời ta đến, không phải vì nói chuyện này với ta đi."

Liễu Tinh Hành không thích vòng vo.

Giang Bá Nguyên nói:

"Đúng vậy, ta đang nghĩ cầu Liễu huynh dạy tiểu nhi tử tuyệt học sáng tạo độc đáo Lưu Tinh thân pháp."

Mở miệng một câu liền muốn tuyệt học của mình, Liễu Tinh Hành cũng không có kinh ngạc hay tức giận, thần nhiên nhìn về phía Giang Vô Mị, cười đến vài phần trào phúng,

"Nhi tử của ngươi coi như là một thiên chi kiều tử đó, tuổi còn nhỏ đã đạt tới võ cảnh cao nhất tầng hai, cho dù là thiên chi kiều tử Tô Tuyết Thành, có thể ở lúc mười lăm tuổi đạt tới võ cảnh tầng ba cũng không nhiều. Ta có tư cách gì dạy hắn?"

Lúc này Giang Bá Nguyên còn chưa nói gì, Giang Vô Mị đã muốn mở miệng,

"Tuy rằng cảnh giới của Liễu tiên bối là tầng năm, nhưng vẫn còn ngộ tính cao, tự mình nghĩ ra Lưu Tinh thân pháp càng có thể so với võ học của tầng bảy, chỉ luận điểm ấy, văn bối tạm thời không thể so sánh được, Liễu tiên bối tự nhiên có tư cách dạy văn bối."

"Tạm thời không thể so được? Tính tình này của ngươi, quả nhiên ngạo mạn giống như lời đồn đãi."

Liễu Tinh Hành cười nhạo.

Sắc mặt Giang Vô Mị không chút thay đổi, một chút không có bị châm chọc làm cho tức giận.

Liễu Tinh Hành cảm thấy thật vô nghĩa,

"Tốt lắm, cuộc đời này của ta cũng chỉ có thể đi đến bước này, võ cảnh không cao, cũng chỉ có Lưu Tinh thân pháp, ngươi nếu muốn học ta liền dạy ngươi, nhưng không dạy không công, nên trả phí cho ta vật gì đó..."

Hắn vừa nói đến một nửa, bên ngoài có hạ nhân đi tới truyền lời:

"Gia chủ, Khanh lão gia tới chơi."

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bà Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Không thể là kẻ địch

"Gia chủ, Khanh lão gia tới chơi."

"Đột nhiên hắn đến đây làm gì..."

Giang Bá Nguyên nhíu nhíu mày, ngay sau đó suy nghĩ cẩn thận, lắc đầu than nhẹ,

"Xem ra lần này bị Tổng gia chen ép đến đường cùng rồi sao? Nếu không cũng sẽ không đột nhiên tự mình đến gặp ta."

Giang Bá Nguyên nghĩ chuyện này xảy ra trong lúc Ngự Hải trấn đang có biến hóa, nói như thế nào thì Khanh gia với Giang gia cũng có chút quan hệ thân thích, nếu bị hủy trong tay Tổng gia cùng Ôn gia, tuy đối với Giang gia ảnh hưởng không lớn nhưng cũng bị tổn hại thanh danh vài phần, quan trọng hơn là bây giờ trong lòng hắn ảm ảm bất an, cảm thấy nếu để Tổng gia làm càn như vậy, nói không chừng sau này còn có khả năng xưng bá ở Ngự Hải trấn.

"Trước tiên để Khanh lão gia chờ ở Thương Hải các đi."

Giang Bá Nguyên phân phó với người bên ngoài.

Hạ nhân bên ngoài nghe thấy liền lui xuống.

"Liễu huynh, chỉ cần ngươi đáp ứng dạy Vô Mị, cho dù phải trả giá gì đó, Giang gia cũng nguyện ý đưa."

Tin rằng Liễu Tinh Hành cũng sẽ không thật sự đưa ra yêu cầu quá đáng, cho nên lời Giang Bá Nguyên nói cũng thật hoa mỹ,

"Bây giờ ta có chút việc, Liễu huynh cùng Vô Mị ở đây nói chuyện được chứ?"

Hắn cùng Liễu Tinh Hành ngẫu nhiên biết nhau, cũng có vài phần hiểu biết tính cách của hắn, biết hắn là người không thích lễ tiết long trọng gì đó cho nên nói đi liền đi.

Lúc Giang Bá Nguyên đứng dậy, Liễu Tinh Hành bỗng nhiên nói:

"Ta nhớ trong khoảng thời gian này Khanh gia cùng Tổng gia đối đầu rất căng thẳng đi."

"Liễu huynh cũng chú ý vấn đề của thế gia sao?"

Tính cách này cũng không giống Liễu Tinh Hành.

Liễu Tinh Hành uống ly rượu, nói:

"Cũng biết được chút ít, về sau phải làm lão sư của tiểu tử này một đoạn thời gian, ta xin khuyên ngươi một câu, không nên tham dự vào chuyện này, tốt nhất là không nên cùng vị đại thiếu gia của Tổng gia đối nghịch."

"Sao?"

Giang Bá Nguyên vẻ mặt ngạc nhiên.

Về mặt Giang Vô Mị không chút thay đổi cũng mở miệng,

"Tổng Tuyệt Y có gì đặc biệt sao?"

"Hừ, ta sẽ không nói đâu."

Liễu Tinh Hành cười như không cười nói,

"Có điều nhìn hành động trong khoảng thời gian này của Tổng đại thiếu, không cần chờ lâu, các ngươi sẽ biết, hắn cũng không nhu nhược không chịu nổi như các ngươi tưởng đâu."

"Người nhu nhược không chịu nổi, há có thể trong khoảng thời gian mấy tháng ngắn ngủi đoạt được Tổng gia, lại còn làm cho Khanh gia cùng đường ư?."

Giang Vô Mị trầm thấp nói, âm thầm xiết chặt hai tay. Hắn ảo não vì mình từng xem thường, cũng cảm thấy kiêng kỵ vì Tổng Tuyệt Y che dấu quá tinh vi.

Ánh mắt Giang Bá Nguyên luôn biến hóa, nhìn không được hỏi Liễu Tinh Hành:

"Ý của Liễu huynh là, ta không phải đối thủ của Tổng đại thiếu gia?"

Liễu Tinh Hành không trả lời câu hỏi của hắn.

Giang Bá Nguyên thấy vậy cũng không có hỏi lại, nhưng trong lòng lại sinh ra quyết định hoàn toàn ngược lại với ban đầu.

Hắn biết Liễu Tinh Hành sẽ không vô cớ phá đám, lại càng không xen vào việc của người khác.

Tổng Tuyệt Y, rốt cuộc có bản lĩnh lớn như thế nào khiến cho Liễu Tinh Hành cũng cho rằng Giang gia không phải là đối thủ của hắn!

Thương Hải các.

Khanh Hàn Lâm ở trong phòng đi tới đi lui, Giang Ly Dã nhìn theo cũng tâm phiền ý loạn,

"Lão gia, ngươi mau ngồi xuống đi!"

"Ngươi thì biết cái gì!"

Lại là những lời này, làm cho sắc mặt Giang Ly Dã khi nghe được biến sắc, thiếu chút nữa đứng lên tranh cãi với hắn.

Sau lưng truyền đến tiếng động, Khanh Hàn Lâm vội vàng thu lại gấp gấp trên mặt, trở lại chỗ ngồi ban đầu. Chờ cửa lớn mở ra, bóng dáng Giang Bá Nguyên đi vào, hắn mới làm bộ như vừa mới đứng lên đi đón,

"Bá Nguyên huynh."

"Hàn Lâm mau mời ngồi."

Giang Bá Nguyên mỉm cười nói:

"Đã để các ngươi đợi lâu."

"Không có, không có."

Khanh Hàn Lâm vẻ mặt thân thiết.

Tuy rằng mục đích lần này Khanh Hàn Lâm tới chơi trong lòng hai bên đều biết rõ ràng, nhưng vẫn quanh co lòng vòng nói chút lời hoa mỹ vô dụng, cuối cùng vẫn là Khanh Hàn Lâm không chịu nổi, rốt cục mở miệng nói thẳng:

"Bá Nguyên huynh, ta cũng xin nói thật, lần này ta đến đây là vì xin Giang gia giúp đỡ. Ai... Nếu không phải thật sự đã cùng đường, ta cũng sẽ không mặt

dây đến đây cầu cứu. Hôm nay ta nghe được tin tức phía dưới, lần này ba thuyền chở hàng hóa đường biển đi Lạc Thiên Thành đều chìm xuống đáy biển, cơ hội tốt như vậy, lão già Ôn Khi kia nhất định sẽ không bỏ qua!"

Nói xong lại tạm dừng một hồi, Khanh Hàn Lâm thấy sắc mặt Giang Bá Nguyên không thay đổi, cũng không có ý tứ mở miệng, trong lòng phát lạnh, giận dữ lại không thể làm gì, cắn răng nói:

"Bá Nguyên huynh, ta cầu ngươi giúp Khanh gia vượt qua một kiếp này, ta nguyện nhường lại ba phần gia nghiệp của Khanh gia cho Bá Nguyên huynh."

"Hàn Lâm quá khách khí rồi."

Mức thù lao này làm cho Giang Bá Nguyên kinh ngạc, nếu bỏ qua lời nói của Liễu Tinh Hành, hắn sẽ nhận không được mà động tâm. Nhưng cũng chỉ là một chút động tâm mà thôi, hắn thân là một gia chủ, sẽ không vì một chút lợi ích mà làm cho đầu óc mông mị:

"Thật ra ta cảm thấy sự tình cũng không như Hàn Lâm tưởng tượng quá lên như vậy, nói như thế nào thì Khanh gia cũng là gia tộc trăm năm ở Ngự Hải trấn này, sao lại dễ dàng bị sụp đổ như vậy, Ôn Khi cũng không phải loại người hành động theo cảm tính."

"Giang Bá Nguyên!"

Lời này rõ ràng là quanh co từ chối, Khanh Hàn Lâm làm sao có thể nghe không hiểu.

Giang Bá Nguyên bị hắn trộn mắt nhìn cũng không tức giận, cười nói:

"Nhiều ngày không thấy, hôm nay Hàn Lâm cùng Ly Dã hỷ ở lại Giang gia dùng bữa đi."

Đây là hắn không hề đề cập đến chuyện giúp đỡ!

"Một nửa gia nghiệp của Khanh gia thì thế nào?"

Khanh Hàn Lâm sắc mặt xanh mét, giọng nói như đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Giang Bá Nguyên lắc đầu thờ dài,

"Khanh gia với Giang gia cũng coi như là thông gia, làm sao có thể làm ra chuyện chiếm gia nghiệp của Khanh gia."

Lúc này Khanh Hàn Lâm xem như hoàn toàn hiểu được, Giang Bá Nguyên đây là hoàn toàn không muốn hỗ trợ.

Hắn lửa giận phừng phừng, càng nhiều hơn là nghi hoặc. Rõ ràng Giang gia cùng Tống gia thực lực tương đương nhau, vì sao không muốn ra chút lực? Chẳng lẽ Giang Bá Nguyên không nhìn ra Tống gia đang bành trướng? Nếu tiếp tục để Tống gia phát triển mạnh như vậy, xưng bá ở Ngự Hải trấn cũng là chuyện vô cùng có khả năng, đến lúc đó Giang gia cho dù không bị tổn hại cũng sẽ phải điều thấp mà làm việc, vì phòng ngừa sau này có thể cúi đầu trước người khác, Giang Bá Nguyên nên giúp Khanh gia mới đúng chứ!

Chẳng lẽ... Giang gia cùng Tống gia kí kết hiệp nghị gì đó? Trong đó đạt được lợi ích gì đó cho nên mới thờ ơ với điều kiện trả giá của hắn!

Ý niệm trong đầu Khanh Hàn Lâm càng lan tràn, càng nghĩ càng cảm thấy nhất định là như vậy, ánh mắt nhìn về phía Giang Bá Nguyên cũng trở nên không tốt.

"Đại ca, ngươi giúp chúng ta đi!"

Giang Ly Dã cảm giác được chuyện này không đơn giản, cũng nghe ra Giang Bá Nguyên có ý cự tuyệt, liền vội vàng đứng lên cầu xin Giang Bá Nguyên.

Đối với muội muội này, Giang Bá Nguyên cũng không có tình cảm gì, nhưng thấy sắc mặt hai người, hắn cũng không thay đổi, thấp giọng nói:

"Nếu có thể giúp, ta nhất định sẽ giúp, nhưng chuyện này liên quan đến bình yên và lợi ích của Giang gia, ta thân là gia chủ Giang gia, không thể để tư tình xen vào."

Khanh Hàn Lâm không nghe hắn nói gì khác, chỉ nghe được câu 'chuyện này liên quan đến bình yên và lợi ích của Giang gia', liền xác định suy nghĩ của mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

"Giang Bá Nguyên, hóa ra ngươi là loại người như vậy!"

Nói xong, không để ý sắc mặt Giang Bá Nguyên đã lạnh đi vài phần, cùng với biểu tình của Giang Ly Dã đang bối rối trách cứ, phát tay áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bà Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Đột phá và gặp chuyện

Khanh Hàn Lâm đã mất tích .

Lúc dân chúng Ngự Hải trấn biết được chuyện này, trong trấn đã có dấu hiệu xuất hiện hỗn loạn.

Nói thế nào thì Khanh gia cũng là một đại gia tộc trăm năm, thời gian đứng ở Ngự Hải trấn còn lâu hơn so với Tống gia cùng Giang gia, nói đi nói lại Khanh gia mới là gia tộc bản xứ chân chính ở Ngự Hải trấn. Bởi vậy, tuy thế lực tài phú Khanh gia không bằng hai nhà Tống, Giang, nhưng lực ảnh hưởng ở Ngự Hải trấn vẫn rất lớn .(Miêu: Tống, Giang nghe như tên của một tướng trong Thủy Hử ấy :-D)

Khanh Hàn Lâm mất tích , cũng lấy đi phần lớn sản nghiệp của Khanh gia, không chỉ làm cho Khanh gia rơi vào hỗn loạn, cũng làm sản nghiệp Khanh gia đang quản lý phá sản, dân chúng ở Ngự Hải trấn bị thất nghiệp nặng nề, tiền công một năm bị khất nợ cũng không có người nào tới phát, làm cho Ngự Hải trấn rối loạn mù mịt.

"Khanh Hàn Lâm quả nhiên là cái tên vì tư lợi, thà hủy đi cũng không để người khác chiếm được một phần, thế nhưng hẳn lại mắc kẹ cả nhà già trẻ, lấy đi hơn một nửa tiền bạc một mình chạy trốn."

Đây là lời nói của Ôn Khi.

"Đó là một cơ hội tốt."

Đây là Linh Cưu nói.

"Thật sự là một cơ hội."

Quan điểm của Tống Tuyết Y cũng giống với nàng.

Linh Cưu tính là thừa dịp dân chúng thất nghiệp đang kêu ca mà làm từ thiện kiếm công đức, Tống Tuyết Y lại nghĩ thừa dịp này loại bỏ Khanh gia, nâng cao địa vị của Ôn gia.

"Ai, Khanh Hàn Lâm này, không phải là người làm được chuyện lớn."

Đây là đánh giá của Giang Bá Nguyên đối với Khanh Hàn Lâm sau khi biết được việc này, sau đó nhớ tới Giang Ly Dã đang ở Khanh gia, nói thế nào cũng từng là người của Giang gia, liền sai hạ nhân đi Khanh gia hỏi Giang Ly Dã có gì cần giúp không, chỉ cần điều kiện không ảnh hưởng đến toàn cục, hẳn có thể giúp đỡ.

Nhưng mà, Giang Bá Nguyên rất nhanh biết được tin tức trong miệng hạ nhân, chuyện lần này bị người Tống gia âm thầm phá đám.

"Khanh Linh Thước, Bách Lý Linh Cưu, ai, đây đều là do Khanh Hàn Lâm cùng Ly Dã tự tạo nghiệt. Thôi, việc này không cần xen vào nữa ."

Giang Bá Nguyên không muốn vì một nữ nhân đã gả ra ngoài chồng lại Tống Tuyết Y.

Hiện tại tâm lực của hắn đều đặt trên Thiên Kiêu hội được tổ chức vào tháng ba năm sau, nhưng cũng không buông tha cơ hội kiếm lợi từ việc Khanh gia sụp đổ.

Khanh Hàn Lâm mang theo phần lớn tài sản trốn khỏi Khanh gia, nhưng các cửa hàng cùng đòi trả, đòi thuốc cũng không mang đi được, như vậy đương nhiên không thoát khỏi vận mệnh bị các đại gia tộc chia cắt.

Sau trận chia năm xẻ bảy này, Giang Bá Nguyên cuối cùng cũng biết đến thủ đoạn của Tống Tuyết Y.

Hắn trực tiếp không giấu diếm mục đích của mình, tự mình ra mặt hạ thấp giá mua lại đất đai của Khanh gia, làm cho dân chúng đã thất nghiệp trở về lại nghề cũ, còn chuyện Khanh gia thiếu một năm tiền công thì hắn không nhắc đến, chỉ hứa hẹn sau này tiền công tính theo tháng, bao ăn mỗi ngày.

Ngày đó, khi Giang Bá Nguyên biết được tin tức, đích thân đi đến tận nơi xem xét.

Hắn thấy một thiếu niên mặc một thân trang phục mùa đông dày trong đám người, áo trắng tóc đen đội mặt nạ, nhưng cũng không che được khí chất phi phàm, giống như trời sinh có loại khí chất làm người ta tin phục, giọng nói ôn hòa chậm rãi, làm cho dân chúng đang phẫn nộ cũng bình tĩnh lại.

Một khắc kia, Giang Bá Nguyên cũng nhận không được mà thân phục Tống Tuyết Y xuống tay vừa mau vừa chuẩn, làm cho người ta khó lòng phòng bị, càng thân phục hắn tuổi còn nhỏ mà tâm trí thật trọng —— nếu không phải hắn cứu tế nạn dân, thành lập một con phố Tuyết Cưu nhận nhíp khiến thanh danh vang dội thì cũng khó có thể dễ dàng khiến công nhân của Khanh gia tin phục như vậy.

Tống Tuyết Y như vậy, khiến hắn không khỏi hoảng hốt, nhớ đến một người kinh tài tuyệt đỉnh đã từng xuất hiện ở Ngự Hải trấn —— Tống Hòa Chân!

Sau khi về nhà, Giang Bá Nguyên đem phân tích trong lòng cùng cảm khái nói với Giang Vô Mị.

Giang Vô Mị nghe xong, lại nói:

"Cứu tế nạn dân không phải là kế hoạch của tên Tống Tuyết Y thủ đoạn kia ."

"Không phải hần thì là ai, Tôn Cốc Lan sao?"

Giang Bá Nguyên lắc đầu. Thầm nghĩ, may mắn là Tống Tuyết Y tuy tâm tư đáng sợ, nhưng thân thể lại trời sinh có bệnh nhẹ không thể tập võ, nếu không Vô Mị sợ là cũng thua xa hần.

Trong lòng Giang Vô Mị đang nghĩ đến một bé con nho nhỏ luôn cười thiên chân vô tà.

" Là Bách Lý Linh Cưu, nàng đã đánh cược thắng kiếm của ta, cũng bị nàng cầm đi bán đấu giá, chuyện cứu tế nạn dân này chỉ sợ cũng do nàng bày kế ."

Từ khi thấy một màn kia ở dưới sông Lưu Ly, hần không thể cho rằng nàng là một tiểu hài tử bình thường nữa, rất nhiều chuyện trước kia cũng đã nghĩ thông suốt.

"Bách Lý Linh Cưu? Một tiểu hài tử được sủng ái mà thôi, Vô Mị ngươi thật sự là nghĩ nhiều rồi."

Giang Bá Nguyên hiển nhiên không tin, sau đó nói với hần:

"Được rồi, ngươi đừng phí tâm vào việc này nữa, chuyên tâm luyện tốt công phu của ngươi, chờ Thiên Kiêu hội tổ chức vào tháng ba sang năm mà toả sáng ."

Vỗ đầu vai con trai, còn thật sự nói:

"Trên đời này chân chính đứng ở nơi cao nhất không phải thương nhân, cũng không phải văn nhân, mà là cường giả! Nhất là thượng giới, đó mới là thế giới cường giả vì tôn chân chính, cho nên Vô Mị ngươi không cần để ý Tống Tuyết Y, tâm trí tài hoa của hần chỉ dừng lại ở đây, còn ngươi lại có thể một bước lên trời, con đường phía trước sáng lạn vô tận."

"..."

Giang Vô Mị yên lặng nhún mày. Hần có loại dự cảm khó hiểu, bây giờ Tống Tuyết Y tuyệt đối sẽ không dừng lại, dây dưa giữa bọn họ cũng không chỉ như vậy.

Lúc này ở Tống gia .

Tống Tuyết Y làm xong công việc, thời gian rảnh rồi, liền mang theo Linh Cưu đến nơi bọn họ đã gặp nhau lần đầu tiên, đánh đàn tấu khúc cho nàng nghe.

Linh Cưu ở bên cạnh hần, chuyên tâm điều khiển gỗ đào.

"Mỗi ngày đều thấy ngươi khắc, còn chưa khắc xong sao?"

Đàn xong một khúc, thấy tâm tư bé con vẫn ở trên tượng gỗ điêu khắc trong tay, không biết vì sao Tống Tuyết Y nhìn tượng gỗ điêu khắc kia, lại cảm thấy có vài phần chán ghét, thậm chí sinh ra một tia tùy hứng muốn lấy đi tượng gỗ điêu khắc làm bé con chú ý kia. (Miêu: Bó tay với Y ca, ghen với cái tượng gỗ =>))

"Ba lần, chỉ cần ba lần khắc nữa thôi."

Ánh mắt Linh Cưu nháy cũng không nháy một cái, càng chuyên tâm vào tượng gỗ.

Nhìn bộ dáng này của bé con, Tống Tuyết Y biết tượng điêu khắc gỗ này không phải đồ chơi, không hề quấy rầy nàng.

Một đao cuối cùng hạ xuống, Linh Cưu còn chưa kịp nghỉ lấy hơi, lại thấy mi tâm chợt lạnh, có loại cảm giác muốn nhập định đột phá huyền diệu nảy lên trong lòng.

Về mặt nàng biến đổi, bỏ dao khắc xuống, cầm tượng gỗ đã điêu khắc nhét vào tay Tống Tuyết Y,

"Ta có cảm giác muốn đột phá, vài ngày này sẽ ở trong mật thất. Tượng gỗ điêu khắc này tặng cho ngươi, ta muốn ngươi luôn giữ nó, không cho phép bỏ ra khỏi người!"

Hóa ra Cưu nhi phí ba bốn tháng để khắc khối gỗ này, là vì đưa cho mình!

Tống Tuyết Y về mặt dịu dàng, thấy sắc mặt nghiêm túc của bé con liền biết lúc này không phải thời điểm nói chuyện tình cảm, không nói một lời thu lại tượng gỗ, ôm bé con đi đến sương phòng ở mật thất.

Ước chừng ba ngày sau, Linh Cưu mới từ trong linh cảnh đột phá nhập định tỉnh lại, linh lực mạnh mẽ cùng thể mà kiếp trước chưa từng có khiến nàng nóng lòng muốn thử.

Tuy nhiên nàng vẫn kiên nhẫn nén lại tâm tình, liếc mắt bốn phía nhưng không thấy bóng dáng Tổng Tuyết Y, làm cho đáy lòng nàng có chút mất mát.

Đến sương phòng trong mật thất.

"Cru chủ nhân?"

Âm thanh dò hỏi của Hà Nghiên từ bên ngoài truyền vào.

Linh Cru mở cửa phòng, thấy Hà Nghiên lộ ra vẻ mặt vui mừng, gật đầu hỏi nàng:

"Tổng Tiểu Bạch đâu?"

Một lúc vẫn không nhận được đáp án, trái tim Linh Cru nhảy lên, ngẩng đầu thấy sắc mặt Hà Nghiên do dự, mặt cũng từ từ lạnh dần,

"Tổng Tiểu Bạch đã xảy ra chuyện gì?!"

"Không có!"

Hà Nghiên hoảng sợ, đây là lần đầu tiên nàng nghe được giọng nói lạnh như băng của bé con. Sợ Linh Cru hiểu lầm, vội vàng giải thích nói:

"Hôm qua thiếu gia gặp thích khách..."

Lời mới vừa nói ra, liền bị một cỗ lạnh lẽo quý dị bao lấy toàn thân, làm Hà Nghiên rung mình một cái, nói tiếp:

"Cru chủ nhân không cần lo lắng, thiếu gia không có việc gì, cũng không có bị thương, có điều trong khoảng thời gian này đều bận truy tìm tung tích của chủ mưu đứng sau, cho nên cũng không ở bên trong phủ."

"Ừm."

Linh Cru gật đầu, nghĩ đến cái gì đó, xoay người lại đi tới phòng trong mật thất.

Hà Nghiên nhìn bóng dáng của nàng, thấp giọng hỏi:

"Cru chủ nhân có đói bụng không? Nô tỳ đi bảo phòng bếp..."

Nàng không biết Linh Cru ở trong phòng làm cái gì, nhưng cũng nghe theo mệnh lệnh của Tổng Tuyết Y đứng ở đây chờ Linh Cru xuất hiện.

"Không cần."

Linh Cru cũng không quay đầu lại ngắt lời nàng.

Ở trong mật thất bận rộn không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, mãi cho đến buổi chiều mặt trời lặn xuống, Linh Cru cảm giác được Tổng Tuyết Y trở về mới dừng tay ra khỏi mật thất.

"Cru nhi."

Người còn chưa tới đã nghe thấy tiếng gọi quen thuộc.

Linh Cru ngẩng đầu, thấy một thiếu niên từ cửa viện nhanh chân bước vào, chỉ kém không chạy tới chỗ mình.

Nàng đứng không nhúc nhích, sau đó bị thiếu niên gấp gáp ôm vào trong lòng, mái tóc mềm mại lướt qua hai má, hơi ngứa làm nàng muốn cười, lập tức lại nghiêm mặt lại.

"Việc điều tra hung thủ này huynh tự mình làm sao, đừng quên huynh mới là mục tiêu chính."

"Ta mệt."

Thiếu niên cúi đầu nói, một đôi mắt vô tội đen láy nhìn nàng.

"..."

Mẹ nó, tên này thế mà học chơi xấu. Còn biết bán manh trốn tránh trách nhiệm! Đáng chết là nàng hoàn toàn không có sức chống cự

Tổng Tuyết Y vừa lòng nhìn bộ dáng nhụt chí của bé con, ôm nàng trở về phòng, vừa đi vừa nói:

"Trên người Cru nhi vẫn là quần áo của ba ngày trước, chẳng lẽ ba ngày nay không rửa mặt chải đầu sao? Sẽ bẩn bẩn nha."

"Bản bản cái đầu nguoi! Đừng dùng giọng điệu đồ trẻ con nói với ta như thế!"

Linh Cưu trừng mắt. Ăn mom, ngủ ngon, bản bản, kiểu nói chuyện đồ trẻ con này thật sự rất hớ cha!

Chủ yếu là xem bộ dáng đáng yêu của tiểu hài tử này, Tống Tuyết Y đã đạt được mục đích tâm tình sung sướng, không che được ý cười sâu trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Nguồn gốc bệnh của Tuyết Y

Hai người cùng nhau tắm trong làn nước ấm, thay quần áo sạch sẽ xong, sắc trời cũng đã tối đen.

Tôn Cốc Lan nghe nói Tống Tuyết Y đã trở lại, cũng chạy đến Tuyết viện, ba người cùng nhau dùng bữa tối. Bị hai người một lớn một nhỏ nhìn chăm chú, Tống Tuyết Y lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ khó thấy được, sai người đem những thứ lấy được trong chuyến đi này lên cho họ xem.

Bất kể Linh Cưu hay Tôn Cốc Lan, khi nhìn đến thi thể an tường nằm trên giá, đều nhìn không được kinh ngạc một chút.

Thi thể nằm trên giá không phải người nào khác, chính là Khanh Hàn Lâm đã mang theo hơn nửa tiền bạc Khanh gia trốn đi.

"Thích khách là Khanh Hàn Lâm."

Tống Tuyết Y giải thích nói:

"Chúng ta tìm được hắn ở khu rừng trên ngọn núi phía đông, khi đó hắn đã chết một khoảng thời gian."

Đôi mắt Linh Cưu lóe lên, nhìn tử trạng giống như ngủ say của Khanh Hàn Lâm, linh quang chợt lóe trong đầu,

"Là tam linh an thần đan?"

Tống Tuyết Y nhẹ nhàng gật đầu,

"Hắn vẫn ăn."

"Có thể nhìn ra được hắn thật hối hận."

Linh Cưu nhìn một lũ ô hồng bay phía trên thi thể Khanh Hàn Lâm, có lẽ Khanh Hàn Lâm ngay cả chính mình chết như thế nào cũng không biết, cho nên sau khi chết cũng không có quá nhiều oán khí chấp niệm, ba hồn bảy vía cũng chỉ để lại một hồn.

Một hồn này hư vô, thân thể cũng không rõ ràng, duy nhất biểu tình dữ tợn trên bộ mặt còn có thể thấy.

"Thấy được người chết tức giận sao?"

Linh Cưu không che dấu mình khác người trước mặt đám người Tống Tuyết Y, nhìn chăm chăm giữa không trung cười nói:

"Nguoi may mắn đấy, nếu biết nguoi làm chuyện này, ta nhất định sẽ không cho nguoi chết nhẹ nhàng như vậy đâu."

Trong tay nàng xuất hiện bùa phong quỷ, nháy mắt thu một hồn của Khanh Hàn Lâm vào trong bùa

Đem bùa phong quỷ gấp thành hình tam giác, ánh mắt Linh Cưu liếc qua mấy người trước mắt, ngoại trừ Tống Tuyết Y, vẻ mặt mấy người khác coi như bình thường.

"Bên cạnh thi thể hắn còn phát hiện ra thứ này."

Tống Tuyết Y nói xong, gia đình bên cạnh đem một cái mành bọc trái trên bàn.

Mành bọc mở ra, hiện ra trước mắt Linh Cưu cùng Tôn Cốc Lan là rất nhiều ngân phiếu cùng với khế đất sổ sách.

"Đây là tài sản của Khanh gia mà Khanh Hàn Lâm mang đi phần lớn."

Tôn Cốc Lan thần nhiên thờ dài, lại nhìn thi thể Khanh Hàn Lâm, không biết nên phần hận hay là thương hại hắn.

Đến nửa đêm

Linh Cưu áp Tống Tuyết Y y phục không chỉnh tề lên giường, trong đôi mắt thâm thúy linh động có từng chữ triện như ẩn như hiện chuyển động.

Một giọt mồ hôi từ trán Linh Cưu rơi xuống, vẻ mặt của nàng càng thêm trầm trọng.

"Ngô!"

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, thân thể Linh Cưu như nhũn ra bị Tống Tuyết Y ôm lấy,

"Cưu nhi, đừng cần."

Âm thanh trầm thấp của thiếu niên vang lên, môi bị người đè lại, Linh Cưu mới nhận ra mình sắp cần nạt môi rồi. Khẽ buông răng nanh ra, lửa giận trong lòng Linh Cưu không cách nào tiêu được.

"Tĩnh linh thể trời sinh, linh căn bẩm sinh không chút tạp chất, có thể tự do hấp thu linh khí thiên địa, lại bị mạnh mẽ cướp đoạt, lưu lại độc trận cướp đi của người vô tận cơ duyên."

Lúc này xem như Linh Cưu hoàn toàn làm hiểu được vấn đề của Tống Tuyết Y ở đâu.

Tĩnh linh thể trời sinh đó! Linh căn trong hồn phách trời sinh không chút tạp chất, thuần khiết, linh quang bức người!

Người có được nó một đường tu luyện không hề bị cản trở, giống như có trời giúp, cơ duyên vô số, giống như hổ sâu vũ trụ, làm người hâm mộ ghen tỵ.

Tuy nhiên!

Hết thầy đều bị người lấy thủ đoạn độc ác cướp đi!

Căn cứ vào tình hình của Tống Tuyết Y, linh căn của hắn nhất định là đã bị người khác cướp đi lúc hắn còn nhỏ, nếu không bây giờ hắn cũng không phải không có chút trí nhớ nào.

"Cưu nhi?"

Tống Tuyết Y rút cho Linh Cưu một viên bồ khí đan, nhìn sắc mặt của bé con trong lòng càng ngày càng khó coi, nhưng không có giận tái mặt.

Linh Cưu theo bản năng nuốt đan dược xuống họng, ngẩng đầu nhìn Tống Tuyết Y, ánh mắt phức tạp. Khó trách lúc trước nàng nhìn khuôn mặt này, liền cảm thấy là tướng mạo vô cùng tốt, nếu nói là tướng mạo anh tuấn của nhân vật chính trong tiểu thuyết cũng không đủ, có thể nói là phúc duyên thâm hậu, giống như có thiên trợ, từ khi quanh quẩn. (Nguyệt: "Tử khí" là khí màu tím nhẹ, màu tím là màu cường giả thì phải. Rất nhiều truyện Nguyệt đọc đều nói để vương có Tử kim long hộ thân)

Đáng tiếc là tất cả điều tốt này đều bị người nào đó, thậm chí có thể là bị một thế lực nào đó cướp đi.

Nếu Linh Cưu không biết Tống Tuyết Y, khi nghe chuyện này xong nhất định cũng là thái độ cười qua loa, còn có thể cảm thán người nọ thật nhảm chán. Nhưng sự thật là nàng quen biết Tống Tuyết Y, còn để thiếu niên này trong lòng, nghĩ đến tất cả những thứ hắn vốn nên có đều bị người khác cưỡng chiếm không nói, còn để lại độc tố không ngừng cướp lấy cơ duyên cùng sinh mệnh của hắn, sát ý của nàng liền nổi lên tầng tầng lớp lớp.

"Tống Tiểu Bạch, ta sẽ chữa khỏi cho huynh, nhất định sẽ chữa khỏi cho huynh."

Linh Cưu thấp giọng nói.

Linh hồn của Tống Tuyết Y trúng độc này nàng rất quen thuộc, còn có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra phương pháp phá giải độc tố. Hiện tại điều nàng băn khoăn nhất là, có thể tiêu trừ độc tố mà không tổn hại hồn phách Tống Tuyết Y, nhưng liệu có thể vừa phá giải đồng thời không bị người sử dụng độc trận phát hiện không?

Trường hợp đầu thì khá dễ dàng, trường hợp sau có chút khó khăn.

Đoạt đi cơ duyên cùng sinh mệnh của người khác, loại thủ đoạn này nàng không phải không biết làm, nhưng sử dụng thì không dễ. Người đã xuống tay hạ độc kia có thể xác định không phải là võ giả bình thường, mà là một tu luyện giả giống nàng, trong lúc không xác định được thực lực của người nọ, nàng không thể đánh rắn động cỏ, nếu không sẽ chỉ làm Tống Tuyết Y chết nhanh hơn.

Thực lực! Thực lực! Thực lực!

Linh Cưu yên lặng xiết chặt bàn tay, nàng phát hiện thế giới này thật sự so với kiếp trước càng tàn khốc, càng cần thực lực hơn. Ở đây muốn bình thân, điều kiện trước tiên nhất định phải có thực lực ngạo thị quần hùng!

"Cưu nhi."

Tống Tuyết Y này giờ luôn nhìn nàng, tất cả biểu cảm của nàng đều xem ở trong mắt. Hắn trầm mặc một hồi, dường như cảm nhận được nội tâm của Linh Cưu, thấp giọng nói:

"Cru nhi, đem những gì muội biết được đều nói ta biết đi."

Linh Cru trầm ngâm một giây, vẫn quyết định một năm một mười toàn bộ nói cho Tổng Tuyết Y nghe, vừa nói cho hắn nghe một chút kiến thức thông dụng,

"Cái gọi là tịnh linh thể chính là hồn phách trời sinh không có tạp chất, người khác đều thông qua linh mạch hấp thu linh khí, mà huynh lại có thể cả người hấp thu linh khí, cơ thể của huynh tồn tại một tụ linh trận rất lớn. Như vậy huynh có lực hấp dẫn lớn với vạn vật trong trời đất, đối với yêu, linh, quý thậm chí là người mà nói, huynh là loại thuốc bổ tốt nhất. Thuốc bổ đấy huynh biết không? Chính là đem huynh thành thuốc bổ mà ăn! Khó trách linh căn của huynh bị đoạt, còn có thể hấp dẫn nhiều tà linh quán thân..."

Tổng Tuyết Y nói:

"Cru nhi có thể dạy ta tu luyện không?"

Linh Cru nhẹ nhàng lắc đầu.

"Trúng loại độc tố này, huynh mà tu luyện hấp thu linh khí cũng sẽ bị cướp đoạt, trở thành một loại dinh dưỡng cho người khác."

"Vậy Cru nhi muốn đan dược hỗ trợ tu luyện như thế nào? Cru nhi đưa đan phương, ta luyện cho Cru nhi."

Linh Cru nghe vậy ngẩng đầu, nhìn về mặt Tổng Tuyết Y cười yếu ớt, ánh mắt nhu hòa. Nàng không khỏi ngẩn ra, từ đáy lòng dâng lên một cảm giác ấm áp

"Sao huynh lại cười?"

"Cru nhi thích xem ta cười."

Tổng Tuyết Y chớp chớp đôi mắt, trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt, đưa mặt tới gần Linh Cru,

"Ta nở nụ cười, sao Cru nhi còn có vẻ mặt cầu xin này?"

Linh Cru: "..."

Một cái hôn như chuồn chuồn nước lướt qua môi Linh Cru, Tổng Tuyết Y nói:

"Cru nhi phải lợi hại hơn mới được."

Nếu mình không thể mạnh, thì làm cho Cru nhi càng mạnh hơn, như vậy về sau Cru nhi mới không bị người khác khi dễ.

"Ừm."

Đôi mắt Linh Cru chột lóe. Đúng vậy, chỉ cần mình lợi hại hơn, vấn đề trên người Tổng Tuyết Y tự nhiên có thể giải quyết, cũng có thể đối phó hung thủ phía sau màn.

"Không cần tức giận nữa, xem mặt muội kia, sắp nhăn thành bánh bột mì rồi."

Miệng Tổng Tuyết Y cắn cắn môi nàng, ánh mắt hip lại thành một đường.

"Ta như vậy là vì ai hả!"

Linh Cru không phát hiện ra hiện tại bộ dáng mình trừng mắt nghiêm mặt rất trẻ con, đáng yêu lại thú vị, làm cho người ta thấy đều hận không thể xoa nắn trên đầu. Nàng thật sự là bất đắc dĩ, bản thân đang tức giận vì chuyện của người kia, nhưng đương sự lại không thêm để ý chút nào, ngược lại còn chọc cho nàng rối rắm.

"Muội luôn nghĩ cho ta, ta thật sự vui vẻ muốn chết."

Tổng Tuyết Y cười, ôm tiểu hài tử lại cắn.

"Ta không muốn Cru nhi không vui. Ta tin tưởng Cru nhi có thể trị hết bệnh của ta, chờ trị xong, chúng ta cùng đi đánh hung thủ phía sau màn, Cru nhi muốn hành hạ thế nào liền hành hạ thế đấy, hiện tại không tức giận nữa được không?"

"..."

Rõ ràng là chuyện hành hạ người khác, vì sao vừa vào miệng người, lại thành dỗ trẻ em hả!

Hai người ôm nhau ngủ, không khí im lặng an hòa quanh quẩn ở trên người hai người, cũng chỉ có chính bọn họ mới biết tâm tình của mình không bình tĩnh thả lỏng như biểu hiện bên ngoài.

Trong bóng tối, Tống Tuyết Y hí hóp nhìn vật để ở nơi trống trải. Hắn nghĩ, chỉ nắm giữ một Tống gia ở Ngự Hải trấn vẫn không đủ.

Hôm sau, Tống Tuyết Y bắt đầu hành động, chiếm được gia sản của Khanh Hàn Lâm rồi tấn công, chèn ép Khanh gia đến đường cùng càng như cá gặp nước, không đến mấy ngày đã làm Khanh gia hoàn toàn biến mất, Tống gia đã có xu hướng xưng bá ở Ngự Hải trấn

Vào một ngày đẹp trời, Linh Cưu bị Tống Tuyết Y ôm ra khỏi mật thất, đi đến một trà lâu trong Ngự Hải trấn.

Cứ tưởng rằng Tống Tuyết Y tới bàn bạc chuyện gì đó, nhưng khi nhìn một màn trước mắt, mới hiểu được ý tứ của hắn —— xuất hiện trong tầm mắt hai người là một nữ tử mặc tố y, dáng người dịu dàng thướt tha quý trên mặt đất, tóc mai tán loạn, cúi đầu khiến tóc xõa xuống che lại một bên mặt của nàng.

Nhưng Linh Cưu liếc mắt một cái liền nhìn ra được người này từng là đại phu nhân Khanh gia, Giang Ly Dã.

Linh Cưu lại nhìn về phía Tống Tuyết Y, thấy hắn cũng đang nhìn mình, tuy rằng một câu cũng không nói, nhưng vẫn hiểu được ý tứ trong mắt hắn.

Người ở đây, Cưu nhi muốn hành hạ, khi dễ như thế nào thì tùy nàng.

Linh Cưu thậm chí cảm thấy, cho dù hiện tại chính mình nói muốn mạng của Giang Ly Dã, Tống Tuyết Y cũng có thể không chút do dự đáp ứng.

Rốt cuộc là từ khi nào Tống Tiểu Bạch đã biết cung chiêu ! ? Đợi chút! Không đúng! Vì sao mình lại nghĩ đến từ "Cung chiêu" này! Ôi!

Trong đầu Linh Cưu rối loạn, nhưng biểu hiện bên ngoài lại đứng đắn bình thản. Bỗng nhiên nghe được tiếng cười của thiếu niên, nàng mới bừng tỉnh, biểu hiện của mình không giống bình tĩnh mà giống thất thần hơn. Lại liếc mắt đến Giang Ly Dã đang quỳ, quãng một tấm bùa phong quý đã gấp thành hình tam giác ra, bùa biến thành tro rơi vào người Giang Ly Dã.

"Để nàng cùng Khanh Hàn Lâm ở bên nhau cả đời đi."

Trải qua khoảng thời gian 'Ôn dưỡng' này, một lũ oan hồn nhỏ bé của Khanh Hàn Lâm đã trở thành ác linh. Bị hắn bám lên người, nửa đời sau của Giang Ly Dã cũng đừng nghĩ đến ngủ yên lành.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bản Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Khách từ bốn phương

Vào tháng mười hai, thời tiết ở Ngự Hải trấn đột nhiên thất thường, mưa đá rơi xuống làm bị thương người, tuyết lớn bay tán loạn.

Thời tiết thất thường như vậy khiến mọi người đều cảm thấy kỳ quái, Ngự Hải trấn nằm ở phía nam, mùa đông hàng năm tuy thời tiết cũng lạnh, nhưng chưa từng có tuyết rơi, huống chi là loại tuyết lớn bay tán loạn như lông ngỗng này, chỉ vài ngày ngắn ngủi đã làm Ngự Hải trấn khoác lên một lớp màng trắng xóa.

Có người nói, đây là ông trời ủng hộ Tống Tuyết Y. Năm nay hắn làm việc gì cũng nổi bật, trời hạ xuống trận tuyết lớn này là thêm vinh dự cho hắn. Thật ra cũng không phải không có ai nói vậy, nhưng cũng không mạnh bằng lời đồn này, nếu so với trước kia thì hiện tại địa vị Tống gia ở Ngự Hải trấn càng tăng lên, thanh danh của Tống Tuyết Y ở trong lòng dân chúng bình dân cũng thật sự rất tốt.

Trong khoảng thời gian này tất cả người của Tống gia đều tất bật chuẩn bị cho ngày tết âm lịch, trên mặt mỗi người đều là tươi cười, toàn bộ Tống gia mang theo không khí vui vẻ nhộn nhịp. Trừ bọn người Tống nhị gia vẫn lạnh lùng như trước, ngẫu nhiên có thể nghe được một vài tiếng kêu tê tâm liệt phế và âm thanh chửi bậy của người nào đó, càng làm người ta không muốn tới gần.

Điều này cũng chứng minh, Tống Thăng Vân và Tống Thu Hiền còn chưa chết. Thật ra cũng không có gì quá tò mò, ngoại trừ Tống Tuyết Y hạ lệnh giam lỏng hai người, bọn thân là Tống tam lão gia và thiếu gia cũng sẽ không để cho họ thiếu thốn ăn ngon mặc đẹp, ngay cả đại phu khám bệnh cho bọn họ cũng không thiếu, ngoại trừ không thể ra ngoài, cuộc sống của bọn họ dường như cũng không thay đổi.

Việc này khiến cho gia nhân của Tống gia có cơ để khoe tính tình Tống Tuyết Y tốt, đối với hắn cũng càng thêm trung thành. Mà riêng Linh Cưu lại cảm thấy, bị kẻ địch giam cầm như vậy, thà chết còn hơn chịu cuộc sống ốm đau hành hạ, không chỉ có thân thể chịu tra tấn, mà tinh thần bị tra tấn lại càng đáng sợ hơn, cứ nghĩ đến kẻ địch sống sung sướng tốt đẹp, bản thân mình lại bị cầm cửa, có một tia hy vọng lại không thể trốn đi, cứ treo lơ lửng như vậy, cảm giác khó chịu thế nào cũng có thể biết được!

Linh Cưu cũng hỏi qua Tống Tuyết Y có phải cố ý không, Tống Tuyết Y đáp lại cũng rất vô tội, nói là:

"Chỉ cần bọn họ không tìm phiền toái, còn sống hay đã chết đều không sao cả."

Cho nên có thể nói hẳn thật không có suy nghĩ tra tấn bọn họ, nhưng sự tình tự nhiên phát triển thành như vậy .

Điều này làm cho Linh Cưu không thể không cảm thán, thiện ác là không có căn cứ xác minh, việc này cứ như vậy vẫn không giải quyết được gì .

Những đồ dùng cần chuẩn bị cho tết âm lịch, Tổng Tuyết Y cũng sai người đưa qua cho bọn người Tổng Thăng Vân và Tổng Thu Hiền, về phần bọn họ đối đãi như thế nào, đây không phải là phạm vi Tổng Tuyết Y quan tâm. Hiện tại nếu tâm tư Tổng Tuyết Y đều để trên người một người, thì đó là...

"Huynh dừng lại ngay cho ta."

Linh Cưu cắn chặt hàm răng , khiến cho âm thanh nghiến răng phát ra. Nàng sợ nếu mình hé miệng, liền không nhận được mà cắn thiếu niên trước mặt một cái. Hẳn đã đủ chưa vậy?!

"Cưu nhi không vui sao?"

Tổng Tuyết Y đang nhìn chăm chú vạt áo Linh Cưu bỗng ngẩng đầu lên, khuôn mặt thiếu niên đẹp đẽ nhưng ánh mắt lại đầy âm đạm

"...Vui, vui."

Muốn cương quyết nói không nhưng thấy ánh mắt đó lại ghen trong cổ họng không đành lòng nói ra .

Nữ nhân nào có thể cự tuyệt được ánh mắt đáng thương như chó con bị vứt bỏ của hắn chứ!

Tổng Tuyết Y nhướn mày cười, tiếp tục đùa nghịch đũa nhỏ trong tay (Linh Cưu).

Mặt Linh Cưu không thay đổi, đây là lần đầu tiên nàng thống hận truyền thống lễ tết âm lịch như vậy, quần áo mới gì chứ, có nhất thiết phải cảm bộ nào cũng bắt nàng thử không!

Được rồi, Linh Cưu cảm thấy mình có chút bị làm hư, rõ ràng là đang ở trong phúc mà không biết phúc, rất nhiều người muốn quần áo mới mà không có, còn nàng, bộ nào cũng tinh xảo, không chỉ đặt làm ở Sóc Vân châu , còn có quần áo đặc sắc của Thụ Hải châu và Phi Kinh châu, bộ quần áo nào cũng tinh xảo đáng yêu làm nàng cũng thấy cảnh đẹp ý vui, nhưng điều kiện tiên quyết là... Không cần bắt nàng như đứa trẻ thử hết cái này đến cái khác!

Từ lúc ăn xong điểm tâm đến giữa trưa, ánh mắt Linh Cưu nửa khép nửa hở tùy ý Tổng Tuyết Y thử đồ, đến khi giọng của Tôn Cốc Lan truyền vào,

"Tuyết Y, lại đây thử bộ đồ nương mới làm cho người xem.. Ách, thế này là?"

Linh Cưu mở to mắt, ánh mắt nhìn về phía Tôn Cốc Lan giống như là đang thấy cha mẹ sống lại, thốt lên:

"Di Tôn, hôm nay người thật sự rất đáng yêu !"

Tôn Cốc Lan: "..."

Tổng Tuyết Y bật cười lắc đầu, cúi đầu hôn lên mặt bé con một cái, biết Linh Cưu thật sự đã mệt mỏi, xem bộ dáng kia của nàng mới thật rất đáng yêu.

"Cưu nhi thích bộ nào nhất? Chúng ta mặc khi đón năm mới."

Bộ nào cũng đẹp hết. Linh Cưu cảm thấy trả lời như vậy, không chừng còn bị bắt lại thử quần áo tiếp, cho nên thực vô sỉ bày ra vẻ mặt bán manh với Tổng Tuyết Y,

"Huynh thích bộ nào, ta mặc bộ đấy."

Lời này cũng rất thật nha, dù sao mỗi ngày nàng mặc quần áo nào đều do Tổng Tuyết Y quản, cũng để hắn mặc giùm.

(๖๖๖) . . Suy nghĩ như vậy, có cảm giác mình ngay cả đứa nhỏ ba tuổi cũng không bằng! 囧!

Tôn Cốc Lan nhìn hai người trước mắt, lại nhìn cái bàn chất đầy quần áo, nhận không được bật cười,

" Tuyết Y quan tâm tới Tiểu Cưu đến vậy, ngay cả nương cũng ghen tỵ nha."

Nói xong, đưa trang phục cảm trong tay cho Tổng Tuyết Y, quay đầu cười với Linh Cưu nói:

"Còn trang phục của Tiểu Cưu, di Tôn đang theo, qua mấy ngày nữa có thể hoàn thành. Nhưng hôm nay đến đây, di Tôn mới thấy mình đang phí công vô ích nha."

Tổng Tuyết Y nhận trang phục, nghe xong lời nói của Tôn Cốc Lan, không chút suy nghĩ nói:

" Tất cả vật dụng của Cưu nhi sẽ do con chuẩn bị, nương không cần lo lắng đâu."

Linh Cưu: "..."

Đầu Tôn Cốc Lan đầy vạch đen.

"Biết rồi."

Sao nàng lại cảm thấy con trai của mình, giờ khắc này giống như là con thú bảo vệ lãnh thổ không cho người khác xâm nhập, còn sợ nàng đoạt lại thì hẳn không sống được!

Đứa nhỏ nào đó yên lặng dời đi đề tài:

"Ta đói bụng."

"Người đâu."

Tổng Tuyết Y buông quần áo xuống, ôm lấy tiểu hài tử liền chuẩn bị công tác dứt ăn.

Tôn Cốc Lan: "..."

Nương làm quần áo cho người, người còn chưa thử mà!

Thật là có thể từ liền quên nương! Không đúng, đây cách chăm sóc thế từ sao? Cưng chiều đứa nhỏ cũng chưa đạt đến trình độ này!

Tôn Cốc Lan giận không được mà cười cũng không xong.

Mọi thứ để chuẩn bị cho Tết âm lịch cũng được tiến hành, ngày Tết sắp đến gần, nhưng một chuyện xảy ra ngoài ý muốn lại khiến ngày Tết năm nay ở Ngự Hải trấn không thể không chấm dứt sớm.

Ở ngoài đường, đám trẻ mặc đồ mới đều cầm cầu tuyết trên tay mà vui đùa, không để ý vào đông rét lạnh, mặc cho những bàn tay nhỏ bé bị đông lạnh nhưng vẫn chơi ném tuyết.

Người lớn xung quanh thấy cảnh tượng như vậy, cũng lộ ra tươi cười.

Bỗng một trận cuồng phong bất thành linh xảy ra, làm tuyết đọng trên thân cây và mái hiên đổ xuống, cũng thổi quét qua những đèn lồng màu đỏ treo giữa không trung, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

"A!"

Một đứa nhỏ ngáng đầu, kêu lên sợ hãi.

Nhóm người lớn cũng lộ ra vẻ mặt giật mình, vội vàng thu dọn lại quán xá, khiến cho người đi đường cũng phải nhường đường.

Trên bầu trời, một đàn chim lớn bay đến, nhìn kỹ có thể phát hiện ra có bóng người đứng trên đó.

"Đát đát đát ——"

Mặt đất chấn động, nghe âm thanh mệnh mông cuộn cuộn như là đội ngũ đó hướng đến đây.

Nhóm dân chúng ở Ngự Hải trấn nhìn theo hướng âm thanh, lại thấy một đoàn người cưỡi ngựa đến đây. Những người này đều có trang bị hoàn mỹ, rõ ràng là nô bộc thủ hạ nhưng lại ăn mặc còn tốt hơn so với tiểu thư thiếu gia bình thường. Trong đoàn người đó, có một chiếc xe ngựa đẹp để quý giá, không biết xe ngựa dùng vật liệu gì tạo thành, vừa giống như vàng lại giống như bạc tạo ra thân xe, bên trong che lụa trắng, chỉ thấy bóng dáng xinh đẹp uyển chuyển, khí chất phi phàm liếc mắt một cái đã biết tất là một mỹ nhân.

"Thời tiết đang thay đổi sao?"

"Bọn họ là ai vậy?"

"Ngự Hải trấn đã xảy ra chuyện gì mà đại nhân vật như bọn họ lại đến đây, bọn họ là đi ngang qua, hay là đặc biệt ghé nơi này?"

Trên ngã tư đường, mọi người sợ hãi nghi hoặc hỏi nhau, bị khí thế của đám khách không mời mà tới làm cho hoảng sợ, một đám không dám lớn tiếng nói chuyện, lui bước đến góc khuất nhất trấn, tặng luôn đường lớn cho nhóm người này.

"Tổng gia Ngự Hải trấn ở đâu?"

Một nam tử cười trên mình chim, khí thế kinh người lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bản Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Các đại gia tộc ở tam châu

"Tổng gia Ngự Hải trấn ở đâu?"

Không chỉ có dân chúng Ngự Hải Trấn đứng ở ngã tư đường đều nghe thấy âm thanh mạnh mẽ vang vọng này, ngay cả đám người Linh Cửu đang ở trong nội viện Tổng gia cũng nghe được .

Tổng Tuyết Y đang vẽ tranh buông bút lông xuống, bất đắc dĩ nhìn Linh Cửu vốn đang tu luyện đã mở mắt ra, đi đến bên cạnh ôm lấy nàng.

"Chúng ta đi xem "

"Có chuyện lớn."

Lòng Linh Cửu có một dự cảm.

Lúc này, lại vang lên tiếp giọng nói truyền khắp Ngự Hải trấn.

"Giang gia Ngự Hải trấn ở đâu?"

"Ta nhớ rõ nơi này có một chi thứ của Lâm gia?"

Đoàn người đột nhiên phóng tới, ai cũng không cam lòng yếu thế, đều muốn ai ai cũng biết đến mình.

Phủ đệ của Tổng, Giang gia tọa lạc ở con phố phồn hoa nhất của Ngự Hải trấn, diện tích tuy lớn, lầu các cũng dày đặc, cũng không có đủ chỗ cho đám người mới đến này.

Đám người cười chim dừng trên nóc các lầu các.

"Tân gia ở Phi Kinh châu?"

Một gã thiếu niên áo xanh từ trên lưng chim nhảy xuống, tốc độ nhanh như chớp đi tới trước xe ngựa Trung Hoa cao quý, hưng phấn nhìn chằm chằm xe ngựa.

"Có phải người ngồi trong xe ngựa này là tiểu công chúa xuất sắc nhất của Tân gia, da thịt như tuyết, xương như ngọc, đầu bạc, huyết y (Nguyệt: áo đỏ ạ, nghe thì oai), Huyết Oa Oa, Tân Si không?"

Vụt——

Một chiếc roi vút ra từ bên trong xe ngựa, không chút lưu tình hướng tới cổ của thiếu niên.

"Nếu biết, còn muốn chết?"

Giọng nói trầm thấp từ tính, quý dị lại bí ẩn.

Thiếu niên áo xanh nghiêng người né đi, tươi cười càng thêm khiêu khích.

"Ta là người của Tổng gia ở Tổ Tuyết Thành, tên là Tổng Đạo Trấn, ta cho phép ngươi gọi ta là Trấn ca ca nha." (Miêu: Tên kì quá =.=, Nguyệt: Bình thường mà Miêu, tên thẳng nhóc sau này covert ghi là “bao quanh”_Đoàn Đoàn)

"Ngươi muốn chết."

Roi da rút lại, bóng dáng nói xong câu đó, cũng không nói thêm nửa câu dư thừa.

"Tổng Đạo Trấn, ngươi vẫn là trước sau như một làm người ta chán ghét."

Một giọng nói từ bên phải truyền đến.

Người nói chuyện là một thiếu niên mười lăm sáu tuổi, hần từng bước đi tới, bước chân có sự nhịp nhàng, mỗi một bước đều sai một thước xa, thoạt nhìn đi rất chậm rãi nhưng cũng không đến một lát liền đi tới trước mặt Tổng Đạo Trấn.

"Giang Nhất Hoàng, ngươi mới đúng là dai như đĩa, đá đi cũng không được!"

Tổng Đạo Trấn nhú mày, cực kỳ phiền chán nhìn người trước mắt.

"Lời này nói sai rồi, ta nghĩ lần này ở Ngự Hải trấn ngươi có thể đá ta đấy."

Giang Nhất Hoàng cười nói.

"Ngươi tỉnh ngộ rồi à?"

Tổng Đạo Trần nhú mày.

Giang Nhất Hoàng cười ha ha.

"Huyết Oa Oa rõ ràng muốn mạng ngươi, ngươi còn muốn đi Ngự Hải trấn? Ngươi yên tâm đi, chờ ngươi chết rồi, ta nhất định sẽ không đến làm phiền ngươi nữa."

Tổng Đạo Trần vừa nghe lời nói của hắn mặt liền đen lại.

"Có bản lĩnh thì đánh với ta một trận, đừng tự cho mình là thông minh!"

"Yên tâm, lần này chúng ta nhất định sẽ có cơ hội đấu một trận."

Giang Nhất Hoàng ý vị thâm trường nói.

Tổng Đạo Trần dường như muốn nói gì đó, nhưng tầm mắt Giang Nhất Hoàng cũng không còn ở trên người hắn, ngược lại nhìn về phía đông nam trầm mặc.

"Bọn họ... Có lẽ là người của Thụ Hải châu Tôn gia đi. Hành động dẫn đám tiểu bối trong môn phái đến đây của chúng ta lần này không có gây nhiều chú ý, nhưng cũng không biết được là lại có nhiều người ở đây như vậy, không chỉ có người của Phi Kinh châu Tần gia biết, ngay cả người của Thụ Hải châu Tôn gia cũng biết chuyện xảy ra ở Ngự Hải trấn rồi sao?"

"Hừ! Mặc kệ đến bao nhiêu người, cuối cùng người thắng vẫn sẽ là Tổng gia chúng ta!"

Tổng Đạo Trần lạnh lùng nói.

Lúc này, nhóm dân chúng xung quanh vẫn im lặng lại nổ ra một hồi bàn tán, làm hấp dẫn lực chú ý của bọn người Tổng Đạo Trần và Giang Nhất Hoàng.

"Mau nhìn, mau nhìn! Đó là Tổng đại thiếu!"

"Giang lão gia cùng Giang thiếu gia cũng đến đây!"

"Ôn lão gia cùng Lâm lão gia cũng ở đây, đây là đang xảy ra chuyện lớn gì sao?"

"Kia không phải là Tổng đại phu nhân sao? A, không đúng, là Tôn gia chủ!"

Đúng như lời dân chúng đang bàn tán, đám người Tổng Tuyết Y cùng Giang Bá Nguyên, Ôn Hậu dẫn theo người từ bốn phương tám hướng đi tới.

Bóng dáng Tổng Đạo Trần chợt lóe, liền đi tới trước mặt Tổng Tuyết Y, ánh mắt ở trên người hắn đánh giá, lại nhìn đến Linh Cưu trong lòng hắn. Hàng lông mày đẹp nhú lại, lộ ra sắc mặt bất mãn.

"Tại sao Tổng gia lại phái tiểu bối như ngươi tới đón tiếp? Ngươi có biết chúng ta là ai không? Quên đi, Tổng Thu Hiền gì đó đâu?"

Tổng Tuyết Y không lộ ra vẻ mặt gì ôm chặt Linh Cưu trong lòng, nói:

"Thu Hiền bị bệnh nặng đang ở nhà tu dưỡng, ta là gia chủ hiện tại của Tổng gia ở Ngự Hải trấn."

Giọng nói tươi mát của thiếu niên làm người ta nghe đến vui vẻ thoải mái, lông mày Tổng Đạo Trần cũng thả lỏng một chút, nhìn hắn từ trên xuống dưới, bỗng nhiên phát ra tiếng cười to.

"Lúc tên Tổng Thu Hiền kia rời đi đều nói với ta phải làm gia chủ gì đó, liền tặng lễ cho ta. Hiện tại xem ra hắn thua rất thảm rồi nhì."

Gia chủ tự mình tới đón tiếp, có thể so với tiểu bối tới đón tiếp càng nể tình hơn, mới làm cho tâm tình của Tổng Đạo Trần tốt lên.

"Người này là ai?"

Tổng Đạo Trần có chút hứng thú nhìn chằm chằm Linh Cưu.

Đôi mắt Tổng Tuyết Y nhẹ nhàng cúi xuống, ánh mắt có một phần u ám.

"Chào đại ca~"

Linh Cừu trước tiên thân thiện nói, cười với Tống Đạo Trăn.

"Ách... chào."

Tống Đạo Trăn ngẩn người, trong tầm mắt là đôi mắt bé con linh quang bức người, không hiểu sao khiến cho hảo cảm của hắn lớn hơn, ý nghĩ muốn trêu chọc lúc đầu trong đầu không còn chút nào. Hình như có chỗ nào đó hơi kỳ quái nha? Tống Đạo Trăn lại nhìn không được nhìn Linh Cừu, thấy bộ dáng nàng ngây thơ đáng yêu, lắc đầu không khỏi nhủ thầm mình đã nghĩ nhiều.

"Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta ở tạm bên này."

Biểu tình của Tống Đạo Trăn làm cho người ta cảm thấy là bọn họ có thể tạm thời ở lại Tống gia, đối với bọn người Tống Tuyết Y là vinh hạnh rất lớn.

Tống Tuyết Y vuốt cằm.

"Được."

Hắn đáp lại quá mức nhẹ nhàng làm cho Tống Đạo Trăn nhú nhú mày, nghĩ rằng người này so sánh với Tống Thu Hiền, thật sự là người không nhìn sắc mặt người khác, cũng sẽ không phải người a dua nịnh hót. Có thể nói thế nào nhỉ, so với Tống Thu Hiền biết ăn nói, hắn lại thấy người này thoải mái hơn rất nhiều, thật sự là kỳ quái.

Bên kia, Giang Nhất Hoàng cũng đi tới bên cạnh Giang Bá Nguyên cùng Giang Vô Mị, nội dung yêu cầu không sai biệt lắm với Tống Đạo Trăn.

"Người tên gì?"

Giang Nhất Hoàng chú ý tới Giang Vô Mị.

Giang Vô Mị nói:

"Giang Vô Mị."

"Vô Mị à, xem ra ta hơn người khoảng hai ba tuổi, nếu người không chê, có thể gọi ta là Hoàng ca."

Giang Nhất Hoàng cười tủm tỉm nói.

"Hoàng ca."

Giang Vô Mị biết nghe lời phải.

"Tốt."

Giang Nhất Hoàng vỗ vỗ bờ vai của hắn, giống như bộ dáng hai người quen biết đã lâu,

"Ngày sau nếu có đến Tổ Tuyết thành, ta dẫn người đi uống loại rượu tốt nhất, gặp nữ nhân đẹp nhất! Ha ha ha."

Giang Vô Mị nói:

"Ta chỉ muốn nhìn võ thuật tốt nhất."

"Ách."

Giang Nhất Hoàng ngẩn ra, sau đó cười đến càng cao hứng.

"Rất có chí khí, thực không hổ với thiên phú của người nha."

Giang Bá Nguyên đang đứng một bên nhìn hai người nói chuyện nhìn không được vui vẻ nhếch lông mày, nhìn bộ dáng Giang Nhất Hoàng cố ý thân cận Vô Mị, dường như là có phương pháp gì đó mà có thể thấy được thiên phú của Vô Mị. Hơn nữa nghe ý tứ của hắn, lấy thiên phú của Vô Mị, đi Tổ Tuyết thành là chuyện khẳng định.

Hành vi của Giang Nhất Hoàng đưa tới chú ý của gia nhân Giang gia ở Tổ Tuyết thành, đám người bọn họ đi tới, lúc nhìn đến Giang Vô Mị, ánh mắt có chút kinh ngạc, sau đó liền sửa lại bộ dáng kiêu căng lạnh lùng lúc trước, một đám đều cùng Giang Vô Mị trò chuyện thân thiết.

"Chậc."

Tống Đạo Trăn thấp giọng hừ nói:

"Không phải là chỉ có linh căn thôi sao, có gì đặc biệt hơn người chứ."

Linh Curu đang ở trong lòng Tổng Tuyệt Y lỗ tai vừa động, liếc mắt về phía Giang Vô Mị một cái, trong lòng cân nhắc: bọn người ở Tô Tuyệt thành này là trời sinh có thể nhìn ra linh căn của người khác, hay là trên người có đạo cụ đặc thù, có thể phát hiện người có linh căn hay không?

Linh Curu cảm thấy khả năng của người sau cao hơn, dùng ánh mắt nhìn thấy được linh căn, chuyện này hiện tại nàng không làm được, nàng cũng không nghĩ bọn người Tổng Đạo Trần có thể làm được.

Không biết là trùng hợp hay là ngoài ý muốn, Giang Vô Mị cũng đang nhìn về phía nàng, ánh mắt hai người đối diện nhau.

Linh Curu không chút do dự lộ ra tươi cười với hắn.

Bé con ngây thơ thuần túy tươi cười, không nói đến tuyệt mỹ động lòng người, tuyệt đối có thể xưng là đáng yêu tươi mát. Nhưng mà, Giang Vô Mị khi thấy nàng cười thì mặt nhăn lại, giống như là nhìn đến thứ không vui gì đó, ánh mắt nhìn Linh Curu lại lộ ra một tia khiển trách bất mãn.

Linh Curu nháy mắt, tươi cười ngọt ngào, dựng lên ngón giữa với Giang Vô Mị.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Huyết Oa Oa Tàn Si

Giang Vô Mị sùng sốt, trầm tư suy nghĩ ý tứ của Linh Curu.

Ồ trong mắt hắn, khuôn mặt bé con tươi cười thật đáng yêu, nhưng hắn lại cảm thấy có chút không đúng, so với nụ cười dành cho Tổng Tuyệt Y, thì thiếu một phần thật tình, khiến hắn hơi sinh ra cảm xúc bất mãn.

Hắn không biết rằng cảm xúc của mình đều lộ ra ngoài mặt, lại nhìn bé con cười sáng lạn với mình, còn có cử chỉ giơ ra ngón tay giữa gấp các ngón còn lại...Giống như có ý gì đó?

Giang Vô Mị không biết tâm tình của mình xuất phát từ người nào, cứ nghĩ rằng bé con làm vậy thật tốt, hắn lại còn ghét bỏ nàng không đủ thật tình, hồ hững dường như có... Ừm, có điểm quá đáng ?

Hắn dường như đã quên rằng, đây cũng không phải lần đầu tiên hắn hồ hững với Khanh Linh Curu, trước kia chưa từng quan tâm, nhưng lần này lại tự trách mình, thật sự là một loại phản ứng rất kỳ quái.

Tuy nhiên, Giang Vô Mị căn bản không có nhận ra cảm xúc biến hóa của bản thân, nghĩ thông suốt liền đáp lại bé con, hắn yên lặng làm lại động tác khi nãy của Linh Curu.

"..."

Tươi cười của Linh Curu tức khắc cứng lại. Lúc này chỉ có một chữ có thể hình dung tâm trạng nàng lúc này__ (') dựa vào (một từ chữ tục của thanh niên TQ, mình chẳng biết dịch sao, đại khái tương đương từ V** của mình ạ)!

(Miêu:*hí hí* cái này có thể nói là gây ông đập lưng ông không ta, Curu Curu cứ tưởng hắn k biết thì sẽ k học đc sao:D)

"Phi."

Giang Vô Mị nhìn bé con đang tươi cười đã hóa đá, trong chớp mắt bật cười.

"Vô Mị?"

Giang Nhất Hoàng nhìn về phía Linh Curu.

Lúc này Giang Vô Mị mới phản ứng, đúng lúc thu lại nụ cười trên mặt.

Giang Nhất Hoàng sinh ra một tia tò mò đối với Linh Curu,

"Con nhóc kia là ai?"

"Bách Lý Linh Curu."

Giang Vô Mị không suy nghĩ mà nói ra cái tên này, nói xong hắn lại có chút sùng sốt.

Nữ nhân kia, rõ ràng tên là Khanh Linh Curu, nhưng vì sao hắn lại không chút do dự nói ra bốn chữ 'Bách Lý Linh Curu'.

Chẳng lẽ ngay cả hắn cũng nhận thấy được, nữ nhân kia căn bản không phải Khanh Linh Cưu sao.

"À."

Giang Nhất Hoàng không nhận ra Giang Vô Mị lại thất thần, trong lòng hắn cân nhắc : Bách Lý sao? Trong tin tình báo ở Ngự Hải trấn không có gia tộc này, Sóc Vân châu và hai châu khác cũng chưa từng nghe họ này bao giờ, cho nên khẳng định là đứa trẻ bình thường.

Im lặng!

Đột nhiên xung quanh đều im lặng.

Tạo ra sự im lặng đến quý dị này là một người.

Cửa xe ngựa tinh xảo đẹp để quý giá mở ra, lụa trắng phát phơ, một bóng dáng mảnh mai từ trong xe bước xuống.

Đây là một người có thể làm cho người ta nhìn qua một lần là không quên được, liếc mắt qua, cũng sẽ không kiềm lại được mà nhìn đến trên người nàng.

Mái tóc có thể so với tuyết còn trắng hơn, quần áo còn đỏ hơn máu.

Màu sắc tương phản mãnh liệt đánh sâu vào thị giác mọi người, qua hồi lâu mới chú ý tới dung mạo của nàng.

Da thịt nàng rất trắng, trắng đến nỗi không thấy chút màu hồng của máu, ngay cả lông mày và lông mi cũng trắng như tuyết, chỉ có đôi mắt sâu thẳm, quý dị khác hẳn người thường, liếc mắt một cái ngỡ là màu đen, nhìn kỹ lại thấy càng giống màu máu đậm đặc đỏ sẫm. Lông mi tuyết trắng vừa cong lại dài, nhất là ở đuôi mắt, tựa như bông tuyết bay múa càng làm nổi bật đôi mắt yêu đã lạnh lẽo.

(Miêu: Nghi vấn chị này bị Bạch Tạng, cần đi khám gấp ==))__Nguyệt: Miêu kia không được si nhục thần tượng của Tỷ biết chưa????????????)

Đôi môi nàng hồng hào, no đủ như cánh hoa đào, màu son đỏ tươi khiến người khác không thể bỏ qua càng tạo cảm giác lạnh như băng.

Xem chiều cao và dung mạo này hẳn là nữ nhân mười bốn mười lăm tuổi, mẫu thuẫn đẹp dễ như thế, lạnh như băng cùng yêu đã hoàn mỹ dung hợp, giống như một gốc sen tinh đỏ rực yêu đã sinh sống trong ao Phật thanh tịch.

Nói nàng xinh đẹp, còn không bằng nói nàng là yêu tinh. Sự xuất hiện của nàng làm cảnh vật đơn điệu xung quanh trở nên sáng lên không ít.

Lúc mọi người đang nhìn chăm chú, nữ nhân bước đi nhẹ nhàng không lưu lại dấu chân trên tuyết, thân nhiên đứng trước mặt Tống Tuyết Y.

Không, phải nói là đứng ở trước mặt Linh Cưu mới đúng.

Tần Si cúi mắt, nhìn chằm chằm Linh Cưu trong lòng Tống Tuyết Y.

Linh Cưu cũng nhìn chằm chằm nàng.

Hai người đối diện nhau, tình huống quý dị làm người ta khó hiểu .

"Người rất thơm"

Bỗng nhiên, Tần Si nói chuyện .

Giọng nói của nàng trầm thấp, lại tràn ngập từ tính, có thể nói là gọi cảm.

Linh Cưu cảm thấy nữ nhân như vậy, sau khi lớn lên tuyệt đối khuynh thế yêu cơ giống như Bao Tự* hay Đắc Kỳ.

Nhưng mà... Nàng vừa mới nói cái gì? Người rất thơm?

Đầu Linh Cưu đầy vạch đen, cười tùm tùm trả lời,

"Người rất đẹp."

Mặt Tần Si không chút thay đổi.

"Nhìn qua cũng ngon đấy."

Đợi chút! Nàng nói cái gì! Còn liếm đầu lưỡi ! Mẹ nó, còn là kiểu đói bụng lâu ngày nữa chứ!

Linh Cưu trừng mắt, cho dù Tống Tiểu Bạch cắn nàng như cắn bánh bao, nhưng đó là nàng sùng hắn, nhưng người khác cũng muốn cắn một cái? Thật sự nghĩ nàng đây là cái bánh bao à!

Ánh mắt đánh giá toàn thân nữ nhân xinh đẹp này, cuối cùng dừng lại trên mái tóc của đối phương, mặt không chút thay đổi đứng đắn nói:

"Tóc người nhìn qua thật mềm mại."

"Cho ta cắn một cái."

Ánh mắt Tần Si lóe sáng.

"Mơ đi!"

Linh Cưu không nói hai lời cự tuyệt.

Tần Si nhẹ nhàng nhún mày, lại dường như không có. Có điều ai nấy đều thấy được nàng đang rói rầm, ánh mắt lúc sáng lúc tối nhìn chằm chằm Linh Cưu, sau hai giây yên tĩnh quý dị, Tần Si nói:

"Ta cho người một dúm tóc, người cho ta cắn một cái."

Linh Cưu vươn tay ra cho nàng.

Ánh mắt Tần Si lại một lần nữa lóe sáng, nhanh chóng cúi đầu muốn cắn.

Qua những hành động của nàng mọi người đều xác định nàng không phải nói giỡn.

Nhưng lúc này nàng không cắn được, không chỉ vì Tống Tuyết Y đứng lúc ôm Linh Cưu lui về phía sau, đồng thời Linh Cưu cũng nhanh chóng rút tay về.

"Tóc."

Không đợi Tần Si tức giận, Linh Cưu ra tay trước.

Ánh mắt Tần Si thâm trầm dọa người, động tác cũng không chậm, không thấy trong tay nàng có vật gì, xoẹt một tiếng liền cắt lấy một dúm tóc đưa cho Linh Cưu.

"Thiếu chủ!"

Gia nhân Tần gia thấy một màn này, người nào người nấy biến sắc.

"Cho người."

Tần Si cũng không quay đầu lại.

Linh Cưu lấy được tóc, trong mắt lóe lên vui mừng.

"Cảm ơn."

"Cắn một cái."

Tần Si nhìn chằm chằm Linh Cưu.

"Cái gì?"

Linh Cưu về mặt kinh ngạc,

"Ta đáp ứng người khi nào?."

Tần Si: "..."

Người của Tần gia: "..."

Trong đầu bọn họ đều quanh quẩn một suy nghĩ: Con nhóc này là con nhà ai! Lá gan lại lớn như vậy! Có lẽ sắp bị thiếu chủ bầm thây vạn đoạn rồi!

Chỉ là dự đoán huyết tính của bọn họ không xuất hiện, Linh Cưu cũng không bị khí áp lạnh như băng của Tần Si dọa, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cười với Tần Si, hồn nhiên nói:

"Nếu ta thu lễ vật của người, chúng ta về sau chính là bằng hữu!"

Trong đôi đồng tử của bé con lấp lánh ánh sáng, trong sáng linh động khiến cho Tần Si kinh ngạc.

"Ta muốn ánh mắt của ngươi."

Nàng tự nhiên nói ra trong lòng. Ngay sau đó, mới giống như phản ứng lại lời nói của Linh Cưu, trong nháy mắt thật sự bị Linh Cưu đòi đi lực chú ý,

"Bằng hữu?"

Người này thật sự là hung tàn hay ngốc nghếch còn phải quan sát thêm, bất quá nhìn qua tuyệt đối có vấn đề, tư duy lô-gích cũng khác hẳn với người thường.

Mà cố tình, Linh Cưu am hiểu nhất chính là ứng phó với người như thế !

Kiếp trước nàng thấy nhiều nhất chính là quý linh sống trăm ngàn năm, người nào sống lâu đều bị bệnh tâm thần, tâm linh biến thái, chỉ có người người không thể tưởng tượng được, không có người không tiến hóa tới! Ở hoàn cảnh như vậy, Linh Cưu vẫn không bị thần kinh, coi như là tài năng, có điều hành động ngẫu nhiên của nàng ở trong mắt người thường, không phải hai chữ động kinh là có thể giải thích được.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Quá ngây thơ rồi

"Đúng vậy, chính là bằng hữu."

Linh Cưu nghiêm trang nói:

"Bằng hữu với nhau, tặng quà cho nhau là chuyện bình thường."

Tần Si lại trầm mặc một hồi, nói:

"Vậy ngươi đem ánh mắt của ngươi tặng cho ta."

Nếu là đứa nhỏ bình thường nếu nghe nàng lời này cùng với ánh mắt âm trầm u ám của nàng chắc chắn sẽ bị dọa khóc.

Linh Cưu lại vô cùng bình tĩnh, nghiêm túc giáo dục:

"Như vậy sẽ làm ta bị thương, thương tổn bằng hữu là không nên."

"Ngươi đùa giỡn ta."

Giọng Tần Si âm trầm.

Hả? Linh Cưu kinh ngạc :

"Ta không có nha. À, ngươi đói bụng chưa? Lần sau đến lượt ta mời."

"..."

Tần Si nhìn chằm chằm Linh Cưu.

"Nếu không phải nhìn ngươi nhỏ tuổi, ta nhất định sẽ không tin tưởng ngươi."

Tóm lại là, ngươi vẫn tin tưởng ta! Hay là nói vẫn bị ta đưa vào tròng!

Linh Cưu cảm thấy, khuôn mặt cùng than xác trẻ con đôi khi vô cùng thuận tiện, giả ngu, nói dối hay cố tình gây sự đều là đặc quyền của trẻ nhỏ.

"Không cần lần tới, hiện tại mời ta ăn."

Tần Si nói câu đầu tiên quyết định người của Tần gia sẽ ở lại đâu.

Linh Cưu nhìn ánh mắt lúc sáng lúc tối của nàng ấy, bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, sắc mặt hơi đổi:

"Ngươi nói nhiều như vậy chẳng lẽ vì muốn vào Tống gia, có ý đồ với Tống Tiểu Bạch?"

"Tống Tiểu Bạch?"

Tần Si thấy sắc mặt của bé con thì sửng sốt, lại thấy nàng nắm chặt lấy cánh tay của thiếu niên bên cạnh thì mới rõ Tống Tiểu Bạch là thần thánh phương nào. Đáng thương Tống Tuyết Y đứng trước mặt nàng lâu như vậy vẫn chưa tiến vào mắt nàng, nhờ có câu này của Linh Cưu mới ngẩng đầu liếc mắt một cái.

Chỉ nhìn trong chớp mắt, Tần Si hèn mọn nói:

"Ta không thích nam nhân."

Linh Cưu: "... " (◕◕◕)

Tống Tuyết Y: "... " (◕_◕)

Tống Tuyết Y không chút do dự ôm chặt bảo bối trong lòng, một bàn tay ngăn trở hai mắt Linh Cưu, nói câu đầu tiên với Tần Si:

"Các vị có thể ở lại Trường Ninh viện của Tống gia."

Trường Ninh viện là nơi cách Tuyết viện xa nhất.

Chỉ cần là người quen thuộc Tống Tuyết Y có thể nghe ra giọng hân xa cách cùng bài xích.

Đây cũng là lần đầu tiên Linh Cưu thấy Tống Tuyết Y bài xích một người.

Ngay lúc Tống Tuyết Y ôm nàng xoay người bước đi, Linh Cưu mới lờ mờ đoán ra nguyên nhân, nhưng nguyên nhân này lại làm nàng không thể tiếp nhận.

"Tống Tiểu Bạch, nàng không thích nam nhân, cũng không có nghĩa là thích nữ nhân, huống chi là thích nữ hài tử! Không đúng, nàng nói thích cũng không nhất định là cái loại này thích, thích là phân rất nhiều loại..."

"Cưu nhi không cần phải nói, ta hiểu được."

Giọng Tống Tuyết Y mềm nhẹ vang lên.

Linh Cưu vừa lòng gật đầu, đây là thiếu niên nàng yêu thương nha, nghe xem lời này thật nhu thuận, ăn ý, không cần nàng nói nhiều cũng có thể hiểu được.

Nhưng câu nói tiếp theo lại khiến mọi sự ăn ý tan biến hết.

"Cưu nhi thực đáng yêu, khiến người yêu thích, ai đều muốn cắn một ngụm."

"..."

Nghĩ rằng người có thể hiểu là do ta quá ngây thơ mà!!!!

Linh Cưu đang muốn nói chuyện, thiếu niên bỗng nhiên cúi đầu.

Mặt nàng hơi nâng lên, nhìn không thấy Tống Tuyết Y đổi mặt.

Bị đánh lén như vậy cũng không phải lần đầu tiên, Linh Cưu đã sớm thành thói quen, có thể bình tĩnh đối mặt.

Có điều lúc này không giống những lần trước vừa chạm là lui, Tống Tuyết Y dừng lại hơi lâu, lâu đến mức khiến Linh Cưu có thể tinh tế cảm nhận được cảm giác mềm mại ướt át khoogn thuộc đôi môi mình.

Có cảm giác kỳ quái khiến nàng không nhận được mở miệng.

"Này, Tống Tiểu Bạch... Ách!"

Hai người đều ngây dại trong chớp mắt.

Tống Tuyết Y yên lặng buông ra nàng, vẫn mềm nhẹ vậy, làm cho Linh Cưu lấy lại tinh thần, nháy nháy mắt cảm thấy chính mình có điểm phản ứng quá. Tống Tiểu Bạch rõ ràng là không cần thận, biểu hiện bình tĩnh, hiển nhiên là không nghĩ nhiều mà!

Đúng vậy, một đứa nhỏ bị người ôm cùng một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, ai sẽ hiểu sai đây?

Linh Cưu đang tự làm công tác tư tưởng cho chính mình nhất thời không nhìn kỹ Tống Tuyết Y, cho nên đương nhiên không nhìn thấy hai lỗ tai đang đỏ như máu của hắn.

"Cứu nhi, chỉ cho cho một mình ta cần."

"A?"

Linh Cứu đang thất thần không nghe rõ lời Tổng Tuyết Y.

"Ta nói, Cứu nhi là của ta, chỉ cho cho một mình ta cần."

Tổng Tuyết Y đội lại mặt nạ, lời nói hiểm khi để lộ sự bướng bỉnh cùng tùy hứng.

Linh Cứu xù lông tức giận:

"Cần? Cần? Cần? Người khác động kinh, ngươi cũng động kinh theo sao! Ta là người, không phải bánh bao trắng!!!"

Tổng Tuyết Y: "..."

Sau khi nổi bão xong, Linh Cứu☹️, yên lặng ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói:

"Tổng Tiểu Bạch, dọa đến ngươi sao?"

QAQ ai bảo một đám các ngươi đều không nghe lời như vậy? một đứa lại một đứa, dung từ thì không biết, cần một miếng là để chỉ người sao?"

Tổng Tuyết Y lắc đầu, thấp giọng nói:

"Cảm thấy Cứu nhi như vậy thật đáng yêu, muốn cần... à, hôn một cái."

Trên thực tế, hắn muốn hôn rất nhiều cái.

Linh Cứu: "..."

Đôi khi, dù có là đứa nhỏ ngoan đi chăng nữa cũng có một ngày chọc người ta tay ngứa.

"Cứu nhi tức giận sao?"

Tổng Tuyết Y dỗ .

Linh Cứu vui đầu, mắt không thấy tâm không phiền, tai không nghe, long không loạn.

"Phi"

Còn nói không phải bánh bao trắng, nhìn bộ dáng tròn vo này rõ ràng chính là chiếc bánh bao tròn mềm nhũn. Ý tưởng này đương nhiên hắn sẽ không nói ra. Tổng Tuyết Y thu liễm tiếng cười, nghiêm chỉnh nói:

"Không cần Cứu nhi, về sau đều hôn Cứu nhi, Cứu nhi chỉ cho một mình ta hôn, thế nào?"

"Tổng Tiểu Bạch, ngươi hôm nay muốn gây sự với ta đúng không?"

Linh Cứu tròn mắt các chết nhìn hắn, lời nói âm trầm bị giọng nói trẻ con lạnh lạnh, ngọt ngào mềm nhũn nói ra lại mang chút làm nũng vô cùng đáng yêu.

Linh Cứu cũng hát hiện điều này, âm đậm nhắm mắt bịt tai quyết định không thàm nói nữa.

Ai bảo nàng luyện tiếu lừa mỗi tên Tiểu Bạch này!!!

Cứu nhi.

Tổng Tuyết Y hơi há mồm, yên lặng gọi tên Linh Cứu, ánh mắt có điểm phức tạp.

Kỳ thật, chính hắn không nghĩ rằng mình sẽ có phản ứng như vậy, chấp nhất tìm tòi đến cùng như vậy không phải việc hắn hay làm, nhưng không nghe được đáp án chính xác từ miệng nàng hắn lại không thể nào yên tâm cho được.

Một loại dục vọng độc chiếm chẳng biết đã gieo mầm xuống đáy lòng hắn từ lúc nào.

Có điều lúc này Tổng Tuyết Y còn chưa đủ thành thực để nhận ra điều đó.

Lúc này mới chỉ là một chút mah mối bị dẫn ra thôi.

Đội ngũ khí thế kéo về phía Tổng gia. Trong chốc lát ngã tư đường lại trở nên trống trải.

"Phu nhân, đại thiếu gia đã đi rồi."

Tổ La thấp giọng nhắc nhở Tôn Cốc Lan giống như đang thất thần, bất động thanh sắc nhìn về phía sáu người đứng phía đông nam. Phu nhân chính là nhìn đến sáu người này liền trở nên cổ quái, chẳng lẽ phu nhân quen biết họ?

Tổ La không cần đoán bao lâu, sáu người kia đã đi về phía này.

Trong đó có một vị nam tử trung niên làm đầu lĩnh, thông qua ánh mắt có thể thấy ra người này biết Tôn Cốc Lan.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chính là muốn bắt nạt người.

"Cốc Lan?"

Người nói chuyện là người nhiều tuổi nhất trong nhóm, gương mặt nghiêm túc, ánh mắt và khí chất cũng vậy. Hắn nhìn kỹ Tôn Cốc Lan, sau đó trào phúng nói:

“Đây chính là lựa chọn của ngươi? Một trấn nhỏ không chút tiếng tăm, một chi nhỏ của Tông qua, một quả phụ mới mất chồng?”

"Không được vô lễ với phu nhân."

Mặc kệ đối phương là ai, Tổ La đều không cho phép người khác vũ nhục Tôn Cốc Lan.

"Tổ La, câm miệng."

Tôn Cốc Lan bình tĩnh đi lên trước vài bước, chắn trước mặt Tổ La, nói với nam tử trung niên đó:

“Đây là lựa chọn của ta, ta chưa từng thấy hối hận. Tôn Vinh Huy, ta không hề thẹn với Tôn Gia càng không làm mất mặt mũi Tôn gia.”

Thiếu nữ phía sau Tôn Vinh Huy không chút kiêng nể đánh giá Tôn Cốc Lan, cười nói:

"Nàng chính là Tôn Cốc Lan? Người từng danh chấn một thời, danh tiếng lan xa sao? Cũng là thiên chi kiều nữ năm đời hiếm có của Tôn gia, cũng phản đồ của Tôn gia?"

"Lộ nhi!"

Tôn Vinh Huy kêu, làm cho nàng biết điều chút.

Có điều Tôn Vũ Lộ giống như không nghe thấy, cười tủm tỉm nói:

“Hiện nay nữ tử xuất sắc nhất của Tôn gia không phải ngươi mà là ta. Từ nay về sau, nhắc đến nữ nhân Tôn gia, người đầu tiên họ nghĩ đến là ta. Ta sẽ che lấp toàn bộ ánh sáng của ngươi, sỉ nhục ngươi đem đến cho Tôn gia cũng sẽ đòi lại đến.”

Tôn Cốc Lan, thu lại tất cả cảm xúc, sắc mặt hay ánh mắt đều không có chút biến hóa, nhìn nàng lạnh nhạt nói:

“Ta chưa từng mang đến sỉ nhục cho Tôn gia.”

"Hóa ra ngươi là kẻ dám làm không dám nhận, ngươi căn bản không xứng so sánh với ta.”

Tôn vũ Lộ không có chút tôn trọng trưởng bối nào. Ở trong mắt nàng, Tôn Cốc Lan đã không phải người của Tôn gia, nàng khoogn cần tôn kính nàng ta.

Nàng căm hận các trưởng bối hay lấy mình so sánh với Tôn Cốc Lan, nay tận mắt thấy nàng, một oán phụ khuê phòng không có chút nội lực, càng đừng nói là linh lực thì lấy gì so sánh với nàng đây? Dựa vào cái gì mà trưởng bối luôn nói nàng không bằng nàng ta, nói nàng ta ở tuổi nàng thì xuất sắc như thế nào?

Ánh mắt Tôn Vũ Lộ nhìn Tôn Cốc Lan càng ngày càng không tốt.

Đối với ánh mắt khiêu khích bài xích của nàng, Tôn Cốc Lan không hề xúc động, ngẩng đầu nói với Tôn Vĩnh Huy:

"Như nếu không chê, trong thời gian ở Ngự Hải trấn, các người có thể ở tại Tôn gia."

"Tôn gia?" Tôn Vĩnh Huy kinh ngạc.

"Ừ."

Tôn Cốc Lan không muốn giải thích gì thêm.

Phát hiện Tôn Cốc Lan không thèm nhìn mình, Tươi cười của Tôn Vũ Lộ đã cứng ngắc:

"Chúng ta để ý!"

"Lộ nhi, không thể hồ nháo."

Tôn Vĩnh Huy quát.

Sắc mặt Tôn Vũ Lộ biến đổi, kiều ngạo quay mặt đi đứng vào trong nhóm người, thỉnh thoảng dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Tôn Cốc Lan.

Phủ đệ Tổng gia rất lớn, cũng có rất nhiều viện. Người ở lại không nhiều nên luôn có vài viện để trống, lần này đám người Tổng Đạo Trần cùng Tần Si ở lại cũng không xảy ra chuyện thiếu chỗ ở.

Đám người Tần Si ở lại Trường Ninh viện, Tổng Đạo Trần chủ động mở miệng muốn ở An Di Viện gần Trường Ninh viện nhất.

Như vậy vô cùng hợp ý Tổng Tuyệt Y, hẳn vốn không thèm quan tâm đám người không mời mà đến này.

Có điều, hẳn không muốn quan tâm không có nghĩa là người khác sẽ không chủ động đến trêu chọc hẳn.

"Đây là thứ ăn ngon người nói sao"

Tần Si áo đỏ, dung mạo tuyệt diệu dùng bàn tay trắng nõn chỉ bàn trà bánh tinh xảo trước mặt, ánh mắt đầy ghét bỏ hỏi.

Linh Curu ngồi ở trong lòng Tổng Tuyệt Y, ăn một miếng bánh ngọt, tạm thời không có trả lời.

Tổng Đạo Trần đến cùng với Tần Si cười nói:

"Huyết Oa Oa, nơi này cũng không phải là Tần gia người, một cái trấn nhỏ xa xôi có cái gì ngon chứ?"

Ánh mắt Tần Si nhìn thẳng trên người Linh Curu.

Ánh mắt của nàng quá mức mãnh liệt, không tiếng động nói cho người khác rằng trong mắt nàng Linh Curu chính là món ngon tuyệt hảo.

"Tiểu Linh Curu, người để Huyết Oa Oa cắn một ngụm đi?"

Tần Si lần nữa tỏ ra để ý Linh Curu như vậy khiến Tổng Đạo Trần sinh ra tò mò. Ở trong mắt hẳn, có thể giải thích nghi hoặc trong lòng hẳn, đừng nói là Linh Curu cho Tần Si cắn một miếng, cho dù bị Tần Si cắn chết cũng chẳng là gì, dù sao chỉ là đứa nhỏ của một tiểu trấn mà thôi.

Tuy rằng lời Tổng Đạo Trần nghe qua giống như đề nghị nhưng vẻ mặt cùng ánh mắt rõ ràng là mệnh lệnh.

Linh Curu lặng yên để lại tay Tổng Tuyệt Y trấn an hẳn đừng vội tức giận, nuốt xuống bánh ngọt, lên tiếng:

"Vì sao ta phải nghe lời người?"

"Ách."

Đối mặt với câu hỏi của đứa nhỏ, Tổng đạo Trần nhất thời không biết trả lời ra sao.

Đứa nhỏ rõ ràng không hiểu xem sắc mặt người khác, hẳn lại không thể trách đứa nhỏ không có ánh mắt nhìn!!!

"Tổng Tuyệt Y."

Tổng Đạo Trần không trả lời câu hỏi của Linh Curu, đem đề tài chuyển đến trên người Tổng Tuyệt Y:

"Ta cho người năm ngày, hãy chuẩn bị tốt những gì ghi trong đó."

Vừa nói vừa quăng một cuộn giấy xuống trước mặt Tổng Tuyệt Y.

Lúc này khẩu khí mệnh lệnh đã quá rõ ràng.

"Oa nhì, người giúp ta khi dễ hân, ta liền cho người ăn ngon, thế nào?"

Linh Cừu về mặt thiên chân vô tà. Dám ra lệnh Tổng Tiểu Bạch?

"Ta gọi là Tần Si."

Tần Si âm thanh lạnh lùng nói:

"Nhân nại của ta có giới hạn."

"Ta luôn nói lời giữ lời." _ Linh Cừu nghiêm trang.

"Được"

Tần Si nói đáp ứng đáp ứng, sau đó vung lên roi da, không chút khách khí đánh về phía Tổng Đạo Trăn.

"Này này, các người làm cái gì vậy? Tiểu Linh Cừu, ta không khi dễ người, người..."

Tổng Đạo Trăn kinh hãi chống lại công kích của Tần Si, trong lòng vừa sợ vừa giận.

Linh Cừu nghiêng đầu nói:

"Nhưng là ta nhìn thấy người đã muốn bắt nạt người nha,"

Lý do thật đúng lý hợp tình nha!

Tổng Đạo Trăn dù kinh sợ đều phải cảm thấy bất đắc dĩ.

Hắn hiện tại chỉ có một ý nghĩ _ Con nít thật sự rất đáng ghét!

"Tiểu Si tuyệt quá, Tiểu Si cố lên!"

Linh Cừu ngây thơ đáng yêu vỗ tay cổ vũ.

Khóe miệng Tần Si nhúc nhích, vừa đánh nhau vừa quay đầu nhìn Linh Cừu, ánh mắt nguy hiểm lạnh băng giống như rắn độc lại có chút yêu mị khó diễn tả:

"Đừng gọi ta là Tiểu Si."

Tức giận toàn bộ phát tiết trên người Tổng Đạo Trăn, roi da càng thêm sắc bén, sát khí mười phần.

"Tần Si! Người tới thật sự? ! Đừng tưởng rằng người là nữ tử, ta sẽ lặp đi lặp lại nhiều lần nhường người!"

Tổng Đạo Trăn bị roi cắt qua mặt, nổi giận quát.

Sắc mặt Tần Si không chút biến hóa, trong ánh mắt đầy trào phúng nói :

"Ta cần người nhường sao?"

Nếu ngay từ đầu hai người đánh nhau coi như tỷ thí, hiện tại có thể nói cát bay đá chạy, sát ý mười phần .

"Vậy thì gọi là Tiểu Si Si? Si nhì?"

Linh Cừu giống như hoàn toàn nhìn không ra tình huống trước mắt, còn trêu chọc thần kinh Tần Si.

Tần Si nhíu mày, vai trái bị Tổng Đạo Trăn đánh trúng. Nàng lui về phía sau từng bước, lại liếc mắt nhìn Linh Cừu một cái, nhìn vào đôi mắt trong suốt long lanh của bé con, ánh mắt không khỏi hiện lên rồi rầm buồn bực. Đột nhiên thu hồi tầm mắt nhìn Tổng Đạo Trăn trước mặt:

"Ta vốn định vào bí cảnh với giết người, giờ ta thay đổi chủ ý."

Tổng Đạo Trăn biến sắc, hừ cười:

"Tần Si, người không cần rất tự đại!"

Hai người lại một lần nữa đánh cùng một chỗ.

Chương 67: Tâm phiền ý loạn

Lúc người của Phi Kinh châu Tần gia và người của Tổ Tuyết thành Tổng gia tới, chỉ thấy Tần Si cùng Tổng Đạo Trần đã vết thương khắp mình, khí thế hung ác. Ngược lại cách đó không xa, Tổng Tuyết Y cùng Linh Cưu vẫn bình thản dùng xong bữa trưa, Linh Cưu đang bị Tổng Tuyết Y dùng khăn trắng lau khóe miệng, tình cảnh đối lập này vô cùng quý dị.

Phanh!

Tổng Đạo Trần bị một roi Tần Si đánh trúng ngực, đập vào tảng đá làm xuất hiện vết lõm.

Người của Tổ Tuyết thành Tổng gia vội vàng chạy lại nâng Tổng Đạo Trần dậy, dứt đan dược chữa thương cho hắn, vây lại bảo vệ hắn bên trong.

Người của Phi Kinh châu Tần gia cũng quay xung quanh nơi Tần Si đứng. Trận đánh nhau này dừng ở đây.

"Huyết Oa Oa Tần Si!"

Về mặt Tổng Đạo Trần phần nộ nén giận nhìn Tần Si găm nhẹ.

"Sớm muộn gì ta cũng sẽ làm ngươi thần phục dưới thân của ta!"

Sát ý trong mắt Tần Si chợt lóe, ánh mắt nhìn Tổng Đạo Trần giống như là nhìn người chết.

"Đạo Trần!"

Trong đám người của Tổ Tuyết thành Tổng gia có một vị trưởng bối, sắc mặt hơi trầm xuống quát khẽ.

Tổng Đạo Trần hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

Lúc này Tần Si đi tới chỗ Linh Cưu.

"Thiếu chủ..."

Người của Phi Kinh châu Tần gia lộ ra vẻ mặt khó hiểu. Sao thiếu chủ lại đối xử đặc biệt với một con nhóc ở trấn nhỏ như vậy?

Không đợi Tần Si mở miệng nói chuyện, Linh Cưu hành động trước một bước, nhảy xuống từ đùi Tổng Tuyết Y, chạy chậm đến gần nàng.

"Ngươi chảy máu rồi, đau không?"

N

ói xong, rút khăn tay trắng ra lau nhẹ vết thương trên tay nàng.

"..."

Vốn định chất vấn cô gái, trả thù chuyện lúc nãy, Tần Si liền sững sốt. Ngay người nhìn đôi mắt đen thuần túy, rõ ràng là màu đen nhưng so với ánh sáng còn sáng ngời hơn, khiến cho nàng có một loại cảm giác trong sáng mà kinh diễm. Nhất là lúc này, cảm xúc lo lắng trong ánh mắt chớp động, càng làm cho Tần Si cảm thấy xinh đẹp.

Ba!

Linh Cưu đứng lúc chụp vào tay Tần Si đang định sờ vào mắt mình.

Cảm giác đau đớn rất nhỏ trên bàn tay khiến Tần Si hoàn hồn, nàng bấu môi, bất giác phản ứng ra chính mình đang định sờ vào ánh mắt của bé con. Đáng tiếc, không thành công.

Cô gái kiều diễm tinh xảo, cúi đầu ảm đạm làm người ta thấy đau lòng không thôi nhưng Linh Cưu nửa điểm đồng tình cũng không có, mặt nghiêm túc nói:

"Không cho phép có ý đồ với mắt ta!"

Tần Si nhẹ nhàng chớp mắt:

"Nga."

Đừng cho là ta không biết trong lòng ngươi đang nghĩ gì! Trong lòng Linh Cưu hừ hừ, muốn mắt của ta, nên chuẩn bị tốt âm lý bị ta cho vào tròng đi.

"À, thuốc này cho ngươi, về nhà dưỡng thương cho tốt đi."

Đưa cho Tần Si một lọ thuốc tùy thân, tặng kèm một cái tươi cười xứng chức thần côn.

Tần Si nhìn bình thuốc trong tay, lại nhìn bé con tươi cười ngọt ngào, yên lặng gật đầu xoay người đi.

Lúc Linh Cưu nghĩ mình đã lừa đảo thành công, Tần Si đang bước đi bỗng nhiên dừng lại, chốc lát xoay người lại, chăm chú nhìn chăm chăm Linh Cưu.

"Ngươi lại gạt ta!"

"Hà?"

Về mặt nghi hoặc.

Ánh mắt thâm độc của Tần Si nhìn chăm chăm nàng.

"Được rồi."

Muốn được thứ gì đó phải trả giá, Linh Cưu thật ra đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Tần Si đi từng bước về phía trước, xoay người nhìn chăm chăm toàn thân nàng, dường như đang tìm chỗ để cắn. Linh Cưu vươn một ngón tay trắng nõn mập mạp, về mặt đau lòng nói:

"Một cái thôi, dám cắn nhiều, cẩn thận ta nguyên rùa ngươi!"

Tần Si lại ngẩn ra, nhìn chăm chăm mặt Linh Cưu, giống như đang nghiên cứu vật thể đặc biệt. Một giây sau, nàng bỗng nhiên "phì" một tiếng, nở nụ cười.

Dung nhan quanh năm lạnh như băng bỗng chốc cười rộ lên giống như một góc sen yêu nở rộ, huy hoàng sáng lạn đến chói mắt.

Bất kể là người của Tần gia hay là đám người Tông Đạo Trần, khi nhìn thấy nụ cười này đều ngây ngẩn cả người.

"Ngươi thật tốt."

Tần Si tươi cười không đến một giây, lại khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, có điều ánh mắt nhìn chăm chăm Linh Cưu lúc sáng lúc tối.

Linh Cưu vừa chuẩn bị nói, ngươi đã vui vẻ như vậy, không bằng đừng cắn nữa. Ngay sau đó, đầu ngón út của nàng đã bị cắn.

Không hề giống Tống Tuyết Y dùng miệng liếm láp, mà là cắn thật sự, răng nanh cắn nát làn da, chảy ra từng giọt máu.

Cái cổ trắng nõn duyên dáng của Tần Si có chút động, đó là động tác đang nuốt. Hai mắt nàng neho lại, biểu tình hường thụ không thể che dấu.

Linh Cưu cẩn thận nhìn chăm chăm vẻ mặt Tần Si đang biến hóa, không quá hai giây đột nhiên rút về ngón tay của mình.

Đôi mắt Tần Si mở to, bộ dáng dục cầu bất mãn. Sau đó trong tầm mắt nàng bỗng xuất hiện một người khác, đó là thiếu niên luôn bị nàng xem nhẹ.

Tống Tuyết Y cầm khăn lau nhẹ ngón tay bị cắn chảy máu của Linh Cưu, sau đó ôm lấy nàng, không nói một lời rời đi.

"Ngươi..."

Tần Si nhú lông mày nhìn bóng dáng Tống Tuyết Y.

...

Từ sân đến sương phòng, cửa phòng đóng lại, ánh sáng bên trong hơi mờ mịt.

Một đường trầm mặc, cho dù Linh Cưu đang thần thờ cũng có thể nhận ra được tâm tình Tống Tuyết Y không ổn.

"Tống Tiểu Bạch, huynh làm sao vậy?"

Hai tay Linh Cưu ôm cổ thiếu niên, ngừng đầu chăm chú nhìn đôi mắt sau tấm mặt nạ.

Giống như hồ nước tĩnh lặng, trong suốt, lại sâu không thấy đáy. Sâu trong đôi mắt ẩn ẩn chút gì đó, làm cho Linh Cưu lo lắng, có loại dự cảm nguy hiểm khó hiểu.

Linh Cưu chớp chớp mắt, cảm thấy nhất định mình nhìn lầm rồi, Tổng Tiểu Bạch làm sao có thể gây nguy hiểm cho nàng. Chính vì suy nghĩ như vậy, đồng thời nàng cũng chưa bao giờ suy nghĩ tới phương diện đó, cho nên đã nhiều lần bỏ lỡ cơ hội biết được chân tướng.

"Cưu nhi muốn có bằng hữu sao?"

Tổng Tuyết Y hỏi.

"À, huynh đang nói tới Tần Si sao?"

Nghĩ đến Tổng Tuyết Y sau khi Tần Si cùng Tổng Đạo Trăn xuất hiện liền trầm mặc, Linh Cưu cong mắt cười.

"Không phải huynh ngại bọn họ phiền sao, nếu không, ta cũng không khiến cho bọn họ đánh nhau."

Tổng Tuyết Y nhìn ngón tay của nàng,

"Lại là vì ta."

"Hả?"

Giọng nói quá nhỏ làm Linh Cưu không nghe rõ ràng, nháy mắt mấy cái với Tổng Tuyết Y. Một hồi thấy Tổng Tuyết Y không nói gì, liền tự nhiên bỏ qua. Giống như tranh công lấy ra một nhúm tóc trắng cùng khăn trắng dính máu.

"Đây là thứ tốt, dùng một giọt máu để đổi, thật là buôn bán có lời!"

Khuôn mặt bé con tươi cười sáng lạn làm cho Tổng Tuyết Y không khỏi cười ra tiếng, nắm mũi nhỏ của nàng.

"Lại đùa giỡn tiểu thông minh."

Linh Cưu cau mũi thờ, hừ nhẹ một tiếng, cũng lười so đo với hắn. Cúi đầu lặng lẽ liếc mắt nhìn Tổng Tuyết Y một cái, thấy hai mắt hắn khôi phục thần thái như cũ, âm thầm thờ dài nhẹ nhõm.

Mặt dày ra sức bán manh (đáng yêu, moe,...), nếu vẫn không làm mỹ nhân cười thì thật quá thất bại!

Nàng lại không biết động tác nhỏ của nàng đã sớm bị Tổng Tuyết Y nhìn thấy nhưng không có vạch trần, lòng tràn đầy ảm áp.

Xác định tâm tình Tổng Tuyết Y rất tốt, Linh Cưu lại muốn làm chính sự, từ trong lòng Tổng Tuyết Y nhộn nhạo muốn xuống dưới.

"Ta muốn đi xem mật thất."

Mỗi lần Linh Cưu muốn đi mật thất đều là vì việc tu luyện thần bí, nơi này cũng là nơi Tổng Tuyết Y không thể tới.

Đáy lòng Tổng Tuyết Y ẩn ẩn dâng lên một cỗ không cam lòng, nhưng không có hiện lên mặt ngoài, thả Linh Cưu xuống sau đó lôi kéo tay nàng,

"Đợi chút."

"Hả?"

Linh Cưu nghi hoặc nhìn.

Tay trắng nõn như ngọc cầm ngón tay nàng, gỡ khăn lụa đang quấn quanh ngón tay của nàng.

Sau đó Tổng Tuyết Y lặp lại động tác giống Tần Si, đưa ngón tay trắng nõn vào miệng, nhưng không có cắn lại dùng đầu lưỡi mềm nhẹ liếm.

Ước chừng ba giây sau, Linh Cưu mới bừng tỉnh, đột nhiên rút ngón tay về.

"Đau đau hết đi."

Tổng Tuyết Y nghiêng đầu, hai mắt cong thành vầng trăng, nhẹ nhàng cười dỗ Linh Cưu.

Linh Cưu lại sùng sốt, biểu tình có chút kỳ quái, 囧 lộ ra vẻ mặt đỏ bừng, trừng mắt há mồm nhìn Tổng Tuyết Y, nhưng không nói ra được câu nào, cuối cùng ánh mắt u oán, giống như tiểu lão đầu bảy tám chục tuổi thờ dài một hơi, lắc đầu.

"Thối đời ngày nay a... à không! Lòng người không già a... không không! Tiểu hài tử thiếu giáo dục! Cái này có thể nói!"

"Phi."

Tổng Tuyết Y bật cười, dù là có mặt nạ che , nhưng lại làm cho người ta liếc mắt một cái liền nhìn ra hắn đang vui vẻ.

Linh Cưu quay lưng về phía hắn đi đến mật thất, vừa đi vừa lắc đầu, khóe miệng lại nhin không được nhếch lên, nghĩ rằng bản thân đang có xu hướng trở thành đệ không rồi, có thể làm cho hắn cao hứng, mình cũng cao hứng theo. (Nguyệt: “đệ không” ý chỉ bị đệ đệ chi phối, luôn muốn chiều chuộng em trai hoặc mong muốn em trai để ý đến mình, tóm lại bị em trai ảnh hưởng vô cùng lớn, Tiểu Cưu luôn nghĩ Tuyết Y là em trai do nàng nuôi lớn ạ

Tổng Tuyết Y nhìn bóng dáng nho nhỏ của bé con đã biến mất sau cánh cửa mật thất, ý cười trong mắt dần dần biến mất.

Cưu nhi của hắn, chỉ chú ý nhất một mình hắn.

Hắn rốt cuộc còn khát vọng điều gì?

Tổng Tuyết Y nhíu mày, cúi đầu trầm tư.

Thì ra hắn nghĩ khiến cho Cưu nhi ngày nào cũng vô tư vô lo, cho nàng những thứ nàng muốn, bất kể là tài phú, địa vị, hay là chi phí ăn mặc... Cùng với bạn bè!

Nhưng mà, khi nhìn Cưu nhi nói cười với người khác, cử chỉ thân mật, tại sao hắn lại cảm thấy chói mắt, tâm phiền ý loạn!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Dựa vào cái gì phải đi theo người

Quá trưa, mặt trời khuất dần sau núi.

Tổng Tuyết Y buông sổ sách trong tay xuống, xua tay để Hà Nghiên rời đi, sau đó tự mình đi vào mật thất.

Bước đi của hắn rất nhẹ nhàng, chẳng mất bao lâu đã tới mật thất, thấy giữa không trung nổi lơ lửng một lá bùa màu trắng ngọc, ký hiệu bằng máu ở chính giữa lóe lên.

Chính giữa lá bùa chính là chiếc khăn dính vết máu.

Bảy lá bùa cùng phát sáng khiến Tổng Tuyết Y hơi nheo mắt. Kì tầm mắt khôi phục bình thường thì chỉ còn thấy hai giọt máu lơ lửng giữa không trung.

"Thật sự là huyết mạch yêu quái!"

Linh Cưu kinh ngạc vui sướng kêu lên, con người vừa chuyển thì thấy được Tổng Tuyết Y.

Trong mật thất có dạ minh châu chiếu sáng cũng không chói mắt.

Ở trong tầm mắt Tổng Tuyết Y, khuôn mặt của bé con mặc xiêm y màu xanh nhạt tươi cười

sáng lạn với mình, ánh sáng ấm áp chiếu sáng da thịt như ngọc của nàng, mặt mày thanh tú đáng yêu.. Ở trong mắt hắn, nàng so với Tần Si kia vừa đẹp vừa hấp dẫn hơn nhiều.

Sau đó, thấy bé con nghiêng đầu, trong đáy mắt có ánh sáng lóe lên, giao hoạt đáng yêu.

Lại nghe nàng vui mừng cười nói:

"Xem ra vị bằng hữu Tần Si này, ta nhất định kết giao rồi~"

Bộ dáng tính kẻ giao hoạt không chút che giấu này trong mắt hắn đáng yêu không gì sánh bằng.

Nhưng ...Lời nói kia, lại khiến nhịp tim Tổng Tuyết Y dừng lại một chút, bất an phập phồng.

"Ừ."

Mặt ngoài hắn dung túng cười khẽ, thuận theo lời của nàng.

Hôm sau.

Một bóng dáng màu đỏ đánh úp lại, cướp đi ly trà trước mặt Tống Tuyết Y.

Dường Linh thủy mà Linh Cưu thường xuyên chuẩn bị cho Tống Tuyết Y cứ như vậy rơi vào trong bụng Tần Si.

Động tác dứt cho Linh Cưu ăn của Tống Tuyết Y dừng một chút, thản nhiên nhìn về phía Tần Si.

"Tần thiếu chủ, đây là thứ Cưu nhi chuẩn bị cho ta."

"Uống ngon."

Tần Si không để ý tới Tống Tuyết Y, đưa ly trà đến trước mặt Linh Cưu.

"Cho một chén nữa."

Tròng mắt Linh Cưu chuyển động, cười nói:

"Cái chén này Tống Tiểu Bạch đã uống qua, ngươi lại uống, cái này xem như gián tiếp..."

Chưa nói xong, lúc này Tần Si đã quăng cái chén đi, vẻ mặt không biểu tình càng thêm lạnh.

Linh Cưu lặng yên liếc mắt nhìn Tống Tuyết Y một cái, cũng không nói gì thêm, có điều biểu tình rõ ràng lộ ra ý tứ: xem đi, như vậy có thể khuất phục được nàng.

Tống Tuyết Y bật cười, xoa đầu nàng một cái.

"Ngươi thiên vị hắn."

Tần Si ngồi xuống đối diện với hai người, ánh mắt không tốt nhìn chằm chằm Tống Tuyết Y, nói với Linh Cưu:

"Ngươi đã nói chúng ta là bằng hữu, ngươi lại thiên vị hắn."

"Bằng hữu đều là dùng để hớ, Tống Tiểu Bạch là dùng để yêu thương." (Nguyệt: "Hớ" là lừa ả, Nguyệt hay dùng từ đưa vào tròng để nói tránh, nhưng chỗ này nếu ghi như vậy thì quá trực tiếp rồi nên đành để nguyên vậy.)

Linh Cưu buông tay.

"Hớ?" Tần Si nghi hoặc.

Linh Cưu cười, không giải thích: dù sao ta đã nói lời thật, nghe không hiểu là vấn đề của ngươi.

"Hà Nghiên, đưa hai cái chén tới đây."

Quay đầu phân phó với Hà Nghiên.

Chỉ trong chớp lát, Hà Nghiên liền mang chén tới, đặt trước mặt Tống Tuyết Y cùng Tần Si, sau đó đứng lại vị trí của mình.

Hai mảnh bùa Đường Linh kẹp ở đầu ngón tay Linh Cưu, lấy tốc độ mắt thường không thể nhận ra đốt thành phấn rơi vào trong ly trà.

Ở trong mắt Tần Si, chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng nhạt trên đầu ngón tay Linh Cưu chột lóe, bột phấn rơi vào trong chén.

Nước nóng vừa đổ vào, Tần Si không chờ nước nguội đi, nâng ly trà lên muốn uống. Một bàn tay nhỏ bé trắng nõn đặt trên ly trà, Linh Cưu nói:

"Ngươi còn chưa ăn điểm tâm đi? Nếu đã đến đây hãy cùng nhau ăn, ăn xong lại uống trà."

"Hả?"

Lúc Tần Si đang ngây người, đồng tử vốn hẹp hơn ngươi thường càng trở nên bén nhọn, cùng với lông mi tuyết trắng cùng con ngươi đỏ sậm khiến đôi mắt có vẻ âm lãnh lại yêu dị hoa lệ.

"Thật sự là xinh đẹp nha."

Linh Cưu than nhẹ.

Kiếp trước nàng xem qua rất nhiều sách cổ, công pháp truyền thừa cũng cho nàng biết được rất nhiều tư liệu về tập tính từ xưa của yêu linh.

Cửu tiêu đại lục không tồn tại trong lịch sử kiếp trước, lại phát hiện một ít truyền thuyết của nơi này nhắc tới yêu linh đều cho nàng cảm giác quen thuộc hoặc nhiều hoặc ít, Tần Si xuất hiện càng khiến nàng xác định, nơi này thật sự tồn tại yêu tinh, giống như nàng đã từng đọc trong thiên yêu sách vậy.

Yêu quái thường là dã thú ngưng tụ tinh hoa núi sông cùng sát khí mà thành yêu khí, từ nhỏ yêu đã động lòng người, lại hung ác lạnh lùng.

Linh Curu có thể xác định Tần Si cũng không phải loại yêu quái như vậy, mà có huyết mạch yêu quái từ trước, thuộc loại tổ tiên có người cùng yêu quái kết hợp mà sinh ra hậu duệ bán yêu. huyết mạch lưu truyền tới nay. Theo tướng mạo cùng đặc thù của nàng có thể thấy được, huyết mạch của nàng còn thuần chủng.

Tần Si nghe được giọng nói trong trẻo mềm mại khen ngợi mình, mắt lạnh ngẩng đầu nhìn Linh Curu.

Phát hiện ánh mắt của cô gái trước mắt cùng ánh mắt ngày thường nàng nhìn thấy không giống, trong lòng yêu thích thường thức, không có tham lam cũng không có ghen tị, cũng không có biểu hiện như nhìn sinh vật quái dị hoài nghi tò mò, chính là thuần thuần túy túy, sáng ngời lấp lánh, khiến người ta cảm thấy hết thấy dơ bẩn đều bị ánh mắt này tinh lọc.

Bốp!

Linh Curu lại một lần nữa chặn được tay của Tần Si.

"Ta chỉ là muốn sờ, không muốn lấy."

Tần Si giải thích.

" Có quý mới tin người."

Linh Curu bĩu môi.

Đúng lúc này, Tổng Tuyệt Y tri kỷ dứt thức ăn đến môi nàng, hấp dẫn lực chú ý của nàng.

"Cruu nhi, ăn cơm cần tập trung."

"Nga."

Linh Curu tỉnh ngộ, muốn ở trước mặt Tổng Tiểu Bạch làm tấm gương tốt.

Nếu Hà Nghiên biết suy nghĩ của nàng lúc này, nhất định sẽ không chút do dự cho nàng một câu: Cruu chủ nhân, ngài căn bản là không có tư cách làm tấm gương, nhưng nếu là tấm gương ăn ngon nhàn hạ, ngài làm tốt hơn nhiều.

Ánh mắt Tần Si chợt lóe, nhìn chằm chằm Tổng Tuyệt Y cùng Linh Curu một hồi lâu, bỗng nhiên nói:

"Theo ta đi."

Hai người đều không có phản ứng.

Lần đầu tiên bị người xem nhẹ như vậy, Tần Si cảm thấy rất mới mẻ, thế nhưng không có tức giận, lập lại lần nữa.

"Theo ta đi, làm người của ta."

Tuy rằng rõ ràng lời này của Tần Si hẳn là không có có ý tứ gì khác, Linh Curu vẫn 囧 một chút. Đây là bôi xấu thanh danh của tỷ, làm sai lệch tam quan của Tổng Tiểu Bạch đó! (Tam quan: thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan_tức là cách nhìn nhận về thể giới, con người, giá trị)

Tổng Tuyệt Y đặt thìa xuống, trong mắt có chút âm đạm.

Linh Curu cảm nhận được cảm xúc của hắn, tay vỗ vỗ lưng hắn, ý bảo hắn an tâm chớ loạn, lười biếng đưa mắt nhìn Tần Si nói:

"Người có thể cho ta cái gì?"

"... Người muốn cái gì?"

Tần Si có chút chần chờ, dựa theo tình hình chung nếu nàng chủ động mở miệng thu người, người nào cũng sẽ cao hứng phần chần, sẽ không hỏi nàng mấy vấn đề này.

"Đổi cách nói đi."

Linh Curu bình tĩnh dựng thẳng lên một ngón tay,

"Người có thể cho ta địa vị như người ở Tần gia sao?"

Tần Si ngẩn ra.

Linh Curu lại dựng thẳng lên một ngón tay,

"Người có thể ngoan ngoãn phục tùng ta, tiền tài đưa ta tiêu, tài nguyên đưa ta dùng, tắm rửa chải đầu, mặc quần áo, đút cơm, làm gối ôm cho ta sao?"

Tần Si: "... "

Linh Cưu lại dựng thẳng thêm một ngón tay,

"Người có thể sống chết giúp ta chấn một dao sao?"

Tần Si: "... !"

Linh Cưu lắc đầu, tay nhỏ bé xua xua như muốn đuổi ruồi bọ,

"Được rồi, quan trọng nhất là, toàn thân người có một chút khí chất dịu dàng tốt đẹp khiến người yêu thương sao?"

Tần Si: "... ! ?"

"Ngại quá, người thực không phải khẩu vị của ta."

Linh Cưu thành khẩn nhìn Tần Si,

"Việc này người cũng không làm được, dựa vào cái gì muốn ta đi theo người?"

Lưu Nguyệt: Mọi người thấy thế nào, Tiểu Si lên sân dù không quá hoa lệ nhưng sự xuất hiện của nàng tuyệt đối là khiến câu chuyện trở nên đầy màu sắc, ít nhất cũng gia tăng tiểu tình thú giữa cặp 9_1 của chúng ta. (9_1 là cách gọi đồng âm của Cưu_Y ạ, đề vậy cho dễ xuong)

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Gặp lại Tống Tiểu Hoàng

Editor: Miêu Từ

Beta:Lưu Nguyệt

Tần Si không nói được một lời đứng lên rồi đi.

Đi được nửa đường lại quay lại, bước đến cạnh bàn bưng ly trà của nàng lên uống. Uống xong, dường như bình tĩnh không ít, nhìn chằm chằm Linh Cưu trong chốc lát nói:

"Đôi mắt này ở trên gương mặt người mới là tốt nhất, cho nên ta không lấy đi (chỗ này là đào, mà Miêu thấy ghê quá nên đổi lại). Về phần mấy điều người nói, ta sẽ thật sự suy nghĩ."

"Để lại tiền trà."

Linh Cưu gọi giật lại người đang rời đi.

Tần Si không tiếng động dừng bước, đứng thẳng tại chỗ một giây mới quay đầu lại, tiếng nói cùng ánh mắt giống như bỗng nhiên trở nên âm trầm.

"Không đưa."

"Không đưa thì thôi, đâu cần chạy nhanh vậy."

Linh Cưu thu hồi tầm mắt, lấy tay chạm nhẹ vào ly trà trước mặt Tống Tuyết Y, gật gật đầu.

"Độ ấm vừa đủ, uống đi."

May mắn là Tần Si đã đi rồi, nếu không khi nhìn thấy tình cảnh đối lập này, phỏng chừng lại một trận không thoải mái.

"Ừ."

Tống Tuyết Y yên lặng ghi nhớ lời nói của Linh Cưu.

Khí chất dịu dàng tốt đẹp khiến người yêu thương?

Loại người Cưu nhi thích là như thế này sao.

Mặt lạ hơi nâng lên, đúng là mỹ thiếu niên tao nhã, ngay cả cử chỉ uống trà cũng nhẹ nhàng khoan khoái. Lại nói khí chất này của thiếu niên thật giống vị trich tiên không nhiễm khói lửa nhân gian.

Chuyện tranh thủ tình cảm đang lặng yên diễn ra mà chẳng ai nhận ra.

Giữa trưa, một tiếng rống giận tê tâm liệt phế vang khắp toàn bộ đại viện Tổng gia, kinh động cả đám người Tổng Đạo Trần đang ở trong đại viện.

"Đại thiếu gia, Cưu chủ nhân, là tiếng kêu của nhị thiếu gia."

Sắc mặt Hà Nghiên không tốt nhắc nhở.

"Ừ."

Tổng Tuyết Y một chút cũng không loạn.

"Đi xem đi." Linh Cưu nói.

Lúc ba người đi tới Thu viện, gặp đám người Tổng Đạo Trần cũng vừa mới tới cửa.

Tổng Đạo Trần thấy hai người Linh Cưu không có biểu hiện gì, thái độ cũng không tính là ác liệt,

"Ta nghe âm thanh có chút quen thuộc, là ai bị cầm tù trong này?"

Tổng Tuyết Y nhàn nhạt nói: "Tổng Thu Hiền."

"Nói nguoi tốt bụng thì thật sai lầm."

Tổng Đạo Trần sau khi nghe được đáp án, lắc đầu nói:

"Chẳng bằng nói nguoi tâm ngoan thủ lạt (độc ác;âm hiểm), nhưng nguoi còn giữ mạng Tổng Thu Hiền. Nói nguoi không ác, nguoi lại đối xử với đệ đệ ruột như vậy, nghe tiếng kêu của hần hần là rất thông khổ."

Hần lấy thái độ nguoi ngoài đến xem, quan hệ giữa hần và Tổng Thu Hiền cũng không được mặn mà gì cho lắm, lúc trước hần là Tổng Thu Hiền đơn phương lấy lòng hần.

"Vào xem."

Trong đội ngũ Tổng gia Tổ Tuyết thành có người mở miệng nói.

Tổng Đạo Trần đi đầu, mọi người cũng theo nhau đi vào trong Thu viện.

Bố trí của Thu viện cũng không tệ, một sân đầy tuyết được dọn dẹp sạch sẽ, xung quanh cũng có tỷ nữ đi lại, một chút cũng không nhìn ra cảm giác bị giam giữ.

Lúc này một bóng đen nhanh chóng lao ra khỏi phòng, theo đó là một trận tanh tưởi bốc lên.

"Tổng... Tổng Đạo Trần? Các nguoi đến giúp ta sao?"

Âm thanh khô khốc tràn ngập kích động, một người mặc đồ đen vọt tới trước mặt Tổng Đạo Trần.

Phanh!

Tổng Đạo Trần cơ hồ không chút do dự đá một cước về phía nguoi tới, sau đó vội vàng lui về phía sau vài bước, bịt mũi chán ghét nói:

"Ai vậy?"

Không cần những nguoi khác trả lời, kẻ áo đen đã hô to:

"Ta là Tổng Thu Hiền ! Tổng Thu Hiền đây! Trần ca, nguoi nhất định phải giúp ta, giúp ta!"

Khi nói chuyện, còn sợ nguoi khác không biết thân phận của hần, đột nhiên xốc miếng vải đen đang quấn trên đầu lên, lộ ra khuôn mặt khủng bố.

Trên gương mặt vàng như nền đầy những nốt đỏ tím, lông mi thưa thớt, hai mắt đầy đặc tơ máu lại đục ngầu, ánh mắt chớp động điên cuồng, môi khô nứt tím tái. Một đầu tóc rối bù không chải lòa xòa rơi xuống, không còn phong thái kiều ngạo không kiềm chế được như trước, giờ đây chỉ làm cho nguoi ta

cảm thấy hần lòi thối chát vật.

Tổng Đạo Trần lại liên tục lui lại mấy bước, ánh mắt nhìn Tổng Thu Hiền hiện lên vẻ khiếp sợ, chán ghét cũng càng thêm mãnh liệt.

Thật sự là trên người Tổng Thu Hiền rất thối , động tác khuỷa tay chân cùng với xốc mũi lên của hắn, sau đó mở miệng nói chuyện, đều bốc lên mùi tanh tưởi tràn ngập không khí.

Tổng Tuyết Y đã sớm dùng tay áo che trước miệng mũi Linh Cưu.

"Tổng Tuyết Y, ta rút lại lời nói lúc trước, ngươi là thực ngoan (độc ác; thâm độc)."

Tổng Đạo Trần sau khi phục hồi tinh thần lại nhìn Tổng Tuyết Y, ánh mắt lộ ra vài phần thăm dò.

Khí chất xuất chúng này, giống như thiếu niên bằng ngọc không tỳ vết, thế nhưng lại có loại dụng tâm ác độc cùng thủ đoạn này ?

Tổng Tuyết Y cũng không giải thích.

Linh Cưu nói:

"Là chính bản thân hắn không khống chế được sắc tâm, cùng nữ tử mang bệnh giao hoan mới có thể biến thành như vậy."

Thấy bọn Tổng Đạo Trần đều nhìn qua, lại nói tiếp:

"Nhốt hắn ở nhà là vì bảo hộ thanh danh Tổng gia, Tuyết Y ca ca cũng không có ngược đãi hắn, ăn ngon mặc đẹp còn có người hầu hạ, cố tình hắn lại ghi hận Tuyết Y ca ca, thật sự là rất xấu!"

Bộ dáng đáng yêu trừng mắt liếc nhìn Tổng Thu Hiền một cái.

"Tất cả đều là các ngươi tính kế ! Trần ca, ngươi phải tin tưởng ta! Ngươi nhất định phải giúp ta!"

Tổng Thu Hiền cố nén ngửa ngáy trong người, lại một lần nhìn hướng bọn Tổng Đạo Trần.

Tổng Đạo Trần làm sao có thể chịu được hắn tới gần, liên tục lui về phía sau khiến hắn (Tổng Đạo Trần) mất kiên nhẫn, muốn giơ chân lên đá hắn (Tổng Thu Hiền) . Vừa giơ chân đá lại bị Tổng Thu Hiền ôm lấy đùi,

"Trần ca, ngươi hắn là đến giúp ta, nhất định là đến giúp ta ! Chỉ cần các ngươi cho ta được, giúp ta chữa khỏi bệnh, tất cả Tổng gia, hết thảy ta đều cho các ngươi!"

Tổng Thu Hiền đã nhận định bọn Tổng Đạo Trần là tới giúp hắn, bởi vì trước đó, hắn đã phái chim đem thư cầu cứu Tổng gia. Nhưng mà hắn lại không biết, lúc đó chim đưa tin của hắn đã bị một mũi tên bắn rơi, biến thành một mâm thịt nướng.

"Tê."

Tổng Đạo Trần bị ôm đùi hít một ngụm khí lạnh, cả người run rẩy. Chỉ cần là nam nhân, đều không chịu nổi loại bệnh này, biết rõ tiếp xúc như vậy sẽ không lây bệnh, cũng khiến người ta ghê tởm.

"Cút sang một bên."

Lại một cước đá bay Tổng Thu Hiền.

Lúc này Tổng Đạo Trần chỉ dùng vài phần khí lực, một đá toàn lực của võ giả tầng bốn, ít nhất phải là võ giả tầng ba cao nhất mới có thể thừa nhận , nhưng lúc này Tổng Thu Hiền lại là một người bệnh yếu ớt, toàn thân đều không có bao nhiêu khí lực.

Kết quả chính là Tổng Thu Hiền bị đá bay xa ước chừng ba thước(khoảng 3m), ngã xuống đất nhất thời không đứng lên được, ói ra một ngụm máu trên mặt đất.

Bằng mắt thường Linh Cưu có thể thấy được cả người hắn tràn ngập tử khí, đây là biểu hiện của tính mạng không thể kéo dài, nghiêng đầu thấp giọng nói với Tổng Tuyết Y:

"Hắn sắp chết."

Tổng Tuyết Y có chút vuốt cằm, không có bao nhiêu phản ứng.

"Tổng Thu Hiền, mấy tháng không gặp, ngươi vẫn không chịu nổi giống lúc trước?"

Tổng Đạo Trần chán ghét nhìn ống quần mình, nếu không phải vì hình tượng tạm thời, hắn thật muốn trực tiếp xé xuống miếng vải kia. Nghĩ đến từng bị thứ tanh tưởi chạm vào, cả người hắn không được tự nhiên, cổ tức giận này tự nhiên là phát tiết trên người Tổng Thu Hiền.

"Cái gì mà võ giả tăng ba chín tuổi thiên tài thần đồng, căn bản chính là phế vật vô tình ăn được thiên tài địa bảo, ở tổ gia gần năm năm cũng không đột phá được một tầng, sau đó bị phát hiện có chút kỳ quái, liên lụy làm tử trường lão mất mặt mũi."

Thì ra là thế!

Bất kể là Linh Cưu hay tỷ nữ nô bộc ở đây khi nghe lời nói như thế, mới bừng tỉnh hiểu ra.

Hóa ra phong quang của Tổng Thu Hiên đều là giả, nhưng hắn còn có thể kiêu ngạo tự đại như vậy, không thể không nói là một đóa hoa hiếm có.

Bị người khác vạch trần sự thật cả người Tổng Thu Hiên run lên, tiếng rống điên cuồng phát ra từ cổ họng.

"Chặc."

Thật sự không có hứng thú ngây ngốc ở đây, Tổng Đạo Trần xoay người nói:

"Chúng ta đi thôi. Tổng Tuyết Y, ngươi đi theo chúng ta, ta có việc thương lượng với ngươi."

"A a a a!"

Bỗng nhiên, Tổng Thu Hiên liên tiếp rống lên so với phía trước vì đưa tới Tổng Đạo Trần đám người còn tê tâm liệt phế hơn.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Dùng lễ tiếp đãi

Editor: Miêu Tử

Beta: Lư Nguyệt

Đám người Tổng Đạo Trần kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Tổng Thu Hiên biến thành một bóng đen, tốc độ cực nhanh làm cho người ta kinh ngạc, trong nháy mắt đã tới trước mặt Linh Cưu cùng Tổng Tuyết Y.

Hắn rút dao găm, đâm thẳng tới yết hầu Tổng Tuyết Y.

Linh Cưu không ra tay, bởi vì Tổng Tuyết Y đã nhẹ nhàng để lại tay nàng.

Động tác nhỏ này khiến cho Linh Cưu tự nhiên buông lỏng phòng bị, bình tĩnh đối mặt với nguy hiểm trước mắt—— nói thật ra, thể lực Linh Cưu cũng chẳng tốt hơn Tổng Tuyết Y là bao. Nếu có đầy đủ linh lực cùng chuẩn bị, nàng có thể phát huy sức mạnh đáng sợ. Nhưng đột nhiên có kẻ đến gần tập kích thì ngay cả đứa bé bình thường cũng có thể tổn thương nàng.

Bởi vậy nhờ tình huống này ta có thể thấy Linh Cưu bất giác đã tin nhiệm Tổng Tuyết Y như thế nào

Kết quả không hề khiến Linh Cưu thất vọng, đúng lúc đó xuất hiện bóng đen chặn lại một kích liều mạng của Tổng Thu Hiên.

Người xuất hiện lần này không phải Liễu Tinh Hành, cũng không phải Thiên Nhất (tên anh này lúc trước Miêu nhầm, k phải Vạn Nhất mà là Thiên Nhất, bạn nào k biết xem lại chương 56. Nguyệt: O, vậy là Tỷ cũng ko để ý rồi, đúng là Thiên Nhất mà, sao ko có ấn tượng từng bị đổi tên thành Vạn Nhất nhi?), mà là một nam tử áo đen đeo mặt nạ quý màu vàng.

"Khụ khụ!"

Lại một lần nữa bị đá bay, Tổng Thu Hiên đã sắp không qua khỏi, khuôn mặt hắn đầy máu tươi, giống như ác quỷ trừng mắt nhìn mọi người.

"Vi! Sao! Khụ khụ... Ta không cam lòng, không cam lòng a a a!"

"Vi sao ngươi có thể được tất cả mọi thứ, một phế vật như ngươi, dựa vào cái gì có thể được tất cả!"

Tổng Thu Hiên oán hận nhìn chằm chằm Tổng Tuyết Y, nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ.

"Ta không phải phế vật."

Tổng Tuyết Y từ đầu đến cuối vẫn không mở miệng nói chuyện thế nhưng đáp lại.

Những lời này vừa như đáp lại Tống Thu Hiền, vừa khiến cho đám người Tống Đạo Trần nghe rõ ràng.

"Ta xuất sắc hơn người."

Tống Tuyết Y giọng điệu bình tĩnh, lạnh nhạt bình thản tựa như nói chuyện bình thường.

"Xuất sắc hơn tất cả các người."

(Nguyệt: Có thể chứ, Tiểu Bạch đã có tiến bộ rồi.)

Hắn cúi đầu nhẹ vỗ về tóc Linh Cưu, ánh mắt rõ ràng đều dừng lại trên người Linh Cưu, lại làm cho Tống Đạo Trần cảm thấy, trong lời nói của hắn không bao gồm Linh Cưu, ngược lại ngay cả chính mình cũng bị gom vào.

Nhưng mà, thái độ của hắn thật sự lạnh nhạt bình thản, nếu không phải nghe rõ từng từ hắn nói, Tống Đạo Trần hầu như không thể tin tưởng hắn cũng có lúc kiêu ngạo như vậy.

Nhưng cho tới bây giờ cũng không ai có thể kiêu ngạo lại khiêm tốn cùng đương nhiên như vậy.

"Phụt."

Một tiếng cười trẻ con đánh tan không khí trầm tĩnh.

"Ha ha ha ha."

Linh Cưu cười đến hai vai đều run run .

"Đúng vậy, đúng vậy, huynh xuất sắc nhất!"

Linh Cưu vừa cười vừa nói, ánh mắt nhìn Tống Tuyết Y cũng là mười phần chắc chắn.

Nếu là người khác gặp kiếp nạn giống huynh, đã sớm chết non rồi, mà huynh lại ương ngạnh sống sót. Nếu là người khác gặp kiếp nạn như vậy, tâm lý đã sớm biến thái, tính tình quái dị, mà huynh lại tốt đẹp như vậy, giống ngư ngọc thạch không tỳ vết. Nếu là người khác rơi vào hoàn cảnh như huynh, thì chắc chắn sẽ kiến thức thiên cận, còn huynh lại có tri thức uyên bác, y thuật cao siêu ...

Thiên phú cường hãn mất đi có thể lại đoạt lại, nhưng tâm linh cường hãn cùng trái tim rộng lớn lại là phần lớn người cả đời đều khó luyện thành, tuổi còn nhỏ đã có tinh thần cường hãn bất khuất, tâm tình rộng lớn bình thản, xác thực so với mỗi người bọn hắn còn xuất sắc hơn.

Tống Tuyết Y trầm mặc đứng gần làm cho Linh Cưu hơi lo lắng, hắn có thể bị nhóm người 'Thiên tài' này đột nhiên xuất hiện mà bị dả kích hay không, nhưng mà nàng không am hiểu an ủi cũng không biết biểu đạt an ủi như thế nào. Nay xem ra, là nàng suy nghĩ nhiều, cũng có thể yên tâm .

"Chắc, thật sự là không biết trời cao đất rộng éch ngồi đáy giếng, đều cùng một loại với Tống Thu Hiền!"

Một thiếu niên trẻ tuổi đứng ở phía sau Tống Đạo Trần trào phúng nói.

Tiếp theo đó, thân thể hắn liền bị bay ra ngoài.

Tống Đạo Trần cùng đám trưởng bối Tống gia bên người hắn sắc mặt đều hơi đổi, bọn họ biết người đã ra tay là nam tử mặt quý đang đứng ở bên cạnh Tống Tuyết Y, nhưng bọn họ lại không thấy rõ tốc độ của hắn, đệ tử trong đội ngũ đã bị đánh bay ra ngoài.

"Người dám ra tay với ta!"

Đệ tử Tống gia bị thương thờ đốc, tức giận quát:

Giọng Tống Đạo Trần lạnh lùng nói:

"Tống Tuyết Y, ngươi có ý gì ?"

Hắn cảm thấy chính mình nên đi khám mắt lại, thiếu niên này thoát nhìn khí chất an hòa, nhưng lại không dễ ở chung, lại càng không thể khống chế.

Giọng Tống Tuyết Y vẫn nhẹ nhàng chậm chạp, mát lạnh như trước.

"Ta chỉ biết nhóm người các ngươi phải biết tôn trọng cùng lễ nghi tương xứng."

"Buồn cười!"

Đệ tử Tống gia bị đánh về mặt tức giận, cười khẩy nói:

"Chỉ bằng ngươi cũng xứng cho chúng ta tôn trọng? Hôm nay ngươi dám bắt kính với chúng ta, chò sau khi chúng ta trở về, lập tức có thể trục xuất ngươi

ra khỏi Tống gia, đừng nói gia chủ một chi nhỏ của Tống gia tại nơi hẻo lánh này, ngay cả thiếu gia còn chẳng làm nổi.”

Tống Đạo Trần không nói gì, những người khác cũng không nói gì, rõ ràng là đồng ý lời nói của vị đệ tử này.

"Bằng thực lực trong tay ta."

Tống Tuyết Y ngừng đầu.

"Dựa vào ta có thể nắm trong tay võ giả tầng bảy."

Ở trong mắt Tống Đạo Trần cùng những người đến từ Tổ Tuyết Thành, võ giả tầng bảy, thậm chí là võ giả tầng tám, tầng chín cũng chẳng dọa được họ. Kiến thức của họ không phải người bình thường có thể so sánh, phần lớn người cho rằng võ giả tầng bảy chính là tuyệt đỉnh cao thủ, trong mắt họ cũng chỉ là những “người” có chút lợi hại thôi.

Có điều ngẫm lại tuổi tác cùng thân phận của Tống Tuyết Y đã có thể nắm trong tay võ giả tầng bảy, điều thật khiến người ta khó hiểu.

Hơn nữa võ giả tầng bảy này lại còn là kẻ đeo mặt nạ quý bằng vàng của Cửu Hoa Lô.

"Nói người kiến thức nông cạn, tầm nhìn hạn hẹp người còn không thừa nhận! Một võ giả tầng bảy mà thôi, người nghĩ mình giỏi lắm sao? Thật sự là buồn cười!"

Đệ tử Tống gia bị đánh vẫn châm chọc.

Rất nhanh hần liền câm miệng, bởi vì ngực hần lại bị nam tử mang mặt nạ quý đánh trúng, một hơi nghẹn lại trong họng.

"Tống gia Tổ Tuyết thành, ngay cả Cửu Hoa lô cũng không biết sao."

Nam tử mang mặt nạ quý chỉ nói một câu này, lại vô thanh vô tức (không tiếng động) trở lại phía sau Tống Tuyết Y.

"Ta biết."

Một vị trưởng bối Tống gia Tổ Tuyết thành, khẽ vuốt râu nói. (Nguyệt bó tay với từ râu dê trong bản gốc >.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bàn Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Một người một tính toán riêng.

Editor: Miêu Tử

Beta: Luru Nguyệt

"Hiện tại có thể đi rồi."

Tống Đạo Trần tâm tình không tốt nói. Tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) liếc mắt nhìn Tống Tuyết Y một cái.

"Người thật đúng là thật để ý mặt mũi nha. Nhưng mà người biết không, mặt mũi là vật chết người mới là vật sống, vì mặt mũi mà đắc tội với người khác, điểm này người quả thực không được như Tống Thu Hiền."

Tống Tuyết Y bình thản nói:

"Thương lượng chuyện quan trọng, mời đến thư phòng."

Tống Đạo Trần có cảm giác như dùng hết sức đánh vào bịch bông vẫn không si nhê làm cho hần hận đến ngứa răng.

Mọi người cùng nhau đi khỏi Thu viện, khi Linh Cửu rời đi trong lúc vô ý quan sát xung quanh, thấy bóng dáng Tống Lư Giác lặng lẽ đi vào Thu viện. Nàng tin không chỉ có nàng nhìn thấy, Tống Tuyết Y hẳn là cũng thấy, nếu hần không muốn ngăn cản, Linh Cửu cũng không để ý

"Tự làm bậy không thể sống."

Những lời này là lúc trước Tống Tuyết Y nói với Tôn Cốc Lan, hần căn bản không hề nghĩ mau chóng lấy mạng bọn người Tống Thu Hiền, cố tình lúc này Tống Thu Hiền lại tự mình làm bậy, rơi vào kết cục này cũng không trách được người khác.

Có lẽ, chết sớm một chút đối với Tổng Thu Hiền mà nói, cũng là một loại giải thoát.

Linh Cưu vô trách nhiệm nghĩ, không bao lâu cùng mọi người tụ tập lại trong thư phòng dùng bàn bạc, thư phòng trống trải cho dù tụ tập hơn mười hay hai mươi người cũng sẽ không chật chội.

Tổng trưởng bồi râu dê (Phụt...nè Nguyệt tỷ, hay là để cái từ này cho hài hước đi, mọi người đọc cũng vui hơn, lão này râu dê chứ gì nữa =)) _Nguyệt: ha ha, nghe muội) không biết là vô tình hay cố ý, đi trước ngồi ở vị trí chủ nhân, Tổng Đạo Trần ngồi ở dưới hắn, khiêu khích nhìn Tổng Tuyết Y.

Nhưng mà không có biểu cảm ẩn nhẫn ghen ghét xuất hiện như dự đoán của hắn, Tổng Tuyết Y ôm Linh Cưu tùy ý ngồi ở vị trí ít người, mỗi cử động đều mây bay nước chảy lưu loát sinh động, thần thái vui mừng.

Cứ như vậy, ngược lại làm Tổng Đạo Trần bụng dạ hẹp hòi bất mãn một trận.

"Hôm qua ta đưa cho ngươi cuốn giấy, ngươi đã bắt đầu chuẩn bị chưa?"

Tổng Đạo Trần mở miệng liền hỏi.

Tổng Tuyết Y gật đầu.

Được đáp án khẳng định Tổng Đạo Trần cao hứng, nhưng lại không quen nhìn tư thái bình thản của hắn.

"Dù sao đó cũng không phải là vật bình thường, ngươi xác định có thể trong năm ngày chuẩn bị tốt? Đừng đến lúc đó lấy không được, hại an nguy của chúng ta."

Cuốn giấy hắn giao cho Tổng Tuyết Y Linh Cưu cũng xem qua, phần lớn là viết thảo dược quý hiếm trên trăm năm, cùng với đan dược, lại thêm ngọc thạch tính chất tốt. Mấy thứ này toàn bộ lấy số lượng không nhỏ, rõ ràng là mượn công chiếm của riêng mà!

"Thì ra mấy thứ này quan trọng đến vậy sao?"

Linh Cưu kinh hãi, kéo ống tay áo Tổng Tuyết Y, về mặt thành khẩn nói:

"Tổng Tiểu Bạch, chúng ta cũng không thể hại tánh mạng người khác nha!"

Tổng Tuyết Y thuận theo lời nàng gật đầu, lại sờ sờ đầu nàng, nghiêng đầu nói với Tổng Đạo Trần:

"Tộc huynh ưu ái, thời gian năm ngày xác thực không đủ, hay là kéo dài một tháng đến lúc đi đi."

"..."

Một búng máu ghen trong cổ họng Tổng Đạo Trần.

"Khụ khụ."

Tổng trưởng bồi râu dê đúng lúc lên tiếng,

"Tuyết Y có điều không biết, tộc ta đã tính toán, trong vòng mười ngày ở Ngự Hải trấn sẽ có bí cảnh bảo vật xuất thế, chúng ta tới đây vì thăm dò bí cảnh, trong đó chắc chắn có nguy hiểm lớn, tiếp viện tiếp tế không đúng lúc sẽ ảnh hưởng tới đại sự."

Linh Cưu lại đem bốn chữ đồng ngôn vô kỵ phát huy hoàn mỹ.

"Tổ gia Tổ Tuyết thành nghèo đến vậy à, để người ta mạo hiểm cũng không cấp cho chút tiền thuốc men."

"..."

Trong cổ họng Tổng trưởng bồi cũng ghen một búng máu.

Lúc này bình thản nhất chỉ có Tổng Tuyết Y, hắn nín cười. Nếu không phải điều kiện không cho phép, thật muốn ôm đứa nhỏ cắn mấy cái.

"Ta sẽ chuẩn bị."

Ánh mắt Tổng trưởng bồi có chút bất mãn, hắn nghĩ dù thế nào Tổng Tuyết Y cũng nên quan tâm đến mặt mũi của bọn họ mà dạy dỗ đứa nhỏ đồng ngôn vô kỵ trong lòng hắn mới đúng.(Miêu: *khinh bỉ* cứ mơ đi lão râu dê, ngay cả nói nặng Cưu Cưu một câu Tiểu Bạch còn k nỡ, bằng lão mà cũng đòi à =.=)

"Ừm."

Trong lòng bất mãn cũng ảnh hưởng đến tâm tình không tốt của hắn,

"Còn phải chuẩn bị hai mươi võ giả tăng ba cho chúng ta, muốn trung thành nghe lời."

Tổng Đạo Trần chen miệng,

"Nếu không có, thì tăng hai cũng được."

Như có như không coi thường.

Tổng Tuyết Y gật đầu.

Thấy hần thuận theo như vậy, sắc mặt Tổng trưởng bối râu dê có chút khôi phục, ngay sau đó hỏi chuyện khác,

"Gần đây nơi này của các ngươi đã xảy ra chuyện lớn đi, chính xác mà nói chính là vào ngày trung thu?"

Nhắc tới ngày trung thu ấy, Tổng Tuyết Y chớp mắt nghĩ đến đầu tiên không phải chuyện thiên thạch rơi xuống, mà là hình ảnh ở dưới nước sông, bé con trong lòng lần đầu chủ động hôn môi mình.

Đôi mắt của nàng so với nước sông càng trong sáng lấp lánh hơn, lại càng lạnh lẽo so với nước sông mùa thu. Áo trắng như vẽ, áo lam giống như nước sông ngưng tụ mà thành, chân nàng đạp nước nhẹ nhàng du động, bang quơ rút dao đâm người, màu đỏ tươi lan tràn trong nước khiến cảm giác của hần không phải sợ hãi hay vô cảm mà là kinh diễm.

Một loại khí thế khác hần với bình thường vây quanh thân nàng, sáng rọi ánh mắt người khác, cũng bắt giác đem bóng dáng khác sâu lòng người.

Bình thường biểu cảm của nàng hay thay đổi, bộ dáng lười biếng lúc sáng sớm, không được tự nhiên khi nghĩ một đằng nói một nẻo, si mê hưởng thụ khi ăn ngon, mặt nhăn thành 𠂔 khi sửng sò, tiểu thông minh đùa giỡn khi giả hoạt, nghiêm trang khi bao che khuyết điểm, cố ý chọc giận người khi giả ngây giả dại... Tất cả biểu cảm đều linh động như vậy, đáng yêu vô cùng, giống một đứa nhỏ bướng bỉnh, lại thực có chừng mực nhu thuận không giống đứa nhỏ bình thường.

Duy nhất khi giết người, khí chất long trời lở đất của nàng, làm người ta không khỏi xem nhẹ tính tế khéo léo của nàng, một cái chớp mắt đã không còn sự ngây thơ trong sáng của trẻ con, trong trẻo lạnh lùng cô tuyệt giống như yêu linh hóa thân, không tha cho ai xâm phạm.

Tổng Tuyết Y nghĩ, ánh mắt cũng tự nhiên dừng ở trên người Linh Cửu, bình thân trả lời Tổng trưởng bối.

"Hôm Trung thu, một viên tinh thạch từ trên trời giáng xuống, rơi xuống sông Lưu y. Sau đó kì quái là Ngự Hài trần bắt đầu xuất hiện Tuyết rơi."

"Ngươi xác định là tinh thạch từ trên trời giáng xuống?"

Tổng trưởng bối hỏi.

Tổng Tuyết Y nói:

"Không xác định."

Tổng trưởng bối không nói gì. Câu trả lời này cũng quá đơn giản. Tổng Đạo Trần ngồi dưới bỗng nhiên mở miệng nói:

"Căn cứ Tổ gia phân tích, hôm nay tinh thạch rơi xuống có thể là tiên nhân thượng giới ngã xuống bí cảnh sau mà thành. A, các ngươi sợ là không biết, trên đại lục chúng ta sinh sống còn có thể giới càng rộng lớn, nhưng mà phần lớn mọi người đều không có cách nào đi lên. Bên trong bí cảnh động phủ của Tiên nhân nhất định có vô số bảo vật quý, bảo vật tăng tuổi thọ người, dưỡng nhan thành mỹ nhân cũng không thiếu."

"Đạo Trần?"

Tổng trưởng bối nghi hoặc lại cảnh cáo liếc hần một cái. Hần nói nhiều như vậy với bọn người ở trấn nhỏ này làm gì?

Tổng Đạo Trần cười nói:

"Mọi người đều là huyết mạch Tổng gia, có chuyện tốt đương nhiên muốn cùng hưởng."

Ở đây bất kể là nhóm người Tổng trưởng bối, hay là Linh Cửu, Tổng Tuyết Y đều không tin tưởng giải thích của hần.

Linh Cửu không phải đoán không ra Tổng Đạo Trần đang tính toán, kiếp trước nàng cũng không ít lần đi trộm mộ sấm bí cảnh, bảo vật của địa phương giống loại này xác thực không ít, nhưng nguy hiểm lại càng nhiều. Bọn họ muốn hai mươi võ giả tăng ba hần là muốn làm vật hi sinh, làm la bàn chỉ đường.

Tổng Đạo Trần nói ra tất cả, hần là vì dụ dỗ bọn họ đi trước, đến lúc đó lấy cơ thể bệnh tật của Tổng Tuyết Y, ở trong bí cảnh nguy hiểm lớn còn có thể có đường sống sao?

Nhưng mà, Linh Cửu vẫn bị một câu của hần gọi lên tâm tư —— bí cảnh tuy có nhiều nguy hiểm lớn, nhưng cũng có vô số kỳ ngộ, bảo vật lại càng nhiều.

Nói không chừng bên trong bí cảnh thật sự có bảo vật có thể giải quyết vấn đề trên người Tống Tuyết Y?

Mỗi người đều có tính toán riêng, sau một hồi trao đổi cứ như vậy mà giải tán.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Người không nên ngăn cản trở ta.

Editor: Luru Nguyệt

Đếm giờ cơm chiều, Tần Si lại không mời mà đến.

Một thân quần áo đỏ rực, vạt áo phiêu dật cùng dung nhan tuyệt mỹ, nàng đi đến đâu cũng là tâm điểm chú ý của mọi người. Tóc trắng mềm mại so với lớp tuyết trắng trên mái ngói còn mềm mại óng ánh hơn, đồng thời khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo không dễ dàng đến gần.

Nàng uống một ly trà cùng cơm chiều xong cũng không mặt dày lưu lại, trước khi dời đi nói:

“Nếu ngươi muốn đi bí cảnh có thể đi cùng ta.”

Bóng hình giống như bướm bướm bay đi. Nhưng vài giây sau lại thành linh xuất hiện trước mặt hai người, nói với Linh Cưu:

“Ta sẽ bảo vệ ngươi. Trong hoàn cảnh sống chết, ta sẽ không chần chừ cho ngươi vì ta sẽ không để ngươi gặp phải nguy hiểm.”

(Nguyệt: Tìm ta vỡ rồi, Tiểu Si Si của ta.....*túm lấy cuống hôn*)

Nói xong cũng không chờ Linh Cưu đáp lại đã xoay người bay đi.

Linh Cưu: "..."

Nàng có một loại cảm giác con mồi chính mình đào hầm nhảy xuống, vô cùng muốn cười to, làm sao bây giờ?

Hai mắt Tống Tuyết Y trầm xuống. Đây là lời bạn bè nên nói sao? Cứ để mặc như vậy thật sự không sao chứ?

Nửa đêm, hai người tắm qua sau mặc áo lót mỏng nằm đồ trên giường.

Linh Cưu quen thuộc lui vào trong chăn, nhường lại một nửa cho Tống Tuyết Y. Thân hình nhỏ bé bị chăn che kín, chỉ để lộ đôi má đỏ hồng, con ngươi híp lại nhìn Tống Tuyết Y, tay vỗ bên người:

“Mau vào ngủ!”

Có cảm giác mời gọi thức ăn nhanh đến trong bát vậy -.-!

Đối với Linh Cưu chỉ có vài tuổi mà nói, hành động này chẳng có chút xinh đẹp quyến rũ nào cả, nhưng đáng yêu mười phần khiến người ta muốn đi lên cắn cắn, nắn bóp thỏa thích.

Tuy rằng cắn cắn cùng nắn bóp rất có cảm giác ái muội, nhưng chúng ta

đều là người đứng đắn, cho nên mọi người hiểu mà ~

Tống Tuyết Y nằm lên giường, hai tay ôm lấy bé con, nghiêng người, môi chạm môi.

"Ừm"

Đôi môi ướt át mềm mại chạm vào khiến Linh Cưu lập tức tỉnh ngủ.

Nàng cảm nhận được độ ấm xa lạ găm cắn lại liếm láp trên môi mình, nói không có cảm giác khác thường là không có khả năng, nhưng biểu tình của Tống Tuyết Y rất tự nhiên khiến Linh Cưu cảm thấy nếu bản thân phản ứng quá lớn mới không bình thường.

Từng giây trôi qua, Linh Cưu thầm đếm đến mười mới giật giật thân mình.

Tống Tuyết Y cảm giác được , nhẹ nhàng buông ra nàng. Không đợi Linh Cưu nói chuyện đã hôn lên trán nàng, ôn nhu cười:

"Nụ hôn chúc ngủ ngon, Cưu nhi ngủ ngon."

"..." Nàng lần đầu tiên nghe nói hôn chúc ngủ ngon cần hôn đến mười giây !

Linh Cưu có cảm giác tự đào hố chôn mình, nhìn thiếu niên cười ảm áp, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Nhưng lúc nàng chuẩn bị nhắm mắt ngủ lại nghe thiếu niên nhắc nhở:

“Cưu nhi còn chưa hôn ta.”

"Cho người, cho người, cứ tiếp tục thế này người đừng mong lớn.”

Linh Cưu không nói gì mở mắt ra, hôn xuống má hắn một cái.

Tổng Tuyệt Y thỏa mãn cười.

Thấy vậy, Linh Cưu làm sao còn có thể nghĩ lung tung, cong môi vỗ lưng hắn:

“Ngủ đi."

Hai người ôm nhau mà ngủ, Bên ngoài ánh trăng dịu dàng, bông tuyết bay múa.

Một bóng hình nhẹ nhàng lên vào, ngay khi chuẩn bị nhảy cửa sổ thì bị một bóng đen khác chặn lại.

"Mặt nạ quý của Cửu Hoa lâu?"

Bóng hình màu đỏ nhẹ nhàng chạm đất, tuy nhiên không hề lưu lại dấu chân trên tuyết.

Nam tử mặt quỷ nói:

“Nhiệm vụ hiện nay của ta là bảo vệ chủ nhân.”

"Ta chỉ muốn cắn nàng một miếng."

Lời này đã nói rõ kẻ đến là ai. Tần Si ngẩng đầu, dung nhan xinh đẹp ở dưới ánh trăng càng trở nên yêu dị lạnh lẽo, giọng nói trầm thấp bắt đầu thương lượng với nam tử mặt nạ quý.

"Ta có thể không để nàng phát hiện ra, miệng vết thương cũng rất nhỏ, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng nàng, chỉ cần người không nói, ta không nói là được."

Hóa ra nàng đêm khuya lên lút đến là muốn trộn hương...không đúng, là trộm cắn người!

"..."

Nam tử mặt nạ dù tâm lý vững vàng vẫn nhìn không được dờ khóc dờ cười, may mắn có mặt nạ quý mới giúp hắn giữ được sự lãnh khốc bình tĩnh.

"Chủ nhân của ta là Tổng thiếu gia.”

"Như vậy người không nên ngăn cản ta.”

Tần Si cũng hơi kinh ngạc. Trong mắt nàng, một thiếu gia yếu đuối có thể trở thành chủ nhân của mặt nạ quý trong Cửu Hoa lâu là chuyện ngoài dự kiến.

Nam tử không trở lời, đứng im không nhúc nhích. Thái độ cho thấy Tần Si đừng hòng đi vào trộm người.

"Võ giả tàng bầy.”

Tần Si nếu đã đến đây đương nhiên sẽ không dễ dàng rời đi. Nàng âm thầm nhìn hắn không chút do dự vùng lên roi da.

Đối phương không chút do dự đánh cùng với nàng.

Hai người đều chú ý không gây ra tiếng động, đánh hung tàn lại im lặng.

Đêm tuyết mờ mịt, hai bóng dáng quấn lấy nhau, móng lung quý đi.

Cuối cùng, Tần Si đành thất vọng ra về, nam tử mặt quỷ yên lặng trở về vị trí cũ.

Không ai chú ý tới bên cạnh chậu hoa trên cửa sổ có dán một người giấy nho nhỏ. Lúc này người giấy đang nghiêng đầu nhìn giống như có linh hồn, sau đó lại dán trở về.

Chương 73: Chân tướng bị bỏ qua

Editor: Lưu Nguyệt

Hôm sau, Linh Cừ đã sớm quen việc Tàn Sĩ tới ăn cơm chùa rồi, có điều Tống Tuyết Y bị nàng ta tình thoảng âm trùng mắt cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Nhưng nàng ta ta lại chẳng nói câu nào, cũng chẳng cảm thấy mình vô duyên, tự nhiên uống trà, ăn cơm.

Không khí hòa giữa ba người bị tin tức hạ nhân đem đến đánh vỡ: Tống Thu Hiền bệnh nặng sắp không qua khỏi.

Linh Cừ lúc đầu cũng chẳng phản ứng gì bình tĩnh ăn bánh bao, dù sao nàng cũng sớm biết hẳn sẽ không qua khỏi hôm nay.

Nhưng đột nhiên có gì lóe lên trong đầu, giống như đã bỏ sót việc gì đó nhưng lại nghĩ không ra.

Bánh bao chưa nuốt xuống khiến hai má nàng phồng lên, Linh Cừ vẫn trầm tư suy nghĩ.

Bộ dạng này khiến hai người nào đó ngửa tay, rất muốn xông lên nắm bóp khuôn mặt đáng yêu kia.

“Đừng rồi, khu...khu...”

Qua mười giây sau, Linh Cừ biến sắc hô lên nhưng bị miếng bánh mắc ở cổ họng làm nghẹn, liên tục ho khan.

Khuôn mặt đáng yêu đỏ hồng, đôi mắt ngập nước, quả thật vừa đáng thương vừa đáng yêu vô cùng.

“Từ từ thôi.”

Tống Tuyết Y ần cần vỗ lưng nàng, lại đưa cả nước quả.

Linh Cừ xua tay, nhảy xuống đất:

“Chúng ta cũng qua bên đó xem xem.”

“Cừ Nhi.”

Tống Tuyết Y không kịp phản ứng, lại thấy bóng lưng Tàn Sĩ như gió thổi kịp bé con.

Trong chớp mắt, nam tử đeo mặt nạ quý ẩn trong chỗ tối cảm nhận được bóng lưng thiếu niên yên lặng nho nhã ấy cô độc đến vậy.

Tống Tuyết Y luống cuống cũng chỉ trong chớp mắt, ngẩng đầu, khí chất nhu ngược đã không còn sót lại chút gì.

“Ngô U?”

Nam tử nghe thấy tên mình, ngay lập tức hiện thân.

Tống Tuyết Y nhẹn giọng:

“Đem những tư liệu về thượng giới cùng tu luyện của Cửu Hoa Lô đến cho ta.”

Bất luận là Sóc Vân Châu, Thụ Hải Châu, hay Phi Kinh Châu, những bí tịch về thượng giới đều vô cùng được coi trọng, nếu không phải gia tộc lớn thì không thể có được. Ngay cả Tống Gia ở Tổ Tuyết Thành cũng không có nhiều tư liệu về thượng giới. Tại Cửu Hoa Lô, những thứ này cũng là sách cấm, người bình thường không thể xem được.

Ngay cả Ngô U được coi là thiên tài trong lâu cũng không thể tự tiện xem, phải là người có cống hiến to lớn mới đổi được tư liệu này.

Nhưng một câu này của Tống Tuyết Y, Ngô U không chỉ không nghi ngờ còn chẳng chút do dự đáp ứng.

“Còn có Tàn Sĩ.”

Tống Tuyết Y thấp giọng nói,

“Vâng.”

Ngô U phân vân, rốt cuộc có nên bẩm báo việc tối qua Tàn Sĩ đến muốn trộm căn người nói cho chủ nhân không?

Không khí trong Thu Viện hôm nay càng yên lặng, rõ ràng đều biết Tống Tuyết Y sắp chết nhưng người đến chẳng có mấy ai, ít đến nỗi ngoài Linh Cừ cùng Tàn Sĩ cũng chỉ có Tống Lưu Giác.

Tống Thu Giác đang đứng bên giường, khuôn mặt đầy nước mắt nhìn thấy Linh Cừ lập tức đầy kinh ngạc, phẫn nộ, sợ hãi, các loại biểu tình vô cùng

phức tạp.

“Vẫn chưa chết.”

Linh Cưu vừa nhìn đã nhận ra tình huống của Tổng Thu Hiền.

Nàng vừa nói xong, Tổng Thu Hiền ở trên giường lập tức kích động, tròng mắt nhìn nàng, gào thét:

“Cứu ta...A!”

Giọng nói đứt đoạn giữa chừng.

Một tia sáng đỏ sáng lên từ trên thân thể Tổng Thu Hiền, Linh Cưu thấy rõ trên ngực hắn xuất hiện trận văn màu trắng, hồn phách bị nơi đó hút lấy.

Sắc mặt Linh Cưu biến đổi, cũng không kịp để ý cái khác, ngón tay vẽ trên không trung, một sợi xích bằng phù văn bắn ra trói chặt lấy hồn phách Tổng Thu Hiền.

Nhưng vẫn chậm một bước, trong tai nghe thấy tiếng gào thét của hồn phách, hơn một nửa hồn phách của Tổng Thu Hiền đã bị hút đi.

Sắc mặt Linh Cưu lãnh khốc, âm trầm nhìn hư không, sau đó cúi đầu nhìn đám hồn phách màu xám trong tay, tức giận bóp chặt khiến nó hồn phi phách tán.

“Tổng gia Tổ Tuyết thành.”

Lần này Linh Cưu có thể khẳng định tám chín phần kẻ rat ay độc ác làm hại Tổng Tuyết Y chính là người trong Tổng gia

Khi Tổng Thu Hiền vừa trở về nàng đã nhận ra trên người hắn có điều gì đó kỳ quái. Hóa ra là có kẻ bố trí quy hồn trận.

Lợi trận pháp này khiến hồn phách sau khi chết đi quay trở lại nơi của kẻ bố trí trận pháp.

Tài liệu bố trí quy hồn trận không tầm thường, thường chỉ dùng trên kẻ cso huyết mạch quan trọng trong gia tộc, như vậy khi hắn chết đi có thể biết kẻ ra tay cùng quá trình bị giết hại.

Tổng Thu Hiền là ai? Cùng lắm chỉ là một phế vật ở trấn nhỏ cùng chi nhỏ của Tổng gia, đâu có giá trị gì khiến người ta phí sức bày quy hồn trận trên người hắn?

“Người...làm gì?”

Tiếng quát tức giận cắt đứt suy nghĩ của Linh Cưu.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Chân tướng bị bỏ qua

Hôm sau, Linh Cưu đã sớm quen việc Tàn Si tới ăn cơm chùa rồi, có điều Tổng Tuyết Y bị nàng ta tinh thoảng âm trừng mắt cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Nhưng nàng ta ta lại chẳng nói câu nào, cũng chẳng cảm thấy mình vô duyên, tự nhiên uống trà, ăn cơm.

Không khí hòa giữa ba người bị tin tức hạ nhân đem đến đánh vỡ: Tổng Thu Hiền bệnh nặng sắp không qua khỏi.

Linh Cưu lúc đầu cũng chẳng phản ứng gì bình tĩnh ăn bánh bao, dù sao nàng cũng sớm biết hắn sẽ không qua khỏi hôm nay.

Nhưng đột nhiên có gì lóe lên trong đầu, giống như đã bỏ sót việc gì đó nhưng lại nghĩ không ra.

Bánh bao chưa nuốt xuống khiến hai má nàng phồng lên, Linh Cưu vẫn trầm tư suy nghĩ.

Bộ dạng này khiến hai người nào đó ngứa tay, rất muốn xông lên nắm bóp khuôn mặt đáng yêu kia.

“Đứng rồi, khu...khu...”

Qua mười giây sau, Linh Cưu biến sắc hô lên nhưng bị miếng bánh mắc ở cổ họng làm nghẹn, liên tục ho khan.

Khuôn mặt đáng yêu đỏ hồng, đôi mắt ngập nước, quả thật vừa đáng thương vừa đáng yêu vô cùng.

“Từ từ thôi.”

Tổng Tuyết Y ần cần vỗ lưng nàng, lại đưa cả nước quả.

Linh Cưu xoa tay, nháy xuống đất:

“Chúng ta cũng qua bên đó xem xem.”

“Cưu Nhi.”

Tổng Tuyết Y không kịp phản ứng, lại thấy bóng lưng Tần Si như gió thổi kịp bé con.

Trong chớp mắt, nam tử đeo mặt nạ quý ẩn trong chỗ tối cảm nhận được bóng lưng thiếu niên yên lặng nho nhã ấy cô độc đến vậy.

Tổng Tuyết Y luống cuống cũng chỉ trong chớp mắt, ngẩng đầu, khí chất nhu ngược đã không còn sót lại chút gì.

“Ngọ U?”

Nam tử nghe thấy tên mình, ngay lập tức hiện thân.

Tổng Tuyết Y nhện giọng:

“Đem những tư liệu về thượng giới cùng tu luyện của Cửu Hoa Lô đến cho ta.”

Bất luận là Sóc Vân Châu, Thụ Hải Châu, hay Phi Kinh Châu, những bí tịch về thượng giới đều vô cùng được coi trọng, nếu không phải gia tộc lớn thì không thể có được. Ngay cả Tổng Gia ở Tổ Tuyết Thành cũng không có nhiều tư liệu về thượng giới. Tại Cửu Hoa Lô, những thứ này cũng là sách cấm, người bình thường không thể xem được.

Ngay cả Ngọ U được coi là thiên tài trong lô cũng không thể tự tiện xem, phải là người có công hiến to lớn mới đổi được tư liệu này.

Nhưng một câu này của Tổng Tuyết Y, Ngọ U không chỉ không nghi ngờ còn chẳng chút do dự đáp ứng.

“Còn có Tần Si.”

Tổng Tuyết Y thấp giọng nói,

“Vâng.”

Ngọ U phân vân, rốt cuộc có nên bẩm báo việc tối qua Tần Si đến muốn trộm căn người nói cho chủ nhân không?

Không khí trong Thu Viện hôm nay càng yên lặng, rõ ràng đều biết Tổng Tuyết Y sắp chết nhưng người đến chẳng có mấy ai, ít đến nỗi ngoài Linh Cưu cùng Tần Si cũng chỉ có Tổng Lưu Giác.

Tổng Thu Giác đang đứng bên giường, khuôn mặt đầy nước mắt nhìn thấy Linh Cưu lập tức đầy kinh ngạc, phần nộ, sợ hãi, các loại biểu tình vô cùng phức tạp.

“Vẫn chưa chết.”

Linh Cưu vừa nhìn đã nhận ra tình huống của Tổng Thu Hiến.

Nàng vừa nói xong, Tổng Thu Hiến ở trên giường lập tức kích động, trừng mắt nhìn nàng, gào thét:

“Cứu ta...A!”

Giọng nói đứt đoạn giữa chừng.

Một tia sáng đỏ sáng lên từ trên thân thể Tổng Thu Hiến, Linh Cưu thấy rõ trên ngực hắn xuất hiện trận văn màu trắng, hồn phách bị nơi đó hút lấy.

Sắc mặt Linh Cưu biến đổi, cũng không kịp để ý cái khác, ngón tay vẽ trên không trung, một sợi xích bằng phù văn bắn ra trói chặt lấy hồn phách Tổng Thu Hiến.

Nhưng vẫn chậm một bước, trong tai nghe thấy tiếng gào thét của hồn phách, hơn một nửa hồn phách của Tổng Thu Hiến đã bị hút đi.

Sắc mặt Linh Cưu lãnh khốc, âm trầm nhìn hư không, sau đó cúi đầu nhìn đám hồn phách màu xám trong tay, tức giận bóp chặt khiến nó hồn phi phách tán.

“Tổng gia Tổ Tuyết thành.”

Lần này Linh Cưu có thể khẳng định tám chín phần kẻ rat ay độc ác làm hại Tổng Tuyết Y chính là người trong Tổng gia

Khi Tổng Thu Hiền vừa trở về nàng đã nhận ra trên người hắn có điều gì đó kỳ quái. Hóa ra là có kẻ bố trí quy hồn trận.

Lợi trận pháp này khiến hồn phách sau khi chết đi quay trở lại nơi của kẻ bố trí trận pháp.

Tài liệu bố trí quy hồn trận không tầm thường, thường chỉ dùng trên kẻ cso huyết mạch quan trọng trong gia tống, như vậy khi hắn chết đi có thể biết kẻ ra tay cùng quá trình bị giết hại.

Tổng Thu Hiền là ai? Cùng lắm chỉ là một phế vật ở trấn nhỏ cùng chi nhỏ của Tổng gia, đâu có giá trị gì khiến người ta phí sức bày quy hồn trận trên người hắn?

“Người ...làm gì?”

Tiếng quát tức giận cắt đứt suy nghĩ của Linh Cưu.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Người là đặc biệt

Editor: Miêu Từ

Beta: Luru Nguyệt

"Người làm... Làm cái gì thế! ?"

Tổng Luru Giác hô lên, vừa giận vừa sợ trừng mắt nhìn Linh Cưu,

"Ca đã chết, ngay cả hồn phách của hắn, người cũng không để yên sao?"

Tuy rằng không nhìn thấy, nhưng nhớ lại bản lĩnh của Linh Cưu, thật ra Tổng Luru Giác lại đoán trúng nửa sự thật.

"Người muốn đi cùng hắn sao?"

Tâm trạng Linh Cưu không tốt, mặt vô cảm nhìn hắn, trong lòng đang tính toán chuyện khác. Một hồn hai phách nàng bắt lấy đã bị hủy, trí nhớ trong hồn của Tổng Thu Hiền nhất định không được đầy đủ, hơn nữa sau khi hắn trở về, Tổng Tiểu Bạch vẫn không có đặc biệt biểu hiện gì, ngược lại là chính mình..

Như vậy xem ra, sự tình cũng không quá xấu.

Hiểu rõ chuyện này, Linh Cưu giương mắt liền thấy Tổng Luru Giác hé ra gương mặt trắng bệch, nhẹ nhàng chớp chớp mắt.

"Người gặp quỷ à?"

Bị dọa thành như vậy.

"...Thấy nữ nhân biến sắc mặt còn nhanh hơn lật sách, trong lòng Tổng Luru Giác càng sợ hãi, cho đến lúc giây thần kinh đứt phụt.

"A a a a!"

Kêu lên sợ hãi, vung hai cánh tay chạy ra ngoài.

Linh Cưu xoa xoa lỗ tai.

"Quái dị."

Trong không khí tràn ngập mùi vị tanh tươi, Linh Cưu cau mũi thở ra, đầu ngón tay xuất hiện đốm lửa ném vào xác Tổng Thu Hiền trên giường, sau đó xoay người ra khỏi phòng.

Tần Si nhìn thi thể trên giường nhanh chóng bị đốt thành tro, nhưng màn giường vẫn nguyên vẹn. Hắn trầm mặc một lúc rồi nhanh chóng ra khỏi phòng,

cô gái đang đứng dưới ánh mặt trời tung ba đồng tiền chơi đùa.

"Người là người hay là yêu?"

Linh Cưu đang nhặt lại đồng tiền, tính toán kết quả xem bói, bên tai chợt nghe tiếng hỏi.

Nghiêng người tạo khoảng cách với cô gái gần mình quá mức.

"Người đang quản ta."

"Chúng ta là bạn bè."

Tần Si cau mày.

Những lời này làm mắt Linh Cưu sáng lên, nàng bình tĩnh sửa lại biểu cảm, cười đến sáng lạn thuần khiết với Tần Si.

"Đúng vậy, chúng ta là bạn bè! Bạn bè nên giúp đỡ lẫn nhau."

"Hả?"

Tần Si sững sốt.

Vì sao chuyển đề tài nhanh vậy?

Linh Cưu tiếp tục cười nói:

"Lần này ta với người cùng nhau đi vào bí cảnh, đến lúc đó ta giúp người giành bảo bối!"

"Ừ."

Tần Si gật gật đầu, môi khẽ nhếch. Sao nàng lại cảm thấy có gì đó kỳ quái?

Linh Cưu chẳng biết xấu hổ tiếp tục lừa dối.

"Chúng ta là bạn bè, cho nên không cần cảm ơn ta, chỉ phải nhớ kỹ tình bạn sâu đậm của chúng ta là được rồi."

"Ách."

Đầu Tần Si có chút loạn, một hồi lâu mới nói:

"Vì sao nói là người giúp ta?"

Nàng cuối cùng hiểu kỳ quái chỗ nào, nếu cùng nhau tiến vào bí cảnh, sao lại thành Linh Cưu giúp nàng.

Linh Cưu nghiêm trang nói:

"Bản lĩnh của ta vừa nãy người cũng thấy đấy, chẳng lẽ người cảm thấy ta không giúp được người sao?"

"... Có thể."

Những lời này nghe vẫn thấy không thích hợp nha! ?

"Được rồi. Không cần nghĩ nhiều."

Linh Cưu vốn định vỗ vai Tần Si, nhưng nhìn lại chiều cao của hai người, nàng đổi thành chụp mu bàn tay đối phương.

"Đến lúc đó người thích bảo bối nào, ta sẽ giành cho người, chúng ta là bạn bè mà."

Tần Si hoàn toàn bị rối loạn, trong lòng âm ập, nhìn đôi mắt linh động của Linh Cưu, đôi mắt vốn lạnh lẽo âm trầm như rắn độc cũng bớt đi chút sắc bén.

"Người đều tốt với bạn bè như vậy sao?"

"Không có."

Linh Cưu lắc đầu, lông mi dài chớp chớp, trong mắt có chút giao hoạt.

"Người là đặc biệt."

Thiên hạ này liệu có mấy người huyết mạch yêu quái giống ngươi, thân phận cao, võ công tốt, lại dễ dàng bị lừa dối? Không đi, cho nên nói ngươi đặc biệt, có đủ hấp dẫn để tỳ muốn lừa dối nha!

Tần Si không biết tâm lý giáo hoạt của Linh Cưu, nghe vậy vô cùng xúc động.

Nàng vẫn biết mình đặc biệt, từ nhỏ đến lớn trường bối trong gia tộc đều nói nàng đặc biệt nhất, nhưng mà nghe lời nói các trường bối, bị bọn họ an bài tất cả, chế định mục tiêu, khiến cho nàng chỉ có phiền chán cùng phiền chán, càng lớn cảm xúc phản nghịch càng nghiêm trọng.

Chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày, từ trong miệng người khác nghe được hai chữ 'Đặc biệt' lại vui vẻ như vậy.

Có lẽ là ánh mắt của bé con rất chăm chú tha thiết khiến nàng cảm thấy bé con không nói dối.

Trên thực tế, Linh Cưu là thật không có nói dối, có điều...lý giải của hai người cách nhau tám nghìn dặm nha!!!!

"Ngươi theo ta đi."

Sau khi xúc động, Tần Si còn nói ra lời này, dự vọng độc chiếm so với trước kia càng lớn hơn.

Linh Cưu không nói gì, chỉ vươn bốn ngón tay nhỏ bé với nàng.

Tần Si tự nhiên im lặng.

Bốn yêu cầu của ta ngươi làm được sao?

"A! Đúng rồi, Tổng Tiểu Bạch!"

Linh Cưu đột nhiên bùng tỉnh, Tổng Tuyết Y bị nàng bỏ lại tại Tuyết viện, phỏng chừng còn đang chờ nàng trở về. Nghĩ như vậy, nàng lập tức chạy đến Tuyết viện.

"Bách Lý..."

Tần Si còn muốn nói gì đó, nhưng trong tâm mắt chỉ còn lại bóng dáng của bé con, có chút nhẩn nhai.

Trong lòng nàng không khỏi nghĩ —— ngươi rất tốt với ta, ta ở trong lòng ngươi là đặc biệt, nhưng không đặc biệt như Tổng Tuyết Y, ngươi đối với hân rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bán Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chờ ta trở lại

Editor: Miêu Tử

Beta: Lưu Nguyệt

Trong Tuyết viện, mặt trời ấm áp, tuyết trắng đều đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Thiếu niên ngồi ở trên chiếc ghế trải thảm lông, dáng người tinh tế như trúc, khí chất như ngọc.

Toàn thân hân chỉ lộ ra cái cổ trắng nõn duyên dáng cùng ngón tay thon dài tinh tế như ngọc, trên ngón tay không có trang sức nhẫn nào, động tác nhẹ nhàng lật trang sách, làm cho người ta cảm thấy hân như đang dịu dàng vuốt ve da thịt của người yêu, mà nhìn đến hân liền thấy vui vẻ thoải mái.

Phi phi!(Miêu: sao giống tiếng phun nước miếng vậy =.=) Cái gì giống vuốt ve da thịt người yêu chứ! Linh Cưu thấy so sánh trong lòng mình thật hèn mọn, Tổng Tiểu Bạch còn nhỏ, làm sao hiểu được yêu đương là gì chứ?

Khi nàng ngẩng đầu lên, đã thấy thiếu niên phát hiện ra nàng đến, dừng lại động tác lật sách mà nhìn nàng.

Linh Cưu lộ ra một nụ cười lấy lòng khoe mẽ, co hai chân nhỏ chạy đến chỗ hân.

Tổng Tuyết Y thuận thực ôm đứa nhỏ vào trong lòng, không hỏi nàng đi làm cái gì, lại tiếp tục đọc sách.

Bầu không khí yên tĩnh quanh hai người, không có gì nói chuyện với nhau cũng sẽ không xấu hổ.

Linh Cưu dựa vào ngực hắn, tầm mắt loạn chuyển, một hồi nhìn sách trong tay hắn, một hồi lại ngẩn người nhìn nơi khác, lại không biết thiếu niên nàng cho rằng đang thật sự đọc sách, nhưng tầm mắt phần lớn đều ở trên thân thể nàng, thấy biểu cảm tinh linh cổ quái của nàng, khóe miệng nhẹ nhàng giờ lên.

"Tổng Tiểu Bạch, ta quyết định đi bí cảnh."

Linh Cưu bỗng nhiên mở miệng.

Tổng Tuyết Y đang lật sách bỗng hơi dừng lại,

"Nguy hiểm lắm."

"Ta có thể tự bảo vệ tốt chính mình."

Linh Cưu xoay người, đối mặt với hắn còn chắc chắn nói:

"Ta nhất định sẽ không mạo hiểm."

Tổng Tuyết Y trầm mặc một lúc, phát ra tiếng cười bất đắc dĩ.

"Ta nói không đồng ý, thì muội sẽ không đi sao?"

Thấy cô gái trong lòng ~~lòng~~, đầu ngón tay chỉ vào trán nàng.

"Rõ ràng đã quyết định sẽ không chịu thay đổi, lại còn muốn thuyết phục ta."

"Nếu không nói trong lòng ta sẽ bất an."

Linh Cưu nha nha nói, ánh mắt loạn chuyển không dám nhìn hắn.

Bởi vậy nàng vốn không thấy cảm xúc dao động trong mắt Tổng Tuyết Y, thật nặng nề, lại bị bao dung nhu hòa che dấu.

"Nếu Cưu nhi muốn đi, vậy cho ta giải độc trận tron hồn phách đi."

"Cái gì?"

Linh Cưu ngẩn ra, gương mặt trong nháy mắt trở nên nghiêm túc,

"Không được!"

Vừa mới xảy ra chuyện Tổng Thu Hiền, lúc này lại xúc động hồn phách nội độc trận của hắn, nhất định sẽ đánh rấn động cỏ, đem lại tai họa không thể lường được.

Tổng Tuyết Y thấp giọng nói:

"Cưu nhi đi mạo hiểm là vì ta."

Đây không phải câu hỏi, Linh Cưu nghĩ phủ nhận cũng không được, rồi rầm nói:

"Cũng không phải hoàn toàn vì huynh, ta cũng rất hiếu kỳ, muốn vài bảo bối gì đó..."

"Phi."

Tổng Tuyết Y cười thành tiếng.

"Bình thường muội nói chuyện nhanh nhẩu lưu loát, sao lúc này lại ngốc vậy?"

"Huynh mới ngốc!"

Linh Cưu mặt ngoài tức giận, tâm tình lại bởi vì tiếng cười của hắn mà trầm tĩnh lại. Sau đó khuôn mặt tức giận nhanh chóng giả trang đáng yêu thuần khiết lấy long Tổng Tuyết Y.

"Tổng Tiểu Bạch, huynh yên tâm, ta nhất định sẽ không có việc gì. Nếu huynh muốn giải độc trận, chờ ta tìm được bảo bối để làm phép liên giải cho huynh được không?"

Tổng Tuyết Y không nói chuyện.

Linh Cưu lại cứng rắn , hai tay chống nạnh, vẻ mặt nghiêm khắc nói với hắn:

"Dù sao hiện tại không thể giải được, Tổng Tiểu Bạch huynh vẫn còn nhỏ!"

"Người bệnh có quyền quyết định bản thân có uống thuốc hay không."

Tổng Tuyết Y nói.

Linh Cưu lập tức nói:

"Thân là đại phu, cũng có quyền quyết định có đưa thuốc cho bệnh nhân hay không!"

Hai người đối mặt, sắc mặt Tổng Tuyết Y nhu hòa, Linh Cưu thì buồn bực.

Cuối cùng, vẫn là Linh Cưu không chịu nổi ánh mắt của hắn, quay đầu nhìn chỗ khác. Nhưng mà có một đôi tay lại kéo đầu nàng lại, để nàng nhìn vào đôi mắt kia:

"Cưu nhi, nhân nhượng không thể giải quyết vấn đề, ta chưa bao giờ là kẻ yếu phải nhờ người khác bảo vệ."

Hắn luôn luôn thanh đạm an hòa, nhưng cũng không phải kẻ yếu, cho dù thường xuyên mỉm cười, cũng sẽ không làm cho người ta có cảm giác hắn yếu ớt, hơn nữa khi hắn đứng ra, dùng giọng nói lạnh lạnh bình thản nói chuyện, cũng có thể làm cho người ta cảm thấy một cỗ khí thế không thể phản bác.

Loại khí thế này, theo thời gian ngày càng tăng lên.

Tổng Tuyết Y, chưa bao giờ là đóa hoa trong nhà ấm, mà giống như một con rồng ẩn mình trong tuyết, cho dù không chủ động xuất hiện nhưng khi tuyết tan đi khí chất cùng tao nhã của hắn vẫn sẽ hiện ra trước mắt mọi người. Còn nếu hắn chủ động xuất hiện thì nhất định khiến kinh thiên động địa.

"Nếu phải bị động phòng ngự ta thà rằng chủ động tiến lên nghiền địch."

Chính lúc này, giọng điệu Tổng Tuyết Y tuy nhẹ nhàng, nhất là khi nói chuyện với nàng, còn có một phần dịu dàng đau lòng, nhưng ngôn ngữ của hắn vẫn làm cho người không thể phản bác, không khỏi khiến cho người khác cảm thấy lời hắn nói như đang thúc đẩy mọi người làm theo.

Linh Cưu rồi rầm nhẩn mà, lẳng lặng nhìn thiếu niên.

Hắn có ngạo khí, nhưng không hiện ra mặt ngoài, lại trời sinh còn có loại lạnh nhạt tự cao tự đại.

Tổng Tuyết Y không nói thêm gì nữa, an tĩnh chờ đáp án của bé con.

Thái độ của hắn khiến Linh Cưu cảm thấy, chẳng sợ nàng tiếp tục cự tuyệt, hắn vẫn sẽ không hề trách cứ hay tức giận với nàng.

Nhưng mà...

"Hiện tại không được, chờ ta trở lại."

Linh Cưu lui từng bước, nhắm mắt lại mở mắt, bình tĩnh nhìn Tổng Tuyết Y,

"Chờ ta trở lại, bất kể ta có tìm được thứ mình muốn hay không, ta đều sẽ giúp huynh phá giải!"

"Được."

Tổng Tuyết Y mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Đứa nhỏ siêu cấp đáng yêu

Beta: Luru Nguyệt

Tin tức Tổng Thu Hiền đã chết không bị truyền ra ngoài, tro cốt tạm thời để ở chỗ Tổng Luru Giác chưa mai táng. Bởi vì khoảng thời gian này tương đối nhạy cảm, cho dù Tổng Tuyết Y đồng ý, bọn người Tổng Đạo Trấn cũng sẽ không đồng ý để Tổng gia chuẩn bị làm lễ mai táng phô trương cho Tổng Thu Hiền.

Một thời gian trôi qua, liên tục trong bốn ngày, thời tiết Ngự Hải trấn càng thất thường, mỗi ngày đều có tuyết lớn như lông ngỗng rơi xuống giống như muốn chôn vùi nơi đây.

Thời tiết rét lạnh khiến cho dân chúng không thể thích ứng, ngã tư đường cũng trở nên vắng vẻ.

Đêm nay, một chùm tia sáng bất thành linh lóe lên làm kinh động mọi người ở Ngự Hải trấn.

Cột sáng chiếu lên tận trời giống như con đường lên đó, sáng rực lại không lờ. Tuy nhiên nó xuất hiện nhanh nhưng biến mất cũng nhanh khiến nhiều người không khỏi cho rằng mình nhìn nhầm.

Ngay lập tức, một đàn chim chờ người bay vụt lên, cùng với tuần mã trên đường, hấp dẫn lực chú ý của nhóm dân chúng.

Những người ngồi trên đàn chim chính là đám người Tổng Đạo Trấn cùng Giang Nhất Hoàng, người của Tần gia cùng Tôn gia cũng không chậm trễ, một đám người đều đi đến hướng sông Luru Ly.

"Người có thể ngồi xe ngựa của ta."

Tần Si đưa ra lời mời với Linh Cưu.

Linh Cưu nhìn nàng, không hề bỏ qua chút tiêu tụy không thấy rõ trong ánh mắt của nàng,

"Tổng Tiểu Bạch cũng vậy."

Trong lòng hừ nhẹ, bốn ngày liên tục, mỗi ngày buổi tối đều chạy đến Tuyết viện muốn cắn người, sau đó cùng Ngọ U đánh một trận, có thể không tiêu tụy mới là lạ. (Miêu: Chắc, tội nghiệp Tiểu Si □)

Tần Si nhìn về phía Tổng Tuyết Y, rõ ràng không vui. Nhưng Linh Cưu bày ra bộ dáng Tổng Tuyết Y không ngồi, nàng cũng không ngồi, khiến hành động gât đầu.

Ba người cùng ngồi lên xe ngựa tinh xảo hoa lệ, lại nhìn thấy người của Tần gia một trận tròn mắt há hốc mồm, nghĩ rằng nữ nhân kia rốt cuộc hạ cớ gì cho thiếu chủ nhà mình, lại làm cho thiếu chủ luôn luôn quái gở đặc biệt đối đãi như vậy.

Đội ngũ Tần gia dùng ngựa có huyết mạch mãnh thú, chạy nhanh hơn so với ngựa bình thường, cũng không chậm bao nhiêu so với bọn người Tổng Đạo Trấn cưỡi chim bay tới sông Luru Ly.

Lúc này sông Luru Ly so với ngày xưa càng phù hợp với tên hơn, băng trong suốt đóng trên mặt sông, trong suốt óng ánh như ngọc lưu ly.

Có điều lúc này mọi người tụ tập ở đây đều không chú ý đến cảnh đẹp khó có được này, ai nấy đều nhìn chăm chăm nơi ánh sáng biến mất.

Tổng Đạo Trấn quay đầu thấy Tổng Tuyết Y cùng Linh Cưu ở trong xe ngựa của Tần Si bước ra, trong mắt hiện lên một chút bất mãn.

"Hai mươi người kia sao vẫn còn chưa tới?"

Giọng điệu chất vấn vô cùng rõ ràng.

Giọng hần không nhỏ, khiến cho những người khác ở chung quanh chú ý.

"Tổng Đạo Trấn, thật không ngờ ngươi còn muốn người của trấn nhỏ này đến bảo vệ."

Giang Nhất Hoàng cười ha ha, một khắc đều không buông tha cơ hội đả kích Tổng Đạo Trấn.

Tổng Đạo Trấn hừ lạnh, liếc mắt đảo qua hần cùng Giang Vô Mị bên cạnh hần,

"Đừng nói với ta ngươi không yêu cầu người."

Dựa vào cái gì Giang Nhất Hoàng có thể phát hiện một thiên tài còn chi nhánh Tổng gia hần lại không có?

Tổng Đạo Trấn tự nhiên không nói ra mà giận chó đánh mèo đến trên người Tổng Tuyết Y.

Nhưng mà dường như hần đã quên, vài ngày trước là ai hung hăng đả kích nhục khí của đám tinh anh Tổ gia này. cũng quên cho dù là thân phận như bọn họ cũng không thể làm quý diện kim bài Cửu Hoa lâu bảo hộ nhận chủ.

"Người chính là Tổng cái gì mà ồm sao?"

Một âm thanh xinh đẹp phát ra bên cạnh.

Linh Cưu quay đầu nhìn lại, trong tầm mắt một cô gái mặc áo màu ngọc bích đi tới.

Nàng trẻ tuổi xinh đẹp, diện mạo thanh tú diễm lệ, lông mày lá liễu, hai mắt cong cong mỉm cười. Váy dài màu ngọc bích thanh nhã, đai lưng màu tím nhạt, thân hình mềm mại uyển chuyển, khi bước đi tay áo bay bay, phiêu dật như tiên.

Lại một thiên chi kiều nữ tự cho là đúng! Linh Cưu đánh giá xong, đối với Tôn Vũ Lộ đang đi tới ẩn tượng vô cùng kém.

Vốn hình dáng và khí chất của Tôn Vũ Lộ đều thượng đẳng, thực dễ dàng chiếm được hảo cảm của người khác, nhưng mà lời nói của nàng lại tràn ngập khinh miệt châm chọc.

"Người thật là kỳ quái."

Tôn Vũ Lộ tươi cười giống như tiểu cô nương hoạt bát hồn nhiên, nghiêng thân tới gần Tổng Tuyết Y vài phần.

"Vì sao lại đeo mặt nạ? Nga, đúng rồi! Là vì bộ dạng rất xấu sao? Ta nghe nói mặt người xấu như quỷ, ta chưa từng gặp qua quỷ, cũng không biết quỷ rốt cuộc xấu đến cái dạng gì, không bằng người tháo mặt nạ xuống, để ta thêm kiên thức đi?"

(Miêu: Nghe tới câu này là ta thấy ngứa rồi, con này mà biết Tổng Tiểu Bạch đẹp giai thể nào cũng như cao chó cho coi >.

Mỗi một câu đều hàm chứa ý cười, nội dung lại như dao sắt bén đả thương người, đến cuối cùng nghe giống như đang hỏi, nhưng thực tế là mủi phần ra lệnh.

Tổng Tuyết Y không nói gì, hơi thở cũng không có một tia biến hóa nào, duy nhất chỉ xoa xoa lỗ tai Linh Cưu.

Cứ tưởng rằng thiếu niên trước mắt sẽ phần nộ hoặc là nhân nhượng, nhưng thật không ngờ đối phương không hề phản ứng, giống như là không có để mình trong mắt, về phần lời nói của mình, lại không có để ở trong lòng, thật giống như...

Bản thân mình chỉ là ruồi bọ vo ve kêu ong ong ! (Miêu: Hào, hiểu vấn đề rồi há □)

Ánh mắt Tôn Vũ Lộ đang mỉm cười bỗng nổi giận, nhưng vẫn dùng giọng nói mềm nhẹ xinh đẹp như trước hỏi.

"A, hóa ra người lại là kẻ điếc! Nên ngay cả nói cũng nói không được đi! Người thật đúng là đáng thương, cũng chỉ đến thế, đứa trẻ mà phản đồ Tôn Cốc Lan cùng một phế vật sinh ra, cũng chỉ có thể đến thế là cùng."

Một cánh tay trắng nõn như ngọc đưa một chiếc khăn trắng ra.

Động tác này của Tổng Tuyết Y không chỉ làm cho Tôn Vũ Lộ ngẩn ra, dừng lại lời nói trong miệng, cũng khiến Linh Cưu bình tĩnh lại.

"Người làm gì vậy?"

Tôn Vũ Lộ nhìn chằm chằm bàn tay cầm khăn, động tác vô cùng đơn giản nhưng khiến nàng cảm thấy thật tao nhã. Vô thức đưa tay cầm lấy.

" Miệng của người thật thối."

Tổng Tuyết Y nhẹ giọng nói:

"Lau."

Tiếng nói của thiếu niên thanh nhuận chân thành, làm cho người ta không nghi ngờ hấn đang giả bộ.

Tôn Vũ Lộ ngẩn ra, sau đó khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên,

"Phế vật như người cũng dám mắng ta!"

Lập tức nàng liền vứt đi khăn trắng trên tay, chộp tới mặt Tổng Tuyết Y,

" Hôm nay ta muốn lột xuống mặt nạ này, nhìn xem bộ mặt ma quỷ nào mới có trái tim độc ác, vô lễ thô bỉ như vậy."

Một cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn mập mạp chặn lại tay Tôn Vũ Lộ.

“Bốp”

Một thanh âm vang lên, vẻ mặt Tôn Vũ Lộ đang trào phúng đột nhiên biến sắc, liên tục lui về phía sau ba bước, ánh mắt nhìn Linh Cưu cũng tràn ngập kinh ngạc.

"Người..."

"Người?"

Linh Cưu thuần khiết đảo mắt, nhại lại bộ dáng Tôn Vũ Lộ lúc nãy, vẻ mặt vô tội khinh bỉ nàng.

"Ta chỉ là nhẹ nhàng huých người, người thế nào mà bay ra ngoài, ngay cả đứa trẻ cũng không bằng."

"Người!"

Thân là Nữ nhân xuất sắc nhất Tôn gia, Tôn Vũ Lộ luôn luôn cao ngạo, làm sao có thể chịu được khi bị một đứa trẻ trào phúng?

"Vẫn còn người?"

Linh Cưu bất đắc dĩ nói:

"Cho nên nói, người rốt cuộc ở đây kiêu ngạo cái gì nha?"

"Ta muốn giết người!"

Rõ ràng lời nói không phải ác độc mắng chửi người nhưng lại làm cho Tôn Vũ Lộ tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng, đáy mắt sát khí chột lóe.

Linh Cưu kinh ngạc,

"Giết người là phạm pháp, ngời tù đó !"

Vừa nghe lời này, Tôn Vũ Lộ ngược lại bình tĩnh, trên mặt lại khôi phục tươi cười, ánh mắt che dấu không được cao ngạo,

"Ta là nữ nhi Tôn gia Vạn Sâm thành Thụ Hải châu, muốn tánh mạng của người chỉ cần một câu, không ai sẽ vì một người nhỏ nhỏ như người mà tìm ta phiền toái."

Lời này không chỉ là nói cho Linh Cưu nghe được, lại khiêu khích Tống Tuyết Y, bởi vì lúc nàng nói chuyện, ánh mắt thình thoảng khiêu khích Tống Tuyết Y.

"Hóa ra là vậy."

Linh Cưu âm thầm gật đầu, trong lòng cười lạnh. Xem ra nàng đoán không sai, đại lục Cửu Tiêu trọng võ, địa vị càng cao càng không đem mạng người để vào mắt, mà những người hay gia tộc đứng ở địa vị cao đều là cường nhân có võ công cao.

Đôi mắt trong trẻo quét qua xung quanh, bất kể là Tống Đạo Trấn hay là Giang Nhất Hoàng bọn họ đều là một bộ dạng xem diễn, rõ ràng không có đem tánh mạng nàng cùng Tống Tuyết Y để vào mắt, Tôn Vinh Huy dẫn dắt người Tôn gia cũng không có ý định khuyên can.

Đại gia tộc bọn họ đúng là giống như Tôn Vũ Lộ nói, giết nàng cùng Tống Tuyết Y giống như bóp chết con kiến, không tồn tại một chút ác cảm nào, chẳng qua là một ý nghĩ của bọn họ mà thôi.

Trong đầu suy nghĩ trăm ngàn thứ nhưng trên mặt Linh Cưu vẫn duy trì nụ cười ngây thơ trong sáng khiến người ta không khỏi phỏng đoán liệu nàng có hiểu sự tàn khốc trong câu nói của Tôn Vũ Lộ hay không?

Đột nhiên, Linh Cưu quay đầu nhìn Tần Si cáo trạng.

"Tần Si, có người bắt nạt bằng hữu của người nè!" (Nguyệt *té ghế*)

"Ta thấy rồi." _gật đầu

"À còn muốn giết ta."

"À giết không nổi người." _bình tĩnh đáp.

"Nhưng nàng ta nói sẽ không ai vì ta mà gây chuyện với á?"

Ánh mắt Linh Cưu vẫn nhìn chăm chăm Tần Si.

"....."

Tần Si không ngốc, hơn nữa đôi mắt bé con trong suốt như vậy, chỉ cần nhìn vào là có thể đọc được suy nghĩ trong đó. Không biết tại sao, dù biết rõ Linh Cưu không hề yếu ớt, Tôn Vũ Lộ cũng không thể thương tổn nàng nhưng vẫn tỏ thái độ như nàng muốn:

“Ả dám giết người, ta sẽ giết những người ả quan tâm, đào hai mắt ả, chặt bỏ tay chân, vứt ả cho chó ăn.” (Miêu: Tiểu Si bạo lực quá!!!)

Hắn biết rõ Tôn Vũ Lộ không có khả năng giết chết Linh Cưu nên vô cùng bình thản, nhưng nghe bé con nói như vậy, tưởng tưởng đến cảnh bé con bị hại Tần Si cảm thấy vô cùng khó chịu cùng tức giận, ánh mắt nhìn Tôn Vũ Lộ càng lạnh lẽo dọa người, giọng nói cũng đầy sát khí.

Tôn Vũ Lộ bị nàng nhìn như vậy mặt trắng bệch lui về sau, sau đó vừa tức vừa xấu hổ đỏ bừng tròng mắt. Gương mặt tinh xảo tuyệt mỹ kia khiến ả vô cùng ghen tỵ.

Sau đó không khí chợt trở nên âm trầm dọa người.

Sắc mặt đám người Tần gia cứng ngắt, đặc biệt là vị thủ lĩnh kia, sống chết trắng mắt nhìn Linh Cưu như nhìn yêu ma quỷ quái, yêu tinh họa quốc, chỉ kém không gào lên: Cầu đạo sĩ đến thu phục yêu nghiệt này đừng để nàng gây họa nhân gian!

Linh Cưu thần nhiên đón nhận ánh mắt quái dị của mọi người, tươi cười nhìn Tần Si:

“Thật không hổ là bạn tốt của ta!”

“Chỉ biết trốn sau lưng người khác sao gọi là đại trượng phu.”

Tôn Vũ Lộ chế giễu.

Linh Cưu ngẩng đầu:

“Ta vốn dĩ không phải trượng phu nha!”

Ánh mắt trong suốt như nói: Cả người ta nhìn thế nào cũng là trẻ con, mắt người bị mù sao?

Tôn Vũ Lộ tức giận cực điểm, càng khinh bỉ nhìn Tống Tuyết Y:

“Để một đứa trẻ bảo vệ mình, người không phải phế vật thì là cái gì?”

Tống Tuyết Y vẫn im lặng này giờ đột nhiên ngẩng đầu:

“Nhìn ta rất dễ bắt nạt sao?”

Câu hỏi rất nhẹ, không hề tức giận cũng không nhu nhược chỉ có nghi hoặc.

Chớp mắt một bóng đen xuất hiện, một quyền mạnh mẽ như chớp đánh xuống bụng Tôn Vũ Lộ.

“A!”

Tôn Vũ Lộ không chút phòng bị, hét lên một tiếng, chưa kịp phản ứng đã húng liên tiếp vài đòn.

“Dừng tay!”

Tôn Vinh Huy thấy thế lập tức quát lên.

Những người khác của Tôn gia cũng lập tức tiến lên. Nhưng ngay lập tức có mười người áo đen chắn trước mặt họ cản trở họ ra tay cứu Tôn Vũ Lộ.

Tôn Vinh Huy ngạc nhiên nhận ra mười người này đều là võ giả tầng sáu, đặc biệt là người đeo mặt nạ quý bằng vàng đứng đầu, ông cũng không nhận ra thực lực của hắn.

Những người này rõ ràng đến giúp đỡ Tống Tuyết Y, Tôn Vinh Huy thật nghĩ không ra một phế vật bệnh tật như Tống Tuyết Y sao có thể điều động được đám người này đây?

“AAAAAA ! ”

Tiếng hét chói tai của Tôn Vũ Lộ khiến ông hồi hồn, lúc này rõ ràng không phải lúc nghĩ những chuyện khác, âm trầm nhìn Tống Tuyết Y:

“Tống Tuyết Y, ngươi cho rằng bằng đám người này có thể chống cự rồi sao? Nể mặt mẫu thân ngươi, bây giờ dừng tay lại, quỳ xuống xin lỗi Lộ nhi ta sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra.”

(Nguyệt: mẹ nó, chưa thấy ông nào vô liêm sỉ như ông này!!)

“Không! Ta muốn giết hắn! Ta muốn hắn sống không bằng chết!!”

Tôn Vũ Lộ tức giận đến cực điểm, gương mặt dữ tợn vô cùng, tuy rằng bị Ngô U không chế vẫn không ngừng gào thét.”

Chuyện này hoàn toàn vượt khỏi dự đoán của mọi người, ngay cả Linh Cưu cũng không ngờ được Tổng Tuyết Y sẽ làm như vậy.

Nàng vốn định sau khi vào bí cảnh tìm cơ hội dạy dỗ Tôn Vũ Lộ, thậm chí giết ả ta trong đó, như vậy sẽ không gây phiền phức cho Tổng tiểu bạch, hơn nữa có thể ngụ ý rằng Tôn Vũ Lộ không đủ bản lĩnh bỏ mạng hiểm cảnh nhà.

Ai ngờ rằng...

Linh Cưu ngờ ngác bị Tổng Tuyết Y ôm lấy.

Hắn đi rất chậm, bình tĩnh đến trước mặt Tôn Vũ Lộ.

Tuy rằng Tôn Vũ Lộ thiên phú cao nhưng rốt cuộc vẫn chưa trưởng thành, vẫn không phải đối thủ của Ngọ U. Lúc này ả nhếch nhác nằm trên mặt đất, tóc tai rối bù, mặt mày dử tợn, váy dài xộc xệch đầy bùn đất, hoàn toàn không còn sót lại chút xinh đẹp nào.

“Phé vật! Phé vật! Phé vật!”

Đến nước này, Tôn Vũ Lộ vẫn dử tợn quát:

“Phé vật chỉ biết dựa dẫm vào người khác, nguoi nguoi việc trốn sau lưng người khác thì làm được gì? Vừa xấu vừa vô dụng...AAAAAAAAA!”

Một chiếc giày đập trên mặt ả khiến những lời còn lại đều biến mất.

Xung quanh không chút thanh âm, đám người Tổng Đạo Trần đã ngây người từ lâu, Mặt Tôn Vinh Huy tái mét! (Nguyệt: đừng hiểu lầm, không phải sợ mà là tức ả ẹ, trơ mắt nhìn nguoi ả bắt nạt người mình ha ha...)

Tôn Vũ Lộ là hậu bối xuất sắc nhất trong những năm gần đây của Tôn gia, Tôn Vũ Lộ bị người ta giẫm lên mặt ngay trước mặt hắn như vậy chẳng khác nào dẫm lên mặt tất cả bọn họ.

Linh Cưu ngây ngốc nhìn Tôn Vũ Lộ lại nhìn Tổng Tuyết Y.

Tổng Tiểu Bạch lại làm như vậy? Quả thật... khiến người ta ngoài ý muốn... cũng khiến người ta phẫn khích nha!

Đôi mắt Linh Cưu lóe sáng, khóe môi dần dần cong lên hình thành nụ cười sáng lạn.

Biểu cảm của nàng đều bị Tổng Tuyết Y nhìn thấy, khóe môi sau mặt nạ cũng hơi giương lên, chút lo sợ trong lòng cũng biến mất. Sau đó hắn bình tĩnh bỏ chân ra, trên mặt Tôn Vũ Lộ in rõ dấu giày.

“Nguoi không chết từ tể được----!”

Tôn Vũ Lộ rít từng chữ qua kẽ răng, trừng mắt nhìn Tổng Tuyết y như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Tổng Tuyết Y lại đập lên mặt ả ta, nhưng lần này chỉ giẫm lên nửa dưới, để lộ đôi mắt dử tợn, bình tĩnh nói:

“Lúc này nguoi bị phé vật dẫm nát dưới chân!”

Trong nháy mắt, nước mắt Tôn Vũ Lộ muốn trào lên, mắt đỏ ngầu đầy tơ máu. d.d.le.quy.don.

Giọng Tổng Tuyết Y không chút đe dọa cũng không chút sợ hãi, bình tĩnh nói tiếp:

“Sống chết của nguoi chỉ phụ thuộc vào một câu nói của Cưu nhi, tộc nhân của nguoi cũng không cứu được nguoi.”

“Hả?”

Linh Cưu nghe thấy tên mình ngẩng đầu. Câu này hình như là...?

Không cần Linh Cưu đoán, Tổng Tuyết Y đã nghiêng đầu nhìn nàng:

“Ai bắt nạt Cưu nhi, Cưu nhi chỉ cần cáo trạng với ta là được.”

“Ừm”

Linh Cưu chớp mắt, tại sao nàng thấy Tổng Tiểu Bạch lúc này có chút trẻ con, hơn nữa hắn làm vậy để chút giận cho nàng?

“Tổng Tuyết Y! Chẳng lẽ nguoi cho rằng Tôn gia chỉ có vài người này thôi sao? Ta nói cho nguoi biết, Vô giả tầng sáu của Tôn gia không dưới nàng người, tầng bảy cũng cả trăm người, tầng tám, tầng chín cũng là các nguoi chưa từng thấy.”

Tôn Vinh Huy quát.

“Hôm nay người làm Lộ nhi bị thương, đâm lên mặt mũi Tôn gia, ngày khác Tôn gia sẽ không tha cho cả nhà người.”

“Ta chờ.”

Tổng Tuyết Y chẳng thèm quay đầu nói. Rõ ràng khí thế không chút kiêu ngạo ngông cuồng nhưng khiếm đảm người Tổng Đạo Trần ngậy ngốc rồi.

Kẻ này có thể cuồng vọng đến như vậy!

Quả thật nhìn không ra nha!

Sắc mặt Tôn Vĩnh Huy đã đen như đáy nồi.

“AAAAAAAAA.....”

Tôn Vũ Lộ bỗng tê tâm liệt phế hét lên.

Tôn Vĩnh Huy biến sắc nhìn thấy Ngô U đánh gãy hai tay ả.

“Tổng Tuyết Y, người dám?”

Nhưng bất luận hấn quát thế nào, Tổng Tuyết Y cũng chẳng thèm để ý đến hấn, mắt nhìn Ngô U.

Ngô U giải thích:

“Ả vừa giờ trò muốn lấy mạng chủ nhân.”

“Phé..Vật!”

Tôn Vũ Lộ đau tới mức đầu đầy mồ hôi lạnh, cảm hận cùng không cam tâm nhìn Tổng Tuyết Y.

Tổng Tuyết Y nhìn ả một lúc, khẽ nói:

“Mượn tay người khác quả thật không ra sao.”

Hấn rất muốn tự mình xả giận cho Cửu nhi, muốn Cửu nhi nghịch ngợm làm nũng với mình, cáo trạng với mình chứ không phải đi tìm “bằng hữu” của nàng.

Giọng hấn rất nhỏ, chỉ có Linh Cửu cùng Ngô U nghe thấy.

Ngô U khẽ liếc mắt nhìn Linh Cửu, có thể khiến chủ nhân thay đổi chủ ý, theo đuổi thực lực chỉ có cô gái này. (Nguyệt: khụ! là đứa nhỏ!)

Ai có thể nghĩ đến, một thiếu niên thông minh lý trí khiến bao nhân vật lớn không còn gì để nói như Tổng Tuyết Y cũng có lúc ấu trĩ như vậy, vì một đứa bé mà xuất hiện những hành vi cùng cảm xúc trẻ con như thế.

“Tổng Tiểu Bạch” Trong mắt Linh Cửu đầy phức tạp.

Lúc này, nàng mới đột ngột nhận ra cảm xúc của Tổng Tuyết Y. Hấn muốn tự cường, không muốn dựa dẫm vào người khác. Chỉ có bản thân trở nên cường đại mới an tâm, giống như nàng không muốn trở thành kẻ không có thực lực chờ người khác bảo vệ, hấn cũng thế. Bởi vậy, ới bất chấp việc phải đối diện với nguy cơ không lờ cũng muốn giải độc trận.

“Sao vậy?”

Tổng Tuyết Y nhìn nàng, dịu dàng hỏi.

Đôi mắt Linh Cửu lóe lên, cười càn ngậy thơ:

“Giày huynh vừa nãy đạp phải phân.”

Tổng Tuyết Y: “.....”(☹_☹)

Tôn Vũ Lộ đột nhiên trừng mắt, gương mặt cũng trở nên trắng bệch, ngất xỉu.

Tần Si đứng gần đó biến sắc, âm trầm quay đầu nhìn xe ngựa, ánh mắt đầy ghét bỏ. Không khó nhìn ra nàng đã quyết định từ nay không sử dụng chiếc xe này nữa. Tuy rằng nàng cũng đoán ra rằng Linh Cửu đang nói xạo nhưng cũng khiến nàng cảm thấy ghê tởm mà.

“Ha ha.”

Sau khi hiểu rõ ý Linh Cửu, Tổng Tuyết Y bật cười véo mũi nàng. Cửu nhi của hấn thật đáng yêu.

Nếu đám người Tổng Đạo Trấn mà biết ý nghĩ trong đầu hẳn nhất định sẽ giơ lên ngón giữa mắng hần: “Thú vị cái đầu nhà ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Chương 1.2

“Tuyệt Y? Chuyện gì vậy?”

Tôn Cốc Lan kinh ngạc cùng mờ mịt hỏi.

Hóa ra khi mọi người đều nhìn chăm chăm Tôn Vũ Lộ, Tôn Cốc Lan cùng hai mươi người Tổng gia chuẩn bị cùng người của Giang gia, Lâm gia đều đã tới.

Những người của các gia tộc kia đều là võ giả tầng ba bởi vì đám người Tổng Đạo Trấn cười chim bay quá nhanh nên bọn họ đuổi theo không kịp.

Ai ngờ đến nơi thì thấy tình cảnh này.

“Tôn Cốc Lan! Đây là con trai tốt ngươi dạy dỗ đó!”

Tôn Vĩnh Huy nhìn nàng, cười âm trầm.

“Ngươi tốt nhất nói cho hần biết Tôn gia vĩ đại như thế nào để hần biết mình đang làm chuyện ngu xuẩn gì!”

Tôn Cốc Lan nhủ mảy nhưng cũng không lập tức trách mắng Tổng Tuyệt Y mà bình tĩnh đi đến cạnh hần.

“Tôn Cốc Lan, ngươi có ý gì?”

Mặt Tôn Vĩnh Huy đen sì, cắn răng nhấn mạnh chữ “Tôn”.

“Tuyệt Y sẽ không vô cớ gây sự.”

Nàng rất hiểu con mình cũng rất tin tưởng hần.

Sự tín nhiệm vô điều kiện này khiến Linh Cửu càng yêu thích nàng, nàng chợt nghĩ sở dĩ Tổng Tuyệt Y bị hại, lại sống trong hoàn cảnh Tôn gia như vậy mà tính tình không bị biến chất cũng không chỉ do hần có tâm trí cứng cỏi mà còn nhờ có một người mẹ như Tôn Cốc Lan.

“Ngươi! Các ngươi được lắm!”

Tôn Vĩnh Huy âm trầm trừng mắt nhìn mười người áo đen cản trước mặt. Nếu không phải có bọn họ lại không muốn chừa vào bí cảnh đã tổn thất nhân lực thì hần đã sớm ra tay rồi.

Mặc dù đứng về phía Tổng Tuyệt Y nhưng Tôn Cốc Lan cũng không muốn làm lớn chuyện, nàng nhit Tôn Vũ Lộ nhếch nhác rồi nói với Tổng Tuyệt Y:

“Tuyệt Y, nếu chưa đến mức người chết ta sống thì tha cho nàng ta một mạng đi.”

Ngờ khi Tôn Cốc Lan hơi khác ngày thường, chuyện giết người bị bà nói nhẹ nhàng không chút để ý. Có lẽ do đối mặt với người khác chẳng? Linh Cửu đảo mắt nhìn xung quanh, trong lòng nghĩ thầm: Mẫu thân của Tổng Tiểu Bạch quả nhiên không tầm thường.

Nàng đang suy nghĩ thì chợt nhận ra Tổng Tuyệt Y đang nhìn mình.

“Cửu nhi muốn sau này nhìn thấy nàng ta nữa không?”

Mặc dù Linh Cửu không phải chỉ nhìn thấy người chết một lần, hơn nữa cũng đã tự tay giết người nhưng Tổng Tuyệt Y vẫn dùng ngôn ngữ uyển chuyển hỏi ý kiến nàng, đây là bản năng bảo hộ muốn bảo hộ nàng của hần.

Hần đã nói mạng của Tôn Vũ Lộ đều phụ thuộc vào một câu nói của Linh Cửu, điều này hần nói được làm được.

“Mặt mũi nàng ta cũng không xấu xí, cũng còn nhìn được.”

Linh Cưu cười ngậy thơ nói, nhưng trong lòng đã sắp xếp kế hoạch xử lý nàng ta trong bí cảnh.

“Hừ!”

Sắc mặt Tôn Vinh Huy cũng đã tốt hơn chút nhưng ánh mắt nhìn Tống Tuyết Y vẫn vô cùng lạnh lẽo.

Tống Tuyết Y giống như không nghe thấy, gạt đầu với Linh Cưu nhắc chân đang giẫm trên người Tôn Vũ Lộ ra.

Ngo U thấy vậy không chút thương tiếc nhắc nàng ta ném về phía Tôn Vinh Huy.

Tôn Vinh Huy nhanh chóng đỡ ả, vừa chạm vào vết thương đã nghe thấy tiếng kêu rên. Hắn nhìn những vết thương trên người Tôn Vũ Lộ, tức giận âm trầm quát:

“Tống Tuyết Y, ngươi cứ chờ ở Bí cảnh đi!”

Lần này Tống Tuyết Y chưa đáp, vì thủ lĩnh đám người áo đen đã cười to.

“Ngươi thật là vừa ngốc vừa điên! Tống đại thiếu gia đã sớm nói sẽ chờ, chờ đó biết không? Muốn giết muốn báo thù thì cứ việc đến còn chút chút méo mó cái gì?”

“Ngươi!”

Tôn Vinh Huy sống đến từng tuổi này cũng chưa từng bị ghen khuất như thế.

Đúng lúc này trên sông Lưu Ly lại xuất hiện cột sáng còn chói mắt hơn vừa nãy, hơn nữa qua năm giây vẫn không hề biến mất, giống như muốn cướp đoạt đi sự nổi bật của mặt trăng vậy.

Cảnh này khiến tất cả mọi người kích động, lão già râu dê họ Tống kêu lên:

“Khí thế này không tầm thường chút nào, xem ra lần này ngay cả các trưởng lão cũng đoán sai rồi, Bí cảnh loại này không hề giống như có thể dễ dàng nhỏ tập luyện.”

Hóa ra bọn họ đem vài tiểu bối tới không chỉ để tránh tai mắt người khác mà còn vì cho rằng đây là bí cảnh tầm thường có thể để các tiểu bối tinh anh đến luyện tập.

Giang Nhất Hoàng hưng phấn tham lam nói:

“Khí thế càng lớn cho thấy thực lực của chủ nhân cũ càng mạnh, bảo bối trong đó càng quý giá.”

Tần Si nhún chân, chớp mắt đã đứng cạnh Tống Tuyết Y, mắt nhìn Linh Cưu chằm chằm:

“Ngươi phải giúp ta.”

“Được nha~”

Linh Cưu thân nhiên đồng ý.

Lông mày Tống Tuyết Y dưới mặt nạ hơi nhíu lại, lời nói trong cổ họng chuyển động vài lần vẫn không nói ra miệng.

Đôi mắt Linh Cưu nói cho hắn biết bản thân không khuyên được nàng.

“Cổng của Bí Cảnh đã xuất hiện.”

Đám người Tống gia kêu lên. Thực ra cũng khoogn cần họ kêu lên, tất cả mọi người đều đã nhìn thấy.

Mặt bang vỡ ra, một vòng sáng rộng khoảng nửa người trưởng thành xuất hiện.

Không ai có thể nhìn rõ bên trong là thứ gì, chỉ thấy sương mù mờ mịt đầy bí hiểm.

“Chúng ta đi.”

Tôn Vinh Huy dẫn một đám người bay qua.

Tôn Vũ Lộ bị trọng thương cũng được những người khác nâng lên cùng tiến vào.

Lúc này người dân Ngự Hải Trấn thấy được một cảnh tượng thần kỳ, đám người Tôn Vinh Huy ngay lập tức biến mất trong sương mù.

“Chúng ta cũng đi thôi.”

Tổng Truwongr bối cũng nói với hai người người mặc áo đen, lúc dẫn đám người Tống Đạo Trần đi còn liếc mắt nhìn Tống Tuyết Y.

Đám người Lâm gia cũng theo sát sau đó, Lâm Nhất Hoàng nhìn Tần Si cười nói:

“Tần thiếu chủ, các người đi trước sao?”

Những gia tộc lớn đều biết, hậu bối xuất sắc nhất của Tần Gia – Huyết Oa Oa ghét nhất bị người khác động chạm đến tên mình, do vậy hành vi của Tống Đạo Trần mới khiến nàng ra tay.

Lúc này là thời khắc mấu chốt Giang Nhất Hoàng cũng không muốn xung đột với Tần Si, thậm chí có ý định hợp tác nên mới lựa chọn xưng hô đối phương có thể dễ dàng chấp nhận nhất.

Tuy nhiên đối mặt với sự lấy lòng của ahwns, Tần Si vẫn nhìn Linh Cưu chăm chăm. Cảnh này khiến Giang Nhất Hoàng kinh ngạc, càng tò mò nhìn Linh Cưu.

“Người cũng dính vào đó?”

Đột nhiên có người lên tiếng.

Giang Vô Mị nhíu chặt lông mày, đầu tiên nhìn Linh Cưu sau đó nhìn Tống Tuyết Y đầy trách móc.

Hai người đều không thèm để ý hấn, Linh Cưu mỉm cười nhìn Tống Tuyết Y khiến hấn an tâm sau đó nhảy xuống khỏi lòng hấn quay người đi về phía công bố cảnh đã sắp biến mất.

“Cũng chẳng phải sinh ly tử biệt, sao lại mùi mẫn như thế.”

Linh Cưu lắc đầu nhìn cánh cửa trước mắt, ánh mắt càng trở nên kiên định dứt khoát không thèm nghĩ gì nữa.

Tần Si nhanh chóng theo sau, người Tần gia cũng lần lượt di chuyển.

“Chúng ta cũng đi thôi.”

Giang Nhất Hoàng vung tay ra hiệu.

“Vô mị, cẩn thận!”

Giang Bá Nguyên nghiêm túc dặn dò.

Ông vốn cũng không muốn để Giang Vô Mị vào đó nhưng lại không khuyên được hấn thay đổi quyết định.

Bởi vậy nhìn đám người Giang Nhất Hoàng biến mất sau lại nhìn Tống Tuyết Y vẫn trầm mặc không nói, ông chợt cảm thấy đồng bệnh tương liên!

Mặc dù ông cũng không biết tại sao đứa nhỏ bảy tuổi đó cũng đi vào nhưng xem sự yêu thương của Tống Tuyết Y cũng thấy được hấn không muốn cho nàng vào đó nhưng lại không thể không để nàng đi chỉ có thể lo lắng chờ ở ngoài này.

Đột nhiên Tống Tuyết Y chuyển động, hấn đi đến trước mặt nam tử đeo mặt nạ quý lấy ra vài bình nhỏ đưa cho hấn.

Tuy không ai nhìn được bộ mặt dưới mặt nạ kia nhưng ai cũng có thể nhận ra hấn đang hưng phấn.

“Yên tâm.”

Hấn dùng phương pháp đặc biệt chỉ cho Tống Tuyết Y nghe thấy.

“Chỉ cần thấy Tiểu Cưu nhi, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ nàng.”

Tống Tuyết Y ngẩng đầu, ngón tay thon dài viết trên không trung một chữ: “Tôn”

Đối phương kinh dị nhìn hấn. Tống Tuyết Y viết xong, ngón tay hơi dừng lại sau đó làm một động tác nhỏ. Cái này mặt nạ quý hiểu __Giết sạch không để lại dấu vết.”

Một bụng kinh sợ bị hấn nuốt trọng cổ họng, hấn không sợ giết người, càng không sợ đắc tội Tôn gia chỉ là quá kinh ngạc vì hành vi của Tống Tuyết Y.

“Thật không ngờ nha.”

Mặt nạ quý thờ dài, ánh mắt phức tạp nhìn Tống Tuyết Y, có kinh ngạc, không biết làm sao, có vui mừng cùng an ủi, cuối cùng là nồng đậm hưng phấn.

“HA ha ha...như vậy mới tốt. Lúc trước người quá lạnh nhạt, chính là cần khí phách quyết đoán này. Rất tốt!”

Tống Tuyết Y không đáp.

Mặt nạ quỷ thấy vậy biết hấn không vui cũng không nói nhiều, vung tay dẫn theo đám người của mình phi nhanh vào cánh cửa đang dần biến mất.

Chớp mắt, ánh sáng biến mất hết như trắng trong nước, hoa trong gương không hề tồn tại.

Sông Lư Ly lại lại phục lại như trước, nhờ có ánh trăng mọi người có thể nhìn được hoàn cảnh xung quanh.

“Tuyết Y.”

Tôn Cốc Lan đi đến bên cạnh hấn nhỏ giọng hỏi:

“Con muốn bọn họ âm thầm giải quyết người Tôn gia?”

Thân là mẹ hấn, Tôn Cốc Lan đương nhiên hiểu rõ đứa con trai duy nhất này. Tuy rằng hỏi nhưng ánh mắt rõ ràng là khẳng định.

“Trong lòng họ có oán hận.”

Tống Tuyết Y quay đầu nói khẽ, tuy rằng oán hận này đều đổ trên người hấn nhưng ai biết họ có ám hại một đứa nhỏ bảy tuổi hay không, hấn không thể để lại mầm họa này. Dù rằng Cưu nhi có nắm chắc nhưng hấn cũng không thể yên tâm đứng nhìn mà không làm gì cả.

“Aiz, thôi..”

Tôn Cốc Lan vô lực lắc đầu, sau đó khuyên:

“Trời lạnh rồi, chúng ta về trước thôi.”

“Vâng.”

Tống Tuyết Y nhìn sông Lư Ly một lần nữa.

Lúc này hấn không giúp được gì cả!

P/s: Lời của Nguyệt: Linh Cưu đã vào bí cảnh. Đoạn sau nam chính sẽ ít xuất hiện hơn giành đất cho cuộc phưu lưu của Tiểu Cưu và Tiểu Si. Mọi người nhớ ủng hộ nha!

Câu cuối chương này đơn giản nhất nhưng cũng khiến Nguyệt cảm động nhất. Tống Tuyết Y vốn lạnh nhạt tự tin lại có lúc đầy bất lực như vậy, thiếu niên 14 tuổi lúc này mờ mịt, đau lòng, tự trách như con thú bị bỏ rơi bơ vơ không biết phải làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chương 1.3

Editor: Lư Nguyệt

Bầu trời xám xịt tựa như bàn tay khổng lồ ma quái bất cứ lúc nào cũng có thể áp xuống.

Đột nhiên có vệt sáng lóe lên như lưỡi dao chém đứt mây đen để lộ vài bóng dáng nhỏ bé rơi thẳng xuống.

Khi Linh Cưu mở mắt ra thì nhìn thấy bầu trời đầy mây đen, xung quanh là cây cối rậm rạp cùng với...chim chóc khổng lồ. Sải cánh của chúng rộng đến sáu bảy mét, máu vuốt sắc nhọn sáng bóng cùng với ánh mắt đỏ rực hung hãn đầy sát khí.

Linh Cưu sợ run người, nàng không hề nghi ngờ về lực sát thương của chúng. Chớp mắt Linh Cưu nghĩ ngay đến việc đám người Tàn Si đều sai hết rồi!

Đây hoàn toàn không phải bí cảnh tầm thường, con chim khổng lồ này cách nàng xa như vậy mà vẫn có khí thế kinh người như thế, đây là sự uy hiếp nàng chưa từng trải qua, hơn nữa xa xa nàng thấy rõ trong rừng còn có vô tận mảnh thú chim chóc khổng lồ khác.

“A!!!!!!!!!!!!!!”

Tiếng kêu thảm thiết không biết truyền từ đâu đến, thê lương bén nhọn vô cùng.

Linh Cưu nhanh chóng nhận ra phương hướng của nó, xa xa có bóng người rơi xuống nhưng chớp mắt đã bị một con rắn khổng lồ cuốn lấy, cắn trúng chân hắn. Người đó chẳng kịp phản kháng đã trở thành bữa ăn cho rắn.

Cảnh này không hề máu me ghê tởm nhưng khiến nàng rét run cả người.

Đây rốt cuộc là chỗ nào? Tại sao lại xuất hiện nhiều loài khủng bố như vậy? Bọn họ đến đây tìm kho báu hay tìm cái chết? Có đường ra ngoài không?

Lúc này vô số suy nghĩ xuất hiện trong đầu bọn họ, Linh Cưu cũng không ngoại lệ.

Nhưng càng là lúc như thế này, Linh Cưu càng bình tĩnh.

Nàng cảm thụ tốc độ rơi của mình, bằng tốc độ này dù có rơi xuống nước cũng nát thành thịt vụn mất!

Phải nghĩ biện pháp!

Cách thức tiến vào bí cảnh như thế này nàng căn bản chưa từng nghĩ đến, vừa mở đầu đã gặp tai nạn khiến con người không thể nghĩ đến cái khác, bản năng duy nhất chính là bảo vệ mạng sống.

May mắn là xung quanh người Linh Cưu có một tầng sáng bảo vệ nếu không rơi với tốc độ này cũng khiến nàng mất một tầng da rồi (Lực ma sát mọi người ạ). Hơn nữa nàng dần dần thấy được tốc độ rơi của mình đã giảm xuống rồi.

Khi cách mặt đất chừng trăm mét, vòng sáng quanh người nàng biến mất, người cũng từ phi xuống biến thành rơi tự do.

“Xem ra vận may của ta cũng không tệ.”

Linh Cưu nghĩ thầm, dùng linh lực điều khiển phong linh giữ thăng bằng, nhẹ nhàng đáp xuống một ngọn cây. Nàng ngẩng đầu nhìn lên thấy máu bay đầy trời, ít nhất có khoảng mười mấy người bị chìm chóc biến thành thức ăn.

“Hửm?”

Linh Cưu nhìn thấy có bóng dáng quen thuộc rơi xuống chỗ cách nàng không xa.

Quả thực là Tàn Si sử dụng quần áo quá nổi bật, dù nàng không nhìn rõ diện mạo nhưng liếc mắt có thể nhận ra thân phận nàng ấy.

Tuy nhiên ở nơi này mà quá nổi bật cũng không phải chuyện tốt gì, có ba con rắn lớn mọc cánh đã đuổi theo Tàn Si.

Ngay khi Tàn Si sắp bị bọn chúng cắn xé, rơi ra vút lên quần chặt lấy cổ một con rắn, nàng mượn sức cười lên lưng nó. Sau đó không biết nàng làm thế nào mà bọn chúng không còn đuổi giết nữa, thậm chí để mặc nàng rơi xuống đất.

“Thật hung tàn nha!”

Linh Cưu chặc lưỡi.

Mặc dù cách quá xa, nàng cũng không thấy rõ đã xảy ra chuyện gì nhưng cũng đoán được đôi phần. Tàn Si thị huyết giới ẩn nấp, chỉ cần uống một chút máu nhất định không chỉ có thể hấp thu năng lượng trong máu còn có thể làm giả hơi thở của chủng tộc đó. Nếu Tàn Si lợi hại hơn chút còn có thể không chế các loại chủng tộc trở thành thông lĩnh cũng chừng, không chế cả một ngọn núi giống như thần núi vậy.

Loại năng lực này cũng không phải không có hạn chế, nếu đối phương có huyết thống cao quý hơn hoặc thực lực cao hơn nàng quá nhiều, Tàn Si cũng không thể giả trang hơi thở của đối phương.

Linh Cưu cảm thấy huyết mạch Tàn Si không thuần, có chút năng lực này đã khiến nàng kinh ngạc rồi. Tàn Si không thể làm được hoàn mỹ như kẻ có huyết thống thuần chủng, việc giả điếm hơi thở cũng chỉ kéo dài được một lúc. Nếu không nàng ấy cũng không gấp gấp rời xa ba con rắn đó mà còn ở lại mượn sức chúng bảo vệ mình.

“Mẹ ơi, đây là cây gì vậy?”

Linh Cưu không nhìn tình huống trên trời nữa, chuẩn bị leo xuống thì kinh ngạc run lên.

Chỗ nàng đứng cách mặt đất cả trăm mét, xung quanh cũng toàn cây cối cao như vậy, thậm chí cây ở phía đông còn cao hơn nữa.

Nếu so sánh thì cây bên đó còn cao hơn hai trăm mét, ba trăm mét cũng có!

Đây còn là cây sao? So với nhà chọc trời còn cao hơn rồi! o.O

Linh Cưu lắc đầu, không còn ý định nhảy xuống nữa.

Nàng nghĩ đến đàn chim hung hãn trên trời, đám thú hung tàn dưới đất, cơ thể bất giác lạnh run nhưng quyết tâm càng càng mạnh mẽ.

Ở chỗ này có quá nhiều người cùng vật cường đại, tùy tiện một con chim cũng có thể lấy mạng nàng. Nếu nàng sống ở đây mà không có thực lực thì ngay cả súc vật cũng không bằng.

“May mắn đã tiến vào Tụ linh cảnh, không giống như sinh linh cảnh linh khí phiêu tán bên ngoài, linh khí giờ đã có thể thu liễm lại rồi.”

Linh Cưu lăm bầm rồi đi về phía Tần Si rơi xuống ban này.

Nàng vẫn cho rằng, Tần Si là trợ thủ tốt, đặc biệt khi biết nàng có khả năng thay đổi hơi thở, Linh Cưu càng cảm thấy trong nhiều trường hợp sẽ có hiệu quả kỳ diệu nha.

Nói thế nào, các nàng đều là bạn bè tốt nha ~

Linh Cưu vui vẻ nghĩ nhưng thực tế không hề giảm cảnh giác chút nào, luôn chăm chú quan sát động tĩnh xung quanh.

Cây cối không chỉ cao mà cành lá cũng rất lớn, hết như một con đường nhỏ. Hơn nữa mỗi cây đều to lớn rậm rạp vô cùng, các cành liên kết với nhau. Nếu ngẫu nhiên có đoạn hở thì cũng không lớn hơn hai mét. Nàng tin rằng dù là kẻ không biết võ công đi trên mấy cành cây này cũng chẳng có vấn đề gì, điều đáng nói duy nhất là đừng nhìn độ cao của nó.

“Hửm?”

Một đường không gặp chút nguy hiểm nào, đột nhiên nàng nhìn thấy một cái cây kỳ lạ, bước chân đột ngột dừng lại.

Thực ra cây này cũng rất bình thường, đại khái cao hai mét, cành lá rất nhỏ, lá cũng không rậm rạp, đầu cành có ba quả mà ngọc bích, óng ánh đẹp mắt, vừa nhìn đã biết không tầm thường. Cây này ở bên ngoài là loại bình thường nhưng sau khi nhìn xung quanh toàn những cây cao trăm mét trở nên nhìn nó thế nào cũng thấy kỳ quái.

Linh Cưu nhìn chăm chú, mắt đột nhiên lóe lên:

“Đúng rồi! Đây chẳng phải Cửu phẩm ngọc thụ quả sao? Đã có ba quả cho thấy nó ít nhất cũng ba trăm tuổi rồi.”

Những điều này đều là nàng xem trong sách thuốc của Tổng Tuyệt Y, mỗi lần hần đọc sách nàng đều liếc nhìn, nhìn nhiều thành biết.

Linh Cưu nhìn xung quanh, biểu tình có chút kỳ quái:

“Lạ nhỉ, loại cửu phẩm thảo mộc trân quý như vậy mà xung quanh không có thú bảo vệ sao?”

Nàng không cho rằng vì thực lực kém mà không phát hiện ra được, công pháp nàng tu luyện không phải mạnh về công kích mà mạnh về các kỹ năng phụ trợ như điều tra, do thám...

Linh hần cùng linh cảm nhạy bén đủ để nàng phát hiện thú bảo hộ của gốc cây cửu phẩm ngọc thụ quả này.

“Trừ phi...gốc cây này căn bản không có thú bảo hộ.”

Linh Cưu ngẫm ra một khả năng, càng nghĩ càng thấy hợp lý.

Bởi vì những lời chim, thú nàng nhìn từ lúc vào bí cảnh đến giờ đều là hung tàn cường đại vô cùng, chúng không thể là thú bảo hộ cho cửu phẩm ngọc thụ vì căn bản là khinh thường mà!

Do đó...có thể nói vì những thứ trong rừng rập này càng quý giá nên gốc cây tầm thường này chúng không thèm nhìn tới chứ đừng nói bảo vệ.

Linh Cưu càng phân tích, biểu cảm càng nhạt dần, cuối cùng trở nên nghiêm túc. Tuy nhiên gương mặt nhỏ nhắn tỏ ra nghiêm túc như vậy khiến nàng càng trở nên đáng yêu.

“Đáng tiếc không đủ nguyên liệu không đủ để luyện bùa trừ vật.”

Linh Cưu suy nghĩ một chút, ngoắc ngón tay lợi dụng phong linh hái ba quả ngọc thụ quả xuống, cất vào túi vải đã chuẩn bị trước.

“Không phải Tổng Tiểu Bạch luôn thích luyện được sao? Nếu thấy ngọc thụ quả hần nhất định sẽ vui vẻ.”

Nàng thắt chặt miệng túi khoác lên vai, sau đó nàng nhìn thấy...gấu trúc?

Cảnh tượng kỳ quái trước mặt lại khiến nàng dừng bước, mắt tròn xoe nhìn một con gấu mèo trong suốt màu lam trắng bay qua trước mắt.

Bụng nó tròn xoe, bụng và đầu màu trắng, bốn chân cùng tai màu lam cùng với hai vòng mắt màu lam, không rõ mắt nó có phải màu lam hay không mà nhìn không thấy khác biệt gì nhiều..

Lúc này gấu trúc đang vron hai chân trước như đuôi eo, mỗi chân có ba cái vuốt ngắn màu đen, chân trái gãi đầu, cái đầu tròn xoe lắc lắc. Nhất thời không giữ được thăng bằng cả người lặn một vòng.

“....” Linh Cưu trầm mặc. Quốc bảo thật đáng yêu nha~

(Nguyệt : gấu trúc là động vật đặc hữu của Trung Quốc, vì vậy gọi quốc bảo, sau này Linh Cưu gọi con gấu mèo này là Quốc Bảo Quân)

Gấu trúc lặn một vòng sau, bốn chân hướng lên trời, lắc trái lắc phải vẫn không xoay người được.

“.....”

Linh Cưu nghiêng đầu suy nghĩ rốt cuộc có giúp nó hay không. Nơi này là thiên đường của đám thú hung hãn, biết đâu gấu mèo đáng yêu này chớp mắt lại biến thành dã thú hung tàn ăn tập đây?

“Y nha~”

Gấu mèo lật, lại lật, lật lật lật!

“.....”

Linh Cưu rối rắm, tiếng kêu cũng có thể ngọt ngào chết người như vậy sao? Nó thực đáng sống trong thiên đường của đám dã thú sao?

“Y y nha~”

Thật tuyệt vời, gấu mèo đã lật người lại, bốn chân chạm đất, à không chạm không trung/

“Át xì!!!”

Nó lấy chân trước vuốt mũi, ba chân sau lắc lư khiến Linh Cưu không khỏi lo lắng liệu có bị ngã tiếp hay không?

Sự thật chứng minh nàng lo lắng dư thừa rồi. gấu mèo vuốt mũi xong đánh hơi một chút rồi đi về phía trước. Nhưng nó đi được hai bước chợt quay đầu nhìn Linh Cưu. Động tác quá nhanh khiến nó mất thăng bằng lại ngã rồi.

“Y nha!”

Linh Cưu: “.....”

-.-!!! Sao nàng có thể cho rằng nó là dã thú hung hãn nhỉ?

“Y nha! Y nha!” Lật! Lật! Lật!

Nghe nhịp điệu này, Linh Cưu có cảm giác như nó đang hò hét “Cổ lên! Cổ lên!”

Nàng bước thêm một bước, ngón tay xuất hiện linh phù đẩy giúp nó một cái.

Nàng đã nhìn ra được con gấu mèo ngốc nghếch đáng yêu này không phải thực thể mà chỉ là hồn phách. Nếu dùng tay tiếp xúc chỉ sợ chạm vào không được.

“Y nha ? “

Gấu mèo được giúp đỡ đã lật người lại nhìn nàng.

Lúc này Linh Cưu thấy rõ được mắt nó quả thật màu lam bạc, cùng màu với vòng mắt bên ngoài. Lam bạc là màu sắc vừa thần thánh lại có chút lạnh lẽo của kim loại, nhưng màu này dù quý giá lạnh lẽo cỡ nào cũng không che lấp được sự đáng yêu ngốc nghếch của gấu mèo nha!

“Nhanh về nhà tắm rửa nghỉ ngơi đi!”

Linh Cưu gơ tay búng mũi nó rồi lên đường. Nàng không muốn lãng phí thời gian với nó chút nào.

“Át xì!!!”

Gấu mèo lại hất xì nhưng cũng thông minh không lấy chân xoa nữa, mắt nhìn theo bóng Linh Cưu, đầu tròn vung vẩy.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Chương 1 (tiếp)

Edit: Luru Nguyệt

“Này, chẳng phải chỉ nhờ vài cây cỏ ở tổ của mày thôi sao? Cũng không phải ăn con của người, có cần đuổi theo tao không dứt thế không?”

Trong rừng rậm, một bóng hình nhỏ bé linh hoạt chạy nhảy trên các cành cây. Sau nàng là con chồn đen cao khoảng năm mét, tốc độ nhanh như tia chớp.

“Được rồi, được rồi.”

Linh Cưu bị đuổi chạy chới chết, tay ném một tấm kính tượng phù, miệng lầm bầm:

“Tao thừa nhận, tao còn cần trộm một miếng linh châu của con mày.”

Một trận gió thổi sát qua người nàng, một thân cây rộng hai mét bị cưa đổ, vai nhỏ run lên.

“Đúng đúng đúng, không phải một miếng, là tao ăn hết, nhưng chẳng phải chỉ là một bữa cơm sao? Tao còn chơi với đám con mày một lúc, khiến bọn chúng vui vẻ, một bữa cơm coi như thù lao không phải rất rẻ sao?”

“Gào!!!!!!”

Chồn đen ở phía sau tức giận gầm gào.

Nó ra ngoài ba ngày mới trở về. Cỏ bên cạnh tổ bị nhổ hết còn không nói làm gì, thế nhưng con nó nằm ừ ừ, đói meo lại bị chà đạp không ra hình dạng.

Nó rõ ràng đã để lại một quả linh châu đủ cho Tê Tê no bụng năm ngày, thế như trở về lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Sao đó nó phát hiện kẻ nhô trộm cỏ, một chút năng lượng cũng không có thế nhưng lại chạy nhanh vậy.

“Mẹ nó, mày nghĩ tao không dám đánh mày phải không?”

Linh Cưu phát hiện tần suất nó đánh ra kiếm gió ngày càng cao, động tĩnh cũng ngày càng lớn, biết đâu lại dẫn đến loài càng khủng bố khác. Nàng đột ngột dừng lại, đem túi đồ đã to bằng một phần ba thân mình treo lên cây, quay đầu trừng mắt nhìn nhìn chồn đen.

Chồn đen khinh thường nhìn nàng giống như nhìn món điểm tâm tầm thường.

Nó bỏ nhào đến nhưng Linh Cưu không chút sợ hãi hay lùi bước.

“Vừa đúng lúc có thể thử sức với tuyệt chiêu Bình Lâm rửa của Tụ Linh cảnh.”

Nếu Linh Cưu còn ở Sinh linh cảnh thì thủ đoạn công kích của nàng không đáng là bao nhưng đến Tụ Linh cảnh thì yếu điểm này sẽ dần dần được cải thiện, Bình Lâm rửa là một trong những chiêu lợi hại nhất.

Hai tay kết ấn, miệng đọc chú ngữ, một chuỗi chú ngữ thành thực thể xuất hiện quán quanh thân hình nho nhỏ.

“Bình Lâm! Phụ!”

Trong mắt Linh Cưu xuất hiện tia sáng màu vàng, nàng không chút do dự lao về phía chồn đen.

“Bùm!!!”

Năm đám nho nhỏ đánh vào cái chân to lớn của nó.

Ánh mắt chồn đen từ coi thường đến kinh ngạc rồi sợ hãi, thân mình khổng lồ bị đánh bay như một mũi tên.

“Ha ha ha...”

Bé gái cười lớn, quay người ôm lấy cái cây cao cả trăm mét bên cạnh dùng lực nhỏ lên, cây đổ ập xuống phía chồn đen chưa kịp đứng dậy.

Hai mắt chồn đen trừng to giống như nhìn thấy vật gì khủng bố vậy, sau đó cơ thể nó bị quật rồi!

“Rầm! rầm! rầm!!!”

Gốc cây bị Linh Cưu ôm lấy vừa trực tiếp vừa hung tàn đập xuống.

Ai biết được trong lòng Linh Cưu lúc này[?] cỡ nào。

Mẹ nó, Kiểm tiên đâu? Những gì ghi trong truyền thừa rõ ràng không phải là đại lực kim cương đúng không? Phải là kiểm tiên phiêu dật xuất trần đúng không?

Chớp mắt, trong đầu xuất hiện một đoạn giải thích – Bình Lâm rửa sử dụng thần khí ngay bên cạnh, tùy cơ ứng biến!

Đi chết đi! Tốt nhất đừng gọi là Thần côn công pháp, gọi là thần lừa công pháp đi! Ngay cả bản thân cũng bị lừa!

Cuối cùng gốc cây trăm mét cũng không chịu nổi nữa bị gãy nát, bóng đen lao vút về một bên.

“Ha ha ha ha, súc sinh chạy đi đâu!!!!!!!!!!”

Tiếng cười ngông cuồng không ngừng, lạnh lạnh giống như tiếng rống của con thú nhỏ, dưới chân chợt lóe ánh sáng vàng, tay nhỏ nắm lấy đuôi thú. Nàng phát hiện một tay không nắm hết đuôi nó đành dùng cả hai tay ôm lấy.

“Ngao ô!!!!!!!!!!” “

Chồn đen quay đầu vừa sợ vừa tức nhìn Linh Cưu.

Nó cũng không biết tại sao, vừa mới còn hiền lành giống như con thỏ nhỏ chớp mắt sao lại trở nên hung bố như vậy?

Chẳng lẽ kẻ này là con của khi đột ma vương sức mạnh phi thường? (Nguyệt: Ấc đại khái là vậy đi, tên con thú này rất hoa lệ rất khó hiểu nên Nguyệt giản lược thành vậy x.x)

Nhưng nó chưa nghe ai nói con của khi đột ma vương lại giống nhân loại như vậy.

Trên người kẻ này cũng không hề có chút hơi thở của khi đột ma vương, tuy rằng hung hãn nhưng lại tràn ngập khí thế chính nghĩa.

“Hừ hừ hừ, ai bảo ngươi đuổi ta, xem ta đập bẹp ngươi!”

Hai mắt Linh Cưu cong cong, môi hồng răng trắng vô cùng đáng yêu, trong mắt có ánh sáng vàng lúc ẩn lúc hiện hết như đứa nhỏ ham chơi.

Nhưng ai biết rằng đồ chơi của nàng là con chồn đen to gấp nàng vài lần!

“Hu hu hu hu~”

Hai chân bé gái đạp đất, hai tay nắm chặt lấy đuôi thú, quay tròn tại chỗ. (Nguyệt: *bịt mắt không nhìn*_sau đó *hai tay chống hông chỉ kẻ nào đó, quát*: Truyện này do ta dịch, chỉ đăng tại d.d.le.quy.don. kẻ nào đem đi chỗ khác không yên với ta, ta sẽ đình chỉ công tác, hừ hừ hừ.....)

“Ngao ô ô ô.....”

Chồn đen bị nhấc lên khỏi mặt đất, thế lương gào rú.

Quay được một lúc hai tay bé gái nắm lấy đuôi chồn đập xuống đất.

“Rầm!!!” Một hố lớn.

Sau đó lại đập.

“Rầm!!!” Lại một hố lớn.

Tiếp tục đập.

“Rầm! rầm! rầm!”

Trong góc rừng rậm này chỉ còn lại những tiếng đập hung tàn dứt quãng.

“Phù.”

Linh Cưu ném chiếc đuôi trong tay, ánh sáng màu vàng trong mắt đã biến mất hoàn toàn, nàng đặt mông ngồi trên đất, trên trán mồ hôi nhễ nhại.

“Linh lực tăng tám nha... Bình Lâm rửa lợi hại nhưng tiêu hao cũng rất lớn.”

Nhưng sau khi nhìn chồn đen đầy máu me trên đất nàng lập tức mỉm cười.

“Hi hi, nhưng mà cũng chẳng lỗ vốn, thứ tốt trên người nó đủ bù lại rồi.”

Để tránh cho chồn đen chết lâu năng lượng tiêu tán, Linh Cưu lê thân xác mệt mỏi đến gần để tay lên trán nó, dần dần trong tay nàng xuất hiện viên ngọc màu xám xanh.

“Dù sao cũng là dã thú, năng lượng phải qua luyện chế mới hấp thu được.”

Linh Cưu lăm bằm một mình, rút dao lột da thú.

“Chồn lớn, có trách thì trách mi hẹp hòi, mọi người chung sống hòa bình không phải tốt sao?”

Nếu có người ở đây chắc chắn sẽ thấy vô cùng kinh dị. Bé gái nhỏ nhỏ tay cầm dao nhanh nhẹn lột da một con chồn cao đến năm mét, miệng lăm bằm giống như đọc kinh siêu độ cho nó. Nhưng nếu là siêu độ cho nó, sao còn lột da người ta?

“Chồn lớn, tục ngữ nói ân quả báo ứng, ta và mi coi như có duyên, ta lấy da mi làm tay nải vậy thì hóa tang mi làm hời báo vậy.”

Linh Cưu lột da xong xem xét thấy tuy hơi nặng nhưng rất bền. lớp lông đen óng mượt cũng rất đẹp, vừa có thể làm tay nải vừa có thể làm thảm để ngủ.

Ngay khi nàng cầm bùa hòa định ném vào gấu đen thì chợt thấy gấu trúc đáng yêu đang nằm trên cây bên phải.

Hai chân sau của nó lơ lửng trong không khí, hai chân trước bò trên cành cây giống như muốn núp sau cành cây luôn. Cái đầu tròn tròn thò ra ngo nghiêng. Lúc này này nó đang trừng mắt nhìn Linh Cưu, cái miệng lúc bình thường chẳng thấy đang há ra, rõ ràng là bộ dạng há hốc miệng kinh ngạc.

“.....”Linh Cưu.

Tên nhóc này nhìn trộm lâu chưa vậy? Nói cách khác bộ dạng đại lực kim cương²² của nàng bị một cảm thú nhìn thấy hết rồi?

Rốt cuộc có cần giết thú diệt khẩu không? Cần không? Cần không?

Linh Cưu nghiêng đầu, nàng giống như nghe được âm thanh gì đó vội vàng ôm da chồn leo lên cái cây vừa rồi, túm lấy bao đồ vừa nẩy trên trên đó nhanh chóng chạy đi.

Gấu mèo nghiêng đầu, cái miệng mở ra lại ngậm lại, hai chân trước gãi đầu:

“Y nha?”

Sau đó lại nhìn đồng tro bên dưới đất, bốn chân duỗi ra lại bay theo bóng dáng Linh Cưu.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Bân Hắc Manh: Yêu Phi Đột Kích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.